ASLA VAZGEÇME, ORMAN VE OYUNBOZAN'IN YAZARI

HARLAN COBEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HER GÜNAH İZ BIRAKIR

ŞANTAJ

Çeviren: Cumhur Mısırlıoğlu

MARTI

HARLAN COBEN

HER GÜNAH İZ BIRAKIR

ŞANTAJ

Matt Hunter geleceği parlak bir üniversite öğrencisidir ve bir kavgayı ayırmaya çalıştığı sırada birinin ölümüne sebep olur. Hayatına dair tüm hayalleri bir kâbusa dönüşen Matt, hapiste geçirdiği beş yılın ardından toparlanmaya ve hayatını yoluna koymaya başlamıştır. Eşi Olivia hamiledir, hayallerindeki eve kavuşmak üzeredir ve ağabeyinden devraldığı şirketin işleri yolundadır. Fakat Olivia iş seyahatindeyken Matt'in aldığı bir mesaj her şeyi tersine çevirmek üzeredir.

Olivia'nın sırları bir bir ortaya çıkarken Matt de hapse girme riskiyle karşı karşıyadır.

www.martiyayinlari.com
ISBN 978-605-348-561-2
9 786053 485612
internetten sipariş: okuoku.com

MARTI
facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI

₺22

Stephen Z. Miller'ın anısına...
Onun dostu olma şansına erişmiş bizler,
birlikte olabildiğimiz zamanlara şükretmeye çalışıyoruz.
ancak zor, hem de çok zor.
Steve'in ailesine; özellikle de Jesse'ye, Maya T'ye
ve Nico'ya...
Kendimizde o gücü bulabilirsek, babanızdan söz edeceğiz.
Çünkü o, tanıdığımız en iyi adamdı.

Giriş

Niyetin onu öldürmek değildi.

Adın Matt Hunter. Yirmi yaşındasın. New Jersey'nin kuzeyinde, Manhattan'dan pek de uzak olmayan bir yerde, üst orta sınıf bir muhitte büyüdün. Kasabanın nispeten fakir bir semtinde oturuyorsun ama kasabanız epey zengin. Annen baban çok çalışıyor ve seni koşulsuz seviyor. Sen ortanca çocuksun. Hayran olduğun bir ağabeyin, katlanmaya çalıştığın küçük bir kız kardeşin var.

Kasabadaki diğer bütün çocuklar gibi sen de geleceğe dair endişelerle büyüyorsun. Çalışkan bir öğrencisin, notların şahane olmasa da iyi. Ortalaman A. İlk ona giremiyorsun ama epey yaklaşıyorsun. Okulun bazı mali işlerinin takibi gibi düzgün faaliyetlerin var. Futbol ve basketbol takımlarındasın, burs alacak kadar değil ama üçüncü ligde oynayacak kadar iyisin. Biraz ukala olmakla birlikte doğal bir caziben var. Popülerlik dersen, üst tabakanın hemen altındasın. Aldığın notlar, rehberlik danışmanını şaşırtacak kadar yüksek.

Köklü üniversitelere oynuyorsun ama biraz geride kalıyorsun. Harvard ve Yale, başvurunu daha baştan geri çeviriyorlar. Penn ve Columbia'nın yedek listelerine giriyorsun. Ama sonunda

Brunswick, Maine'in seçkin üniversitelerinden biri olan Bowdoin'e gidiyorsun. Orayı seviyorsun. Sınıflar küçük. Bir sürü arkadaş ediniyorsun. Düzenli bir sevgilin olmuyor ama muhtemelen sen de olmasını istemiyorsun zaten. İkinci senende, üniversitenin futbol takımında defans oynuyorsun. Hiç gecikmeden basketbol takımına da giriyorsun ve oyun kurucu mezun olduğu için sahada kalma şansın artıyor.

İşte o sıralarda, yani birinci sömestrle ikinci sömestrin arasında, kampüse giderken birini öldürüyorsun.

Ailenle bol maceralı bir tatil yapıyorsunuz, ama sonra basketbol antrenmanları yüzünden geri dönüyorsun. Annenle babanı öpüp vedalaştıktan sonra can dostun, oda arkadaşın Duff'la birlikte, kampüse dönmek üzere arabaya biniyorsunuz. Duff, Westchester, New Yorklu. Kalın bacaklı, güdük bir oğlan. Futbol takımında sağ bek oynuyor, basket takımının yedeklerinden. Kampüsün en sıkı içenlerinden biri. İçki içme yarışmalarını hiç kaybetmiyor.

Arabayı sen sürüyorsun.

Duff yolda Massachusetts Üniversitesi'ne uğramak istiyor. Liseden bir arkadaşı oranın fırlama kardeşlik kulübüne üye ve muazzam bir parti veriyorlar.

Çok hevesli değilsin ama oyunbozanlık da etmiyorsun. Sen daha çok, herkesi tanıdığın küçük gruplarla birlikte olduğunda rahat ediyorsun. Bowdoin'de bin altı yüz kadar öğrenci var. Massachusetts'te ise neredeyse kırk bin kişi. Ocak ayının başındasınız, hava buz gibi, yerlerde kar var. Kulübe doğru giderken nefesin buhar yapıyor.

Duff'la sen, içeri girdiğinizde paltolarınızı bir yığının üs-

tüne atıyorsunuz. Bu yaptığını, yani paltonu öylece fırlatıp gitmeni sonraki yıllarda epey bir düşüneceksin. Ya paltonu çıkarmasaydın, arabada bıraksaydın, başka bir yere koysaydın...

Ama bunların hiçbiri olmadı.

Parti iyi geçiyor. Evet, çılgınca bir parti ama sana biraz zorlamaymış gibi geliyor. Duff'ın arkadaşı, geceyi onun odasında geçirmenizi istiyor. Sen de kabul ediyorsun. Bir hayli içiyorsun –ne de olsa bir üniversite partisi bu– ama Duff kadar değil. Bir süre sonra partinin alevi sönüyor. Bir ara paltolarınızı almaya gidiyorsunuz. Duff'ın birası elinde, kendi paltosunu alıp omzuna atıyor.

Tam o sırada birası dökülüyor.

Fazla dökülmüyor ama yetiyor.

Bira dosdoğru kırmızı bir yağmurluğun üstüne akıyor. Hatırladığın şeylerden biri de bu. O akşam, dışarısı buz gibi olmasına rağmen sadece yağmurlukla dolaşan biri vardı. Aklından hiçbir zaman çıkaramayacağın şeylerden biri de, yağmurluğun su geçirmiyor olması. Dökülen bira hiç leke bırakmıyor yani. Biraz durulamakla geçecek bir şey.

Ama biri arkanızdan, "Hey!" diye bağırıyor.

Yağmurluğun sahibi, çok olmasa da iriyarı bir çocuk. Duff omuz silkiyor. Özür dilemiyor. Bay Kırmızı Yağmurluk da Duff'm üstüne yürüyor. Bu bir hata. Duff'ın nasıl iyi kavga ettiğini sen biliyorsun. Her okulda bir Duff vardır; hani şu, kavgada yenileceğini hayal bile edemeyeceğin tiplerden.

Asıl sorun da burada tabii. Her okulda bir Duff vardır. Ve böylece sizin Duff da onların Duff'ma kafa tutuyor.

Sen ikisini ayırmaya, gülüp konuyu geçiştirmeye çalışı-

yorsun ama karşında, yüzleri kızarmış, yumruklarını sıkmış, birayla marine olmuş iki beyin var. Biri diğerine meydan okuyor. Bunu hangisi yapıyor, şimdi hatırlamıyorsun. Sonra hep birlikte soğuk gece havasına çıkıyorsunuz. O zaman anlıyorsun, nasıl bir belaya çattığınızı.

Bir anda kırmızı yağmurluklunun arkadaşları çıkıyor ortaya.

Sekiz dokuz kişi varlar. Duff'la sen iki kişisiniz. Etrafta Duff'ın liseden arkadaşına bakınıyorsun –adı Mark mıydı Mike mıydı, ne haltsa artık– ama ortalıkta yok.

Fazla gecikmeden kavga başlıyor.

Duff kafasını boğa gibi önüne eğip kırmızı yağmurlukluya bindiriyor. Kırmızı yağmurlukluysa son anda kenara kaçıp Duff'ın kafasını boyunduruğa alıyor. Sonra da Duff'ın burnuna bir tane patlatıyor. Ardından, Duff'ı hâlâ boyundurukta tutarken bir tane daha indiriyor. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha.

Duff'ın başı aşağıda. Delice debelenip duruyor ama boşuna. Ancak yedinci ya da sekizinci yumruğu yedikten sonra debelenmeyi bırakıyor. Kırmızı yağmurluklunun arkadaşları tezahürata başlıyor. Duff'ın kolları kenara düşüyor.

Kavgayı bitirmek istiyorsun ama nasıl yapacağını bilemiyorsun. Kırmızı yağmurluklu, belli ki işinin ehli; yumruklarını aralarda bekleyerek, kolunu savura savura indiriyor. Diğer elemanlarsa işin dalgasında. Her darbede *Oooo, Aaaa* çekiyorlar.

Sen korkmaya başlıyorsun.

Arkadaşın gözünün önünde dayak yiyor ama sen o anda daha çok kendini düşünüyorsun. Bu utandırıyor seni. Bir şey yapmak istiyorsun ama korkmuşsun, hem de bayağı korkmuşsun. Hareket edemiyorsun. Bacakların taş kesilmiş. Kolların ka-

rıncalanıyor. Bu yüzden nefret ediyorsun kendinden.

O sırada kırmızı yağmurluklu, Duff'ın suratına bir tane daha yapıştırıyor. Hemen ardından, kafasını bırakır bırakmaz, Duff çamaşır torbası gibi yere yığılıyor. Kırmızı yağmurluklu bu kez Duff'ın kaburgalarına bir tekme indiriyor.

Senin gibi arkadaş olmaz olsun. Çocuğa yardım etmekten acizsin. Bu hissi hiçbir zaman unutmayacaksın. Bu korkaklığını. Bu, dayak yemekten de beter sessizliğini. Bu berbat onursuzluk hissini.

Bir tekme daha. Duff inleyip sırtüstü seriliyor yere. Yüzü kan revan içinde. Yaralarının ciddi olmadığını sonradan öğreneceksin. Duff'ın morarmış iki gözü ve pek çok yarası beresi olacak, hepsi bu. Ama şimdi çok kötü görünüyor. Senin yerinde o olsa, böyle dayak yemene hayatta izin vermezdi, biliyorsun.

Sonra buna daha fazla dayanamıyorsun.

Kalabalığı yarıp ortaya fırlıyorsun.

Bütün kafalar sana dönüyor. Bir an kimse kıpırdamıyor. Kimse konuşmuyor. Kırmızı yağmurluklu nefes nefese kalmış. Soğukta nefesini görüyorsun. Titremeye başlıyorsun. Makul olmaya çalışıyorsun. *Hey*, diyorsun, *bu kadarı yeter*. Kollarını iki yana açıyorsun. Büyüleyici gülümsemene başvuruyorsun. *Kavgayı kaybetti işte*, diyorsun. Bitti. *Sen kazandın*, diyorsun kırmızı yağmurlukluya.

O anda biri arkandan atlayıp, kollarıyla sımsıkı tutuyor seni.

Kapana kısılmış haldesin.

Kırmızı yağmurluklu şimdi de sana doğru geliyor. Kalbin göğüskafesinde küçük bir kuş gibi çırpınıyor. Başını hızla arkaya atıyorsun. Kafatasın, arkandakinin burnunda patlıyor. Kır-

mızı yağmurluklu iyice yaklaşmışken, arkandakinden sıyrılıp kurtuluyorsun. Kalabalığın arasından biri daha çıkıyor. Sarışın, kırmızı suratlı bir tip. Onun da kırmızı yağmurluklunun kankalarından biri olduğunu anlıyorsun.

Adı Stephen McGrath.

Sana doğru uzanıyor. Sonra diğerleri de geliyor. Paniğe kapılıyorsun. Stephen McGrath, ellerini omzuna koyuyor. Deli gibi kurtulmaya çalışıyorsun.

İşte o anda uzanıp boğazına yapışıyorsun.

Sonra üstüne atıldın mı, o mu seni çekti, yoksa sen mi onu ittin, bilmiyorsun. Kaldırımda dururken birinizin ayağı mı kaydı? Buzun yüzünden mi oldu? O ana ileride kim bilir kaç kez döneceksin, ama bu sorulara hiçbir zaman doğru düzgün yanıt veremeyeceksin.

Öyle ya da böyle, ikiniz aynı anda düşüyorsunuz.

Ellerin hâlâ onun boğazında. Bırakmıyorsun.

Güm diye yere iniyorsun. Stephen McGrath'ın kafası o anda kaldırıma çarpıyor. Bir ses çıkıyor; iğrenç, uğursuz bir çatırtı. Islak ve küt bir ses bu, daha önce duyduğun hiçbir şeye benzemiyor.

Ve o sesle birlikte, o zamana kadarki bildiğin hayatın sona eriyor.

Bunu hiç unutmayacaksın. O korkunç sesi. Evet, o ses seni hiçbir zaman bırakmayacak.

O anda her şey duruyor. Kafanı eğip aşağı bakıyorsun. Stephen McGrath'ın gözleri açık, gözünü kırpmıyor. Ama durumu anlıyorsun. Vücudunun birden hareketsiz kalışından anlıyorsun. O uğursuz çatırtıdan anlıyorsun.

Herkes kenara çekiliyor. Sen hareket etmiyorsun. Uzunca bir süre hareket etmiyorsun.

Sonra olaylar çok hızlı gelişiyor. Kampüs güvenliği geliyor. Ardından polis. Onlara her şeyi anlatıyorsun. Ailen New York'tan cevval bir avukat tutuyor. Kadın nefsi müdafaa demeni söylüyor, sen de dediğini yapıyorsun.

Ama o berbat sesi duymaya devam ediyorsun.

İddia makamı seninle dalga geçiyor. *Sayın jüri üyeleri,* diyor, *zanlı, elleri Stephen McGrath'ın boğazındayken kayıp düşmüş. Buna gerçekten inanmamızı beklemiyor herhalde.*

Mahkeme çok tatsız geçiyor.

Senin içinse her şey önemini yitiriyor. Bir zamanlar notlarını, sosyal faaliyetlerini önemserdin. Ne kadar zavallıymışsın. Arkadaşlar, kızlar, üst-ast sistemi, partiler, ilerlemek, umut etmek falan filan... Hepsi buhar olup uçuyor. Hepsinin yerine, taşa çarpan kafatasının o berbat çatırtısı geliyor.

Mahkemede annenle babanın ağladığını görüyorsun, ama hayır, asıl aklından çıkaramadığın, kurbanın annesiyle babasının, Sonya ve Clark McGrath'ın yüzleri. Sonya McGrath mahkeme boyunca gözlerini üzerinden ayırmıyor. Sen de ona bakasın diye meydan okuyor sana.

Ama sen yapamıyorsun.

Jüri kararını açıklarken kulak kesiliyorsun ama olmuyor, başka sesler var. Yargıç sana sert sert bakıp cezayı açıklarken bile durmuyor o sesler. Bu arada davayı basın da takip ediyor. Seni beyazlara yönelik, *country club* tarzı basit bir cezaevine göndermeyecekler. Bu sefer olmaz. Bu sene seçim senesi.

Annen bayılıyor. Baban metin olmaya çalışıyor. Kız kar-

deşin koşarak mahkeme salonundan çıkıyor. Ağabeyin Bernie donakalmış halde.

Bileklerine kelepçeleri takıp götürüyorlar seni. Sen böyle bir gelecek için yetiştirilmedin. Televizyonda, hapishanelerdeki tecavüzlerle ilgili az şey duymadın. Gerçi öyle bir şey olmuyor –yani cinsel taciz olmuyor– ama ilk hafta epey bir dayak yiyorsun. Sonra bunu kimin yaptığını söyleme gafletinde bulununca iki kez daha dayak yiyip, üç hafta revirde yatıyorsun. Yıllar sonra bile ara sıra, böbreklerine yediğin o tekmelerden yadigâr, kan geliyor idrarından.

Sürekli bir korku içinde yaşıyorsun. Revirden çıkıp diğer mahkûmların arasına karıştığın zaman, hayatta kalmanın tek yolunun, tuhaf bir Neonazi grubuna katılmaktan geçtiğini öğreniyorsun. Öyle büyük büyük idealleri ya da Amerika şöyle olmalı, böyle olmalı gibi bir vizyonları yok. Onlar daha çok, nefret etmeyi seviyorlar.

Baban sen mahkûm olduktan altı ay sonra kalp krizinden ölüyor. Bunun senin yüzünden olduğunu biliyorsun. Ağlamak istiyorsun ama ağlayamıyorsun.

Hapiste dört yıl kalıyorsun. Koca koca dört yıl. Bir üniversite eğitimi kadar. Yirmi ikinci doğum gününe az kala çıkıyorsun. Sana, *çok değişmişsin*, diyorlar ama sen o kadar da emin olamıyorsun.

Dışarı çıktığında, adımlarını temkinli bir şekilde atıyorsun. Yer, ayağının altından kayıp gidecekmiş gibi. Toprak seni her an içine çekebilirmiş gibi.

Ara sıra da olsa, ilk zamanlardaki bu hissi hep hatırlayacaksın.

Seni kapıda ağabeyin Bernie karşılıyor. Bernie daha yeni evlenmiş. Karısı Marsha ilk çocuklarına hamile. Ağabeyin sana sarılınca, geçen dört yılın bir anda akıp gittiğini hissediyorsun. Şakalaşmaya başlıyorsunuz. Sonra gülüyorsun, gerçekten gülüyorsun, uzun zamandır ilk defa kahkahalarla gülüyorsun.

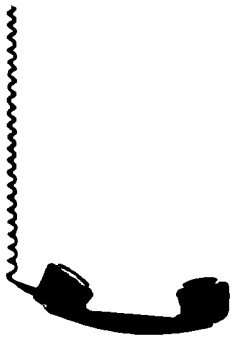
Yanılmışsın işte. Hayatın Amherst'teki o soğuk gecede sona ermemiş. Ağabeyin normal hayata dönmene yardım edecek. Bu sırada güzel bir kadınla tanışacaksın. Adı Olivia. Olivia seni inanılmaz derecede mutlu edecek.

Onunla evleneceksin.

Bir gün, o cezaevi kapısından çıktıktan dokuz yıl sonra, güzel karının hamile olduğunu öğreneceksin. Her an irtibatta olasınız diye kameralı telefonlar alacaksınız. Ve o gün, sen işteyken telefon çalacak.

Adın Matt Hunter. Telefon ikinci kez çalıyor ve sen telefonu açıyorsun...

Dokuz Yıl Sonra

1. Bölüm

Reno, Nevada
18 Nisan

Kapı zili Kimmy Dale'i deliksiz uykusundan uyandırdı.

Yatağında kıpırdandı, homurdandı, başucunda duran dijital saate baktı.

Saat 11.47.

Güneş tepeye çıkmış olmasına rağmen karavanın içi zifiri karanlıktı. Kimmy böylesini seviyordu. Geceleri çalışıyordu ve uykusu da hafifti. Vegas'tayken panjurdu, perdeydi, uyku maskesiydi, her şeyi denemiş, sonunda Nevada'nın kavurucu güneşinin, uykusunu yiyip bitirmemesi için bir çözüm bulmuştu. Gerçi Reno'nun güneşi biraz daha insaflıydı ama yine de bulduğu ilk çatlaktan içeri girmekten utanmıyordu.

Kimmy büyük boy yatağında kalkıp oturdu. Civardaki bir motelin garaj satışından aldığı toplama televizyonu hâlâ açıktı. Görüntüler başka bir dünyadan gönderilen hayaletler gibi yanıp sönüyordu. Yatakta yalnızdı ve bu epeydir böyleydi. Her bir zi-

yaretçinin, her bir müstakbel sevgilinin bu yatağa bir umut, "aradığımı nihayet buldum" iyimserliği getirdiği bir dönem olmuştu ama Kimmy şimdi düşündüğünde, bunun iyimserlikten çok kuruntu olduğunu görebiliyordu.

Artık öyle bir umut da kalmamıştı.

Yavaşça kalktı yataktan. Göğsündeki, en son estetik ameliyatından kalma şişkinlik, hareket ettikçe acıyordu. Buraya geldiğinden beri geçirdiği üçüncü ameliyattı bu. O aslında olmak istememişti, ama böyle şeylerin fark yarattığını düşünen Chally'nin ısrarlarına dayanamamıştı. Ne de olsa, aldığı bahşişler azalmaya başlamıştı. Popülaritesi zayıflıyordu. O da kabul etmişti. Ama o bölgedeki derisi, eski ameliyat hataları yüzünden fazla gerilmişti. Kimmy sırtüstü yattığında lanet olasıca şeyler, balık gözleri gibi yanlara düşüyordu.

Kapı yine çaldı.

Kimmy siyah bacaklarına baktı. Henüz otuz beş yaşındaydı, çocuk da yapmamıştı, ama bacaklarındaki varisler hızla yayılıyordu. Yıllarca ayakta durmaktan olmuştu böyle. Hatta Chally onlara da baktırmasını istiyordu. Gerçi hâlâ formdaydı, kıvrımları biçimli, poposu harikaydı; ama yine de otuz beş yaşındaydı işte, on sekiz değil. Biraz selüliti de vardı. Ve tabii o lanet damarlar. Bu haliyle kabartma haritalara dönmüştü.

Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı. Üzerinde, şu an çalıştığı yer olan Hevesli Kunduz striptiz kulübünün logosunun olduğu kibrit kutusunu aldı. Bir zamanlar Vegas'ın yıldızıydı. Sahneye Kara Büyü adıyla çıkardı. Ama o günleri özlemiyordu. Hiçbir gününü özlemiyordu ki onları özlesin.

Kimmy Dale üzerine bir bornoz geçirip yatak odasının ka-

pısını açtı. Güneşliği olmayan giriş kısmına çıkar çıkmaz ışıktan gözleri kamaştı, elini gözlerine siper etti. Fazla ziyaretçisi olmazdı, *bu saatte kesin Yehova Şahitleri falan gelmiştir*, diye düşündü. Bu özgür dünyanın diğer pek çok vatandaşının aksine Kimmy, o insanların düzenli ziyaretlerinden rahatsız olmuyordu. Kendini dine vermiş bu insanları her zaman içeri davet eder, onları dikkatle dinler, hayatın anlamına dair bir şey bulabildikleri için kıskanır ya da zırvalarına kanabilmeyi dilerdi. Hayatına giren erkeklerle olduğu gibi, onlarla da, bu seferki farklı olsun, bu seferki inandırıcı olsun, bu seferkine kapılıp gideyim diye umut ederdi.

Kapıyı kim o demeden açtı.

"Kimmy Dale siz misiniz?"

Genç bir kız duruyordu karşısında. On sekiz yirmi yaşlarında olmalıydı. Ve de hayır, Yehova Şahitleri'nden değildi. Onlarınki gibi manasız bir sırıtışı yoktu. Kimmy bir an kızın, Chally'nin yeni elemanlarından biri olabileceğini düşündü, ama sonra vazgeçti. Tamam, çirkin falan değildi fakat Chally'nin kalemi olmadığı da açıktı. Chally bir ışıltı, bir pırıltı isterdi.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Kimmy.

"Bunun önemi yok."

"Efendim?"

Kız gözlerini yere indirerek altdudağını ısırdı. Kimmy onda uzak da olsa bir aşinalık sezince kalbinin çarptığını fark etti.

"Siz annemi tanıyordunuz," dedi kız.

Kimmy sigaranın izmaritiyle oynadı. "Benim tanımadığım anne yok ki."

"Benim annemin adı," dedi kız, "Candace Potter'dı."

Kimmy bu ismi duyar duymaz irkildi. Hava bin derece olmasına rağmen içi ürperdi.

"İçeri gelebilir miyim?"

Kimmy ona evet dedi mi? Farkında değildi. Tek bildiği, kızın geçmesi için kenara çekildiğiydi.

"Ben hiçbir şey anlamadım," dedi Kimmy.

"Candace Potter, annemdi. Doğduğum gün beni evlatlık sırasına yazdırmış."

Kimmy şaşkına dönmüş halde karavanın kapısını kapattı. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

İki kadın birbirlerine baktılar. Kimmy kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Benden ne istediğini hâlâ anlayabilmiş değilim," dedi sonra.

Kız ise bunun üzerine, önceden prova ettiği çok belli olan konuşmasına başladı. "Evlat edinildiğimi ben de iki yıl önce öğrendim. Ama yanlış anlamayın, ailemi seviyorum. İki kız kardeşim ve harika ebeveynlerim var. Bana her zaman çok iyi davrandılar. Konu onlar değil yani. Sadece... insan böyle bir şeyi öğrenince fazlasını da bilmek istiyor."

Kimmy neden olduğunu anlamadan kafasını salladı.

"Ben de bu yüzden bir araştırma yapmaya başladım. Hiç kolay olmadı tabii; ama neyse ki, biyolojik anne babalarını arayan çocuklara yardım eden insanlar var."

Kimmy sigarayı ağzından çıkardı. Elleri titriyordu. "Peki ama şeyi biliyor musun? Candi'nin... yani annenin... yani Candace'ın..."

"... Öldüğünü mü? Evet, biliyorum. Cinayete kurban gitmiş. Ben de geçen hafta öğrendim."

Bir an Kimmy'nin, dizlerinin bağı çözülür gibi olunca oturdu. Hatıralar bütün yakıcılığıyla geri gelmişti şimdi.

Candace Potter. Sahne adıyla "Candi Cane."

"Peki benden ne istiyorsun?" diye sordu Kimmy.

"Cinayeti araştıran polis memuruyla konuştum. Adı Max Darrow. Onu hatırlıyor musunuz?"

Ah, evet! Max'i hatırlamaz olur muydu hiç? Hatta onu cinayetten önce bile tanırdı. Başlangıçta Dedektif Max Darrow vakayla doğru düzgün ilgilenmemişti. Ne de olsa önemsiz bir cinayetti. Kimsesiz bir striptizci öldürülmüştü. Manzarada bir kaktüs fazlaymış, eksikmiş, fark etmezdi Darrow için. Kimmy bu yüzden devreye girip müdahale etmek zorunda kalmıştı. Gerçek dünyada işler böyle yürüyordu.

"Evet," dedi Kimmy kıza. "Onu hatırlıyorum."

"Şimdi emekli olmuş. Max Darrow yani. Diyor ki, onu öldüreni ortaya çıkarmışlar ama nerede olduğunu bulamamışlar."

Kimmy gözlerinin dolduğunu hissetti. "Çok uzun zaman oldu."

"Annemle iyi arkadaş mıydınız?"

Kimmy güçbela başını salladı. Her şeyi hatırlıyordu elbette. Candi onun için bir arkadaştan fazlaydı. Bu âlemde güvenebileceğiniz fazla insan bulamazsınız. Candi o az sayıdaki insandan biriydi işte. Hatta ondan başkası yoktu. Özellikle de, Kimmy on iki yaşındayken annesini kaybettiğinden beri. Kimmy ve bu beyaz yavru, zamanında ayrılmaz bir ikiliydiler. Öyle ki, kendilerini bazen *Brian'ın Şarkısı* filmindeki Piccolo ve Sayers'a benzettik-

leri oluyordu. Ve sonra, aynen filmde olduğu gibi, beyaz arkadaş ölmüştü.

"Fahişe miydi o?" diye sordu kız.

Kimmy kafasını hızla sallayıp kendisinin de inanmak istediği bir yalan söyledi. "Asla."

"Ama striptizciymiş?"

Kimmy bir şey söylemedi.

"Onu yargıladığımı sanmayın, lütfen."

"Ne istiyorsun peki?"

"Sadece annemi daha iyi tanımak istiyorum."

"Artık ne fark eder ki?"

"Benim için fark eder."

Kimmy bir an, haberi ilk aldığı zamanı hatırladı. Tahoe'daki bir kulüpte sahnedeydi. İnsanlık tarihinin en görkemli kaybedenlerinden bir gruba, çizmeleri çamurlu, kalpleri kırık bir grup erkeğe, öğle vakti, ağırdan alarak bir gösteri sunuyordu. Candi'yi üç gündür görmemişti ama Kimmy de sürekli yollardaydı zaten. İşte söylentileri de ilk kez o sahnedeyken duymuştu. İnsanların fısıldaştıklarını görür görmez anlamıştı kötü bir şeyin olduğunu. Anlamış ve Candi'nin başına bir şey gelmesin, diye dua etmişti.

Ama o şey Candi'nin başına gelmişti.

"Annenin zor bir hayatı oldu," dedi Kimmy.

Kız gözleri fal taşı gibi açılmış halde oturuyordu.

"Candi bu hayattan çıkmanın bir yolu olduğuna inanırdı, biliyor musun? Önce bu yolun, kulüpte tanışacağımız erkekler olabileceğini düşündü. Bizi görüp severler, sonra da alıp götürürler sanıyordu. Ama olmuyordu öyle şeyler. Bunu deneyen kızlar vardı ama hiçbir zaman işe yaramıyordu. Erkekler seni değil, fantezi-

lerini istiyordu. Tabii annen bunu acı da olsa erkenden öğrendi. Hayalperest biriydi o, ama en azından hayatta bir amacı vardı."

Kimmy durdu, gözlerini uzaklara çevirdi.

"Sonra?" diye araya girdi kız.

"Sonra o orospu çocuğu, Candi'yi bir böcek gibi ezdi."

Kız oturduğu yerde kıpırdandı. "Dedektif Darrow bunu Clyde Rangor adında birinin yaptığını söyledi."

Kimmy başını salladı.

"Bir de Emma Lemay diye bir kadından söz etti. O adamın ortağıymış galiba."

"Bazı işlerde ortaktılar. Ama ayrıntıları ben de bilmiyorum."

Kimmy haberi ilk duyduğunda ağlamamıştı. Ağlayacak halde bile değildi çünkü. Ama yılmamış, her şeyi göze alarak, lanet olası Darrow'a bildiği her şeyi anlatmıştı.

İnsanın şu hayatta yapabileceği fazla bir şey yoktu. Ama Kimmy, geç kalmış olmasına rağmen, Candi'ye yardım etmeye, ona ihanet etmemeye kararlıydı. Çünkü Candi ölünce Kimmy'nin bir parçası da ölmüştü.

Gitti polislerle konuştu, özellikle de Max Darrow'la. Bunu yapanlar –ki Clyde ve Emma'nın yaptığına emindi– ona zarar verebilir, hatta onu öldürebilirlerdi, ama Kimmy korkup geri çekilmemeye kararlıydı.

Sonunda Clyde ve Emma onun karşısına çıkmaktansa kaçmayı tercih ettiler.

Neredeyse on yıl olmuştu.

"Peki benden haberiniz var mıydı?" diye sordu kız bu kez.

Kimmy başını yavaşça salladı. "Annen bana söylemişti,

ama sadece bir kere. Bu konuda konuşurken acı çekiyordu. Onu anlaman gerekiyor. Her şey olup bittiğinde Candi daha çok gençmiş. On beş, on altı yaşlarındaymış. Seni, doğar doğmaz elinden almışlar. Kız ya da erkek olduğunu bile bilmiyordu."

Uzun bir suskunluk oldu, Kimmy kızın gitmesini istediğini fark etti.

"Peki sizce Clyde Rangor'a ne olmuştur?"

"Ölmüştür herhalde," dedi Kimmy, buna çok inanmasa da. Clyde gibi hamamböcekleri ölmezdi. Saklandıkları yerden çıkıp etraflarına zarar vermeye devam ederlerdi.

"Ben onu da bulmak istiyorum," dedi kız.

Kimmy kafasını kaldırıp ona baktı.

"Annemin katilini bulup adaletin önüne çıkartmak istiyorum. Çok zengin değilim ama biraz param var."

Bir süre ikisi de bir şey demeden oturdular. Hava ağırlaşmış, yapış yapış olmuştu. Kimmy birazdan anlatacaklarına nereden başlaması gerektiğini düşünüyordu.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" dedi nihayet.

"Tabii ki."

"Annen bütün bunlara kafa tutmaya çalışırdı."

"Bütün bunlar derken?"

"Demek istediğim, kızların çoğu teslim olur. Anlıyor musun? Ama senin annen hiçbir zaman pes etmedi. Hiçbir zaman eğilip bükülmedi. Hayaller kurardı o. Ama hiçbiri gerçekleşmedi."

"Anlamadım."

"Sen şimdi mutlu musun, kızım?"

"Evet."

"Okuyor musun?"

"Bu yıl üniversiteye başlayacağım."

"Üniversite ha," dedi Kimmy dalgın dalgın. "Senmişsin demek."

"Neymişim ben?"

"Annenin gerçekleşen tek hayali."

Kız bir şey demedi.

"Candi –yani annen– bu işe bulaşmanı istemezdi. Beni anlıyor musun?"

"Galiba."

"Dur biraz." Kimmy çekmeceyi açtı. Orada duruyordu elbette. Uzun zamandır çıkarıp bakmamıştı ama fotoğraf hâlâ en üstteydi. O ve Candi dünyaya gülümserken... Piccolo ve Sayers... Kimmy fotoğraftaki haline bakarken, bir zamanlar Kara Büyü diye çağırdıkları genç kızın artık bir yabancı olduğunu ve Clyde Rangor'ın, kaçıp giderken yanında o genç vücudu da götürdüğünü düşündü.

"Al bunu," dedi sonra.

Kız fotoğrafı elinde porselen varmış gibi tuttu.

Hemen ardından, "Ne kadar güzelmiş," diye fısıldadı kız.

"Çok."

"Çok da mutlu görünüyor."

"Mutlu değildi. Ama bugünü görse mutlu olurdu."

Kız başını havaya kaldırdı. "Bu işten uzak durabilir miyim, bilemiyorum."

Belki de, diye düşündü Kimmy, *sandığından daha çok çekmişsin annene.*

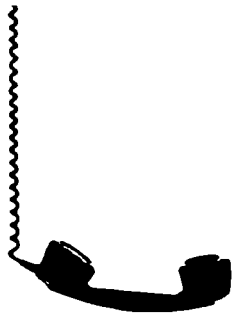
Sonra birbirlerine sarıldılar, irtibatı kesmeyelim diye söz-

ler verdiler. Kız gidince Kimmy giyindi, çiçekçiye gidip bir düzine lale aldı. Lale, Candi'nin en çok sevdiği çiçekti. Sonra arabayla dört saat yol gidip, arkadaşının mezarının başında diz çöktü. Etrafta kimsecikler yoktu. Kimmy küçük mezar taşının üzerini sildi. Taşı da, mezarı da o yaptırmıştı.

"Bugün kızın bana geldi," dedi yüksek sesle.

Hafif bir esinti çıkmıştı. Kimmy gözlerini kapayıp etrafı dinledi. Bir an Candi'nin sesini duyar gibi oldu. Yıllardır konuşmayan ruhu şimdi dile gelmiş, kızına göz kulak olması için yalvarıyordu sanki.

Ve Kimmy orada, sıcak Nevada güneşinin altında kavrulurken arkadaşına bir söz verdi.

2. Bölüm

Irvington, New Jersey
20 Haziran

"Kameralı bir telefon," diye mırıldandı Matt Hunter, kafasını sallayarak.

Sonra ilahi bir işaret almak için kafasını gökyüzüne kaldırdı ama tek gördüğü, devasa boyutlarda bir bira şişesiydi.

Matt'in, boyası dökülmeye yüz tutmuş, iki odalı dairesinden her çıkışında karşısına dikilen tanıdık bir görüntüydü bu. Kapağı yerden elli metre yüksekte duran şişe neredeyse bütün göğü kaplıyordu. Eskiden bu civarda, Pabst Blue Ribbon'ın bira fabrikası vardı ama 1985 yılında boşaltmışlardı orayı. O şişe bir zamanlar, bakır kaplamalı çelik yüzeyi, parlak cilası ve altın renkli kapağıyla muazzam bir heykel gibi dururdu. Geceleri spot ışıklarıyla aydınlatılır, Jerseyliler şişeyi kilometrelerce öteden bile görebilirlerdi.

Ama eskidendi o. Şimdi uzaktan hâlâ kahverengi görünüyordu ama aslında pasın rengiydi görülen. Etiketi de gitmişti. Sanki onunla birlikte, zamanının nezih muhiti de yavaş yavaş

sönüp kaybolmuştu. Fabrika yirmi yıldır boştu, ama şimdiki haline bakan biri, çok daha uzun zaman önce terk edilmiş sanırdı.

Matt verandanın merdiveninin en üst basamağında durdu. Hayatının aşkı Olivia'nınsa durmaya niyeti yoktu. Arabanın anahtarlarını sabırsızca elinde şangırdatıyordu.

"Bence yanlış yapıyoruz," dedi Matt.

"Hadi ama eğlenceli olacak," dedi Olivia.

"Telefon telefondur," dedi Matt. "Kamera da kamera."

"Ah, ne kadar felsefi bir laf ettin şimdi."

"Bir cihazın, iki şeyi aynı anda yapabilmesi resmen günahtır."

"Ki günah da senin işin," dedi Olivia.

"Hah hah ha! Tehlikeyi göremiyorsun, değil mi?"

"Eee...evet."

"Kamera ve telefon bir arada..." Matt durup Olivia'nın devamını getirmesini bekledi ama sonra kendi devam etti. "... Yani bilemiyorum, iki farklı türün çiftleşmesi gibi bir şey bu. Üçüncü sınıf filmlerde olur ya, çılgın bilim adamının yaptığı deney kontrolden çıkar hani, sonra önüne gelen her şeyi yemeye başlar."

Olivia ona dik dik baktı. "Manyaklaştın yine."

"Ben sadece kameralı telefon alma konusunda kararsızım, o kadar."

Olivia uzaktan kumandanın tuşuna basıp arabanın kapılarını açtı. Ardından, eli tam kapının koluna gitmişti ki, Matt'in hâlâ tereddütte olduğunu görüp durdu.

"Ne var?" diye sordu Matt, kadının ona baktığını görünce.

"İkimizin de kameralı telefonu olursa," dedi Olivia, "sen

işteyken sana çıplak resimlerimi gönderebilirim."

Matt bunun üzerine arabanın kapısını hızla açıp, "Hangi marka istiyorsun hayatım?" dedi.

Olivia'nın gülümsemesini görünce Matt'in yüreği hopladı. "Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?"

"Ben de seni seviyorum."

Arabaya bindikten sonra Olivia ona döndü. Matt, bir an kafasını çevirmek istedi. "Her şey iyi olacak," dedi Olivia. "Buna emin olabilirsin."

Matt hafifçe başını sallayıp gülümsemeye çalıştı. Olivia bunu yutmazdı ama çabasını da takdir ederdi herhalde.

"Olivia?" dedi sonra.

"Evet?"

"Çıplak fotoğraflar diyordun?"

Ama Matt'in huzursuzluğu, telefonu alacakları mağazaya ayak bastığı anda geri döndü. Özellikle de yapacakları iki yıllık kontratı duyunca. Satıcının gülümsemesi şeytani gelmişti ona, iyi yürekli ama saf insanların ruhlarını sattığı filmlerdeki şeytanlar gibi. Adam, onlara telefonun kapsama alanlarını gösterince Matt daha da kararsızlığa düştü.

Olivia'nınsa keyfine diyecek yoktu; ama o hep böyleydi zaten, her zaman hevesliydi. Hayatın büyük küçük her anından bir mutluluk çıkarmayı bilen nadir insanlardandı o. Matt kendini düşününce, zıt kutupların birbirini çektiğine dair teoriye bir kez daha inandı.

Satıcı konuştukça konuşuyordu. Matt onu duymamaya çalışıyordu, ama Olivia pürdikkat dinliyordu. Ara sıra, formalite icabı birkaç soru soruyordu ama adam bu müşterisinin çantada

keklik olduğuna emin gibiydi.

"Ben evrakları hazırlayayım," dedi Hades,* sıvışırken.

Olivia, Matt'in kolunu tuttu, yüzüne ışıl ışıl bir gülümseme yayıldı. "Sana eğlenceli olacak demiştim, değil mi?"

Matt suratını astı.

"Ne oldu?"

"Çıplak fotoğraf meselesine takıldım ben."

Olivia kahkahayı patlatıp başını onun omzuna koydu.

Olivia'nın bu neşesi, yüzünden gülücüklerin eksik olmaması sadece ceptelefonunu değiştirmesinden değildi elbette. Kameralı telefon almak onun için, onları gelecekte bekleyenlere dair bir semboldü. Onları gelecekte bekleyen bebeklerine dair bir sembol.

Olivia iki gün önce evde hamilelik testi yapmış, beyaz çubuğun üstünde kırmızı çarpı işaretini görünce çok sevinmişti. Matt'in ise şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Çocuk sahibi olmak için bir yıldır, neredeyse evlendiklerinden beri uğraşıyorlardı. Art arda gelen başarısız denemeler, her zaman büyülü olduğu söylenemese de, doğal ve güzel olduğu kesin birlikteliklerini; ateş ölçmeler, takvim işaretlemeler, sekssiz geçen uzun dönemlerle türlü dert ve tasalarla dolu organize bir operasyona çevirmişti.

Ama neyse ki bütün bunlar geride kalmıştı artık. Gerçi daha çok erkendi, Olivia'yı da uyarmıştı. *Kendimizi fazla kaptırmayalım*, demişti. Fakat Olivia'nın etrafına yaymaya başladığı ışık da görülmeyecek gibi değildi. Kadının o pozitif ruh hali bir güç alanı, bir fırtına, büyük bir dalga gibiydi ve Matt'in buna karşı hiç şansı yoktu.

* *Eski Yunan mitolojisinde, cehennem güçlerini yöneten yeraltı kralı.(e.n.)*

İşte buraya da o nedenle gelmişlerdi.

Olivia'nın ısrarla dediğine göre, kameralı telefonlar, yakında üç kişi olacak ailelerinin, daha önceki nesillerin rüyalarında bile göremediği bir şekilde birleşmesini sağlayacaktı. Kameralı telefon sayesinde; ilk adım, ilk sözler, ilk oyun arkadaşı gibi, çocuklarının hayatını derinden etkileyecek anları ikisi de kaçırmayacaktı.

En azından planları bu yöndeydi.

Bir saat sonra evlerine döndüklerinde Olivia ona küçük bir öpücük verip merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Hey," diye seslendi Matt arkasından, yeni telefonunu ve bir kaşını aynı anda havaya kaldırarak. "Şeyi, video özelliğini denemek istemez misin?"

"Sadece on beş saniyelik videolar çekiyor."

"On beş saniye," diye tekrar etti Matt. Sonra bunu bir kez daha düşünüp omuz silkerek, "Ön sevişme faslını uzatacağız desene," diye ekledi.

Olivia yüksek sesle homurdandı.

Çoğu insana sevimsiz gelecek bir muhitte, Irvington'ın dev bira şişesinin gölgesinde yaşıyorlardı. Matt hapisten çıktığında daha iyisini hak etmediğini düşünmüş (ki zaten daha fazlasına gücü de yetmiyordu) ve ailesinin itirazlarına rağmen, dokuz yıl önce orada oturmaya başlamıştı. Irvington, Afroamerikan nüfusu epey yüksek –herhalde yüzde seksenin üzerindeydi– bir şehirdi. Matt yaptığı seçimin o kadar da basit olmadığının farkındaydı, ama o sıralar şehrin zengin muhitlerinde yaşamaya gönlü elvermiyordu. Böyle hızlı bir değişime hazır değildi belki de.

Öyle ya da böyle; Shell benzin istasyonu, eski hırdavatçı dükkânı, ilerideki şarküteri, köşede kafayı çeken ayyaşlar, eski Pabst fabrikasının yakınlarındaki gizli meyhane, kısacası bütün mahalle onun evi olmuştu.

Olivia'nın, Virginia'dan geldiği için daha düzgün bir yere taşınmak istediğini düşünmüştü Matt. Bundan çok da iyilerine olmasa da, daha farklı bir ortama alışkın olduğu kesindi. Olivia Virginia'nın küçük Northways kasabasında büyümüştü. Annesi o daha çok küçükken kaçıp gitmiş, babası onu tek başına yetiştirmişti.

Baba olmak için yaşı epey ileri olsa da –adam Olivia doğduğunda elli bir yaşındaydı– Joshua Murray, kendine ve küçük kızına bir yuva sağlamak için çok çalışmıştı. Northways'in tek kasaba doktoru olan Joshua, altı yaşındaki Mary Kate Johnson'ın apandisitinden, İhtiyar Riteman'ın gutuna kadar herkesin derdini dinleyen bir aile hekimiydi.

Olivia'nın anlattıklarına bakılırsa, Joshua iyi bir adamdı, cömert ve düşünceli bir babaydı, hayattaki tek bağı olan kızının üstüne titriyordu. Anacaddedeki tuğla evlerinde baba kız, sadece ikisi yaşamıştı. Babanın muayenehanesi evin hemen yanındaydı. Olivia çoğu zaman okuldan sonra oraya gidip babasına yardım ediyor, ya korkmuş çocukları neşelendiriyor ya da sekreterleri Cassie'yle gevezelik ediyordu. Cassie bir anlamda dadısı da olmuştu. Babasının işi çoksa akşam yemeğini Cassie pişiriyor, Olivia'ya ev ödevlerinde o yardım ediyordu. Olivia babasına adeta tapıyordu. Hayattaki en büyük amacı – şimdi düşününce biraz safça bulsa da– okuyup doktor olmak ve babasıyla birlikte çalışmaktı.

Fakat Olivia'nın üniversitedeki ilk yıllarında her şey değişmeye başlamıştı. Babası akciğer kanserine yenik düşmüş, Olivia bu dünyada yapayalnız kalmıştı. Ardından, babasıyla birlikte, tıp okuma hayali de ölmüştü. Bunun üzerine, üniversitedeki sevgilisi Doug'dan da ayrılıp, Northways'deki eski evlerine dönmüştü. Ama orada, babası olmadan yaşamaya daha fazla dayanamayınca evi satıp Charlottesville'deki büyük bir siteye yerleşmişti. Sonra bir bilgisayar yazılım firmasında, ara sıra seyahat etmesini gerektiren bir iş bulmuş; Matt'le kısa süreli ilişkileri de bu şekilde yeniden alevlenmişti.

New Jersey'nin Irvington'ı, Virginia'nın Charlottesville'inden bambaşka bir yerdi, ama Olivia, verdiği kararla Matt'i şaşırtmayı başarmıştı. Muhiti ne kadar sıkıntılı olsa da, bu evde kalıp, hayallerindeki yere geçinceye kadar para biriktirmek mantıklı gelmişti ona.

Kameralı telefonlarını aldıktan üç gün sonra, Olivia eve gelir gelmez doğruca merdivenleri çıktı. Matt o sırada kendine limonlu soda koymuş, bisküviyle birlikte içiyordu. Ardından Olivia'ya bakındı; yatak odasında değildi. Küçük çalışma odasına baktı; bilgisayarın başındaydı. Sırtı da ona dönüktü.

"Olivia?"

Kadın dönüp ona gülümsedi. Matt, "gülümsemesiyle dünyamı aydınlatıyor" tarzındaki klişelerden oldum olası hoşlanmazdı ama doğrusu, Olivia'nın yaptığı da tam olarak böyle bir şeydi. Kadının gülümsemesi resmen bulaşıcıydı. Matt'in dünyasını aydınlatmakla kalmıyor, içinde bir şeyleri harekete geçiriyor, hayatına renk ve lezzet katıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Olivia ona.

"Çok seksi olduğunu."

"Hamileyken de mi?"

"Özellikle hamileyken."

Olivia bir düğmeye bastı, ekran kayboldu. Sonra ayağa kalkıp Matt'i yanağından öptü. "Benim hazırlanmam gerekiyor."

Olivia bir iş seyahati için Boston'a gidiyordu.

"Uçağın ne zaman kalkıyor?" diye sordu Matt.

"Galiba arabayla gideceğim."

"Neden ki?"

"Bir arkadaşım uçağa binince düşük yapmıştı. Ben de riske atmak istemedim. Ha bu arada, yarın sabah, gitmeden önce Dr. Haddon'a da görüneceğim. Hamilelik testini bir de kendi yapmak istiyormuş."

"Benim de gelmemi ister misin?"

"İşin var senin," diye cevap verdi Olivia, başını sallayarak. "Bir dahaki sefere, ultrasonografiye gelirsin."

"Tamam."

Olivia onu bir kez daha öptü. "Hey," diye fısıldadı. "Mutlusun, değil mi?"

Matt tam bir espri yapmaya hazırlanıyordu ki, son anda vazgeçti. Ardından karısının gözlerinin içine bakarak, "Hem de çok," dedi.

Olivia yüzünden o büyüleyici gülümsemesini eksik etmeden, hafifçe geri çekildi. "Ben bavulumu toplayayım."

Matt kapının ağzında durup onun gidişini izledi. İçinde bir hafiflik hissediyordu. Gerçekten de mutluydu ve asıl korkutucu olan da buydu. İyi olan şeyler güçsüz olurdu, kırılgan olurdu.

İnsan bunu, birini öldürdüğünde anlıyordu. Dört yılını, yüksek güvenlikli bir cezaevinde geçirdiğinde öğreniyordu.

İyi olan şeyler öyle uyduruk, öyle temelsiz oluyordu ki, devrilmesi bir üflemeye bakardı.

Ya da bir telefon sesine.

Kameralı telefonu titreştiğinde Matt işteydi.

Arayana baktı; Olivia'ydı. Matt hâlâ eski ortağının çift taraflı masasını kullanıyordu ama artık karşısında oturan biri yoktu. Bu masayı ağabeyi Bernie, o hapisten çıktığında almıştı. Ailesinin üstü örtülü "talihsizlik" diye adlandırdığı şey olmadan önce, Bernie'nin ikisi için, Hunter Kardeşler için büyük hayalleri vardı. Sonrasında da Matt bunun, değişmesini istememişti. Onca yılı arkasında bırakabilirdi. Talihsizlik dedikleri, yolda karşına çıkan bir tümsekten farksızdı; Hunter Kardeşler tekrar iş başındaydılar.

Bernie o kadar ikna edici konuşuyordu ki Matt çok geçmeden ona inanmaya başlamıştı.

İki kardeş, o masayı altı yıl beraber kullandılar. Altı yıl boyunca bu büroda hukuk işleri yaptılar. Tabii Matt artık sabıkalı olduğu için baroya alınmıyordu, ama birlikte her işi görüyorlardı. Bernie'nin ortakları, bu birlikteliklerine pek anlam veremiyordu ama iki kardeş alışkındı buna. Çocukluklarından beri aynı odayı paylaşmışlardı. Bernie ranzanın üstünde yatar, Matt onunla karanlıkta sohbet etmeye bayılırdı. O günleri ikisi de özlemle anıyordu; ya da en azından Matt öyle düşünüyordu. Tek başına hiç rahat edemiyordu. İlle odada Bernie olacaktı.

Tam altı yıl.

Matt ellerini maun masanın üzerinde gezdirdi. Bundan şimdiye çoktan kurtulmuş olması gerekirdi. Bernie'nin tarafına üç yıldır dokunmamıştı ama bazen kafasını kaldırıp karşıya bakar, onu tekrar görebilmeyi isterdi.

Kameralı telefon yeniden titreşti.

Bernie'nin bir zamanlar her şeyi vardı: Harika bir eş, dünya güzeli iki oğul, şehir merkezinde büyük bir ev, köklü bir hukuk firmasında ortaklık, sağlık, afiyet, sevgi, şefkat... Ama sonra birdenbire aile bireyleri kendilerini onun mezarına toprak atarken buldular. Doktor, beyin anevrizması demişti. Orada bir yerlerde yıllarca durur, sonra güm, bir bakmışsın hayatını bitirmiş.

Telefon önce titreş sonra çal modundaydı. Titreşim faslı bittikten sonra *Batman*'in televizyon dizisinin müziği çalmaya başladı. *Na-na-na-na Bat-man!*

Matt gıcır gıcır kameralı telefonunu tekrar kaldırıp baktı.

Eli bir süre *cevap*la tuşunun üstünde asılı kaldı. Çok garipti aslında. Olivia, bilgisayar sektöründe çalışıyor olmasına rağmen teknolojik aletlerden hiç anlamazdı. Ceptelefonunu da çok az kullanmış, sadece Matt'in büroda olduğunu bildiği zamanlarda aramıştı. Genelde sabit telefonu kullanmayı tercih ediyordu.

Matt *cevap*la tuşuna bastığı anda ekranda, bir fotoğrafın "gelmekte" olduğunu bildiren bir mesaj çıktı. Bu da garipti. Olivia başta ne kadar hevesli olsa da, telefonun özelliklerini hâlâ doğru düzgün öğrenebilmiş değildi.

Tam o anda dahili hat çaldı.

Matt'in ona sekreterim ya da asistanım demesinden hoşlanmayan Rolanda karşı tarafta boğazını temizleyip, "Matt?" dedi.

"Evet."

"Marsha ikinci hatta."

Matt, Bernie'nin dul eşi Marsha'yla konuşmak için, gözünü ceptelefonunun ekranından ayırmadan, sabit telefonun ahizesini kaldırdı.

"Selam," dedi.

"Selam," dedi Marsha. "Olivia hâlâ Boston'da mı?"

"Ev-vet. Hatta şimdi bana yeni telefonumuzla bir fotoğraf gönderdi sanırım."

"Ooo!" Kısa bir sessizlik oldu. "Bugün geliyorsun, değil mi?"

Matt'le Olivia, aile olmalarının şerefine, Marsha'yla oğlanlara yakın bir yerde ev bakmaya başlamışlardı. En çok içlerine sinen yerse, Bernie'yle Matt'in çocukluklarını geçirdikleri Livingston kasabasındaki bir evdi.

Matt bu geri dönme olayını kendi kendine az sorgulamamıştı. İnsanlar unutmazdı. Aradan kaç yıl geçerse geçsin, her türlü fısıltıya ve imaya maruz kalmaya devam edecekti. Bu aslında Matt'in çok da umurunda değildi, ama Olivia'yı ve doğacak çocuklarını düşünmek zorundaydı. Babasının lanetinin, çocuğunun hayatını karartmasını istemiyordu.

Fakat Olivia bütün bunların farkındaydı ve istediğinin bu olduğundan da emindi.

Bir de Marsha'nın durumu vardı tabii. Kadın hep gergin, hep sıkıntılıydı. Bernie'nin ani ölümünden sonra kısa süren bir

bunalıma girmiş; biraz "kafa dinlemeye" ihtiyacı olduğunu söyleyip iki haftalığına gidince, çocuklara Matt bakmak zorunda kalmıştı. Neyse ki şimdi iyiydi Marsha –ya da herkes öyle söylüyordu– ama yine de, onlara yakın olma fikri, Matt'in hoşuna gidiyordu.

Bugün, baktıkları evin yapı kontrolü yapılacaktı. "Birazdan çıkarım herhalde," dedi Matt. "Ne oldu ki?"

"Bir uğrayabilir misin?"

"Sizin eve mi?"

"Evet."

"Uğrarım tabii."

"Bak, müsait değilsen..."

"Tabii ki müsaidim."

Marsha, oval yüzü ara sıra düşse de; gözleri, tepesindeki kara bulutları görmek istiyormuş gibi hep yukarı doğru baksa da, güzel bir kadındı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Matt.

"Evet, evet, iyiyim ben. Önemli bir şey değil. Ben sadece... Çocukları birkaç saatliğine sen alabilir misin? Okulla ilgili bir iş var da. Kyra da akşam gelemeyecekmiş."

"Onları yemeğe çıkarmamı mı istiyorsun?"

"Çok iyi olur. Ama McDonald's yok, tamam mı?"

"Çin yemeği?"

"Olur, olur," dedi Marsha.

"Tamamdır, geliyorum o zaman."

"Sağ ol."

Bu arada ceptelefonundaki resim belirmeye başlamıştı.

"Görüşürüz," dedi Matt.

Marsha da hoşça kal deyip kapattı telefonu.

Matt bir kez daha ceptelefonuna dönmüştü. Gözlerini kısıp ekrana baktı. Küçücük bir resimdi bu. Üç dört santimlik bir şeydi. Perdeler açık olduğu için dışarıdan güneş geliyordu, resmi doğru düzgün göremiyordu. Bir elini telefonun üzerine siper etti; o da yetmedi, gölge olsun diye bütün vücuduyla eğildi. Biraz işe yaramıştı.

Ekranda bir erkek görüntüsü belirdi.

Ayrıntıları hâlâ tam olarak seçemiyordu. Adam, Matt'le aşağı yukarı aynı yaşlarda, otuzlarındaydı ve maviye çalan, simsiyah saçları vardı. Kırmızı renkli, düğmeli bir gömlek giyinmişti. Bir eli, el sallarmış gibi havadaydı. Arkadaki pencereden, beyaz duvarları griye boyayan kapalı bir havanın ışıkları süzülüyordu. Adamın yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı; ben senden daha iyi bilirim tarzında bir sırıtış. Matt ona daha bir dikkatle baktı. Göz göze geldikleri anda, Matt adamın yüzünde alaycı bir şeyler gördü.

Ama bu adamı tanımıyordu.

Karısının neden bu adamın fotoğrafını çektiğini anlamamıştı.

Ekran o anda kararda. Matt hareketsiz kalmıştı. Kulaklarında da bir uğultu başlamıştı. Etraftan gelen sesleri –telefonun, insanların, trafiğin seslerini– duyabiliyordu; ama sesler bir filtreden süzülerek geliyor gibiydiler.

"Matt?"

Asistanı/sekreteri Rolanda Garfield'dı bu. Matt onu işe aldığında firmadakiler pek memnun kalmamıştı. Rolanda, Carter Sturgis'in takım elbiseli insanlarına kıyasla epey bir avam ka-

lıyordu ama Matt ısrar etmişti. Kadın, onun ilk müvekkillerinden ve maalesef az sayıdaki başarılı davalarından biriydi.

Matt üniversiteyi cezaevindeyken tamamlamış, hukuk diplomasını da içeriden çıktıktan sonra almıştı. Newark'taki Carter Sturgis hiper-ultra hukuk firmasının yıldızlarından biri olan Bernie, baroyu bir istisna yaratmaları için ikna edebileceğine ve eski mahkûm kardeşini davalara sokabileceğine inanıyordu.

Tabii yanılmıştı.

Ama Bernie öyle kolay pes edecek biri değildi. Barodan bir şey çıkmayacağını anlayınca bu kez firmadaki ortaklarını, Matt'i işe almaları konusunda ikna etti. Ona bir de, her yola gelen ama çoğunlukla ayak işlerine bakanlar için kullanılan, "hukuk asistanlığı" gibi süslü bir unvan verdi.

Carter Sturgis'in ortakları bu fikre başta sıcak bakmadılar. Bunda şaşılacak bir şey yoktu elbette. Kim hukuk bürosunda sabıkalı bir mahkûm çalıştırmak isterdi ki? Olacak iş değildi bu. Ama Bernie vicdanlarına seslenmişti: Matt halkla ilişkiler açısından iyi bir hamle olabilirdi. Firmanın yürekli olduğunu ve teorik de olsa, ikinci şanslara inandığını gösterebilirdi. Hem zeki bir adamdı Matt. Şirkete değer katabilirdi. Dahası, firmanın ücretsiz davalarını da üstlenirse ortakları ciddi bir yükten kurtarabilirdi.

Son olarak iki iddiası daha olmuştu Bernie'nin: Birincisi, Matt ucuza çalışırdı, başka bir seçeneği var mıydı ki? İkincisi, kabul etmezlerse, firmanın anahtar elemanlarından birini, yani Bernie Kardeş'i kaybedebilirlerdi.

Ortaklar haliyle bu senaryonun üzerinde epey kafa patlattılar. Bir iyilik yapmanın kendilerine de bir faydası olabilirdi.

Hayır işleri de bu mantıkla yürümüyor muydu zaten?

Matt'in gözleri telefonun siyah ekranında takılı kalmış, nabzı daha hızlı atmaya başlamıştı. O kuzgun karası saçlı adam da kimin nesiydi?

Rolanda ellerini beline koyarak, "Dünyadan saftiriğe," dedi.

"Ne var?" diye çıkıştı Matt.

"Sen iyi misin?"

"Ben mi? İyiyim tabii."

Rolanda ona tuhaf bir bakış attı.

Kameralı telefon bir kez daha titreşti. Rolanda ellerini göğsünde kavuşturmuş, ayakta dikiliyordu. Matt dönüp ona baktı. Kadın, imasını anlamamıştı. Ne zaman anlıyordu ki zaten? Telefon biraz daha titreştikten sonra *Batman* başladı yine.

"Cevap vermeyecek misin?" diye sordu Rolanda.

Matt telefona hızla göz attı. Ekranda yine karısının numarası belirmişti.

"Hey Batman."

"Bakıyorum, tamam," dedi Matt.

Başparmağını yeşil renkli *gönder* tuşunun üstünde bir an tuttuktan sonra bastı. Ekran bir kez daha aydınlanmıştı.

Bu kez bir video belirdi.

Teknoloji gelişiyordu ama videoların titrek görüntülerinin hâlâ yol alması gerekiyordu. Matt birkaç saniye neler olup bittiğini anlamakta zorlandı. Videonun fazla uzun olamayacağını biliyordu. En fazla on beş saniye.

Bir oda vardı görüntüde. Bunu görebiliyordu. Kamera, bir konsolun üzerinde duran televizyonu geçip duvardaki bir tab-

loda durdu. Matt resmi tanıyamamıştı ama genel izlenimi, oranın bir otel odası olduğu yönündeydi. Kamera sonra gidip banyo kapısında durdu.

Ardından bir kadın çıktı ortaya.

Kadının saçları platin sarısıydı. Gözlerinde güneş gözlükleri, üstündeyse vücuduna yapışan, mavi bir elbise vardı. Matt onu görünce kaşlarını çattı.

Bu da ne demekti şimdi?

Kadın bir süre daha görüntüde kaldı. Kameranın açık olduğunu bilmiyor gibiydi. Bir an pencereden giren güneş ışığı mercekte patladı ama hemen sonra görüntü yine netleşti.

Kadın yatağa doğru yürürken Matt nefesini tuttu.

Bu yürüyüşü tanıyordu.

Bu kadar da değildi; kadının yatağa oturuşunu, ardından gelen temkinli gülümsemesini, çenesinin havaya kalkışını, bacak bacak üstüne atışını, her şeyini tanıyordu.

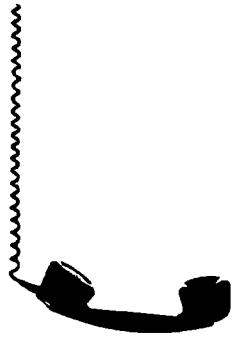
Matt hareket etmeden bekledi.

Odanın bir köşesinden Rolanda'nın ona seslendiğini duydu: "Matt?"

Onu duymazdan geldi. Kamera şimdi dolabın üzerinde duruyordu ama hâlâ yatağı çekiyordu. Bir adam, platin sarısı saçlı kadına doğru yürüyordu. Matt adamın yalnızca sırtını görebiliyordu. Üstünde kırmızı bir gömlek vardı, saçları kuzgun karasıydı. Adam bir ara kadının önünü kapattı. Sonra yatak göründü yine.

Matt bulanmaya başlayan gözlerini birkaç kez kırpıştırıp yeniden netleştirdi. Kameranın LCD ekranı yavaş yavaş kararıyordu. Görüntüler bir gelip bir gidiyor, Matt olduğu yerde otu-

ruyor, Rolanda ona merakla bakıyor, ağabeyinin tarafındaki fotoğraflar hareketsiz duruyordu. Ekran küçücüktü, görüntü zayıftı, ama Matt, daracık elbisesiyle, garip bir otel odasında yatağa uzanmış olan kadının kafasındakinin platin sarısı bir peruk olduğuna, kadının gerçekte kumral olduğuna ve adının da Olivia olduğuna emindi artık.

3. Bölüm

Newark, New Jersey
22 Haziran

Essex Bölgesi Cinayet Masası Dedektifi Loren Muse, patronunun odasındaydı.

"Bir saniye," dedi Loren, "rahibenin silikonları mı varmış yani?"

Essex Bölgesi Savcısı Ed Steinberg masasında oturmuş, bovling topu büyüklüğündeki göbeğini ovuşturuyordu. Arkadan bakıldığında göbeği olmasına ihtimal vermezdiniz; öyle tahta popolu bir adamdı. Oturduğu yerde iyice yaslanıp, ellerini kafasının arkasında birleştirdi. Gömleğinin koltuk altları terden sapsarı olmuştu. "Öyle görünüyor, evet."

"Ama doğal nedenlerden öldü, değil mi?" dedi Loren.

"Düşüncemiz o yöndeydi."

"Artık öyle düşünmüyor musunuz?"

"Ben artık hiçbir şey düşünmüyorum," dedi Steinberg.

"Peki ben bir ilgilensem? Belki bir şey bulurum, patron."

"Bulamazsın." Steinberg iç geçirip okuma gözlüklerini taktı. "Onuncu sınıflara sosyal bilgiler dersine de giren Rahibe Mary Rose, manastırdaki odasında ölü bulunmuş. Boğuşma belirtisine ya da yara izine rastlanmamış. Altmış iki yaşındaymış. Standart bir ölüm işte. Kalpti, krizdi, öyle bir şeyler. Şüpheli bir durum yok yani."

"Ama?" diye ekledi Loren.

"Ama yeni bir gelişme oldu."

"Gelişme değil eklenti oldu diyecektin herhalde."

"Kes şunu, beni deli etme."

Loren iki elini teslim oluyorum dermiş gibi havaya kaldırdı. "Ben buraya neden geldiğimi hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Bölgenin en büyük cinayet masası müfettişi sensin desem?"

Loren suratını ekşitti.

"İşe yaramayacağını biliyordum. Her neyse, bu rahibe," Steinberg, okuma gözlüklerini yeniden indirdi, "St. Margaret Lisesi'nde öğretmenmiş." Kafasını kaldırıp Loren'e baktı.

"Ee?"

"Ee'si, sen de orada okumamış mıydın?"

"Tekrar ediyorum: Ee?"

"Ee'si, başrahibe seni istemiş."

"Rahibe Katherine mi?"

Savcı önündeki notlara baktı. "Ta kendisi."

"Şaka yapıyorsun herhalde."

"Hayır. Seni basbayağı adını vererek istemiş."

Loren şüphe içinde kafasını salladı.

"Onu tanıyorsun herhalde."

"Rahibe Katherine'i mi? Sürekli odasına çağrıldığım için tanıyorum biraz."

"Ne yani? Uslu çocuk değil miydin yoksa?" dedi Steinberg, elini kalbine götürerek. "Çok şaşırdım galiba."

"Ben yine de, neden beni istediğini anlamış değilim."

"Belki de senden sır çıkmaz diye düşünmüştür."

"O okuldan nefret ederdim ben."

"Niye ki?"

"Belli ki Katolik okuluna gitmemişsin."

Bunun üzerine Steinberg, masanın üstünde duran isim plaketini kaldırıp, parmağını harflerin üzerinde gezdirdi. "Steinberg," diye okudu yavaşça. "Bilmem dikkatini çekti mi? Burada hem Stein yazıyor hem de Berg. Yahudilerin, Katolik okulunda ne işi olur?"

"Doğru," dedi Loren, başını sallayarak. "O zaman sana, nasıl bir şey olduğunu anlatamam. Peki bu vakada hangi savcıyla çalışacağım?"

"Benimle."

Loren şaşırmıştı. "Direkt mi?"

"Direkt ve sadece benimle. Bu işte başka kimse yok, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"Hazır mısın peki?"

"Neye hazır mıyım?"

"Rahibe Katherine'e."

"Onun nesine hazır olacakmışım ki?"

Steinberg ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı. "Kendisi şu anda yan odada. Seninle özel konuşmak istiyormuş."

***

Loren Muse, St. Margaret Kız Okulu'nda okurken, Rahibe Katherine onun gözünde, iki metre boyunda, yüz yaşında bir yaratıktı. Ama yıllar içinde, çok olmasa da, kadının boyu gittikçe ufalmış, yaşıysa gittikçe gençleşmişti. Loren, St. Margaret'teyken, Rahibe Katherine'i üniformasız hiç görmemişti. Şimdiyse üzerinde, hâlâ biraz namuslu kadın giysisi olsa da, onun için epey spor sayılabilecek kıyafetler vardı.

Steinberg onları buluşturduktan sonra, "Ben ikinizi yalnız bırakayım," deyip çıktı.

Rahibe Katherine ellerini, duaya hazırlanıyormuş gibi göğsünde kavuşturmuş, ayakta duruyordu. Kapı kapandı. İkisi de tek söz etmedi. Loren bu tekniklere aşinaydı ve ilk konuşan o olmayacaktı.

Loren, Livingston Lisesi'nde okurken "problem öğrenci" yaftasını yiyip, St. Margaret'e postalanmıştı. O zamanlar, 1,55 boylarında, ufak tefek bir kızdı ve sonraki yıllarda da fazla boy atmamıştı. Hepsi de erkek ve çok ukala olan diğer müfettişler ona bu yüzden Bücür diyorlardı.

Ah o müfettişler yok muydu? Ağızlarına bir kez laf verdin mi, bir daha kurtulamıyordun.

Fakat Loren, başından beri problem çocuk değildi. İlkokuldayken bir afacan; futbolda herkesi alt eden, hiçbir şeyden pes etmeyen fişek gibi bir kızdı. Babasının yapmadığı mavi yaka işi kalmamış, sonunda kamyon şoförlüğünde karar kılmıştı. Tatlı, sessiz sakin bir adamdı babası; belki de hayattaki tek hatası, güzel bir kadına vurulmak olan iyi yürekli biriydi.

Muse kabilesi, New Jersey'nin Livingston bölgesinde,

kendi sosyoekonomik çaplarının oldukça üstünde sayılabilecek Coventry Mahallesi'nde oturuyordu. Orada yaşamayı, güzel ve kaprisli Bayan Muse istemişti. Hakkıydı ne de olsa. Kimse Carmen Muse'a tepeden bakmamalıydı.

Bu yüzden Loren'in babasına hayatı dar etmiş; daha fazla çalışsın, daha çok kredi alsın, iki yakalarını bir araya getirsin diye bastırdıkça bastırmıştı. Ta ki, adamcağız Loren'in on dördüncü yaş gününden tam iki gün sonra garajda kafasına silahı dayayıp tetiği çekinceye kadar.

Sonradan düşündüğünde, babasında bipolar bozukluk olabileceğine karar vermişti Loren. Adamın beyninde kimyasal bir dengesizlik olmalıydı. Bir adam kendini vurduysa vurdu; başkalarını suçlamak doğru değildi. Ama Loren'in suçlayacağı biri vardı: annesi. Loren şimdi bile, sessiz sakin, şeker gibi bir adam olan babası, bakımı Bayonne'lu Carmen Valos'tan daha zahmetsiz biriyle evli olsaydı, hayatı nasıl olurdu, diye düşünmeden edemiyordu.

Genç Loren'in bu trajediye cevabı, beklendiği gibi oldu: Başkaldırdı. İçkiye, sigaraya sardı; yanlış çocuklarla düşüp kalkmaya başladı. Birden çok sevgilisi olan oğlanlar el üstünde tutulurken, aynısını yapmaya kalkışan kızlara sürtük muamelesi yapılmasının haksızlık olduğunun farkındaydı. Ama işin aslı, her türlü feminist iddiaya rağmen, Loren hafifmeşreplik seviyesi ile özsaygı seviyesinin ters orantılı olduğunu da anlamıştı. Yani, kendine verdiği değer alçaldıkça, kolay kız duruşu güçleniyordu. Erkeklerde böyle olmuyordu ama. Oluyorsa da iyi saklıyorlardı doğrusu.

Sessizlik oyununu ilk bozan, Rahibe Katherine oldu. "Seni

gördüğüme sevindim, Loren."

"Ben de," dedi Loren, kendine yakışmayacak kadar temkinli bir ses tonuyla. Sırada ne vardı acaba? Yine tırnaklarını yemeye mi başlayacaktı? "Başsavcı Steinberg, benimle görüşmek istediğinizi söyledi."

"Oturabilir miyiz?"

Loren, keyfiniz bilir dercesine omuz silkti, oturdular. Loren kollarını göğsünde kavuşturup sandalyede hafifçe kaykıldı. Sonra da bacak bacak üstüne attı. Tam o anda, ağzında sakız olduğunu fark etti. Bunu Rahibe Katherine de fark etmiş olmalı ki, yüzünü ekşitti. Ve altta kalmaya hiç niyeti olmayan Loren; ağzı kapalı halde, sessiz ve gizli sürdürdüğü çiğneyişini bir anda geviş getirme seviyesine çıkardı.

"Neler olup bittiğini anlatmak ister misiniz?"

"Son derece hassas bir durumla karşı karşıyayız," diye söze girdi Rahibe Katherine. "Önemli olan..." Durup yukarıdakinden yardım diliyormuş gibi kaldırdı kafasını.

"Önemli olan hassasiyet herhalde," diye araya girdi Loren.

"Evet, hassasiyet."

"Tamam," dedi Loren, heceleri hafifçe uzatarak. "Mesele, şu silikonlu rahibe, öyle değil mi?"

Rahibe Katherine, gözlerini önce kapadı, sonra yeniden açtı. "Öyle. Ama asıl konu o değil."

"Nedir peki?"

"Biz çok değerli bir öğretmenimizi kaybettik."

"Rahibe Mary Rose'u kast ediyorsunuz herhalde."

"Evet."

"Sizce eceliyle mi öldü?" diye sordu Loren.

"Bence öyle."

"Ee?"

"Anlatması çok zor."

"Size yardım etmek isterim."

"Sen hep iyi bir kız oldun, Loren."

"Hayır, tam bir baş belasıydım."

Rahibe Katherine belli belirsiz gülümsedi. "Evet, o da vardı."

Loren onun gülümsemesine karşılık verdi.

"Ama türlü türlü baş belası vardır," dedi Rahibe Katherine. "Sen isyankârdın ama yüreğin temizdi. Başkalarına hiç kötülük yapmazdın. Benim için en önemli kriter de buydu işte. Genelde başını, zorda olan birine yardım etmek için belaya sokuyordun."

Loren öne doğru eğilerek, kendini bile şaşırtan bir hareket yaptı ve rahibenin elini tuttu. Bu, Rahibe Katherine'i de irkiltmişti. Masmavi gözleriyle Loren'e baktı.

"Birazdan anlatacaklarımı kimseye söylemeyeceğine dair söz ver lütfen," diye devam etti Rahibe Katherine. "Bu çok önemli. Özellikle de şu sıralar. Ortalık skandallarla kaynıyorken."

"Hiçbir şeyi örtbas edemem."

"Ben de etmeni istemiyorum zaten," dedi, teolojik olarak incinmiş birinin ses tonuyla. "Gerçeği ortaya çıkarmamız gerekiyor. Bu meseleyi oluruna bırakmayı düşünmedim değil. Rahibe Mary Rose'la birlikte her şeyi toprağa verebilirdik."

Bu arada Loren'in eli hâlâ rahibenin elinin üzerindeydi. Kadının ağaç kabukları gibi kara kuru bir eli vardı. "Ben ne yapabileceğime bakacağım."

"Şunu aklından çıkarma lütfen. Rahibe Mary Rose, en iyi

öğretmenlerimizden biriydi."

"Sosyal bilgiler dersine mi giriyordu?"

"Evet."

Loren bir süre hafızasını zorladıktan sonra, "Onu hatırlayamadım," dedi.

"Sen mezun olduktan sonra aramıza katıldı."

"Ne kadar zamandır St. Margaret'teydi?"

"Yedi yıldır. Aklıma gelmişken şunu da söyleyeyim: Kadın tam bir azizeydi. Bu tabirin ne kadar sık kullanıldığının farkındayım, ama onu başka bir şekilde tarif edemiyorum. Rahibe Mary Rose, şan şöhret peşinde değildi. Egosu yoktu onun. Sadece işini doğru yapmaya çalışırdı."

Rahibe Katherine nihayet elini çekince Loren arkasına yaslanıp yeniden bacak bacak üstüne attı. "Devam edin lütfen."

"Biz –biz derken kendimle birlikte iki rahibeyi kast ediyorum– sabah Rahibe Mary Rose'u bulduğumuzda, üstünde gece kıyafetleri vardı. O da çoğumuz gibi, mütevazı bir hayat sürüyordu."

Loren yaşlı kadını konuşmaya teşvik etmek için başını salladı.

"Çok üzüldük elbette. Yanına gittiğimizde nefes almıyordu. Suni teneffüs ve kalp masajı yapmaya çalıştık. Yakın zaman önce, çocuklara ilkyardım tekniklerini öğretmek için bir polis memuru geldiğinden dolayı bilgilerimiz tazeydi. Elimizden geleni yaptık. Kalp masajını yapan da..." Sesi söndü gitti.

"... Rahibe Mary Rose'un silikonları olduğunu ilk öğrenen de siz oldunuz, değil mi?"

Rahibe Katherine başını salladı.

"Peki bunu diğer rahibelere de anlattınız mı?"

"Ah, hayır! Tabii ki anlatmadım."

Loren omuz silkip, "Ne var ki bunda?" dedi.

"Anlamadın, değil mi?"

"Rahibe Mary Rose'un muhtemelen rahibe olmadan önce de bir hayatı varmış işte. Ne yaşadığını kim bilebilir ki?"

"Asıl mesele de bu ya," dedi Rahibe Katherine. "Hiçbir şey bilmememiz."

"Anlamadım?"

"Rahibe Mary Rose bize, Oregon'daki muhafazakâr bir cemaatten geldi. Oraya da, kimsesiz olduğu için on beş yaşında girmiş."

Loren bir an durup düşündükten sonra, "O halde şeyden haberiniz yoktu," dedi, ellerini kendi göğüslerine götürerek.

"Kesinlikle."

"Peki bunu nasıl açıklıyorsunuz?"

"Bana kalırsa," diye söze girdi Rahibe, altdudağını ısırarak, "Rahibe Mary Rose, bize sahte bir kimlikle geldi."

"Ne gibi?"

"Ben de bilemiyorum," diye karşılık verdi Rahibe Katherine, kafasını kaldırıp Loren'e bakarak.

"Tam bu noktada devreye ben giriyorum herhalde."

"Şey, evet."

"Onun kimin nesi olduğunu bulmamı istiyorsunuz."

"Evet."

"Ama sessiz ve gizlice."

"Öyle olmasını umuyorum, Loren. Gerçeği ortaya çıkartmak zorundayız."

"Bu gerçek çirkin bir şey olsa da mı?"

"Özellikle de çirkin bir şeyse." Rahibe Katherine ayağa kalktı. "Bizim işimiz, dünyanın çirkinliklerini Tanrı'nın ışığıyla yıkamak."

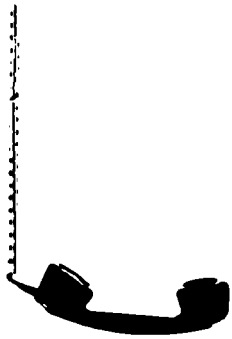
"Tabii ki," dedi Loren. "Işıkla yıkamak."

"Artık pek inançlı değilsin herhalde, Loren?"

"Hiç olmadım ki."

"Ah, bunu bilmiyordum." Loren de ayağa kalktı ama Rahibe Katherine o boyuyla, ona hâlâ tepeden bakıyordu. İşte, diye düşündü Loren, kadının boyu hâlâ iki metre var. "Bana yardım edecek misin?"

"Edeceğimi biliyorsunuz."

4. Bölüm

Aradan saniyeler geçti. Daha doğrusu Matt Hunter'a saniyeler geçmiş gibi geldi. Gözü telefonda, bekliyordu. Bir şey olmadı. Zihni derin dondurucuda gibiydi. Dondurucudan ara sıra çıksa da, tıpış tıpış geri dönüyordu oraya.

Bir kez daha baktı telefona. Sonra ilk defa görüyormuş gibi, elinde evirip çevirmeye başladı. Ekranın küçük olduğunu düşündü yine. Görüntü kalitesizdi. Renkler birbirine giriyordu. Parlama da ayrı bir sorun oluyordu.

Kendi kendine başını salladı: Devam et.

Olivia platin sarışın falan değildi.

Güzel. Başka? Başka?

Matt onu tanıyordu. Onu seviyordu. Evet, onun için en uygun koca tipi değildi. Gelecekten az biraz umudu olan eski bir mahkûmdu sadece. Duygusallıkla karşılaştığında kaçıp saklanma eğilimi vardı. Kolay kolay sevemez, kolay kolay güvenemezdi. Öte yandan, Olivia'da ne arasan vardı. Güzeldi. Zekiydi. Virginia Üniversitesi'nden en yüksek notla mezun olmuştu. Babasından kalmış üç beş kuruş parası bile vardı.

Böyle düşünmek hiçbir işe yaramıyordu.

Yok, yok, yarıyordu. Ne de olsa, Olivia her şeye rağmen onu, yani geleceği belirsiz bir eski mahkûmu seçmişti. Geçmişini anlattığı ilk kadın Olivia olmuştu. Diğer hiçbiri konu oraya gelene kadar bekleyememişti.

Peki bunu öğrenince Olivia'nın tepkisi ne olmuştu?

Çok da iyi karşılamıştı elbette. O gülümsemesi, hani insanı dizlerinin üzerine çökerten o gülümsemesi bir anlığına solmuştu. Onu öyle görünce Matt durmak istemişti. O gülümsemenin, kısacık bir anlığına da olsa solmasından sorumlu olduğunu bilmek, hemen kaçıp gitme isteği uyandırmıştı içinde. Ama neyse ki çok sürmemiş, ışık şöyle biriki göz kırptıktan sonra eski gücüyle parlamaya devam etmişti. Olivia daha sonra, masanın üzerinden eğilip Matt'in elini tutmuş ve bir bakıma, o gün bugündür de bırakmamıştı elini.

Şimdiyse Matt oturmuş beklerken aklına, hapishaneden çıkar çıkmaz attığı o ilk adımlar, kapıdan geçerken gözlerinin kamaştığı o an geldi. Ve de o his. Yakasını hiçbir zaman bırakmamış olan o his. Ayağının altındaki ince buz her an kırılacakmış, her an soğuk sulara gömülecekmiş hissi.

İyi ama az önce gördüklerine ne demeliydi?

Matt insan doğasından anlardı. Orası kesindi bir kere. İnsanın insanlık dışı doğasından da anlardı. Kaderin onu ve ailesini lanetleyişi için bir tek açıklaması vardı. Tabii bu daha çok karşıt-açıklama denebilecek bir şeydi: Hayatta kötü giden şeylerin bir açıklaması olamaz.

Dünya ne zalimdi ne de neşeli, mutlu bir yer. Tamamen rasgeleydi her şey. Parçacıklar çarpışıyor, kimyasallar karışıp

reaksiyona giriyordu. Gerçek bir düzen olamıyordu. Kötülerin lanetlenmesinin, iyilerin korunmasının garantisi yoktu.

Kaos, bebeğim. Her şey kaostan ibaretti ve kaos denen bu girdabın ortasında Matt'in sahip olduğu tek şey Olivia'ydı.

Şimdiyse büroda oturmuş, gözlerini telefona dikmiş beklerken, zihni takıldığı yeri bırakmak istemiyordu. Şimdi, şu anda, şu saniye... Olivia o otel odasında ne yapıyordu?

Gözlerini kapatıp bir çıkış yolu bulmaya çalıştı.

Belki de gördüğü o değildi.

Bir kez daha düşünelim: Ekran küçüktü. Video görüntüsü kalitesizdi. Matt başından beri, bu şekilde, bir tanesi de işe yarasın diye, akıllı mantıklı nedenler bulmaya çalışıp duruyordu.

Ama hiçbiri işe yaramıyordu.

Göğüskafesinin sıkıştığını hissetti.

Görüntüler sökün etti bir daha. Matt onları kovmaya çalışsa da hızlarına yetişemiyordu. Adamın kuzgun karası saçları... O lanet olası ukala sırıtışı... Matt'in aklına şimdi de Olivia'nın sevişirken arkaya yaslanışı, altdudağını ısırışı, gözlerinin baygın baygın bakışı, boynundaki damarların gerilip ortaya çıkışı gelmişti. Zihninde sesleri de canlandırabiliyordu. Başta küçük inlemeler... Sonra zevk çığlıkları...

Kes şunu.

Kafasını kaldırdığında, Rolanda'nın hâlâ ona bakmakta olduğunu görüp şaşırdı.

"Bir şey mi vardı?" diye sordu ona.

"Vardı."

"Neymiş?"

"İki saattir burada dikildiğim için unuttum."

Rolanda bunları söyledikten sonra omuz silkip odadan çıktı. Ama çıkarken kapıyı kapatmamıştı.

Matt ayağa kalkıp pencereye yöneldi. Ardından gözü, Bernie'nin oğullarının futbol oynarken çekilmiş fotoğrafına gitti. Bernie ile Marsha, bu resmi üç yıl önceki Noel'de tebrik kartı olarak kullanmışlardı. Fotoğrafın etrafında bronz görünümlü plastik bir çerçeve vardı. Bernie'nin oğlanlar; Paul ve Ethan, resimde üç ve beş yaşlarındaydı, yüzlerindeyse yaşlarına yakışır bir gülümseme vardı. Artık öyle gülümsemiyorlardı tabii. İkisi de uyumlu, akıllı uslu, iyi çocuklardı ama alttan alta o kaçınılmaz hüznü seziyordunuz. Dikkatli bakıldığında, gözlerindeki temkinli ifadeyi, çekingenliği, bir şeyleri daha kaybetme korkusunu okuyabiliyordunuz.

Şimdi ne yapacaktı?

İlk aklına geleni tabii ki. Olivia'yı arayacaktı. İşin aslını ondan öğrenecekti.

Bir açıdan bakıldığında mantıklı, başka bir açıdan aptalca bir karardı bu. Onu arayınca ne duymayı bekliyordu ki? Telefonda karısını nefes nefese kalmış bir halde mi bulacaktı? Arkadan bir erkek gülüşü mü gelecekti? Olivia telefonu her zamanki neşeli haliyle açarsa ne olacaktı? Ona, *merhaba tatlım, şu motel olayı nedir öyle ya,* falan mı diyecekti? Bu arada, o gördüğü yer bir otel odası olamazdı; başına bir "m" koyarak hak ettiği seviyeye çekmek gerekiyordu. *Platin peruk da nereden çıktı? Siyah saçlı sırıtkan herifi tanıyor muyum ben?*

Böyle iyi olmamıştı.

Bütün bunların mantıklı bir açıklaması vardı muhakkak. Vardı var olmasına da, o göremiyordu belki de. Televizyonda

seyrettiği sihirbaz numaralarını hatırladı. Yaptıkları numaraları gördüğünüzde nasıl olduğunu bir türlü anlayamıyordunuz; işin hilesini açıkladıklarındaysa, bunu ilk seferinde niye göremedim, diye hayıflanıyordunuz. Bu durum da öyleydi sanki.

Başka seçeneği kalmadığını anlayan Matt nihayet telefon etmeye karar verdi.

Olivia'nın numarasını hızlı aramanın ilk sırasına almıştı. Düğmeye bastı, basılı tuttu, telefon çalmaya başladı. Pencerenin dışındaki Newark manzarasına baktı. Bu şehre karşı hisleri her zaman karışık olmuştu. Baktığınızda umudu, geleceği de görüyordunuz, çürümeyi ve ölümü de. Nedense aklına Duff'ın onu hapishanede ziyaret edişi gelmişti şimdi de. Duff, yüzü bir çocuk gibi kızarmış halde, bağırıp çağırarak bir şeyler anlatmış, Matt ise onu sadece seyretmişti. Söyleyecek bir şeyi yoktu.

Telefon altı kez çaldıktan sonra Olivia'nın sesli mesajına geçti. Karısının o tanıdık, neşeli sesini duyunca Matt'in kalbi küt küt atmaya başladı. Olivia'nın mesajını sonuna kadar dinledikten sonra bip sesini duydu.

"Hey, benim," diye girdi söze. Sesindeki gerginliği fark etmiş, bastırmaya çalışıyordu. "Müsait olduğunda beni arar mısın?" Durdu. Genelde lafını üstünkörü bir "seni seviyorum"la bitirirdi, ama bu kez, dilinin ucuna çoğu zaman istem dışı gelen o iki sözcüğü eklemeden kapatmıştı.

Pencereden dışarıyı seyretmeye devam etti. İçerideyken onu en çok şaşırtan, vahşet ve nefret olmamıştı. Tam tersine, vahşeti ve nefreti sıradan karşılamaya başladığını fark etmekti onu rahatsız eden. Öyle ki, Matt bir süre sonra, Neonazi arkadaşlarıyla birlikte vakit geçirmekten hoşlanır olmuştu. Bu da bir nevi Stock-

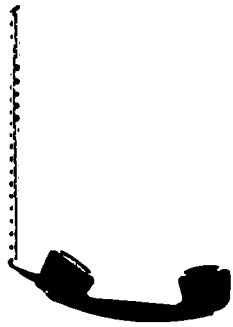
holm sendromu olmalıydı. Aslolan, hayatta kalmaktı. Zihin, hayatını sürdürebilmek için her türlü eğilip bükülebilirdi. Sonunda her şey normal görülebilirdi. Matt'in durup düşünmesine neden olan da bu olmuştu işte.

Olivia'nın kahkahası çınladı kulaklarında. Olivia'nın, onu ondan alan kahkahası. O kahkaha gerçek miydi, yoksa onunla alay etmekten başka bir niyeti olmayan acımasız bir serap mıydı?

Sonra Matt gerçekten çok tuhaf bir şey yaptı.

Telefonu önünde tutup kendi resmini çekti. Gülümsememiş, sadece merceğe bakmıştı. Sonra fotoğraf küçük ekranda belirdi. Matt kendi yüzünün görüntüsüne baktığında ne düşüneceğini bilemedi.

Ardından Olivia'nın telefon numarasını girip, resmi ona gönderdi.

5. Bölüm

İki saat geçti. Olivia aramadı.

Matt bu iki saati, uzun kır saçlarını sürekli arkaya yatıran, şımarık ortaklarından Ike Kier'la geçirdi. Adam varlıklı bir aileden geliyordu. Tek uzmanlığı bağlantı kurmaktı ama çoğu zaman bu da yeterli oluyordu galiba. Bir tane Viper'ı, iki tane de Harley Davidson'ı vardı. Ofisteki lakabı Ortayaş'tı. Ortayaş Krizi'nin kısaltılmış hali.

Ortayaş, pek de parlak biri olmadığını bilecek kadar parlak bir adamdı. Bu nedenle Matt'e işi çok düşüyordu. Matt'in en ağır işleri yüklenmesine rağmen gölgede kalmayı tercih ettiğini biliyordu da ondan. Bu sayede Ortayaş da büyük şirket-müşteri ilişkilerini sürdürüyor, dışarıdan bakıldığında çok iş yapmış gibi görünüyordu. Matt'in bundan rahatsız olduğunu tahmin ediyordu belki; ama daha ileri götürmeyeceğini de bildiğinden, içi rahattı.

Şirket sahtekârlıklarının ülkeye pek bir faydası yoktu, fakat Carter Sturgis gibi kalburüstü, beyaz yaka bir hukuk firması için kârlı işlerdi bunlar. Şu sıralar, Pentacol adındaki

büyük bir ilaç şirketinin CEO'su olan Mike Sterman'ın davası üzerinde çalışıyorlardı. Adam hisse fiyatları üzerinde manipülasyon yapmak için rakamlarla oynamaktan yargılanıyordu.

"Özetle," dedi Ortayaş, her zamanki mahkeme salonu sesiyle, "savunmamız..." durup, Matt'in devam etmesini bekledi.

"Diğer adamı suçlamak olacak," diye tamamladı Matt de.

"Diğer adamı derken?"

"Diğer adam işte."

"Nasıl yani?"

"Yani kimi bulursak onu suçlayacağız," dedi Matt. "CFO olur," –şirketin finans müdürü, Sterman'ın kayınbiraderi ve eski arkadaşıydı– "COO olur. Başında C, sonunda O olsun yeter. Gerekirse muhasebe şirketine, bankalara, yönetim kuruluna, alt personele de bulaşabiliriz. Bazılarını sahtekârlıkla suçlarız. Bazılarının da iyi niyetli olarak hata yaptıklarını falan söyleriz."

"Bu biraz çelişkili bir savunma olmaz mı?" diye sordu Ortayaş, kaşlarını indirerek. "Hem kötü hem de iyi niyet var diyerek yani?" Durdu, yukarı baktı, gülümsedi, başını salladı. Kötü niyetli ve iyi niyetli hatalar. Ortayaş sevmişti bunu.

"Amacımız kafa karıştırmak zaten," dedi Matt de. "Yeterince insanı suçlarsan, hiçbiri akılda kalmaz. Jüri de sonunda, bir şeylerin yanlış gittiğini ama suçlayacak kimse olmadığını düşünür. Önlerine bir sürü rakam ve delil atarız. Türlü türlü hata bulur, çıkarırız. Tutarsızlık gösteren her şeyi, çok önemliymiş gibi öne çıkarırız. Her şeyi sorgularız. Herkese şüpheyle yaklaşırız."

"Şu *bar mitzvah* işi ne olacak?"

Sterman, oğlunun ergenliğe geçiş töreni için milyonlar harcamış, Bermuda'ya uçak kaldırtmış, sahneye Beyoncé'yle

Ja Rule'u bile çıkartmıştı. Törenin video kasedi –ki kaset falan değil, surround ses sistemli DVD kaydıydı– jüriye gösterilecekti elbette.

"Ona da yasal bir şirket harcaması deriz."

"Nasıl yani?"

"Törene kimler katılmış? Büyük ilaç zincirlerinin tepe kadroları. Satın almacılar. İlaçlara onay veren, teşvikleri ayarlayan FDA yetkilileri. Doktorlar, araştırmacılar, kimi istersen var. Eh, bizim müvekkilimiz de, müşterilerinin aklını başından almaya çalışıyormuş. Ne var ki bunda? Memleketimizde yüzyıllardır sürdürülen, yasal bir hareket bu. Her şeyi şirketi için yapmış yani."

"Peki ama parti oğlu için düzenlenmedi mi?"

Omuz silkti Matt. "Bu da Sterman'ın bir stratejisi."

Ortayaş suratını buruşturdu.

"Düşünsene, Sterman, 'önemli müşterilerimi kazanmak için büyük bir parti veriyorum,' deseydi, bunu kimse samimi bulmazdı, öyle değil mi? İşte bu yüzden Sterman, hınzır şey, daha üstü kapalı bir yöntem bulup, iş ortaklarını oğlunun bar mitzva'sına çağırdı. Böylece herkes gafil avlanmış oldu. Bu aile babasının düzenlediği özel toplantıyı herkes sevimli bir hareket olarak gördü. Diğer pek çok zeki CEO gibi, Sterman da yaratıcı bir çözüm buldu, o kadar."

Ortayaş tek kaşını kaldırıp yavaşça başını salladı. "Oo, bunu sevdim işte."

Matt nedense buna hiç şaşırmamıştı. Şarjı hâlâ var mı diye ceptelefonuna göz attı; vardı. Ama ne bir mesaj gelmişti ne de cevapsız bir çağrı.

Ortayaş ayaklandı. "Yarın biraz daha çalışır mıyız?"

"Olur," dedi Matt.

Adam çıktıktan sonra Rolanda kafasını kapıdan içeri uzattı. Sonra koridorda uzaklaşmakta olan Ortayaş'a bakıp, bir parmağını boğazından içeri sokarmış gibi yaparak öğürdü. Matt saate baktı. Harekete geçme zamanı gelmişti.

Koştura koştura şirketin otoparkına gitti. Bakışları oraya buraya saldırıyor, herhangi bir şeye odaklanamıyordu. Otoparkın bekçisi Tommy ona el salladı. Kafası hâlâ karmakarışık olan Matt, ona belli belirsiz gülümseyerek karşılık verdi. Onun arabası arkalarda bir yerde, sular damlayan boruların altındaydı. Matt hiyerarşi denen şeyin otoparklarda bile geçerli olduğunu bilirdi.

Bir adam, kurucu ortaklardan birinin yeşil Jaguar'ını yıkıyordu. Matt dönüp arkasına bakınca, Ortayaş'ın Harley Davidson'ınını Razgrad-BULGARİSTAN'a gördü. Bir kenarda, devrilmiş bir alışveriş arabası yatıyordu. Dört tekerleğinin üçü yerinden koparılmıştı. İnsan bir alışveriş arabasından ne isterdi ki?

Matt'in gözleri bir an sokaktaki arabalara kayınca, gri renkli bir Ford Taurus çekti dikkatini. Arabanın kendisi değil de, MLH-472 yazan plakası olmuştu gözüne çarpan. Matt'in ismindeki harfleri çağrıştırıyordu. İnsanın dikkati ne de kolay dağılıyordu böyle.

Ama arabasına biner binmez, kendi düşünceleriyle baş başa kaldığında, bu kez içini yeni bir şey kemirmeye başlamıştı.

Hadi ama, diye düşündü, mantıklı ol. Öncelikle en kötü ihtimalleri düşün. Telefonda gördüğü o görüntüler, olsa olsa bir randevunun ilk anları olabilirdi.

İyi de Olivia bu görüntüleri, ona neden göndermiş olabilirdi ki?

Sebebi neydi? Ona yakalanmak mıydı amacı? Yoksa bu bir imdat çağrısı mıydı?

Bu işte bir yanlışlık vardı.

Sonra başka bir şey geldi aklına. O görüntüleri Olivia göndermemişti.

Evet, onun telefonundan gelmişti, ama o platin peruklu kadın, kameranın açık olduğunun farkında değildi sanki. Bunu, videoyu seyrederken de düşünmüştü. Kadın, filmi çeken değil, filme çekilendi aslında.

Madem öyle, gönderen kimdi? Bay Kuzgun Karası mıydı? Eğer öyleyse, daha önce gelen fotoğrafı kim çekmişti? Adam kendini mi çekmişti?

Cevap: Hayır.

Kuzgun Karası, birine el sallıyor gibiydi. Matt adamın parmağındaki yüzüğü hatırlıyordu. Yüzük ya da öyle bir şeydi işte. Şimdi resme bir daha baksa mıydı? Canı hiç istemiyordu ama aklından da çıkaramıyordu. Adamın parmağındaki şey bir alyans olabilir miydi? Hayır, solunda değil sağ elindeydi.

İyi de kim çekmişti Kuzgun Karası'nı?

Olivia mı?

Böyle bir şeyi ona neden göndersindi ki? Yoksa resim ona yanlışlıkla mı gönderilmişti? Hızlı arama yapacağım derken yanlış tuşa basmak gibi bir şey mi olmuştu?

Bu da pek muhtemel görünmüyordu.

Belki de odada üçüncü bir kişi daha vardı.

Matt bir türlü işin içinden çıkamıyordu. Ne kadar düşü-

nürse düşünsün, iki şeyi bir araya getiremiyordu. Sonuçta hem fotoğraf hem de video, karısının telefonundan gelmişti. Buraya kadar her şey açıktı. Peki ama yasak ilişki yaşayan bir kadın, bunu kocasının bilmesini ister miydi ki?

Cevap: Hayır. Yine dönmüş dolaşmış, başa gelmişti.

O halde kim göndermişti o görüntüleri?

Bir kez daha Kuzgun Karası'nın suratındaki ukala sırıtışı düşündü Matt. Ve o anda midesi bulandı. Küçükken çok hassas bir çocuktu. Nedense, birdenbire bu gelmişti aklına. Basket maçlarını kaybettiğinde ağlardı. En ufak bir başarısızlığını bile haftalarca çıkaramazdı aklından. Ama bütün bunlar, Stephen McGrath'ın öldüğü gece değişmişti. İnsan hapishanede hiçbir şey öğrenmese bile bunu öğreniyordu; yani kendini öldürmeyi, yani kimseye bir şey belli etmemeyi. Hem de hiçbir zaman. Hiçbir duyguya izin yoktu o dünyada. Ufacık bir duyarlılık bile gösterseniz, hemen aleyhinize kullanılır ya da oracıkta elinizden alınırdı. Matt bunu şimdi de denedi. Karnına çöken o hissi öldürmeye çalıştı.

Ama yapamıyordu.

Görüntüler geri gelmişti. En harika hatıralarla birlikte en korkunçları birbirine girmişti şimdi. İnsanın yüreğini sızlatan hatıralar... Olivia'yla Massachusetts'teki bir butik otelde geçirdikleri hafta sonu mesela. Yastıkları, battaniyeleri odadaki şöminenin önüne atıp bir şişe şarap açtıklarını hatırladı. Olivia'nın kadehi tutuşunu, ona bakışını; dünyanın, geçmişin, hayat yolunda attığı çekingen, ürkek adımların bir anda eriyip gidişini; ateşin, sevdiğinin yeşil gözlerindeki yansımasını hatırlamıştı. Sonra da bunların aynısını başka bir erkekle yaşamakta olduğunu düşündü.

Bu kez bambaşka bir şey geldi aklına. Bu o kadar berbat, o kadar tahammül edilmez bir şeydi ki, az daha direksiyon hakimiyetini kaybedecekti.

Olivia hamileydi.

Işık kırmızıya dönerken Matt frene basmayı son anda akıl edebildi. Ayağını yola atmış olan bir yaya korkuyla geri sıçradıktan sonra yumruğunu ona doğru savurdu. Matt,elleri direksiyonda, öylece donmuştu.

Olivia'nın hamile kalması için çok uzun süre uğraşmışlardı.

İkisi de otuzlarının ortasındaydı ve Olivia biyolojik saatin işlediğini hissediyor, bir an önce bir aile olmaları için can atıyordu. Ama hamile kalması o kadar da kolay olmamıştı. Matt bir ara, kusurun onda olup olmadığını da düşünmüştü. Hapiste birkaç kez sağlam dayak yemişti. İçerideki üçüncü haftasında, dört adam onu sımsıkı tutmuş, beşincisi kasıklarına tekmeyi indirmişti. Hatta acıdan az daha oracıkta bayılacaktı.

Şimdiyse Olivia birdenbire hamile kalıvermişti.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, susturamıyordu zihnini. Öfke yavaş yavaş içeri süzülüyordu. Ama böylesi daha iyiydi. Değer verdiği birinin, elinden alındığını bilmenin o berbat acısını çekmekten daha iyiydi en azından.

Onu bulmak zorundaydı. Hem de hemen bulmak zorundaydı.Ama Olivia, Boston'daydı şimdi. Oradan beş saat uzaklıktaydı. Ev denetleme işinin canı cehenneme. Bas gaza, git çık karşısına.

İyi de nerede kalıyordu acaba?

Bir de bu vardı tabii. Nerede kalacağını ona söylemiş

miydi? Hatırlamıyordu. Ceptelefonları başka ne için vardı? Böyle şeyleri dert etmemek için, öyle değil mi? Hem nerede kaldığının ne önemi vardı ki? Bir iş gezisindeydi sonuçta. Toplantıdan toplantıya, sürekli koşturmaca halinde olacaktı; odasına sadece uyumak için dönecekti.

Peki ama şimdi ne yapacaktı?

Nerede kaldığını da bilmiyordu. Bilse bile, önceden arayacak mıydı sanki? Ayrıca, videoda gördüğü yer, onun kaldığı otel odası da olmayabilirdi. Belki de Kuzgun Karası'nın odasıydı orası. Diyelim ki nerede kaldıklarını buldu; diyelim ki oraya gidip kapıyı yumrukladı; diyelim ki Olivia da, üzerinde seksi bir gecelikle kapıyı açtı? O zaman Matt ne yapacaktı? Herifi öldüresiye dövecek miydi? Yoksa parmağını onlara doğru uzatıp, "Yakalandınız!" mı diyecekti?

Telefonu çıkarıp bir kez daha aradı ama yine cevapsız kaldı. Bu kez mesaj da bırakmadı.

Olivia ona nerede kalacağını neden söylememişti ki sanki?

Hâlâ anlamadın mı be oğlum?

Gözlerinin önüne bir perde inmiş gibi oldu.

Yeter.

Derken, Olivia'nın işyerini aramaya karar verdi, ama telefon bu kez de sesli mesaja düştü:

Merhaba, ben Olivia Hunter. Cumaya kadar ofis dışında olacağım. Önemli bir şeyse, 6-4-4'ü çevirerek asistanım Jamie Suh'a mesaj bırakabilirsiniz...

Matt de aynen öyle yapıp, dahili numarayı çevirdi. Jamie üçüncü çalışta açtı telefonu.

"Olivia Hunter'ın odası?"

"Selam Jamie, benim, Matt."

"Merhaba Matt."

Elleri direksiyonda olduğu için hoparlörü açmıştı. Her seferinde bir garip hissediyor, kendi kendiyle konuşuyormuş gibi rahatsız oluyordu ama mecburdu işte. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Sor."

"Olivia'nın hangi otelde kaldığını biliyor musun?"

Cevap gelmedi.

"Jamie?"

"Buradayım," dedi Jamie. "Ee, biraz bekle, bakayım ben. İyi ama neden cebinden aramıyorsun? Bu numarayı müşterilerin acil bir işi olursa diye bırakmıştı."

Matt bu soruya acizmiş gibi görünmeden nasıl cevap vereceğini bilemedi bir an. Şimdi onu arayıp ulaşamadığını, mesaj bıraktığını söylese, Jamie Suh bu kez de neden sana dönmesini beklemiyorsun, diye sorardı. Bir an önce makul bir cevap bulması gerekiyordu.

"Ya evet, biliyorum," dedi. "Ama ona çiçek göndermek istedim de ondan sordum. Sürpriz bozulmasın diye yani."

"Hım, şimdi anladım." Kadının sesinde ufacık bir heyecan belirtisi bile yoktu. "Özel bir durum mu var?"

"Yoo. Ama bize her gün balayı, biliyorsun." Durup, bu acınası yalanına güldü. Jamie gülmemişti haliyle.

Ardından uzun bir sessizlik oldu.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordu Matt.

"Evet."

"Nerede kaldığını söyleyecek misin?"

"Bakıyorum şimdi." Kadının parmakları klavyenin üzerinde gezinmeye başlamıştı.

"Matt?"

"Evet?"

"Şimdi başka biri daha arıyor. Seni daha sonra, bulunca arasam olur mu?"

"Olur tabii," dedi, bu durumdan hoşlanmasa da. Sonra cep numarasını söyleyip kapattı telefonu.

Neler oluyordu böyle?

Telefonu bir kez daha titreşti. Arayan numaraya baktı. Ofisin numarasıydı. Rolanda her zamanki gibi bodoslama daldı konuya.

"Sorun var," dedi kadın. "Neredesin?"

"78. Cadde civarındayım."

"Dön geri. Washington Caddesi'ne git. Eva'yı sokağa atıyorlarmış."

"Kim?" dedi, içinden saydırırken.

"Hatip Jill, çam yarması oğlanlarla birlikte oraya gitmiş. Eva'yı tehdit etmişler."

Hatip Jill. Kadın, ilahiyat diplomasını internet üzerinden almış, sonra da gençlerin, karşılığını yiyecek kuponlarıyla verdiği sürece kalabilecekleri hayır evleri açmıştı. Bu fakirlerin üzerinde oynanan oyunların haddi hesabı yoktu.

Matt direksiyonu ilk sapaktan sağa çevirip, "Şimdi gidiyorum," dedi.

On dakikaya kalmadan, Washington Caddesi üzerinde bir yere çekti arabasını. Branch Brook Parkı yakındı oraya. Matt küçükken orada tenis oynardı. Bir süre tenise epey merak sal-

mıştı; öyle ki, annesi babası onu her hafta sonu Port Washington'daki turnuvalara götürüyordu. Çok geçmeden, 14 yaş ve altı ligine bile girmişti. Ama ailesi Branch Brook'a gelmeyi çok daha önceden bırakmıştı. Matt şimdi bile anlayamıyordu Newark'a neler olduğunu. Eskiden nasıl da düzgün, harika bir muhitti. Zengin olanlar, 50'li - 60'lı yılardaki şehir içi göç sırasında başka yerlere geçmişlerdi. Elbette doğal bir şeydi bu. Her yerde oluyordu. Ama Newark resmen terk edilmişti. Bırakıp gidenler –sadece birkaç mil öteye taşınanlar da dahil– dönüp arkalarına bakmamışlardı bile. Bu biraz 60'lardaki isyanlar yüzünden, biraz da azıtan ırkçılık yüzünden olmuştu. Ama sanki başka bir şey daha vardı; Matt ne olduğunu bilemiyordu ama hissedebiliyordu daha kötü bir şeyin olduğunu.

Arabadan indi. Etrafta çoğunlukla siyahiler vardı. Müvekkillerinin çoğu siyahi zaten. Matt buna da şaşırıyordu. Hapishane günleri sırasında, "pis zenci" lafını kim bilir kaç kez duymuştu. Hatta başlarda, uyum sağlamak için kendi de çok kullanmıştı bu lafı. Ama ona zamanla daha az itici gelmeye başlamış, iyice kanıksamıştı. Asıl itici olan da buydu elbette.

Sonunda, her zaman inandığı şeye, yani liberal şehirli kesimin, insanların derisinin rengini önemsememe şeklindeki yalanına kendi de ihanet etmek zorunda kalmıştı. Hapiste bir insanın derisinin renginden daha önemli bir şey yoktu belki de. Dışarı çıktıktan sonraysa, değişen pek bir şey olmadığını görmek şaşırtmıştı onu.

Gözleri etrafı tararken, duvardaki bir graffitiye takıldı. Spreyleduvara koca koca harflerle üç kelime yazılmıştı:

BÜTÜN OROSPULAR YALANCIDIR!

Matt normalde durup böyle bir şeye bakmazdı ama bugün bakası gelmişti. Kırmızı renkli, yana yatık harfleri bir kez daha okudu. Ne yazdığını bilmeseniz bile, içinde barındırdığı öfkeyi görebiliyordunuz. Matt bir an bunu kimin yazdığını düşündü; ona bunları yazdıranı merak etti. Bu vandallık, yazan kişinin öfkesini biraz olsun dindirebilmiş miydi acaba? Yoksa büsbütün azdırıp daha büyük bir yıkıma mı yol açmıştı?

Sonra Eva'nın binasına doğru yürümeye başladı. Papaz Jill'in ful aksesuvar Mercedes 560'ı da oradaydı. Oğlanlardan biri, arabanın başında dikilmiş, sağına soluna pis pis bakınıyordu. Matt'in gözleri bir kez daha etrafı taramaya başladı. Bütün komşular sokaktaydı. İki yaşlarında olduğunu tahmin ettiği bir çocuk, eski bir çim biçme makinesinin tepesine çıkmıştı. Annesiyse makineyi bebek arabasıymış gibi ittiriyordu. Herkes Matt'e bakıyordu bu arada. O muhitte beyaz bir adam görmeye pek alışık değillerdi.

Papaz Jill'in oğlanlar, onun yaklaştığını görünce kaşlarını çattılar. Sokak bir kez daha sessizliğe büründü. Bir kovboy filminin içinde gibiydiler. Herkes susmuş, gösteriyi bekliyordu.

"Ne var ne yok?" dedi Matt onlara.

İkiz kardeştiler galiba. Biri onu kesmeye devam ediyor, diğeriyse Eva'nın eşyalarını bagaja yerleştiriyordu. Matt onlara gözlerini kaçırmadan baktı, ardından gülümseyip yürümeye devam etti.

"Sizden şunu kesmenizi istiyorum."

Ağaç gövdesi gibi kalın kollarını göğsünde kavuşturmuş olan, "Sen kimsin ki?" dedi.

O sırada Papaz Jill dışarı çıktı. Matt'i görünce onun da kaşları çatılmıştı.

"Onu bu şekilde sokağa atamazsınız," dedi Matt.

Papaz Jill çenesini kaldırarak baktı ona. "Burası benim."

"Hayır, efendim, devlete ait burası. Siz sadece hayır işlerinde kullandığınız için hak iddia edebiliyorsunuz."

"Eva kurallara uymadı."

"Neymiş o kurallar?"

"Biz dini bir kurumuz. Katı ahlaki kurallarımız vardır. Bu Eva denen kadın da o kuralları ihlal etti."

"Ne yaptı mesela?"

Papaz Jill gülümsedi. "Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum. İsminizi öğrenebilir miyim acaba?"

Oğlanlar birbirlerine baktılar. Eva'nın eşyalarını yerleştiren, durup Matt'e döndü.

Matt ise Papaz Jill'in Mercedes'ini göstererek, "Sağlam aletmiş," dedi.

Kardeşler suratlarını buruşturup, ona doğru yürümeye başladılar. Biri boynunu kıtırdattı. Diğeri yumruğunu sıkıp açtı. Matt bir an kanının kaynamakta olduğunu hissetti. Gariptir, Stephen McGrath'ın ölümü, daha doğrusu "kazara ölümü", onun şiddetten kaçmasına neden olmamıştı. O gece biraz daha agresif olsaydı başkaydı tabii, ama şimdi bunun hiçbir önemi yoktu. Öyle ya da böyle, fiziksel yakınlaşmalar hakkında dersini almıştı. İnsan o anlarda hiçbir şeyi tahmin edemezdi. Gerçi evet, genelde ilk darbeyi vuran kazanırdı ama bir kez başladıktan sonra her şey olabilirdi.

Boyun kıtırdatan, "Sen kimsin ki?" dedi yeniden.

Matt riske girmek istemiyordu. İç geçirip, kameralı telefonunu çıkardı. "Benim adım Bob Smiley, Dokuzuncu Kanal

Haber Servisi'ndenim."

Bu onları durdurmaya yetmişti.

Kamerayı onlara doğru çevirip, çalışıyormuş gibi tuttu. "Sakıncası yoksa, burada yapmakta olduğunuz şeyi kayda almak istiyorum. Dokuzuncu Kanal canlı yayın arabası birazdan gelip daha temiz görüntüler alacak."

Kardeşler dönüp annelerine baktılar. Papaz Jill'in suratı bir anda huşu içinde bir gülümsemeyle çatlayıvermişti.

"Biz burada Eva'nın taşınmasına yardım ediyoruz," dedi kadın. "Daha iyi bir yere geçecek."

"Hı hı!"

"Ama tabii ille de burada kalacağım derse..."

"Ki ille de burada kalacağım, diyordur herhalde..."

"Milo, kadının eşyalarını dairesine çıkart."

Boyun Kıtırdatan Milo, Matt'e şüpheci şüpheci baktı. Matt kamerayı hâlâ havada tutuyordu. "Sakın bozma, Milo." Milo ve yancısı, arabadan eşyaları çıkartmaya başladılar. Papaz Jill ise aceleyle Mercedes'e binip, arka koltukta beklemeye koyuldu. Eva pencereden Matt'e bakıp, dudak işaretleriyle "teşekkür ederim" dedi. Matt ise belli belirsiz başını salladı ona.

Sonra o böyle başını sallarken ve ortada hiçbir şey yokken, Gri Ford Taurus'u da o anda gördü Matt.

Araba otuz metre kadar arkasında duruyordu. Matt bir an donakaldı. Gri Ford Taurus'lardan her yerde vardı elbette, belki de memleketin en çok satan arabasıydı. Yani onlardan günde iki tane görmek çok da sıra dışı bir şey olmamalıydı. Hatta bu muhitte bir tane daha vardı muhtemelen. İki üç tane bile olabilirdi ve bunlardan birinin daha gri olduğunu öğrense şaşırmazdı da.

Ama hepsinin plakasında MLH yazar mıydı, yani onun isminin baş harfleri olan MKH'ye bu kadar benzer mi? Orası meçhul işte.

Gözleri plakaya kilitlenmişti.

MLH-472.

Ofisten çıkarken gördüğü arabaydı bu.

Matt sakin olup, derin derin nefes almaya devam etti. Bu elbette bir tesadüf olabilirdi. Ne vardı ki bunda? İnsan aynı arabayı iki kez göremez miydi? Hem burayla ofis arasında yarım mil ya vardı ya yoktu. Burası epey kalabalık bir mahalleydi zaten. Bunda şaşılacak bir şey yoktu.

Matt normalde üzerinde durmaz, mantığının sesini dinler çıkardı işin içinden.

Ama bugün normal bir gün değildi. Bir anlık, kısacık bir anlık tereddütten sonra arabaya doğru yürümeye başladı.

"Hey," diye seslendi Milo arkasından, "nereye gidiyorsun?"

"Sen boşaltmaya devam et, koca adam."

Matt dört beş adım atmıştı ki, Ford Taurus'un, park ettiği yerden çıkmak için ön tekerleklerini çevirdiğini gördü. Bunun üzerine adımlarını sıklaştırdı.

Taurus da bu sırada sinyal vermeden sokağa fırlamış, trafiği kilitlemişti. Belli ki bir ileri bir geri hareketlerle keskin bir dönüş yapmaya hazırlanıyordu. Arabanın sürücüsü frene bastı, sonra da direksiyonu hızla çevirdi. Matt'in ona yetişmesine birkaç metre kalmıştı.

"Dur!" diye bağırdı arkasından, sanki işe yarayacakmış gibi. Sonra koşup arabanın önüne fırladı.

Yanlış bir hareket olmuştu. Taurus'un tekerlekleri bir çığ-

lık atarak patinaj yaptı, sonra hızla ona doğru fırladı.

Ne bir tereddüt vardı ne de bir yavaşlama niyeti. Matt bunu anlayınca hemen yana atladı. Taurus'un sürücüsü ayağını gazdan çekmemişti. Matt'in ayakları o anda yerden kesildi. Arabanın tamponu ayak bileğine çarpıp havalandırmıştı onu. Kemiğinde dayanılmaz bir acı hissetti Matt. Ardından yüzüstü düştü ve yerde yuvarlandı. Durduğunda sırtüstü yatıyordu.

Matt yerde birkaç saniye öylece yatıp, tepesindeki güneşe baktı. İnsanlar etrafında toplaşmaya başlamışlardı. "İyi misin?" diye sordu birisi. Matt başını salladı, doğrulup oturdu, sonra da ayak bileğine dokundu. Fena incinmişti ama neyse ki kırık yoktu. Yardım edip ayağa kaldırdılar onu.

Bütün bunlar –Matt'in arabayı görmesinden, arabanın onu ezmeye çalışmasına kadarki süre– beş on saniyeyi geçmemişti herhalde. Tabii canım, en fazla on saniye sürmüş olmalıydı.

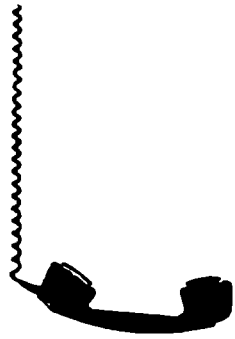
Böylece, birilerinin onu takip ettiğini öğrenmiş oluyordu.

Ceplerine baktı. Telefonu hâlâ yanındaydı. Eva'nın apartmanına doğru topallaya topallaya yürümeye başladı. Papaz Jill ve oğlanlar gitmişlerdi bile. Eva'nın da iyi olduğunu görünce, kendi arabasına binip derin bir nefes aldı. Ne yapacağım diye fazla düşünmesine gerek yoktu. Atacağı ilk adımın ne olacağı belliydi.

Ofisin sabit numarasını çevirdi. Telefonu Cingle açtığında, "Yerinde misin?" diye sordu.

"Ev-vet," dedi Cingle.

"Beş dakikaya oradayım."

6. Bölüm

Bölge cinayet müfettişi Loren Muse, dairesinin kapısını açar açmaz bir duman altı saldırıya uğradı. Ama o yılmayıp orada durdu ve dumanı içine çekti.

New Jersey'nin Morris Caddesi'nde, bahçeli bir evde yaşıyordu Loren. Bu "bahçeli" kısmını pek anlamıyordu ya, neyse. Bahçe dedikleri, bildiğin bir çukurdu; tuğladan, şahsiyetsiz, yeşille uzaktan yakından alakası olmayan bir çukur. New Jersey'nin ıstıraptan anladığı buydu galiba: Sosyoekonomik basamakları çıkarken ya da inerken. Genç çiftler, kendilerine doğru düzgün bir ev alıncaya kadar burada kalırdı. Gariban emekliler de, çocuklar yuvadan uçup gittikten sonra geri dönerdi buraya.

Tabii bir de çok çalışan, az eğlenen, evde kalmanın sınırlarında gezinen bekâr kadınlar vardı. Onların da sonu böyle yerler oluyordu.

Loren,otuz dört yaşındaydı. Şu anda muhtemelen kanepede uzanmakta olan sigara tiryakisi annesinin deyimiyle, "henüz son noktayı koymamış olan" bekâr bir kadındı. Polislik işte böyle bir şeydi. Başlarda erkeklere cazip geliyordu; ama sonra, bağ-

lanma zamanında –başka bir deyişle miadı dolduğunda– süklüm püklüm gidiyorlardı. Şu sıralar, annesinin "tam bir ezik" olarak gördüğü Pete'le çıkıyordu Loren ve doğrusu, annesine itiraz edecek bir şey göremiyordu onda.

Kedileri Oscar'la Felix ortalıkta yoktu, ama normaldi bu. Annesi, Carmen Valos Muse Brewster Bilmemne, kanepede yatmış, *Riziko*'yu seyrediyordu. Kadın o yarışmayı neredeyse her gün açıyordu ve Loren şimdiye kadar bir soruyu doğru bildiğini görmemişti.

"Selam," dedi Loren.

"Burası tam domuz ahırına döndü," dedi annesi.

"Temizle o zaman. Ya da iyisi mi kalma sen burada."

Carmen en son dört numaralı kocasından ayrılmıştı. Güzel kadındı bu Carmen; daha çok intihar eğilimli babasına çekmiş olan, sıradan kızından daha güzeldi en azından. Eskisi kadar olmasa da, hâlâ iş vardı onda. Sağı solu sarkmaya başlamıştı ama Loren'inkilerden daha yakışıklı adamlar bulmayı başarıyordu. Erkekler, Carmen Valos Muse Vesaire'yi seviyorlardı.

Carmen yeniden televizyona dönüp, sigarasından derin bir nefes çekti.

"Sana bin kere söyledim şurada sigara içme diye," dedi Loren.

"Sen de içiyorsun."

"Hayır anne, bıraktım ben."

Carmen kocaman, kahverengi gözlerini ona çevirip, her zamanki gibi kirpiklerini kırpıştırdı. "Bıraktın mı ki bakalım?"

"Evet."

"Hadi oradan. Daha iki ay oldu. İki ayda bırakılır mıymış?"

"Beş ay oldu anne."

"Olsun. Sen burada sigara içiyor muydun, içmiyor muydun?"

"Yani?"

"Yani ne önemi var ki? Koku bir yere gitmiyor nasıl olsa. Burası sigara içilmeyen bir otel odası falan değil ya. Haksız mıyım?"

Annesi onu her zamanki gibi tepeden tırnağa süzerken, Loren "sadece yardımcı olmak istiyorum" başlığı altında yeni bir güzellik önerisi bekledi ondan. Saçına biraz şekil ver, biraz daha dar şeyler giy, neden oğlan çocukları gibi geziyorsun, Victoria's Secret'ın yeni sutyen modellerini gördün mü, biraz makyaj yapsan ölür müsün, kısa boylu kızlar topuksuz ayakkabıyla şuradan şuraya gitmemeli gibi şeyler...

Carmen tam ağzını açmıştı ki telefon çaldı.

"Söyleyeceğini unutma," dedi Loren, ahizeyi kaldırırken.

"Hey Bücür, benim ben."

Bu "benim ben" diyen adam, *rap* müzikten başka bir şey dinlemeyen, beyaz, altmış iki yaşındaki Eldon Teak'ti. Eldon bütün bu özelliklerinin yanında, biraz da Essex Bölgesi'nin adli tabibi oluyordu.

"Ne haber, Eldon?"

"Silikonlu Rahibe vakası sendeymiş?"

"Vakanın adını böyle mi koydunuz?"

"Daha komik bir şey buluncaya kadar idare et işte. Ben, Dağların AzizesiMeryem Ana gibi bir şey diyelim dedim ama kimse beğenmedi tabii."

Loren işaretparmağı ve başparmağıyla, gözlerini hafifçe

ovuşturduktan sonra, "Bana bir şey mi diyecektin?" diye sordu.

"Evet."

"Neymiş?"

"Ölüm nedeni kaza değilmiş."

"Kadın cinayete mi kurban gitmiş?"

"Ev-vet. Yüzüne yastık bastırılmış."

"Tanrım, böyle bir şeyi nasıl görmemişler ki?"

"Böyle bir şeyi kim nasıl görmemiş?"

"Raporuna eceliyle öldü yazılmamış mıydı?"

"Evet."

"Ah be Eldon, o yüzden diyorum ya, böyle bir şeyi nasıl görmemişler diye."

"Ben de kim görmemiş dedim."

"Onu ilk başta kim muayene ettiyse o tabii."

"İyi de onu kimse muayene etmemiş ki. Şimdi anladın mı ne demek istediğimi?"

"Neden etmemişler peki?"

"Şaka yapıyorsun herhalde."

"Hayır, çok ciddiyim. Böyle bir şey hemen anlaşılmaz mı?"

"Sen fazla televizyon seyrediyorsun bence. Her gün trilyonlarca insan ölüp duruyor, öyle değil mi? Kadın kocasını yerde ölmüş halde buluyor mesela. Öyle her zaman otopsi yaptığımızı mı sanıyorsun? Cinayet olup olmadığına baktığımızı mı sanıyorsun? Çoğu zaman polis bile girmiyor devreye. Benim babam on yıl önce öldüğünde, annem cenaze levazımatçılarını aradı, doktorun teki gelip öldüğüne dair rapor yazdı, sonra da alıp götürdüler onu. Bu işler normalde böyle yürüyor yani. Bu-

rada da bir rahibe ölmüş, herkes eceliyle öldüğünü sanmış. Şu senin başrahibe burnunu sokmasaydı, onu ben de yatırmazdım masaya."

"Peki yastık olduğuna emin misin?"

"Ev-vet. Hatta kendi yastığı. Boğazında bir sürü elyafa rastladık."

"Tırnaklarının altına da baktınız mı?"

"Temizdi."

"Bu biraz anormal değil mi?"

"Duruma göre değişir."

Eksik parçaları bir araya getirmeye çalışan Loren başını salladı. "Kimlik tespiti yapabildiniz mi?"

"Kimin kimliğini?"

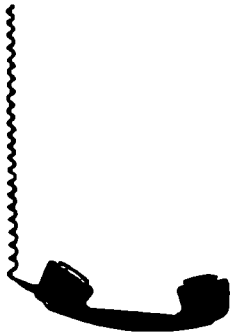
"Kurbanın?"

"Kadın, Rahibe Silikon değil mi işte? Kimlik ne boka yarayacak ki?"

Loren saatine baktı. "Orada daha ne kadar kalacaksın, Eldon?"

"En az iki saat daha buradayım," dedi Eldon Teak.

"Ben de geliyorum."

7. Bölüm

Bak, insan ruh ikizini nasıl buluyor?

Üniversitenin ilk yılında, bahar tatilindesin. Arkadaşlarının çoğu Daytona Kumsalı'na doğru yola çıkıyor, ama senin liseden arkadaşın Rick'in annesi size süper ucuz bir Vegas seyahati ayarlıyor. Altı arkadaş gidip beş geceliğine Flamingo Oteli'nde kalıyorsunuz.

Son gecenizde, tatildeki üniversitelilerin takıldıklarını duyduğunuz, Caesars Palace adında bir gece kulübüne gidiyorsunuz. Kulüp tabii ki epey gürültülü ve kalabalık. Etrafta bir sürü neon ışıkları var. Sana göre bir yer değil burası. Arkadaşlarınla gürültüden zar zor konuşurken, gözün bara gidiyor.

İşte Olivia'yı ilk kez o zaman görüyorsun.

Hayır, öyle müzik bir an duruyormuş, gökten melekler iniyormuş gibi bir şey olmuyor. Ama sana bir şeyler olduğu kesin. Ona baktığında göğsünde bir karıncalanma hissediyorsun ve aynısının ona da olduğunu fark ediyorsun.

Normalde çekingen birisin, insanlara yaklaşmakta pek iyi

değilsin ama bu gece farklı. Yanına gidip kendini tanıtıyorsun. Hepimizin böyle özel geceleri olur, diye düşünüyorsun. Bir partidesin, güzel bir kız görüyorsun, o da sana bakıyor, onunla konuşmaya başlıyorsun ve konuşurken bunun bir gecelik bir şeyden daha fazlasını vaat ettiğini hissediyorsun.

Onunla saatlerce konuşuyorsunuz. O sana, dünyada senden başka kimse yokmuş gibi bakıyor. Daha sessiz bir yere geçiyorsunuz. Öpüyorsun onu. O da seni öpüyor. Oynaşmaya başlıyorsunuz. Bütün gece oynaşıyorsunuz ama daha ileri gitmeye gerek görmüyorsunuz. Onu kollarında tutuyorsun. Biraz daha konuşuyorsunuz. Gülüşüne bayılıyorsun. Yüzüne bayılıyorsun. Ona dair ne varsa bayılıyorsun.

Sonra giyinik halde, birbirinizin kollarında uyuyakalıyorsunuz. Sen, bir daha bu kadar mutlu olabilir miyim acaba, diye düşünüyorsun. Onun saçları leylak kokuyor, böğürtlen kokuyor. O kokuyu ömrün boyunca unutamayacaksın.

Bu anları biraz daha uzatmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırsın; ama elinden fazla bir şey gelmeyeceğini de biliyorsun. Böyle etkileşimler uzun sürmüyor ne de olsa. Senin bir hayatın var, Olivia'nın "ciddi" bir ilişkisi, bir nişanlısı var. Ama bunun hiç önemi yok. Önemli olan ikinizsiniz; önemli olan, içinde kısa bir süre kalmış olsanız da, size ait olan bu dünya. Bir geceye bir hayat dönemini sıkıştırıyorsunuz; birkaç saat içinde kur yapıyor, ilişki kuruyor, sonra da ayrılıyorsunuz.

Sonunda sen kendi hayatına döneceksin, o da kendininkine.

Telefon numarası değiştokuşu yapmaya gerek duymuyorsunuz –ikiniz de böyle yapmacıklıklara tenezzül etmek istemiyorsunuz– ama o seni havaalanına götürüyor ve orada tutkulu

bir veda öpüşmesi yaşıyorsunuz. Onu gözleri yaşlı halde bırakıp okula dönüyorsun.

Elbette hayatına devam ediyorsun ama onu, o geceyi, onunla öpüşmelerinizin tadını, saçlarının kokusunu, kısaca hiçbir şeyi unutamıyorsun. İçinde bir yerlerde kalmaya devam ediyor. Onu düşünüyorsun. Her gün değil belki, hatta her hafta değil. Ama o orada bir yerde işte. Ona dair hatıraları, kendini yalnız hissettiğin zamanlarda çıkarıyorsun saklandığı yerden. Bu seni hem rahatlatıyor hem de canını acıtıyor ama olsun.

Acaba o da hatırlıyor mu, diye merak ediyorsun.

Aradan on bir yıl geçiyor. Onunla bir kez olsun görüşmüyorsunuz.

Artık sen eski sen değilsin tabii. Stephen McGrath'ın ölümü raydan çıkarmış seni. Hapiste yatmışsın. Ama özgürsün şimdi. Hayatını nihayet geri alabildiğine inanıyorsun. Carter Sturgis Hukuk Firması'nda çalışıyorsun.

Ve bir gün, Google'da onun adını arıyorsun.

Çok aptalca ve çocukça bir şey olduğunun farkındasın. Kızın muhtemelen o nişanlısıyla evlendiğini, bir sürü çocuk yaptığını, hatta kocasının soyadını almış olabileceğini biliyorsun. Ama bunun kime ne zararı olabilir ki? Daha ileri gitmeyeceksin nasıl olsa. Sadece merak bu.

Birkaç tane Olivia Murray çıkıyor arama sonuçlarında.

Biraz daha araştırıp o olabileceğini sandığın bir tanesine ulaşıyorsun. Bulduğun bu Olivia Murray, DataBetter diye bir şirketin satış müdürü. DataBetter ise, küçük ve orta ölçekli şirketler için bilgisayar sistemleri geliştiren bir danışmanlık şirketi. DataBetter'ın sitesinde çalışanların biyografisi de var. Onunki kısacık

bir şey ama Virginia Üniversitesi'nden mezun olduğu yazıyor. Yıllar önce karşılaştığınızda senin Olivia Murray de aynı üniversiteye gidiyordu.

Onu unutmaya çalışıyorsun.

Sen kadere kısmete inanacak biri değilsin, bunlarla hiç işin olmaz, ama gel gör ki bundan altı ay sonra, Carter Sturgis, şirketin bilgisayar sistemlerini yenilemeye karar veriyor. Ortayaş, senin içerideyken az biraz bilgisayar programcılığı öğrendiğini bildiği için, yeni bir şirket ağının kurulması işini sana veriyor. Sen de teklif versinler diye birkaç şirketi davet ediyorsun.

Onlardan biri de DataBetter.

Carter Sturgis'e, DataBetter'dan iki kişi geliyor. Sen tam bir panik halindesin. Sonunda acil bir işin çıktığını söyleyip asıyorsun toplantıyı. Onun karşısına böyle çıkmak istemiyorsun çünkü. Görüşmeyi başkaları yapıyor. Sen büroda oturuyorsun. Bacakların titriyor. Tırnaklarını yiyorsun. Kendini aptal gibi hissediyorsun.

Derken, öğle vakti büronun kapısı çalınıyor.

Dönüp bir bakıyorsun, Olivia karşında.

Onu hemen tanıyorsun. Fiziksel bir darbe yemiş gibi oluyorsun. O karıncalanma geri geliyor. Doğru düzgün konuşamıyorsun. Onun sol eline bakıyorsun. Yüzük parmağına bakıyorsun.

Parmağı boş.

Olivia gülümseyip, Carter Sturgis'e bir sunum yapmaya geldiklerini söylüyor. Onu dinlerken başını sallamaktan bile acizsin. Şirketlerinin, buradaki bilgisayar sistemlerini yenilemek için teklif vereceğini anlatıyor o. İsmini toplantı listesinde görmüş ve yıllar önce tanıştığı Matt Hunter'la aynı kişi olup olmadığını merak etmiş.

O allak bullak haline rağmen, kahve içer misin diye sormayı başarıyorsun. O biraz tereddüt ediyor ama sonra olur diyor. Kalkıp yanından geçerken saçlarını kokluyorsun. Leylaklarla böğürtlenler hâlâ orada ve sen, gözlerinin yaşarmasından korkuyorsun.

Sonra standart bir güncelleme konuşması yapıyorsunuz, ama bu bile iyi geliyor sana. Aradan geçen yıllarda o da seni düşünmüş; bunu öğreniyorsun. Nişanlılık meselesi biteli çok olmuş. Kız hiç evlenmemiş.

Sen kafanı sallayıp dururken kalbin almış başını gidiyor. Bütün bunlar gerçek olamaz, diye düşünüyorsun. İkiniz de, ilk görüşte aşka inanmıyorsunuz.

Ama gel gör ki, bir aradasınız yine.

Bundan sonraki günlerde gerçek aşk neymiş öğreniyorsun. Daha doğrusu, bunu sana o öğretiyor. Nihayet geçmişinle ilgili gerçekleri anlatıyorsun ona. O biraz şaşırıyor ama çok da üzerinde durmuyor. Sonra evleniyorsunuz. O hamile kalıyor. Sen çok mutlu oluyorsun. Bu güzel haberi kutlamak için birer kameralı ceptelefonu alıyorsunuz.

Ve sonra bir gün o telefonda, yıllar önce bir sömestr tatilinde tanıştığın kadının, hayatının tek aşkının, bir otel odasında yabancı bir adamla birlikte olduğunu görüyorsun.

Onu ne diye takip ediyorlardı acaba?

Başı ihtimal hesaplarıyla dönerken, direksiyona sımsıkı tutunuyordu Matt. Her şeyi düşünüyordu ama hiçbiri mantıklı gelmiyordu ona.

Yardıma ihtiyacı vardı, hem de büyük bir yardıma. Ve bu da, Cingle'ı ziyaret etmek demekti.

Ev denetleme işine geç kalacaktı ama olsun, umurunda değildi. Hayalini kurduğu çocuklar ve gelecek –ev, beyaz boyalı çitler, her daim güzel bir Olivia, 2.4 çocuk*, golden retriever cinsi köpek– bir anda korkutucu derecede gerçekdışı görünmüştü gözüne. Yine kendini kandırdığını düşünüyordu. Eski bir cinayet mahkûmu, büyüdüğü nezih muhite geri döner ve kendine ideal bir aile kurar... Kötü bir *sitcom*'un özeti gibiydi bu.

Oraya erkenden gelemeyeceğini bildirmek için Marsha'yı aradı ama telesekreter girdi. O da bir mesaj bırakıp arabayı park etti.

Carter Sturgis'in birlikte çalıştığı EDA, yani En Değerli Araştırma, büyük bir özel dedektiflik şirketiydi. İşin doğrusu, Matt, özel dedektiflerden pek haz etmezdi. Romanlardakiler epey sağlam, havalı tiplere benziyorlardı ama gerçek hayatta öyle değildiler. Genelde emekli polis memurları oluyorlardı ama aralarında, polis olmak isteyip de olamamış ve daha tehlikeli bir yaratığa dönüşmüş olanları da vardı. Matt o tiplerden içeride, gardiyan sıfatıyla dolananlarını çok görmüştü. Başarısızlık ve çaresizliğin ortaya çıkarttığı karışım, çoğu zaman çirkin sonuçlar doğurabiliyordu.

Matt şimdi bu kuralın en iyi istisnalarından biri olan Bayan Cingle Shaker'ın odasında oturuyordu. Bunun, kadının gerçek ismi olduğuna hiçbir zaman inanmamıştı Matt. Cingle, 1,80 boyunda, mavi gözlü, bal rengi saçlı bir kadındı. Güzelce bir yüzü vardı. Vücuduysa kalpte çarpıntı yaratan, trafiği durdurmakla kal-

---

**İngiltere'de kişi başına düşen çocuk sayısı. (e.n.)*

mayıp allak bullak eden bir çekicilikteydi. Onu görünce Olivia bile, "Vay canına!" demişti. Cingle'ın, Radio City Müzikholü'nün eski dansçılarından biri olduğu ve bir süre sonra diğer kızların, "simetri"yi bozduğu gerekçesiyle şikâyet edip onu postaladıklarına dair bir söylenti vardı. Simetriyi bozma meselesini düşününce, olmayacak şey değildi bu.

Cingle, ayaklarını masaya dayamıştı. Boyuna bir beş santim daha ekleyen kovboy çizmeleri ve bacaklarını sımsıkı saran siyah bir kotu vardı; üstündeyse, bütün vücudunu saran, siyah bir boğazlı kazak.

"New Jersey plakasıydı," dedi Matt, muhtemelen üçüncü keredir. "MLH-472."

Cingle ise başından beri hiç kıpırdamadan, çenesini başparmağı ile işaretparmağının yaptığı L şeklindeki desteğe dayamış, Matt'i dinlemişti.

"Ne oldu?" dedi Matt nihayet.

"Bunu hangi müşteriye fatura edeceğiz acaba?"

"Müşteri falan yok," dedi Matt. "Bana fatura edersin."

"Senin işin yani."

"Evet."

"Hımm." Cingle ayaklarını yere indirdi, gerindi, gülümsedi. "Özel iş yani."

"Vay canına," dedi Matt. "Nasıl da anladın öyle? *Bana* fatura et diyorum, *benim* işim diyorum ve sen pat diye anlıyorsun özel bir mesele olduğunu."

"Yıllardır bu işin içindeyim ben, Hunter. Kıskanma hemen."

Matt gülümsemeye çalıştı.

Cingle'ın gözleri hâlâ üzerindeydi. "Cingle Shaker'ın De-

dektiflik Kitabı'nda yazan on kuraldan birini duymak ister misin?"

"Hayır, istemem."

"Altı numaralı kural: Bir adam, özel nedenlerden dolayı bir plakayı araştırmanı istiyorsa, bunun sadece iki nedeni olabilir. Bir," dedi bir parmağını havaya kaldırarak, "karısının onu aldattığını düşünüyordur ve bu işi kiminle yaptığını öğrenmek istiyordur."

"İkincisi neymiş?"

"İkincisi yok. Salladım öyle. Sadece bir kural var."

"Ama benimkine uymuyor bu."

Cingle kafasını salladı.

"Nasıl?"

"Eski mahkûmlar genelde daha iyi yalan söyler."

"Tamam, diyelim ki sana inanıyorum. Bunun peşine düşmemi neden istiyorsun, onu söyle bakalım."

"Özel dedim ya. Unuttun mu yoksa? Hani *bana* fatura edecektin, *benim* işimdi, özeldi falan?"

Cingle ayağa kalktı, ayağa kalkınca epey bir devleşti ve de ellerini beline koyup Matt'e baktı. Olivia'nın aksine, Matt'in, "Vay canına!" diyesi gelmemişti; ama içten içe öyle hissediyor da olabilirdi.

"Dinsel bir danışmanın olduğumu düşün," dedi kadın sonra. "Günah çıkarmak ruha iyi gelir, biliyorsun."

"Bilmem mi," dedi Matt. "Günahlar önemli tabii." Oturduğu yerde doğruldu. "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Tamam, tamam." Yine ters bir bakış attı ama Matt yine kaçırmadı gözlerini. Bunun üzerine oturup, ayaklarını masaya

dayadı yeniden. "Böyle ellerimi belime dayayıp tepelerinde dikildiğimde erkekler epey bir gevşiyorlar."

"Ama ben demir gibiyim, taş gibiyim."

"Eh işte. Sayılır."

"Hah ha!"

"Olivia'yı seviyorsun, değil mi?"

"Bu konuya girmek istemiyorum, Cingle."

"Cevap vermek zorunda değilsin ki. İkinizi bir arada gördüm ben."

"Biliyorsun o halde."

Derin derin iç geçirdi Cingle. "Şu plakayı bir daha ver bakayım."

Matt söyledi, Cingle da bir kenara yazdı bu kez.

"Bir saatten fazla sürmez. Ben seni cepten ararım."

Matt, "Sağ ol," deyip ayağa kalktı.

"Matt?"

Dönüp ona baktı.

"Bu tip işlerde tecrübeliyimdir, bilirsin."

"Eminim."

"Bu kapıyı açacak olursan," dedi Cingle, üstünde plaka numarasının yazılı olduğu kâğıdı havaya kaldırarak, "bir kavganın ortasına düşeceğini de bil. Ve de kavgada kime ne olacağı belli olmaz."

"Vay be, ne kadar bilgece bir laftı öyle."

"Ergenlikten sonra bilgelik milgelik kalmadı bende," dedi Cingle, kollarını iki yana açarak.

"Sen şu işi hallet lütfen."

"Hallederim."

"Teşekkürler."

"Fakat," dedi kadın, işaretparmağını havaya kaldırarak, "daha ileri gitmeye karar verecek olursan, sana yardım etmeme de ses çıkarmayacaksın, tamam mı?"

"İleri mileri gitmeyeceğim, merak etme," dedi Matt ve kapıyı çekip çıktı.

Matt arabayla Livingston'a girmişti ki ceptelefonu çaldı. Bu kez, Olivia'nın asistanı Jamie Suh'tu arayan. "Kusura bakma Matt, otel bilgilerine ulaşamadım."

"İyi de nasıl olur bu?" diye çıkıştı Matt, bu kez hiç düşünmeden.

Sonra uzunca bir sessizlik olunca geri adım atmaya karar verip, "Demek istediğim, otel bilgilerini size bırakmıyor mu?" diye devam etti. "Ya acil bir durum olursa?"

"Yanında ceptelefonu var ya."

Matt bu kez ne diyeceğini bilememişti.

"Aslında çoğu zaman," diye devam etti Jamie, "otel rezervasyonlarını ben yaparım."

"Bu sefer sen yapmadın mı?"

Önce, "Hayır," dedikten sonra aceleyle ekledi Jamie, "ama bazen böyle oluyor. Olivia kendi rezervasyonunu kendi yapabiliyor."

"Peki ondan bugün hiç haber aldın mı?"

"Sabah aradı."

"Nerede olacağını söyledi mi?"

Bir sessizlik daha olmuştu. Matt bu tavırlarının, normal

koca merakının sınırlarını aştığının farkındaydı ama bu riski göze almak zorundaydı.

"Sadece birkaç toplantısı olduğunu söyledi, o kadar."

"Tamam o zaman. Seni ararsa..."

"Onu aradığını söylerim," dedi ve kapattı Jamie.

Matt'in aklına başka bir hatırası gelmişti şimdi de. Bir keresinde Olivia'yla aralarında büyük bir kavga yaşanmıştı. Haksız olduğunu bilsen de lafını sakınmadan, bastırdıkça bastırdığın türden büyük bir kavgaydı. Olivia sonunda gözyaşlarıyla çıkıp gitmiş, iki gün aramamıştı onu. İki koca gün. Matt arıyordu, o cevap vermiyordu. Her yere bakmış, ama bulamamıştı onu. Kalbinin ortasında nasıl da kocaman bir delik açılmıştı. Şu anda hatırladığı da buydu işte. Olivia'nın ona bir daha asla geri dönmeyeceğini bilmek, canını öyle yakmıştı ki, düşündükçe nefes alamaz hale gelmişti.

Eve gittiğinde denetmen işini bitirmek üzereydi. Matt bundan sadece dokuz yıl önce, adam öldürdüğü için çarptırıldığı dört yıllık cezayı çekmiş, tahliye olmuştu. Şimdiyse, inanılır gibi değildi ama bir ev almak üzereydi. Sevdiği kadınla yaşayıp çocuklarını büyütecekleri bir aile evi.

Bunları düşününce kafasını salladı.

Ev, 1965'te bir arsanın üzerine kurulmuş bir projenin parçasıydı. Livingston'ın çoğu yerinde olduğu gibi, burası da eskiden tarlaydı. Bütün evler birbirine benziyordu ama bu, Olivia'nın canını sıktıysa bile belli etmemeyi başarmıştı. Öyle ki, evi görür görmez neredeyse kendinden geçmiş halde gülümseyip, "Burası harika," diye fısıldamıştı. O bu kadar hevesli olunca, Matt'in de geri dönmeye dair bütün şüpheleri uçup gitmişti.

Matt çok yakında ön bahçeleri olacak yerde durup, orada yaşadığını hayal etti. Tuhaf bir histi. Artık buraya ait değildi aslında. Olivia hayatına girinceye kadar böyleydi hisleri. Ama şimdi geri dönmüştü işte.

Hemen arkasında bir polis arabası durdu. İki adam dışarı çıktı. Üniformalı, genç ve formda olan, Matt'e tam bir polis bakışı attı. Diğerinin üzerinde sivil kıyafetler vardı.

"Hey, Matt," dedi, kahverengi takım elbiseli olan. "Ne zamandır görüşemiyorduk."

Ne zamandır dediği, liseden beriydi. Lance Banner'ı görür görmez tanımıştı Matt.

"Selam, Lance."

İki adam kapılarını önceden çalışmışlar gibi aynı anda kapattılar. Üniformalı olan, kollarını göğsünde kavuşturup sessizce bekledi. Lance ise Matt'e doğru yürümeye başladı.

"Biliyor musun," dedi Lance, "ben bu sokakta oturuyorum."

"Cidden mi?"

"Cidden ya."

Matt bir şey söylemedi.

"Artık emniyette dedektifim ben."

"Tebrikler."

"Sağ ol."

Lance Banner'ı ne kadar zamandır tanıyordu? İkinci sınıftan beri herhalde. Onunla ne doğru düzgün arkadaş olmuşlardı ne de düşman. Üç yıl boyunca aynı küçükler liginde oynamışlardı. Sekizinci sınıftayken aynı spor salonuna gitmişlerdi. Livingston Lisesi her sınıfta altı yüz öğrencisi olan büyük bir

okuldu. Durum böyle olunca, herkes hayatta farklı farklı yönlere gidebiliyordu.

"Senin nasıl gidiyor bakalım?" diye sordu Lance.

"Süper."

O sırada denetmen elinde not panosuyla dışarı çıkmıştı. Onu görünce Lance, "Nasılmış, Harold?" diye sordu.

Harold ise not panosundan kafasını kaldırıp, "Gayet sağlam, Lance," dedi.

"Emin misin?"

Adamın sesindeki bir şey, Harold'ın bir adım geri gitmesine neden oldu.

"Mahallemizde hep nezih insanlar oturuyor," dedi Lance, Matt'e.

"Biz de bu yüzden seçtik zaten."

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğuna emin misin, Matt?"

"Neyin iyi fikir olduğuna emin miyim?"

"Geri dönmenin tabii ki."

"Ben cezamı çektim, Lance."

"Öyle olunca bitiyor mu yani?"

Matt bir şey demedi.

"Şu öldürdüğün çocuk hâlâ ölü, öyle değil mi?"

"Lance?"

"Bana bundan sonra Dedektif Banner diyeceksin," dedi Lance.

"Dedektif Banner, ben şimdi içeri giriyorum."

"Senin davanla ilgili her şeyi okudum. Birkaç arkadaşım sayesinde içeriden bilgi bile aldım."

Matt dönüp ona baktı. Adamın gözlerinde gri renkli haleler vardı. Kilo almıştı. Parmaklarını kıpırdatıp duruyordu ve Matt yüzündeki gülümsemeden hoşlanmamıştı. Lance Banner'ın ailesi, oraların tarla olduğu zamanlardan beri vardı. Lance'in büyükbabası ya da büyükbüyükbabası, zamanında araziyi üç kuruşa satmıştı ama Banner'lar için Livingston her şey demekti. Livingston onların vatanıydı. Bu Lance'in babası çok içerdi. Diğer kıt akıllı kardeşleri de öyle. Ama Lance hep onlardan farklı olmuştu.

"O halde yaşanan şeyin bir kaza olduğunu da biliyorsundur," dedi Matt.

"Olabilir," dedi Lance Banner, başını hafifçe sallayarak.

"Madem öyle neden bana zorluk çıkartmaya çalışıyorsun?"

"Sen eski bir mahkûmsun da ondan."

"Ne yani? Hapse geri mi dönmeliyim?"

"Onu söylemek bana düşmez," dedi adam, çenesini ovuşturarak. "Ama gördüğüm kadarıyla şansın yaver gitmemiş."

"Ee?"

"Ee'si, hapse zaten girmişsin."

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Demek istediğim, toplum mahkûmların içeride ıslah olduklarına inanmayı seviyor. Ama ben," dedi, parmağıyla kendini göstererek, "ben işin aslının öyle olmadığını biliyorum. Ve de sen," dedi, bu kez aynı parmakla Matt'i işaret ederek, "bunu sen de biliyorsun."

Matt yine karşılık vermedi.

"İçeri normal biri olarak girmiş olabilirsin. Ama o halin ile şimdiki halinin aynı olduğunu söyleyebilir misin?"

Matt buna verilecek doğru bir cevabı olmadığını bildiği için dönüp kapıya yöneldi.

Lance de bu kez, "Belki denetmen evde bir kusur bulur," dedi. "Böylece sana da bu işe bulaşmamak için fırsat doğar."

Matt içeri girip denetmenle işlerini tamamladı. Evde su tesisatıyla ilgili birkaç sorun vardı ama hepsi de küçük şeylerdi. Matt, Harold'la işleri bittikten sonra Marsha'nın evine gitmek için arabaya bindi.

Çok geçmeden yeğenlerinin ve yengesinin yaşadığı, iki tarafında ağaçlar olan sokağa girdi. Kapılarının önünde durduğunda, insanın kardeşi öldüğünde yengesi hâlâ yengesi oluyor mu, diye düşündü. "Eski yenge" demek doğru değildi galiba. Oğlanlar, Paul ve Ethan, ön bahçede yaprakların arasında yuvarlanıyorlardı. Bakıcıları Kyra da başlarındaydı. Kyra Walsh, üniversiteye yeni nakil olmuştu ve William Paterson Üniversitesi'nin yaz okuluna gidiyordu. Şehre gelince Marsha'nın garajının üstündeki odayı kiralamıştı. Kızı, Marsha'nın kilisesinden birileri şiddetle tavsiye etmiş; Matt evde kalan bir bakıcı fikrine başta pek sıcak bakmasa da, her şey yolunda gitmiş, herhangi bir sorun çıkmamıştı.

Matt arabadan dışarı çıkınca Kyra elini gözlerine siper edip baktı ve el salladı ona. Ardından, yüzünde gençlere özgü sevimli bir gülümsemeyle, "Merhaba, Matt," dedi.

"Selam, Kyra."

Onun sesini duyan çocuklarsa bisküvi vermek için gelen sahiplerini gören köpek yavruları gibi heyecanlanıp o tarafa baktılar. Sonra da, "Matt Amca! Matt Amca!" diyerek koşmaya başladılar.

Ona doğru koşan çocukları görünce Matt çok keyiflendi, yüzüne ister istemez bir gülümseme geldi. Ethan hemen Matt'in sağ bacağına yapıştı. Paul ise ortadan bindirmeye karar vermişti.

"McNabb pas verecek arkadaşını arıyor," diye başladı Matt, spikerler gibi konuşarak. "O da ne? Strahan çizgiyi aşıp arkaya geçiyor."

Paul aniden durup, "Strahan ben olmak istiyorum ya," dedi.

Ethan da ondan aşağı kalmayıp, "Hayır, ben olmak istiyorum," diye tutturdu.

"Hey, ikiniz de Strahan olabilirsiniz ki," dedi Matt de.

Bunun üzerine çocuklar Matt'e, okul otobüsünde en arkada oturan yarım akıllı oğlana bakarmış gibi baktılar. "İki tane Michael Strahan olamaz ki bir kere," dedi Paul.

"Evet, olamaz," diye onayladı kardeşi de.

Ardından omuzlarını aşağı doğru çekerek Matt Amcalarına bir kez daha bindirdiler. Matt de önce birkaç adım sendeledi, tutunacak bir şey ararmış gibi yaptı, görünmez topunu havaya fırlattı ve son olarak ağır çekimde yere düştü.

"Heeey!" diye bağırdı çocuklar, beşlik çakıp göğüslerini çarpıştırırken. Matt homurdanıp yere oturdu. Kyra ise o sırada gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu.

Marsha kapıya çıktığında, Paul ile Ethan kutlamalarına devam etmekteydiler. Matt onu görünce, hâlâ güzel olduğunu düşündü. Üzerinde çekici bir elbise vardı ve makyaj yapmıştı. Saçlarını da sade ama şık bir şekilde toplamıştı. Arabasının anahtarlarını elinde şangırdatıyordu.

Bernie ölünce Matt ile Marsha öyle yıkılmış, öyle çaresiz kalmışlardı ki, sonunda çözümü birbirlerine kenetlenmekte bulmuşlardı.

Ama bunun sonu pek de iyi bitmemişti.

Matt ile Marsha altı ay kadar bir süre beklediler; sonra bir gece, hiç konuşmadan ama olacakları bile bile içkiyi fazla kaçırıp sarhoş oldular. İlk harekete geçen Marsha oldu. Matt'i öptü, tutkuyla öptü, sonra da ağlamaya başladı. Her şeyi bitiren hareket bu olmuştu işte.

Matt'in, o "talihsizliği" yaşamadan önce mutlu, naiflik derecesinde mutlu bir aile yaşantısı vardı. Yirmi yaşındayken, annesinin ve babasının anneleri ve babaları hâlâ hayatta ve sağlıklıydılar. İkisi Miami'de, diğer ikisi de Scottsdale'de yaşıyorlardı. Felaketler başka ailelere uğruyordu ama Hunterları her seferinde es geçiyordu. Ve bu, Matt'in yaşadıklarından sonra değişti. Durum böyle olunca, Hunter Ailesi sonradan olacaklara hazırlıksız yakalanmıştı.

Felaketlerin tarzı buydu: Bir kez sağlam bir darbe indirdikten sonra, baktılar ki senin gardın düşmüş, saldırdıkça saldırıyorlardı. Matt hapisteyken ihtiyarlardan üçü öbür dünyaya göçtü. Babası bu kadar acıya dayanamayıp öldü; annesi tası tarağı toplayıp Florida'ya taşındı; Bernie ise anevrizma geçirdi.

Böylece, teker teker hepsi gitmiş oldu.

Matt ayağa kalkıp Marsha'ya el salladı. O da ona el salladı. Kyra, "Ben artık gidebilir miyim?" dedi.

"Teşekkürler, Kyra," dedi Marsha, başını sallayarak.

"Bir şey değil," diye karşılık verdi Kyra, çantasını sırtına geçirirken. "Hoşça kal, Matt."

"Güle güle ufaklık."

O anda Matt'in ceptelefonu çaldı. Arayan, Cingle Shaker'dı. Marsha'ya, bu telefona bakmam lazım, sen yoluna git, diye işaret ettikten sonra kaldırıma geçip açtı telefonu.

"Alo."

"Plakayla ilgili biraz bilgi edindim," dedi Cingle.

"Anlat bakalım."

"Araba kiralıkmış. Newark Havaalanı'ndaki Avis şubesinden kiralanmış."

"Çıkmaza mı girdik şimdi?"

"Diğer özel dedektifler olsa evet. Ama şanslısın ki karşında bu sektörün bir efsanesi duruyor."

"Çok mütevazısın."

"Öyleyimdir."

"Hiç beceremiyorsun, biliyor musun Cingle?"

"Olsun. En azından deniyorum. Neyse, havaalanındaki bir adamımızı aradım. Benim için ufak bir araştırma yaptı. Araba Charles Talley adında biri tarafından kiralanmış. Onu tanıyor musun?"

"Hayır."

"Ben de tanırsın sanmıştım."

"Tanımıyorum ama."

"Bu Talley denen herifi de araştırmamı ister misin?"

"Olur."

"Ben sana dönerim," deyip kapattı Cingle.

Matt tam telefonu indirmiş cebine sokuyordu ki, aynı polis arabasının sokağa girmekte olduğunu gördü. Araba Marsha'nın evinin önünden geçerken yavaşladı. Lance'in yanındaki ünifor-

malı polis ona bir bakış attı. Matt de ona bakarken yüzünün kızarmaya başladığını hissetti.

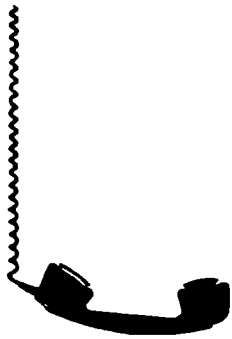
Paul ile Ethan da durmuş, polis arabasına bakıyorlardı. Matt dönüp Marsha'ya baktı. Arabayı o da görmüştü. Matt gülümseyip geçiştirmeye çalıştı ama Marsha'nın kaşları çatılmıştı.

İşte tam o anda telefonu bir kez daha çaldı.

Matt gözlerini Marsha'dan ayırmadan ve de kimin aradığına bakmadan telefonu kulağına götürüp, "Alo," diyerek açtı.

"Merhaba tatlım, günün nasıl geçti bakalım?"

Arayan Olivia'ydı.

8. Bölüm

Loren televizyon programlarının, insanları polislerin sürekli morglarda dolaşıp adli tıpçılarla haşır neşir olduklarına inandırdığını biliyordu. Ama gerçekte işler öyle yürümüyordu ve Loren de bu durumdan son derece memnundu. Gerçi ceset görmeye dayanamayan tiplerden değildi ama ölümün onun için anlamını yitirmesini de istemiyordu. Olay yerlerinde kimseyle şakalaşmazdı. Olanları görmezden gelmek için türlü yollara başvurmazdı. Haliyle Loren için morg, cinayet gibi bir suçu fazlasıyla küçük gösteren bir yerdi.

Loren tam Eldon'ın odasına giriyordu ki, içeriden cinayet masası dedektifi arkadaşı Trevor Wine çıktı. Trevor aşırı kilolu, yaşlı, eski polis modellerinden biriydi. Loren'e her zaman, haliya işediğinde bile mazur görülen küçük bir ev hayvanıymış gibi davranırdı.

"Selam, Bücür," dedi Trevor, onu görünce.

"Yoksa cinayet mi var?"

"Ev-vet," dedi Trevor Wine, pantolonunun kemerini dü-

zeltirken. Adamda nasıl bir göbek varsa, bir büyüyor bir küçülüyor, kemerin altında bir türlü duramıyordu. "Silahlı saldırı. Yakın mesafeden kafaya iki el."

"Soygun mu, çete işi mi, nedir?"

"Soygun olabilir ama çete işi olmadığı kesin. Kurban emekli, beyaz bir adam."

"Cesedi nerede buldunuz peki?"

"14. Cadde'deki Yahudi mezarlığının yakınlarında. Adamın turist falan olduğunu düşünüyoruz."

"O mahallede turistin işi ne?" dedi Loren, hiç düşünmeden. "Orada görecek ne var ki?"

Trevor yapmacık bir kahkaha atıp, tombul elini Loren'in omzuna koydu. "Öğrenince sana da söylerim artık." Sonuna "küçük hanım" diye eklese de olurdu ama demedi öyle bir şey. "Sonra görüşürüz, Bücür," dedi.

"Tamam, görüşürüz."

O kapıdan çekilince Loren içeri girdi.

Eldon masasında oturuyordu. Üstünde temiz bir önlük vardı. Hep önlük giyerdi zaten. Odası renksiz, şahsiyetsiz, dört duvar bir yerden ibaretti. Eldon odayı başlarda değiştirmeyi düşünmüş olsa da sonradan, bir ölümün detaylarını dinlemeye gelen insanların etrafta dikkat çekici şeyler istemeyeceklerine karar verip vazgeçmişti.

"Al bakalım," dedi Eldon, ona bir şey fırlatırken. Loren o şeyi içgüdüsel olarak havada yakaladı. Sarı renkli, orta boylu bir plastik torbaydı bu. İçinde de jöle gibi bir şey vardı. Aynısından bir torba da Eldon'ın elinde duruyordu.

"Yoksa bu..."

Eldon başını salladı. "Çok kullanılmış, çok da kirletilmiş bir meme implantı."

"Kayıtlara geçsin, 'öğğ!' demek zorundayım."

"Ne dersen de."

Loren torbayı ışığa tutup kaşlarını çattı. "Bu implantlar şeffaf olmuyor muydu?"

"Başta öyledirler. İçinde tuz çözeltisi olanlar yani."

"Bunlar tuzlu değil mi?"

"Hayır. Silikon bunlar. Ve on yıldan fazladır, memelerin içinde turşuya dönmüşler."

Loren yüzünü buruşturmamak için kendini zor tutuyordu. Eldon ise tek kaşını kaldırıp, implantı elinde yoğurmaya başladı.

"Yapma şunu."

"Tamam," dedi Eldon, omuz silkerek. "Bunlar senin günahsız rahibenden çıktılar."

"Peki bana niye gösteriyorsun acaba?"

"Çünkü bunlar bizim için birer ipucu."

"Seni dinliyorum."

"Öncelikle, silikon bunlar."

"Onu söylemiştin."

"Beş on yıl önce bütün kadınları bir kanser korkusu sarmıştı, hatırlar mısın?"

"İmplantları mı sızdırıyordu ne?"

"Aynen. Bu yüzden implant üreticileri tuzlu modellere geçmek zorunda kaldılar."

"Peki ama şimdi silikona yeniden bir dönüş yok mu?"

"Var ama bize ne ki? Bunlar eski sonuçta. Hem de çok eskiler. En az bir on yıl vardır."

"Peki o zaman. Bu bir başlangıç sayılabilir," dedi Loren, başını sallayarak.

"Dahası da var tabii," dedi Eldon, bir büyüteç çıkarırken. Sonra implantlardan birini Loren'e doğru uzattı. "Şunu görüyor musun?"

Loren büyüteci alıp dikkatle baktı. "Etiket bu."

"Peki alttaki sayıyı okuyabiliyor musun?"

"Evet."

"İşte o seri numarası oluyor. Bu, cerrahi müdahaleyle uygulanan bütün implantlarda ve protezlerde olur. Dizlerde, kalçalarda, memelerde, kalp pillerinde, aklına ne gelirse. Çünkü bütün protezlerin üzerinde bir seri numarası olması gerekir."

"Kayıt altında olsun diye herhalde," dedi Loren.

"Kesinlikle."

"Bu durumda, üreticiyi arayıp seri numarasını söylersek..."

"Rahibenin gerçek adını da öğrenebiliriz."

Loren kafasını kaldırıp ona baktı ve, "Sağ ol," dedi.

"Ama bir sorun var."

Loren bu kez oturup arkasına yaslandı.

"İmplantı yapan şirket, yani SurgiCo sekiz yıl önce batmış."

"Peki ya kayıtları?"

Eldon omuz silkti. "Ulaşmaya çalışıyoruz. Bak, saat epey geç oldu. Bu gece bir şey çıkmaz. Kayıtlara ne olduğunu sabah öğrenmeyi umuyorum."

"Tamamdır. Başka bir şey var mı peki?"

"Hani kadının tırnaklarının altında niye elyaf yok demiştin ya?"

"Evet?"

"Şu anda kapsamlı bir toksikoloji tahlili yapıyoruz. Bana pek muhtemel gelmiyor ama, kadını ilaçla uyuşturmuş olabilirler."

"Başka bir teorin mi var?"

"Var."

"Neymiş o?"

Eldon arkasına yaslanıp, bacak bacak üstüne attı. Sonra yan dönüp duvara baktı. "İki kolunun pazu kısımlarında hafif zedelenmeler vardı."

"Anlamadım?" dedi Loren, gözlerini kısarak.

"Bir erkek yeterince güçlü ve tecrübeliyse, uyumakta olan bir kadına yaklaşıp," diye girdi söze, bir çocuğa masal anlatırmış gibi, "kadını –tabii zaten öyle yatmıyorsa– kolaylıkla sırtüstü çevirebilir. Sonra kadının göğsünün üstüne çöker, kollarını dizlerinin altına alır ve onu yastıkla boğabilir. Dediğim gibi, yeterince güçlü ve tecrübeliyse, bütün bunları fazla iz bırakmadan yapabilir."

Odanın sıcaklığı bir anda on derece birden düşmüştü sanki. "Sence böyle mi olmuş peki?" diye sordu Loren, fısıltıya yakın alçak bir sesle.

"Toksikoloji raporu gelmeden emin olamayız," dedi Eldon, yüzünü duvardan çevirip Loren'e dönerek. "Ama sorunun cevabı evet. Evet, bence böyle olmuş."

Loren bir şey söylemeyince devam etti adam. "Ve de bu teorimi destekleyen bir şey daha var. İşimize yarayabilecek bir şey." Eldon bunları söyledikten sonra masanın üstüne bir fotoğraf çıkardı. Rahibenin yüzünün resmiydi bu. Kadın altmışlı yaşlarının başındaydı ama ölüm yüzündeki bütün kırışıklıkları

düzeltmiş gibiydi. "Derinin üzerinden parmak izi almak hakkında ne biliyorsun?"

"Sadece çok zor olduğunu."

"Cesede erkenden ulaşamadıysan, neredeyse imkânsız bir iştir. Bu yüzden parmak izlerinin olay yerinde alınması tavsiye edilir. Kurban alınıp morga falan götürüldüyse iz miz kalmaz ortada."

Adli tıp prosedürlerinden pek anlamayan Loren, "Hı hı!" demekle yetindi.

"Kısacası, bu vakada da epey geç kalınmış," diye devam etti Eldon.

"Anladım. Yani?"

"Yani bu vakada bir şey deniyorum. Şansımıza, cesedi soğutucuya koymamışlar. Yoksa derinin üzerinde meydana gelen yoğunlaşma her şeyi berbat ederdi. Her neyse, ben de ne yaptım, yarı geçirgen polietilen tereftalat bir örtü kullandım. Statik elektrik sayesinde toz parçacıklarını..."

"Orada dur işte," diye araya girdi Loren, elini kaldırıp avuç içini göstererek. "Olay yeri inceleme kısmını geç bir kere. Bana, cesedin üzerinden parmak izi alabildin mi, alamadın mı onu söyle."

"Hem evet hem hayır. Kadının şakaklarının üzerinde lekeler buldum. Biri başparmak izine, diğeri de yüzük parmağı izine benziyor."

"Şakaklarında mıydı?"

Eldon başını sallayarak onayladı. Ardından gözlüklerini çıkarıp sildi, yeniden takıp parmağıyla ittirerek düzeltti. "Bana kalırsa, saldırgan, kadının yüzünü tek eliyle tutmuş. Basketbol

topuymuş gibi avucunun içine almış yani."

"Tanrım."

"Evet. Sonra da kafasına bastırarak üstüne çıkmış kadının."

"Peki sözünü ettiğin şu parmak izleri? Onlardan kimlik tespiti yapabildin mi?"

"Çok zor. İzler tam değil, kısmi. Mahkemede yeterli olmayacaktır. Gerçi yeni bir bilgisayar programı var, izlerdeki boşlukları falan dolduruyor ama bilemiyorum. O işlerden anlayan birine gösterinceye kadar kesin bir şey söyleyemeyiz."

"Ama bu dediğin bir işe yarayabilir."

"Ben takipteyim zaten. Ama birkaç gün sürer. Bir şeyler öğrenince seni de haberdar ederim."

"Tamamdır," dedi Loren. "Başka bir şey var mıydı?"

O anda Eldon'ın yüzüne bir gölge düşmüş gibi olmuştu.

"Eldon?"

"Evet," dedi adam nihayet. "Bir şey daha var."

"Bunu söyleyiş şeklin hoşuma gitmedi."

"Benim de söylemek hoşuma gitmiyor zaten. Ama bana kalırsa, bunu yapan kişi, fazlasını da yapmış."

"Ne demek bu şimdi?"

"Şok tabancalarından anlar mısın?"

"Biraz."

"Bence kadının içinde böyle bir tabanca kullanmışlar."

"İçinde derken neyi kast..."

"Sen ne düşünüyorsan onu," dedi Eldon, araya girerek. "Hey, sonuçta ben de bir Katolik okuluna gittim, tamam mı?"

"Yanık izleri var mı?"

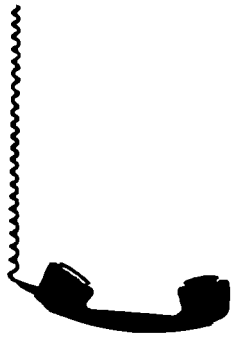
"Çok az. Ama bence işini bilen biri, özellikle de öyle hassas bir bölgede iz bırakmazdı. Ayrıca, işine yarar mı bilmem ama tek uçlu bir tabanca kullanılmış. Polisin kullandığı tabancalar genelde çift uçlu oluyorlar. Ben tahlillere devam ediyorum ama bana kalırsa, kadıncağız çok acı çekerek ölmüş."

Loren gözlerini kapadı.

"Hey, Bücür?"

"Ne var?"

"Bana bir iyilik yap," dedi Eldon, "ve o orospu çocuğunu mutlaka ensele, olur mu?"

9. Bölüm

"Merhaba tatlım, günün nasıl geçti?" diye sordu Olivia telefonda.

Matt öylece kalakalmıştı.

"Matt?"

"Buradayım," dedi sonunda.

Polis arabası gitmişti bu arada. Matt ise durmuş, arkasından bakıyordu. Marsha elleri belinde, verandada dikiliyordu. Paul, Ethan'ı kovalıyor, ikisi birden çığlık çığlığa kahkahalar atıp duruyorlardı.

"Ee," dedi Olivia, sıradan bir gündeymişler gibi, "nerelerdesin bakalım?"

"Marsha'ya geldim."

"Her şey yolunda mı?"

"Çocukları akşam yemeğine götüreceğim."

"McDonald's'a gitmeyin sakın. O patates kızartmaları çok zararlı."

"Tamam."

Temkinli adımlar. Yer, ayaklarının altından kayıyordu

sanki. Matt telefon kulağında dururken, *öyle hemen, yakaladım seni havalarına girme sakın!* diye düşündü.

"Başka ne var ne yok?" diye sordu Olivia.

"Hiç," dedi Matt. Kyra arabasına binerken ona kocaman gülümseyip el salladı. Matt de çenesiyle selam verdi ona. Sonra, "Seni daha önce aradım," dedi, elinden geldiğince umursamaz görünmeye çalışarak.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Ne zaman aradın?"

"Öğlene doğru."

"Gerçekten mi?"

"Yoo, yalan söylüyorum. Tabii ki gerçekten."

"Çok garip."

"Neymiş garip olan?"

"Telefonu duymamışım."

"Belki de kapsama alanı dışındaydın," dedi Matt, ona bir kaçış yolu göstermek için.

"Belki," dedi Olivia yavaşça.

"Mesaj da bıraktım."

"Dur bakayım." Bir sessizlik oldu. "Evet ya, üç cevapsız arama diyor."

"O benim işte."

"Özür dilerim, tatlım. Sana saçma gelebilir ama ben mesaj almayı hâlâ öğrenemedim. Eski telefonumun kodu altı-yedi-altıydı, sonra yıldız tuşuna basıyordum oluyordu. Ama bunda öyle olmuyor galiba."

"Olmuyor tabii," dedi Matt. "Yeni kodun, telefon numa-

ranın son dört rakamı, sonra da kare tuşuna basıyorsun."

"Hım, tamam o zaman. Ben sadece cevapsız aramalara bakabiliyorum."

Matt gözlerini kapattı. Ne kadar sıradan ve olağan bir konuşma oluyordu böyle.

"Ee, peki sen nerelerdeydin?" diye sordu bu kez.

"Nasıl?"

"Seni aradığımda neredeydin?"

"Ah, bir seminerdeydim."

"Nerede?"

"Nasıl nerede? Boston'dayım ya işte."

"Seminerin konusu neydi?"

"İnterneti kişisel amaçları için kullanan elemanlara karşı yeni bir sörf filtresi üzerineydi. Ne kadar işgücü internette gezinirken heba ediliyor, duysan inanamazsın."

"Hı hı."

"Bak, benim kapatmam gerekiyor. Akşam yemeğinde birkaç kişiyle görüşeceğim."

"Tanıdığım birileri mi bunlar?"

"Hayır, tanımazsın," dedi Olivia, abartılı bir şekilde iç geçirerek. "Hatta inan bana, kesinlikle tanımak istemezsin."

"Sıkıcı tipler mi?"

"Hem de nasıl."

"Sen hangi otelde kalıyorsun?"

"Sana söylemedim mi ki?"

"Yoo."

"Ritz'deyim. Ama odama doğru düzgün uğradığım yok. Sen yine beni cepten aramaya devam et."

"Olivia?"

"Ah," dedi kadın, "dur biraz."

Uzun bir boşluk oldu. Marsha o esnada bahçeyi geçmiş, ona doğru geliyordu. Sonra ben artık gideyim mi dermiş gibi arabasını işaret etti. Matt de sorun yok dercesine elini salladı. Ethan ile Paul koşturmaktan yorulmuş olacaklar ki, onun yanına gelmişlerdi. Ethan sağ bacağını, Paul de sol bacağını yakaladı. Matt belki meşgul olduğunu anlarlar diye, yüzüyle bir hareket yapıp telefonu gösterdi. Ama anlamamışlardı tabii.

"Telefonuma bir resim gelmiş," dedi Olivia o anda. "Bakmak için hangi düğmeye basıyordum?"

"Sağdakine."

"Dur biraz. İşte geliyor... Hey, senin resminmiş ya. Lanet olsun, nasıl bir yakışıklıyla evlenmişim ben böyle!"

Matt,elinde olmadan gülümsedi ve bu, canını daha da çok acıttı. Olivia'yı seviyordu. Darbeyi yumuşatmak için istediği kadar uğraşsın; kaçacak bir yeri yoktu. "Şimdi buna itiraz etmem doğru olmaz herhalde."

"O değil de, bundan daha iyi gülümsemelerini de gördüm ben. Dur bakayım, yoo, hiç gülmemişsin ki burada. Unutmadan, bir dahaki sefere gömleğini çıkart öyle çek, tamam mı?"

"Sen de," dedi Matt.

Olivia buna kahkaha attı, ama her zamanki gibi rahat bir gülüş değildi sanki.

"Bak ne diyeceğim," diye ekledi Matt, "kafana platin sarısı bir peruk takıp öyle çeksene resmini."

Sessizlik.

Matt bu kez devam etmeye kararlıydı. "Olivia?"

"Buradayım."

"Bugün seni aradım ya hani?"

"Evet?"

"Önce sen beni aramıştın, ben sana geri dönüyordum."

Çocuklar amcalarının gerginliğini anlamışlar gibi bırakmışlardı bacaklarını.

"Ama ben seni hiç aramadım ki," dedi Olivia.

"Hayır, aradın. Yani en azından senin telefonundan arandım ben."

"Ne zaman?"

"Seni aramadan hemen önce."

"Anlamadım."

"Senden bir resim geldi. Siyah saçlı bir adamın resmi. Sonra da bir video geldi."

"Video mu?"

"Sen bir odadaydın. Sendin ya da sana benzeyen biriydi. Ama kafanda platin sarısı bir peruk vardı."

Yine sessizlik. Sonra, "Neden söz ettiğini anlamıyorum."

Matt ona inanıyor muydu? İnanmak istiyordu. Hem de o kadar çok istiyordu ki.

"Bugün erken vakitte," diye girdi söze, "yani sana mesaj bırakmadan önce, senin ceptelefonundan arandım. Konuşma kameralıydı ve de..."

"Hayır, orasını anladım da, asıl sonrası..."

"Sonrası ne?"

"Ah, dur biraz," dedi Olivia. "Anladım galiba."

Paul'le Ethan yine daireler çizerek koşmaya başlamışlardı. Ama bu sefer ondan uzaklaşıp, sokağa inmişlerdi. Matt eliyle

telefonun konuşma yerini örtüp onları geri çağırdı.

"Neyi anladın acaba?" diye sordu sonra.

"Sanırım... şey, ilk aramanı neden göremedim, bilemiyorum. Kapsama alanı dışına hiç çıkmadım. Şimdi cevapsız aramalar kaydına bakınca ne gördüm, biliyor musun? Jamie de aramış. Onu da duymamışım."

"Ee?"

"Ee'si, düşünüyorum. Şu seminerdeki adamlar. Şakacı tiplerdi. Belki içlerinden biri eşek şakası yapmış."

"Eşek şakası demek."

"İşin aslı, seminer sırasında uyuyakalmışım. O kadar sıkıcıydı, anla yani. Uyandığımda çantam eski yerinde değildi. O anda pek üzerinde durmadım ama şimdi düşünüyorum da, kesin yer değiştirmişti galiba."

"Bu da demek oluyor ki..."

"Demek ki çantamı bunlar alıp bir şey yapmışlar, sonra da geri koymuşlar. Bana da delice geliyor ama böyle olmuş olabilir."

Matt kesin emin olamıyordu ama Olivia'nın sesinde olağandışı bir şeyler var gibiydi. "Ne zaman dönüyorsun?"

"Cuma."

Telefonu diğer eline aldı. "Ben oraya geleceğim."

"İş ne olacak?"

"İdare ederler."

"Tamam da," dedi Olivia, sesini biraz alçaltarak, "perşembeleri senin müze günün değil mi?"

Matt'in aklından çıkmıştı bu.

"Onu sallayamazsın ki."

Üç yıldır bir kez olsun aksatmamıştı. Matt iki haftada bir, perşembeleri müzedeki randevusunu uzunca bir süre kimselere anlatmamıştı. İnsanlar anlamazdı da ondan. Orayla arasında, zorunluluk ve gizlilik üzerine inşa edilmiş sağlam bir bağ vardı. Daha başka nasıl açıklanabilirdi ki bu? O randevular çok ama çok önemliydi işte.

Ama yine de, "İptal edebilirim," dedi şimdi.

"Gerçi sen bilirsin ama, bence yapma bunu Matt."

"Hemen şimdi uçağa atlayıp gelebilirim."

"Ne gerek var ki buna? Yarından sonra dönüyorum zaten."

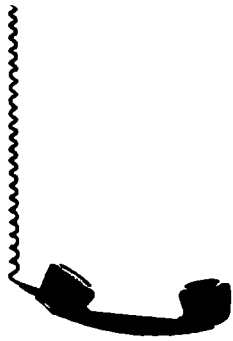
"Beklemek istemiyorum."

"Burada işim başımdan aşkın. Bak, şimdi de gitmem gerekiyor. Bunu sonra konuşuruz, olur mu?"

"Olivia?"

"Cuma," dedi kadın. "Seni seviyorum."

Sonra da kapattı.

10. Bölüm

"Matt Amca?"

Paul ile Ethan arka koltukta paketlenmiş halde oturuyorlardı. Matt'in bebek koltuklarını yerleştirip ayarlaması en az on beş dakikasını almıştı. Kim tasarlıyordu böyle şeyleri? NASA mı?

"Ne oldu ortak?"

"McDonald's'ta ne varmış, biliyor musun?"

"Size söyledim ama. McDonald's'a gitmiyoruz ki."

"Biliyorum. Ben de öylesine söyledim zaten."

"Hı hı."

"McDonald's'ta ne varmış, biliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Matt.

"*Shrek* diye bir film var ya hani?"

"Ee?"

"İşte orada *Shrek* oyuncakları varmış," dedi Paul.

"Orada dediği McDonald's'ta," diye araya girdi Ethan.

"Sahiden mi?"

"Hem de bedavaymış."

"Bedava değildir artık," dedi Matt.

"Bedavaymış. Mutlu Menü'den çıkıyormuş."

"Ki onlar da acayip pahalı oluyor."

"Acayip ne oluyor?"

"Biz McDonald's'a gitmiyoruz oluyor."

"Onu biz de biliyoruz."

"Öylesine söyledik."

"Bedava oyuncaklar var diye öyle dedik."

"Yeni *Shrek* filminin oyuncakları."

"İlk *Shrek* filmini beraber seyretmiştik ya Matt Amca?"

"Hatırlıyorum," dedi Matt.

"Ben en çok Eşek'i seviyorum," dedi Ethan.

"Ben de," dedi Matt.

"Bu hafta McDonald's'ta Eşek'in oyuncakları varmış."

"Ki oraya gitmiyoruz."

"Öylesine söyledim zaten."

"Çin yemeği de olur," dedi Paul.

"Evet, ben kaburga seviyorum."

"Başka bir şey de olur."

"Annem soya fasulyesi seviyor."

"Öğğ. Sen soya fasulyesi sevmiyorsun, değil mi Matt Amca?"

"Onlar çok sağlıklı ama," dedi Matt.

Ethan kardeşine dönüp, "Sevmiyormuş işte," dedi.

Matt günün sıkıntısını biraz olsun unutup gülümsedi. Paul ile Ethan bu işte epey başarılıydılar.

Çok geçmeden Cathay'e varmışlardı. Burası yıllardır değişmeyen mönüsü, vinleks kaplamaları çatlamış koltuklarıyla,

kasanın başındaki, gözünü üzerinizden ayırmayan huysuz ihtiyar sahibiyle eski moda bir Çin restoranıydı.

Yemekler biraz yağlı oluyordu ama başka türlü olmaları da mümkün değildi sanki. Çocuklar epey bir şeyler yemişti. Normalde, McDonald's'a gittiklerinde daha seçici oluyorlardı. Hamburgerlerini, patateslerini doğru düzgün bitiremiyorlardı bile. Ama burada neredeyse tabakları yalayacaklardı. Şu Çin restoranları, bir de film karakterlerinin oyuncaklarını verseler muhtemelen sektörde rakip tanımazlardı.

Ethan her zamanki gibi kıpır kıpırdı. Paul ise biraz durgundu. İkisi de aynı ortamda yetiştirilmişti, ikisi de aynı gen havuzundan geliyorlardı ama iki çocuk birbirlerinden ancak bu kadar farklı olabilirdi. Ethan pek bir şaklabandı. Yerinde duramayan, orayı burayı karıştıran ama fazla okşanmaya gelmeyen bir çocuktu. Paul ise daha kenarda durmayı tercih ediyordu. Hata yapmaktan hiç hoşlanmıyordu. Düşünceli bir çocuktu, iyi bir atletti ve okşanmayı seviyordu.

Bu çocuklar çevre şartlarının soyaçekime karşı zaferinin bariz birer örneğiydi.

Dönüşte Dairy Queen'e uğradılar. Ethan dondurmasını, kendinden çok üstüne başına yedirdi. Eve döndüklerinde Matt, Marsha'nın henüz gelmediğini görüp şaşırdı. Çocukları içeri alıp bir güzel yıkadı onları. Saat sekiz olmuştu.

Sonra, daha çok yetişkinlerin komik bulabileceği *Ailem Bir Acayip*'in* bir bölümünü koydu ve de bir hukuk firmasında çalışmanın kazandırdığı pazarlık yöntemlerini kullanarak, çocukları yatağa göndermeyi başardı. Ethan karanlıktan korktuğu için, Matt

---

* The Fairly Odd Parents. *Butch Hartman tarafından yaratılan komedi-fantastik türünde ABD yapımı bir çizgi film dizisi.(e.n.)*

çıkarken Sünger Bob gece lambasını yakmayı ihmal etmemişti.

Saatine baktı. Sekiz buçuk olmuştu. Geç vakte kadar kalmakla ilgili bir sıkıntısı yoktu, ama biraz endişelenmeye başlamıştı.

Mutfağa geçti. Buzdolabının üstü, Paul ile Ethan'ın en son sanat şaheserlerinden geçilmiyordu. Mıknatıslı çerçevelere gelişigüzel yerleştirilmiş fotoğraflar da vardı. Fotoğrafların, çerçevelerinden dışarı taşmasına sinir olan Matt, hepsini teker teker düzeltti.

Buzdolabının çocukların erişemeyeceği kadar yüksek bir yerinde Bernie'nin de iki resmi duruyordu. Matt durup ağabeyine baktı. Sonra gidip mutfaktaki telefonu kaldırarak Marsha'nın cep numarasını çevirdi.

Marsha arayan numarayı tanımış olacak ki, "Matt, sen misin?" dedi. "Ben de şimdi seni arayacaktım."

"Selam."

"Evde misin?"

"Evdeyiz evet. Çocuklar yıkanıp yatırılmıştır, efendim."

"Vay canına, harikasın."

"Hayır, ben teşekkür ederim."

"Hayır, ben."

Bir an ikisi de bir şey söylemedi.

Sonra, "Biraz daha kalmamı ister misin?" diye sordu Matt.

"Sana zahmet olmayacaksa?"

"Olmaz, olmaz. Olivia Boston'da zaten."

"Teşekkür ederim," dedi Marsha. Sesinde başka türlü bir şey vardı.

Matt telefonu diğer tarafına aldı. "Peki ne zaman dönmeyi..."

"Matt?"

"Evet?"

"Ben sana yalan söyledim."

Bir şey demedi Matt.

"Okul toplantım falan yoktu."

Bekledi Matt.

"Ben biriyle çıkıyorum."

O anda ne diyeceğini bilemeyen Matt, "Hım," diyerek savdı sırasını.

"Sana söylemem gerekirdi." Marsha, sesini iyice alçaltmıştı. "Bu ilk randevumuz da değil bu arada."

Matt'in gözleri bir an, ağabeyinin buzdolabındaki resmine gitmişti. "Hı hı."

"Ben biriyle görüşüyorum, Matt. Neredeyse iki ay oldu. Ama çocuklar hiçbir şey bilmiyor tabii."

"Bana bir açıklama yapmak zorunda değilsin."

"Hayır Matt, zorundayım."

Matt yine sustu.

"Matt?"

"Buradayım."

"Bütün gece orada kalsan olur mu?"

"Olur," dedi Matt, gözlerini kapatarak. "Sorun yok."

"Çocuklar uyanmadan dönerim ben."

"Tamam."

Marsha burnunu çekiştirdi. Ağlıyordu.

"Sorun değil, Marsha."

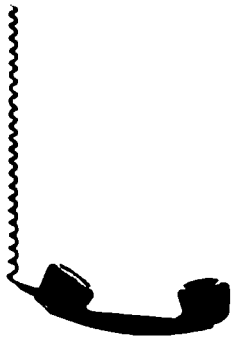
"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Matt. "Sabah görüşürüz o zaman."

"Seni seviyorum, Matt."

"Ben de seni."

Telefonu kapattı. Marsha'nın birileriyle çıkması iyi bir şeydi aslında. Hem de çok iyi bir şeydi. Ama gözlerini, ağabeyinin fotoğrafından alamıyordu. Evet, haksızlıktı bu, yanlıştı ama uzun zamandır ilk defa, ağabeyinin gerçekten ölmüş olduğunu düşünüyordu.

11. Bölüm

Kendin bütün dönem uğramadığın bir dersin finaline girerken gördüğün kâbuslar herkesin başına gelmiştir herhalde. Matt hariç. Matt onun yerine, benzer şekilde, kendini hapiste görüp duruyordu. Ama oraya neden geri döndüğünü bilmezdi bu rüyalarında. Ne işlenen bir suç oluyordu ne de bir mahkeme sahnesi. Sadece yine bir şeyleri eline yüzüne bulaştırdığına ve bu kez çıkışın olmayacağına dair bir his oluyordu içinde. Ve bu rüyalardan hep irkilerek uyanıyordu. Terden sırılsıklam halde oluyordu. Gözlerinde yaşlar oluyordu. Zangır zangır titriyordu.

Olivia artık alışmıştı bunlara. Matt'i ne zaman o halde görse kollarını boynuna doluyor; kulağına her şeyin yolunda olduğunu, ona kimsenin zarar veremeyeceğini fısıldıyordu. Matt'in sevgili karısının da kâbus gördüğü oluyordu ama o genelde böyle bir teselliye ihtiyaç duymuyordu.

Şimdi alt kattaki kanepede yatıyordu. Üst kattaki misafir odasında bir çekyat vardı ama orası nedense, yalnız yatarken fazlasıyla büyük geliyordu ona. Olivia hayatına girdiğinden beri kendini ilk kez bu kadar yalnız hisseden Matt, gözlerini karanlığa

dikmiş, uyumaya korkuyordu. Sırf bu yüzden, sabahın dördüne, Marsha'nın arabasının geldiğini duyuncaya kadar uyumamak için zorladı kendini.

Anahtarın kilide girdiğini duyduğu anda ise, gözlerini kapayıp uyuyormuş numarası yaptı. Marsha parmaklarının ucuna basa basa gelip onu alnından öptü. Kadın etrafına şampuan ve sabun kokusu yayıyordu. Her nerede idiyse artık, duş alıp gelmişti. Belki de yalnız başına almıştı duşunu. Belki de Matt fazla meraklıydı.

Marsha'nın mutfağa geçtiğini gören Matt, hâlâ uykulu numarası yaparak, bir gözünü yavaşça açtı. Marsha oğlanlar için öğle yemeği hazırlıyordu. Jöleyi nasıl da ustaca sürüyordu ekmeklere. Kadının yanaklarında yaşlar vardı. Matt hareket etmeden izledi onu. Sonra da işini sessiz sakin bitirip sessiz sakin üst kata çıkıncaya kadar bekledi.

Sabah yedide Cingle aradı onu.

"Evden aradım ama yoktun," dedi kadın, Matt, telefonu açar açmaz.

"Yengemdeyim şu an."

"Ah!"

"Yeğenlerime dadılık yapıyordum."

"Sordum sanki."

"Ee, ne var ne yok?" diye sordu Matt, gözlerini ovuşturarak.

"Ofise gelmeyecek misin?"

"Birazdan çıkarım herhalde. Neden sordun ki?"

"Seni takip eden şu Charles Talley'nin izini buldum."

Matt yattığı yerden doğrulup oturdu. "Neredeymiş?"

"Bunu yüz yüze konuşalım, olur mu?"

"Niye ki?"

"Biraz daha araştırma yapmam gerekiyor."

"Ne konuda?"

"Charles Talley konusunda tabii ki. Öğlene doğru senin ofiste buluşalım, tamam mı?"

Müzedeki perşembe randevusuna rağmen, "Evet, olur tabii," dedi Matt.

"Bir şey daha var."

"Nedir?"

"Bu iş özel demiştin ya hani; Talley de özele dahil mi?"

"Evet."

"O halde boka battın, dostum."

Matt Newark Müzesi'ne üyeydi. İçeri girerken üyelik kartını gösterdi ama aslında gerek yoktu. Kapıdaki bütün güvenlikler onu tanımıştı artık. Sabahın bu saatinde, salonda çok az insan vardı. Matt hemen batı kanadındaki resim galerisine geçti. Müzenin en yeni parçası olan, bir Wosene Worke Kosrof tablosunun önünden geçip merdivenle ikinci kata çıktı.

O kadından başka kimse yoktu orada.

Matt onu koridorun bir ucundan dahi görebiliyordu. Her zamanki yerinde, Edward Hopper'ın tablosunun önünde duruyordu kadın. Kafasını hafifçe sola eğmişti. Altmışlı yaşlarına rağmen çok çekiciydi. Neredeyse 1,80 boyunda, elmacıkkemikleri çıkık, sadece zenginlere özgü bir sarışınlıkta, güzel bir kadındı. Her zamanki gibi de şık ve bakımlı görünüyordu.

Kadının adı Sonya McGrath'tı. Matt'in öldürdüğü Stephen McGrath'ın annesiydi.

Sonya hep bu Hopper'ın önünde beklerdi. *Sheridan Tiyatrosu* adlı bu tabloda Hopper, bir tiyatro salonunun çaresizliğini ve yalnızlığını çok iyi yansıtmıştı. Etrafta savaşı, ölümü, yıkımı anlatan bir sürü eser vardı; ama Hopper'ın bu basit resmi bir başkaydı. Bu neredeyse boş tiyatro balkonu, ikisine de çok şey anlatıyor olmalıydı.

Sonya McGrath, onun geldiğini duysa da kafasını resimden çevirmedi. Matt oraya doğru giderken, perşembe sabahları bu katta çalışan güvenlikçi Stan'in yanından geçti. İkisi birbirlerine kısaca gülümseyip başlarını salladılar. Matt, Stan'in, bu çekici, yaşlı kadınla buluşmaları hakkında ne düşündüğünü hep merak etmişti.

Matt nihayet kadının yanına gelip ayakta durarak Hopper'a baktı. Aynaya bakmak gibi bir şeydi bu aslında. Hopper'ın yer göstericisinde kendini, yalnız müşteride de onu görürdü her seferinde. Uzunca bir süre konuşmadılar. Matt yan gözle Sonya McGrath'ı süzdü. Bir keresinde, *New York Times*'ın pazar ekinde onun fotoğrafını görmüştü. Sonya McGrath biraz sosyetik bir kadındı. Fotoğraftaki gülümsemesi büyüleyiciydi. Ama Matt o gülümsemeyi gerçek hayatta hiç görmemişti.

"Pek iyi görünmüyorsun," dedi Sonya.

Ona bakmadan söylemişti bunu. Matt'in takip ettiği kadarıyla, yan gözle bile bakmamıştı ona.

İlişkileri –"ilişki" demek ne kadar doğruysa artık– Matt hapisten çıktıktan birkaç yıl sonra başlamıştı. O sıralar Matt'in telefonu çalıyor, ahizeyi kaldırıyor ama karşı taraftan ses gelmi-

yordu. Kapatmıyordu da. O şekilde sessizce dinliyordu. Matt bazen nefes alıp verme sesi duyduğunu sanıyordu ama onun dışında sessizlikten başka bir şey olmuyordu. Ama Matt telefonun öteki ucunda kimin olduğunu tahmin edebiliyordu.

Beşinci kez arandığında, cesaretini toplamak için birkaç kez derin nefes alıp verdikten sonra, "Üzgünüm," demişti Matt.

Ve uzun bir sessizliğin ardından, "Neler olduğunu anlat bana," demişti Sonya.

"Mahkemede çok anlattım."

"Bir daha anlat. Her şeyi anlat."

Anlatmıştı Matt. Hem de uzun uzadıya anlatmıştı. Sonya ise onu sessizce dinlemiş, söyleyecekleri bitince kapatmıştı telefonu.

Ertesi gün yeniden aramıştı kadın. Bu kez hiç bekletmeden, "Sana oğlumu anlatmak istiyorum," demişti.

Anlatmıştı da.

Matt şimdi Stephen McGrath hakkında istemediği kadar çok şey biliyordu. O artık kavgaya tutuştukları herhangi bir çocuk, Matt Hunter'ın hayatını raydan çıkaran o ağaç gövdesi değildi. McGrath'ın, ona adeta tapan iki küçük kız kardeşi daha vardı. Gitar çalmayı seviyordu. Biraz hippilik vardı onda. Sonya'ya kalırsa orada biraz annesine çekmişti. İyi bir dinleyiciydi; herkes öyle derdi. Kimin bir şeye canı sıkılsa Stephen'a giderdi. İlgiyi üzerine çekmek gibi bir derdi olmamıştı onun. Kenarda durmaktan memnundu. Başkalarının esprilerine gülmeyi bilirdi. Başını yalnızca bir kez belaya sokmuştu; polis onu bir keresinde lisenin arkasında arkadaşlarıyla içki içerken yakalamıştı, o kadar. Onun dışında, çocukken bile kavga etmemişti. Fiziksel şiddetten çok

korkardı zaten. Aynı telefon görüşmesi sırasında Sonya ona, "Stephen'ın o günkü kavgaya karışan kimseyi tanımadığını biliyor muydun?" diye sormuştu.

"Evet," demişti Matt.

O zaman kadın ağlamaya başlamıştı. "Madem öyle neden bulaştı ki sanki?"

"Bilmiyorum."

Matt onunla yüz yüze ilk kez burada, üç yıl önce Newark Müzesi'nde görüştü. O gün birlikte kahve içmiş, fazla konuşmamışlardı. Birkaç ay sonra öğle yemeğine kadar durdular. Sonra, perşembe sabahları Hopper'ın önünde buluşmak, zamanla sabit bir hal aldı. İkisi de bir kez olsun gelmemezlik etmemişti.

Başlarda bunu kimseye söylemediler. Sonya'nın kocası ve kızları anlamazdı. Onlar ikisi ne anlamışlardı ki zaten? Mesela Matt bu buluşmaların onun için bu kadar önemli olmasını açıklayamıyordu. Dışarıdan bakıldığında sadece suçluluk duygusundan ya da sadece Sonya için ya da ona kendini affettirmek için yapılan bir şeymiş gibi görünüyordu, ama olay bu kadar basit değildi.

İki saat boyunca –ki görüşmeleri genelde iki saat sürüyordu– Matt kendini tuhaf bir şekilde özgür hissediyordu. Canı yanıyordu, duyguları inciniyordu ama en azından bir şeyler hissediyordu. Kadının bu iki saat içinde ne bulduğunu bilmiyordu ama benzer şeyler hissediyor olmalıydı. O gece hakkında konuşuyorlardı. Hayatları hakkında konuşuyorlardı. Hayata karşı çekingen adımlarından, bastıkları yer her an çökecekmiş hissinden konuşuyorlardı. Sonya ona hiç, "Seni affettim," dememişti. Bunun, onun hatası olmadığını, yaşanan şeyin bir kaza

olduğunu ve zaten cezasını da çektiğini hiçbir zaman söylemedi ona.

Sonya kalkıp koridorda yürümeye başladı. Matt, resme birkaç saniye daha baktıktan sonra onun peşinden gitti. Birlikte alt kattaki kafeteryaya indiler.

Sonra kahvelerini alıp her zamanki masalarına oturdular.

"Ee," dedi Sonya, "nasıl gidiyor, anlat bakalım."

Bunu nezaketen sormuyordu kadın. Nasılsın, iyi misin konuşması değildi bu. Matt ona her şeyini anlatıyordu. Bu kadına, Sonya McGrath'a, başka kimselere açamadığı şeylerini anlatıyordu. Ona hiçbir zaman yalan söylememiş, fazlasını eklememiş, sağını solunu kırpmamıştı.

Matt'in anlatacakları bittikten sonra, "Sence Olivia'nın bir ilişkisi mi var?" diye sordu Sonya.

"Kanıtlar gayet açık görünüyor."

"Ama?"

"Ama kanıtların gerçek resmi nadiren gösterdiğini de bilirim."

Sonya başını sallayıp, "Onu yine de bir kez daha aramalısın," dedi.

"Aradım zaten."

"Bir de otelden ara."

"Onu da yaptım."

"Orada değil miydi?"

"Hiç kayıt yaptırmamış."

"Ama Boston'da iki tane Ritz-Carlton var, bak."

"İkisini de denedim."

"Hım." Arkasına yaslanıp elini çenesine götürdü. "O halde

Olivia'nın sana, öyle ya da böyle doğru söylemediğini tahmin ediyorsun."

"Aynen."

Sonya bir süre düşündü bunu. Olivia'yla hiç tanışmamıştı ama ilişkileri hakkında hemen her şeyi biliyordu.

Sonya'nın bakışlarını kaçırdığını gören Matt, "Ne oldu?" diye sordu.

"Davranışlarını açıklayacak mantıklı bir neden bulmaya çalışıyorum."

"Ama?"

"Ama henüz bir şey bulamadım." Omuz silkip kahvesinden bir yudum aldı. "Zaten Olivia'yla olan ilişkinizi hep tuhaf bulmuşumdur."

"Nasıl yani?"

"Hikâyenin on yıl önce, bir gecelik bir beraberlikle başlaması mesela."

"Bir gecelik beraberlik değildi bizimki. Yatmamıştık yani."

"Nedeni de bu olmalı."

"Anlamadım?"

"Yatmış olsaydınız büyü bozulurdu belki de. İnsanlar sevişmenin, dünyanın en mahrem şeyi olduğunu söyler ama aslında tam tersi."

Matt susup bekledi.

"İlginç bir tesadüf," dedi Sonya ardından.

"Nedir tesadüf olan?"

"Clark'ın da bir ilişkisi var."

Matt ona emin misin ya da nereden biliyorsun, diye sor-

madı. Onun yerine, "Üzüldüm," demekle yetindi.

"Sandığın gibi bir şey değil ama."

Bir şey söylemedi Matt.

"Oğlumuzun başına gelen şeyle ilgisi yok."

Matt başını sallamaya çalıştı.

"Bütün sorunlarımızı Stephen'ın ölümüne bağlamayı seviyoruz galiba. O bizim, 'hayat adil değil' kozumuz oldu çıktı. Clark'ın ilişkisinin arkasındaki neden çok daha basit aslında."

"Neymiş?"

"Gözü döndü de ondan."

Sonya gülümseyince Matt de gülümsemeye çalıştı.

"Bu arada kızın yaşının epey küçük olduğunu söylemiş miydim? Clark'la yatan kızın yani?"

"Hayır."

"Otuz iki yaşında. O yaşta kızımız var bizim."

"Üzüldüm," dedi Matt yeniden.

"Üzülmene gerek yok. Az önce mahremlikle ilgili söylediğim şeyi hatırlıyor musun?"

"Evet de..."

"İşin doğrusu, yaşıtım pek çok kadın gibi, benim de sekse fazla ilgim kalmadı. Evet, dergilerde öyle yazmıyorlar, biliyorum. Onlara kalırsa erkekler, performanslarının doruğuna on dokuz yaşındayken, kadınlarsa otuzlu yaşlarında çıkarlarmış. Oysaki gerçekte erkekler her zaman daha azgın oluyor. Nokta. Benim için seksin artık mahremlikle bir ilgisi kalmadı. Ama Clark buna hâlâ ihtiyaç duyuyor. Kısacası, bu genç kız onun için seksten ibaret. Bir boşalma. Fiziksel bir ihtiyaç."

"Peki bu seni hiç rahatsız etmiyor mu?"

"Konunun benimle ilgisi yok ki."

Matt sustu.

"Biraz düşünürsen çok basit aslında. Clark benim ona vermek istemediğim bir şeye ihtiyaç duyuyor. Bu yüzden onu başka yerlerde aramaya başlıyor." Sonya, Matt'in yüz ifadesini görünce iç geçirip, ellerini dizlerine koydu. "Dur sana bir örnekle anlatayım. Mesela Clark poker oynamayı seviyor olsaydı ve ben onunla oynamak istemeseydim..."

"Yapma ama Sonya. Aynı şey değil ki bu."

"Değil mi acaba?"

"Biri seks, diğeri poker."

"Tamam, o zaman istersen yine fiziksel bir şeyden örnek vereyim. Profesyonel masaja ne dersin? Clark her hafta gidip, Gary adında bir adama masaj..."

"Bu da aynı şey değil."

"Nasıl anlamazsın? Basbayağı aynı şeyler işte. Clark'ın o kızla yaptığı seksin mahremlikle alakası yok. Sadece fiziksel bir şey o. Sırt masajından ya da tokalaşmaktan farksız. Öyleyse benim bunu kafaya takmama gerek var mı?"

Sonya kafasını kaldırıp ona baktı ve cevabını bekledi.

"Ben olsam takardım," dedi Matt nihayet.

O anda kadının dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Akıl oyunlarını seviyordu Sonya. Karşısındakine meydan okumayı seviyordu. Matt bu yüzden, çoğu zaman, kadının söylediklerinde ciddi olup olmadığına emin olamıyordu.

"Ee, sen ne yapacaksın peki?" diye sordu Sonya, Matt'e.

"Olivia yarın eve dönüyor."

"O zamana kadar bekleyebilecek misin?"

"Deneyeceğim."

Kadının gözleri hâlâ üzerindeydi.

"Ne var ki bunda?" dedi Matt.

"Bundan bir türlü kurtulamıyoruz, öyle değil mi? Düşündüm de..."

"Ne düşündün?"

Şimdi ikisinin gözleri kenetlenmişti. "Çok klişe bir laf olduğunu biliyorum, ama her şey bana bir kâbus gibi gelmişti. Stephen'ın başına gelenler yani. Morgu, soruşturması, mahkemesi falan. Sürekli, birazdan uyanacağım ve bütün bunların kötü bir şaka olduğunu öğreneceğim hissiyle dolaşıyordum."

Aynı şeyleri Matt de hissetmişti. O da kötü bir rüyaya saplanıp kaldığını hissetmiş; Stephen'la birlikte kameraların da ortaya çıkıp bütün bunların bir şaka olduğunu söylemelerini beklemişti.

"Ama şimdi dünya tersine dönmüş gibi, öyle değil mi, Matt?"

Onu onaylamak için başını salladı Matt.

"Kötü olanın, uyanılması gereken bir kâbus olduğunu değil," diye devam etti Sonya, "daha çok, iyi olanın bir yanılsama olduğunu düşünüyorsun. Telefonuna gelen o videonun yaptığı şey bu işte. Seni güzel bir rüyadan uyandırdı."

Matt artık konuşamaz olmuştu.

"Ben yaşadıklarımı hiçbir zaman atlatamayacağımı biliyorum," dedi kadın. "Bu mümkün değil. Ama senin bunu yapabileceğini düşünüyordum, hatta umuyordum."

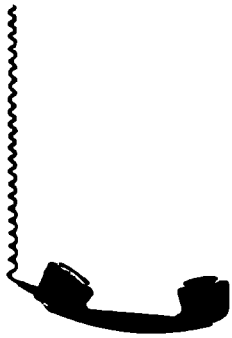
Matt onun biraz daha anlatmasını bekledi ama daha fazla bir şey söylemedi kadın. Aniden, çok konuşmuş gibi ayağa

kalktı. Birlikte çıkışa doğru yürüdüler. Sonya onu yanaklarından öptükten sonra birbirlerine sarıldılar ve bu kez her zamankinden uzun sürdü bu. Matt kadından yayılan o alışıldık çaresizlik dalgasını hissedebiliyordu. Stephen'ın ölümü vardı orada; yaşanan her anda, yapılan her harekette. Stephen başından beri yanlarındaydı; onlarla birlikte oturuyor, onlarla birlikte kalkıyordu.

"Bana ihtiyacın olursa," diye fısıldadı Sonya, "ne zaman istersen arayabilirsin."

"Ararım."

Matt kadının arkasından, yürüyüp gidişini izlerken, söylediklerini düşündü; iyi rüyalar ile kötülerin arasındaki o ince çizgiyi hatırladı. Ve sonra, kadın nihayet bir köşenin arkasında gözden kaybolunca o da dönüp yoluna devam etti.

12. Bölüm

Matt yanından geçerken Rolanda, "Cingle senin odanda bekliyor," dedi.

"Sağ ol."

"Ayrıca Ortayaş sen geldiğinde ona haber vermemi istedi," dedi Rolanda, kafasını kaldırıp Matt'e bakarak. "Ama hâlâ gelmemişsin sanki."

"Bir beş dakika sonra geleceğim."

Rolanda bilgisayara dönüp yazmaya devam etti. Matt içeri girdiğinde, Cingle Shaker pencerenin başında dikilmiş, dışarıyı seyrediyordu. "Manzaran güzelmiş," dedi onu görünce.

"Öyle mi dersin?"

"Yok canım. Laf olsun diye söyledim."

"Bayağı başarılısın ama," dedi Matt.

"Ben senin avukat yardımcısı falan olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim zaten."

"Madem öyle bu oda ne böyle?"

"Ağabeyimin odasıydı."

"Yani?"

"Bernie buranın iyi ortaklarındandı."

"Yani?" dedi Cingle, ona dönerek. "Beni duygusuz biri sanmanı istemem ama öldü o."

"Laf olsun diye konuşmada gerçekten başarılısın."

"Yok, yok, öyle demek istemedim ki. Bernie öleli kaç yıl oldu; üç yıl oldu mu? Demek istediğim, eski mahkûm, yeni avukat yardımcısı birine böyle bir yeri bırakmaları ilginç."

"Ne demek istediğini anlamıştım zaten."

"Ee, nedenini de söyle bari."

"Belki de ağabeyimin hatırasına saygısızlık etmek istemiyorlardır."

"Avukat milletinden söz ediyoruz burada," dedi Cingle, gözlerini devirerek. "Lütfen."

"Aslına bakarsan," dedi Matt, "beni ortalıkta görmek hoşlarına gidiyor galiba."

"Çok iyi kalpli bir insan olduğun için mi?"

"Eski mahkûm dalgası nedenle. Eğlenceli bir ucubeyim ben."

"Striptiz kulüplerinde çıkan lezbiyen çiftler gibi bir şey mi?"

"Onun gibi ama daha da egzotik bir haliymiş gibi düşün. Bir bakıma sirklerdeki ucubeler gibiyim işte. Kafayı bulduklarında, kendileri gibi insanlar içeri girerse başlarına neler gelir, diye sormayı seviyorlar mesela."

"Bir nevi mahallenin kahramanısın o zaman."

"Bir nevi."

"Ve de seni buradan sırf bu yüzden atmıyorlar, öyle mi?"

Matt omuz silkti.

"Senden korkuyor olmasınlar sakın," dedi Cingle bu kez. "Ne de olsa adamın birini ellerinle öldürdün."

Matt iç geçirip yerine geçerken Cingle da koltuklardan birine kuruldu.

"Affedersin," dedi nihayet.

Matt ise konuyu bir el hareketiyle geçiştirdikten sonra, "Ne var ne yok?" dedi.

Cingle o uzun bacaklarından birini, diğerinin üstüne attı. Matt kadının bunu karşı tarafı etkilemek için yaptığının farkındaydı. Muhtemelen artık gayriihtiyari bir harekete dönüşmüştü. "Söyle bakalım," dedi Cingle, "o plakayı neden araştırmamı istedin?"

"Özel mesele derken neyi kast ettiğimi bir daha anlatmak zorunda mıyım acaba?" dedi Matt, kollarını iki yana açarak.

"Öğrendiklerimi sana da anlatmamı istiyorsan, evet."

"Oo, şantaja da başladık demek."

Ama kadının ciddi olduğu her halinden anlaşılıyordu.

"Arabanın beni takip ettiğini düşünüyorum," dedi Matt nihayet.

"Bu kanıya nasıl vardın acaba?"

"Sence nasıl olabilir? Gün içinde gittiğim birkaç yerde hep karşıma çıktı."

"Sen de plakasını alayım bari dedin, öyle mi?"

"Plaka numarası, isminin harflerine çok yakın."

"Efendim?"

Matt bunun üzerine Cingle'a plakadaki üç harfin kendi isminin harflerine benzediğini; arabanın, onun geldiğini görünce nasıl

basıp kaçtığını anlattı. Cingle ise, hiç hareket etmeden dinledi.

Matt'in anlatacakları bitince Cingle, "Peki ama bu Charles Talley seni neden takip ediyor, Matt?" diye sordu.

"Bilmiyorum ki."

"Hiç fikrin yok mu?"

Sessiz kalmanın bazen en iyi cevap olduğuna inanan Matt, bir şey söylemeden beklemeyi tercih etti.

"Talley sabıkalıymış."

Matt bir an, "Ne tesadüf, ben de," diyecek gibi oldu ama son anda vazgeçip sustu. Sabıkalı olmak, hem de Cingle'ın dikkatini çekecek kadar sabıkalı olmak önemli bir şeydi herhalde. Gerçi bu Matt'in umurunda değildi ama istisnalar kaideyi bozmuyordu işte. Lance Banner'la da bu yüzden ağız dalaşına girmemişti.

"Saldırı," dedi Cingle. "Daha doğrusu muştayla saldırı. Zavallı adamı öldürmemiş ama öldürmekten beter hale sokmuş."

"Peki kaç yıl yemiş?"

"Sekiz yıl."

"Uzunmuş."

"Ama o ilk girişi değil. Talley pek de örnek mahkûm değilmiş, anlayacağın."

Matt bu yeni bilgileri birbirine uydurmaya çalışıyordu. Bu adam onu neden takip ediyordu ki?

"Herifin tipini görmek ister misin?" diye sordu Cingle.

"Resmi de mi var?"

"Karakol resmi var, evet."

Cingle üstündeki mavi blazer ceketin iç cebinden fotoğrafı

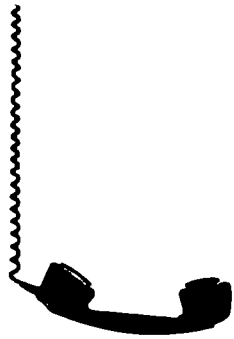
çıkarıp Matt'e uzattı. Matt onu görür görmez bütün dünyası bir kez daha başına yıkıldı. Nasıl olurdu bu?

Cingle'ın gözünün, üzerinde olduğunun farkındaydı, ama kendine engel olamamıştı. Adamın önden ve yandan çekilmiş resimlerini görünce nefesi kesilmiş, hemen koltuğun kenarlarına tutunmuştu. Sanki bir uçurumdan düşer gibi olmuştu.

"Demek onu tanıyorsun," dedi Cingle.

Evet, tanıyordu. Aynı ukala sırıtış. Aynı kuzgun karası saçlar.

Charles Talley, telefonuna gelen o resimdeki adamın ta kendisiydi.

13. Bölüm

Loren Muse, bir zaman makinesinin içinde dolaşıyor gibiydi.

Eski lisesi St. Margaret'in içinde gezerken, herkesin hissettiği klasik şeyleri o da hissediyordu: Koridorlar daha dar, tavanlar daha alçak, dolaplar daha küçük, öğretmenler daha kısa görünmüştü gözüne. Fakat diğer şeylerde, önemli olanlarda fazla bir değişiklik yoktu. Loren okulun kapısından içeri adımını atar atmaz bir zaman kapısından geçer gibi olmuş; liseye özgü, güvensizliğin verdiği endişe titreşimlerinin, aynı anda hem sevilmek hem de başkaldırmak isteyen o gençlik ruhunun, içinde yeniden kaynamaya başladığını hissetmişti.

Rahibe Katherine'in kapısını çaldı.

"Girin."

İçeride küçük bir kız, kızın üzerindeyse Loren'in yıllar önce giydiğinin aynısı, beyaz bluz ve ekose etekten oluşan okul üniforması vardı. Bu üniformadan nasıl da nefret ederdi. Kız, Rahibe Katherine'den fırça yemiş olacak ki, başı önündeydi. Tel tel saçları, boncuktan perdeler gibi önüne düşmüştü.

"Artık gidebilirsin, Carla," dedi Rahibe Katherine.

Omuzları düşük, başı önünde, süklüm püklüm çıktı Carla. Yanından geçerken Loren ona doğru, seni anlıyorum dermiş gibi başını salladı ama Carla onunla göz göze gelmeden çıktı, gitti.

Rahibe Katherine bu sahneyi, Loren'in zihnini okumuş gibi şaşkın ve kırgın bir şekilde seyretmişti. Masasının üstünde, farklı farklı renklerde çeşit çeşit bilezik duruyordu. Loren onları işaret edince kadının şaşkınlığından eser kalmadı.

"Bu bileziklerin hepsi Carla'nın mıymış?" diye sordu Loren.

"Evet."

İşin içinde, giyim yönetmeliğine riayet etmeme suçu vardı demek ki. Vay be, hiç mi değişmezdi bir şeyler!

"Bundan haberin yok herhalde," dedi Rahibe Katherine.

"Neyden haberim yok?"

"Bilezik oyunundan tabii ki," diye karşılık verdi yaşlı kadın, derin bir nefes alarak.

Loren omuz silkti.

Rahibe Katherine gözlerini kapattı. "Bu son zamanların modası dersek yanlış olmaz herhalde."

"Hı hı."

"Her bir bilezik... nasıl söylesem ki... her bir renk belli bir cinsel eylemi temsil ediyor. Örneğin, şu siyah olanın bir anlamı var. Kırmızının başka bir anlamı var..."

Loren elini kaldırıp araya girdi. "Anladım sanırım. Kızlar da bunları, başarılarının göstergesi olarak takıyorlar, öyle mi?"

"Bununla kalsa yine iyi."

Loren susup bekledi.

"Neyse canım, buraya bunun için gelmedin ki."

"Yine de anlatın."

"Carla gibi kızlar, bu bilezikleri oğlanların yanında da takıyorlar. Bir erkek, bileziği kızın kolundan almayı başarırsa, kızın o renge karşılık gelen şeyi yapması gerekiyor."

"Lütfen bunun bir şaka olduğunu söyleyin."

Rahibe Katherine, ona yılların ciddiyetiyle baktı.

"Bu Carla kaç yaşında ki daha?" diye sordu Loren.

"On altı." Rahibe Katherine bu kez başka bir dizi bileziği işaret etti. "Ama bunları sekizinci sınıfa giden bir kızdan aldım."

Söylenecek söz yoktu buna. Sustu Loren.

Rahibe Katherine bunun üzerine arkasına uzanıp, "İstediğin telefon kayıtları bunlar," dedi. "On sekiz kişiye üç telefon düşüyor."

"Altı kişiye bir telefon yani."

"Bir de çocuklara matematik öğretmiyorsunuz diyorlar," dedi Rahibe Katherine, gülümseyerek.

Loren'in gözü, başrahibenin kafasının arkasında duran, çarmıha gerilmiş İsa heykeline takılmıştı şimdi. O anda, buraya ilk geldiği zamanlarda duyduğu eski bir fıkrayı hatırlamıştı. Çocuğun biri matematikten sürekli zayıf alıyor diye ailesi onu bir Katolik okuluna gönderir. Ve anneyle baba, oğullarının daha ilk karnede A getirdiğini görünce şoke olup nedenini sorarlar. Çocuksa şöyle cevap verir: "Kilisede artı işaretine çivilenmiş adamı görünce matematiği ne kadar ciddiye aldıklarını anladım."

Rahibe Katherine boğazını temizleyip, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Tabii ki."

"Rahibe Mary Rose'un nasıl öldüğü bulundu mu?"

"Hâlâ araştırıyorlar."

Bir şey demeyip bekledi rahibe.

"Size şimdilik daha fazlasını söyleyemem."

"Anlıyorum."

Bekleme sırası Loren'e geçmişti. Rahibe Katherine kafasını çevirir çevirmez, "Ama siz bizden daha çok şey biliyor olabilirsiniz," dedi Loren.

"Ne konuda?"

"Rahibe Mary Rose konusunda. Onun başına gelenler hakkında."

"Kimliği tespit edilebildi mi?"

"Hayır ama edeceğiz. Belki bugün bile belli olur."

"İşte bu çok iyi bir başlangıç olur," dedi Rahibe Katherine, sırtını dikleştirerek.

"Peki bana söylemek istediğiniz başka bir şey yok mu?"

"Yok, Loren."

Loren anlamıştı. Karşısındaki bu yaşlı kadının, yalan söylüyor olmasa da bir şeyleri sakladığını sezebiliyordu. "Bu aramaları hiç incelediniz mi, Rahibe?"

"İnceledim. Onunla aynı telefonu paylaşan beş rahibeye de incelettim. Çoğunlukla aile fertleri aranmış tabii ki. Kardeşlerini, annelerini, babalarını aramışlar. Tek tük arkadaşlar da var. Bazıları civardaki işyerlerini aramışlar. Pizza söylemek için, Çin yemeği söylemek için vesaire."

"Oysaki ben rahibelerin manastır yemeğinden başka bir şey yiyemediklerini sanıyordum."

"Yanlış biliyormuşsun demek ki."

"Anladım," dedi Loren. "Dikkatinizi çeken bir telefon numarası oldu mu peki?"

"Sadece bir tane."

Rahibe Katherine bunun üzerine, zincirle bağlı okuma gözlüklerini burnunun üstüne geçirip kâğıtları işaret etti. Loren kâğıtları ona uzatınca ilk sayfayı incelemeye koyuldu. Sonra parmağını yalayıp ikinci sayfaya geçti ve orada bir yeri kalemle daire içine aldı.

"Bu işte," dedi nihayet, kâğıdı Loren'e geri verirken. İşaretli telefonun alan kodu 973'tü. Bu da, aranan yerin New Jersey sınırları içinde olduğunu gösteriyordu. Numara üç hafta önce aranmış ve konuşma altı dakika sürmüştü.

Bundan bir şey çıkmazdı herhalde.

Loren, Rahibe Katherine'in masasının arkasında duran bilgisayarı görünce şaşırdı. Nedense başrahibeyi internette gezinirken hayal edememişti.

"Bilgisayarınızı biraz kullanabilir miyim?" diye sordu Loren.

"Tabii ki."

Loren telefon numarasını Google'a yazıp arama tuşuna bastı. Bir sonuç çıkmadı.

"Numarayı mı araştırıyorsun?" diye sordu Rahibe Katherine.

"Evet."

"Telefon şirketinin internet sayfasına bakılırsa, böyle bir numara yok."

"Denediniz mi ki?" diye sordu Loren, yaşlı kadına hayretle bakarak.

"Bütün numaraları araştırdım."

"Anlıyorum," dedi Loren.

"Gözden kaçan bir şey olmasın diye."

"Çok dikkatlisiniz."

Rahibe Katherine başını indirmeden hafifçe salladı. "Rehberde çıkmayan numaraları siz benden daha iyi araştırırsınız sanırım."

"Hallederiz."

"Şimdi gidip Rahibe Mary Rose'un odasına bakmak ister misin?"

"Evet."

Oda aşağı yukarı beklendiği gibiydi. Küçük, sade, duvarları beyaz boyalı, tekli bir yatağın tepesinde büyükçe bir haçı olan, tek pencereli bir yerdi. Tam koğuş tarzıydı. İçeride özel denebilecek herhangi bir eşya, size odanın sahibi hakkında bir ipucu verebilecek herhangi bir şey yoktu. Rahibe Mary Rose'un amacı da buydu muhtemelen.

"Olay yeri inceleme uzmanları bir saate kadar gelir," dedi Loren. "Parmak izi, saç falan arayacaklar."

Rahibe Katherine'in eli yavaşça ağzına gitti. "Demek ki Rahibe Mary Rose'un..."

"Üzerinde çok düşünmeyin, olur mu?"

Loren'in ceptelefonu çaldı. Arayan Eldon Teak'ti.

"Selam tatlı şey, bugün bana uğrayacak mısın?" diye sordu adam.

"Bir saate gelirim," dedi Loren. "Neden ki? Ne oldu?"

"Silikon meme üreticisinin yeni sahibine ulaşmayı başardık. SurgiCo artık Lockwood diye bir şirkete aitmiş."

"Şirket dediğin, Wilmington'daki şu meşhur holding mi?"

"Delaware'de diyelim."

"Onları aradın mı?"

"Evet."

"Sonuç?"

"Sonuç pek de iyi olmadı."

"Nasıl yani?"

"Onlara elimizde bir ceset ve bir meme implantının seri numarası olduğunu söyledim. Kimlik teşhisi yapmamız lazım dedim."

"Onlar ne dedi?"

"Bilgi vermiyorlarmış."

"Nedenmiş?"

"Bilmem. İçinde 'tıbbi mahremiyet' de geçen bir sürü süslü laf edip durdular işte."

"Hay ben..." Rahibe Katherine'in dudaklarının büzüldüğünü görünce Loren son anda susmayı başardı. "Ben mahkeme emri çıkartırım."

"Onlar büyük bir şirket ama."

"Fazla direnemezler. Onların derdi yasal prosedürler zaten."

"Zaman alır."

Eldon haklıydı gerçekten. Lockwood, başka bir eyaletin şirketiydi. Mahkeme emri çıkarmak için federal bir hâkime gitmeleri gerekebilirdi.

"Bir şey daha var," dedi Eldon.

"Nedir?"

"Aslında en başında sorun çıkarmadılar. Şirketi aradım,

bir yetkiliyle konuştum; kadın benim için seri numarasına bakacağını söyledi. Tamam, çok da rutin bir durum değildi belki ama sorun çıkarmayacak gibi duruyorlardı."

"Sonra?"

"Sonra avukatın teki arayıp, hukuken 'anca gidersin' dedi bana."

Loren bir süre düşündükten sonra, "Wilmington ile buranın arası ne kadar ki? İki saat var mıdır?"

"Hızına göre değişir. On beş dakikada bile gidersin."

"Bu teoriyi bir test etmek istiyorum. Senin şu avukatın adı neydi?"

"Dur, bir yere yazmıştım. Hah, Horne Buckman ve Pierce'tan Randal Horne."

"O zaman Bay Horne'u ara, de ki, elimde mahkeme emriyle hemen oraya gidiyorum."

"Mahkeme emrin yok ki ama."

"Sen nereden bileceksin?"

"Ha tamam."

Loren kapatır kapatmaz başka bir yeri aradı. Telefonu bir kadın açtı. "Rehberde olmayan bir numarayı araştırmanızı istiyorum."

"İsim ve rozet numarası alayım lütfen."

Loren gerekli bilgileri verdikten sonra, Rahibe Mary Rose'un aradığı telefon numarasını da söyledi.

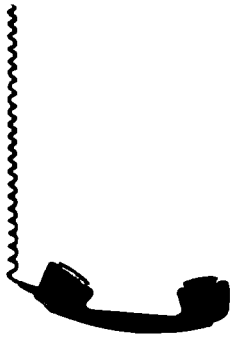
"Bekleyin lütfen," dedi kadın.

Rahibe Katherine de o sırada bir havaya bakıyor, bir odaya bakıyor, tespihiyle oynuyor, başka şeylerle ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Loren telefonda klavye tıkırtıları duydu; ardından,

"Kaleminiz var mı?" dedi karşı taraf.

Loren cebinden bir benzin fişi ve bir de tükenmezkalem çıkarıp, "Söyleyin," dedi.

"Sorduğunuz numara, Marsha Hunter diye birine ait. Adresi, Darby Terrace, No: 38, Livingston, New Jersey."

14. Bölüm

"Matt?"

Matt, Charles Talley'nin sabıka fotoğraflarına bakıyordu. Telefonuna gelen resimdeki o lanet olası ukala sırıtışın aynını görüyordu. Yine düşüyormuş gibi hissetti ama tutunmayı başarıyordu.

"Onu tanıyorsun değil mi?" dedi Cingle.

"Bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim," dedi Matt.

"Ben kimseye iyilik yapmam. Benim işim bu. Faturayı alınca anlarsın."

"Daha iyi ya," dedi Matt, kafasını kaldırıp Cingle'a bakarak. "Bu Charles Talley'yle ilgili ne kadar bilgi bulabilirsen bul lütfen. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Bilgi derken, nelere bakayım mesela?"

Güzel soruydu. Matt bir an ne diyeceğini kestirememişti.

"Söyle hadi," dedi Cingle.

Matt ceptelefonunu çıkardı. Bunu yaparken bir anlığına tereddüt etmiş ama sonra, daha fazla saklamanın manası yok, diye düşünüp devam etmişti. Telefonu açtı, resim galerisine

girdi ve Charles Talley'nin o otel odasında çekilmiş fotoğrafını buldu. İkisi aynı adamdı; buna hiç şüphesi yoktu. Resme bir süre daha bakakaldı.

"Matt?"

"Dün Olivia'nın telefonundan bir resim geldi," dedi Matt, yavaşça ama ne söylediğini bilerek. Sonra da telefonu Cingle'a uzattı. "Gelen resim bu."

Cingle telefonu alır almaz gözü ekrana kilitlendi. Matt, kadının gözlerinin hayretle açılışını izledi. Kadın bir telefona, bir sabıka fotoğraflarına bakıyordu. Nihayet kafasını kaldırıp, "Bu da ne böyle?" dedi.

"İleri tuşuna bas," dedi Matt.

"Sağdaki tuş mu?"

"Evet. Resimden sonra gelen videoya da bak."

Cingle pürdikkat kesilmişti. Videoyu izledikten sonra, "Bir daha seyretmek için bu tuşa mı basıyorum?" diye sordu.

Cingle kısa video görüntüsünü iki kez daha seyretti. Ardından, telefonu masanın üzerine bırakıp, "Bunun için bir açıklaman vardır herhalde," dedi.

"Yok."

"Bak, ben Olivia'yla sadece bir kez karşılaştım."

"Biliyorum."

"O yüzden bu görüntülerdeki o mu, değil mi çıkaramadım."

"Ben o olduğunu düşünüyorum."

"Düşünüyor musun?"

"Yüz çok net görünmüyor."

Cingle altdudağını ısırdı. Sonra arkasında duran çantasına uzanıp içini karıştırmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Matt.

"Teknolojide bir tek kendini uzman sanma," dedi Cingle.

Bunu söyledikten sonra, Matt'in telefonundan sadece biraz daha büyük bir tablet çıkardı.

"Senin Palm Pilot'un mu var?"

"Son teknoloji bir cep bilgisayarı bu," diye düzeltti Cingle. Ardından, çıkarttığı bir kablonun bir ucunu cep bilgisayarına, diğer ucunu da Matt'in telefonuna taktı. "Bu videoyu indirmemin sakıncası var mı?"

"Ne yapacaksın ki?"

"Ofise götürüp bir de orada inceleyeceğim. Buradaki bütün karelere tek tek bakıp, detaylı bir analiz yapabiliriz."

"Ama aramızda kalacak, ona göre."

"Anlaşıldı." Video indikten sonra Cingle telefonu Matt'e geri uzattı. "Yalnız bir şey daha var."

"Seni dinliyorum."

"Charles Talley'yle ilgili her şeyi öğrenmek yeterli olmayabilir." Öne doğru uzandı. "Noktaların arasına çizgiler çekmek zorundayız. Bağlantılar bulmak zorundayız."

"Talley ile Olivia arasında mı?"

"Evet."

"Sen resmen karımın hayatını araştırmak istiyorsun."

Cingle arkasına yaslanıp, yeniden bacak bacak üstüne attı. "Bu sıradan bir gönül ilişkisi olsaydı, muhtemelen gerek duymazdım. Yani ne var ki, derdim. Bir barda buluşup takılmışlar işte, derdim. Ama Talley seni takip ediyor. Bir de sana resimler gönderiyor."

"Yani?"

"Yani mesele o kadar da basit değil," dedi Cingle. "Sana bir şey soracağım ama alınmaca gücenmece yok, tamam mı?"

"Sor."

"Olivia hakkında ne biliyorsun? Geçmişi hakkında yani?"

"Her şeyini biliyorum. Nereli olduğunu, okula nerede gittiğini..."

"Peki ya ailesi?"

"Annesi o daha bebekken çekip gitmiş. Babası da, Olivia yirmi bir yaşındayken ölmüş."

"Kardeşi var mı?"

"Yok."

"Babası onu tek başına mı büyütmüş?"

"Aşağı yukarı. Neden ki?"

"Nerede doğup büyümüş peki?"

"Virginia Northways'de."

Cingle bunu not etti. "Üniversiteye de orada gitmiştir herhalde."

Matt başını salladı. "Virginia Üniversitesi'ne, evet."

"Başka?"

"Ne demek başka? Başka ne olacaktı ki? Sekiz yıldır DataBetter şirketinde çalışıyor. En sevdiği renk mavi. Gözleri yeşil. Tanıdığım bütün insanlardan daha çok kitap okuyor. En büyük sırrı, sulu zırtlak Hollywood filmlerine olan zaafı. Bir de, uyandığımda yanımdaysa kendimi bu gezegenin en şanslı insanıymışım gibi hissettirmekte usta. Bunu da yazdın mı?"

Ofisin kapısı aniden açılınca ikisi birden dönüp baktılar. Ortayaş'tı gelen.

"Ah, affedersiniz, rahatsız etmek istememiştim."

"Sorun değil," dedi Matt.

Ortayaş abartılı bir şekilde saatine bakıp, "Seninle şu Sterman vakasını elden geçirmemiz gerekiyordu da."

"Ben de tam seni arayacaktım," dedi Matt.

İkisi bu kez dönüp Cingle'a baktılar. Kadın ayağa kalkınca, Ortayaş farkında olmadan kravatını ve saçını düzeltti.

"Ike Kier," dedi sonra, elini uzatarak.

"Anladım," dedi Cingle, gözlerini devirmemeyi başararak. "Memnun oldum." Sonra Matt'e dönüp, "Konuşuruz," dedi.

"Teşekkür ederim."

Cingle ona gereğinden bir saniye daha uzun baktıktan sonra dönüp kapıya yöneldi. Bunu gören Ortayaş hemen ayak altından çekildi. O gidince oturup ıslık çaldı. "Bu da kimdi böyle?" dedi.

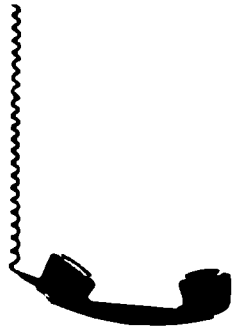
"Cingle Shaker. EDA'da çalışıyor."

"Özel dedektif mi yani?"

Sonra kendi kendine güldü Ortayaş. Matt ona karşılık vermeyince arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Adamın kır saçları ortadan tam ikiye ayrılmıştı. Kır saç, avukatlarda epey işe yarıyor, jürinin karşısında ciddiyet sağlıyordu.

Matt masasının çekmecesini açıp Sterman dosyasını çıkardı. İkisi üç saat kadar dava hakkında, savcının olası teklifleri hakkında konuştular. Tam işleri bitmişti ki Matt'in telefonu çaldı. Çıkarıp kimin aradığına baktı: "Bilinmeyen Kişi" yazıyordu. Matt yine de telefonu kulağına götürüp, "Alo?" dedi.

"Hey," dedi bir erkek sesi fısıldayarak, "bil bakalım şu anda karına ne yapıyorum."

15. Bölüm

Loren Muse için bugün dejavu günüydü.

Marsha Hunter'ın, Darby Terrace, No:38, Livingston, New Jersey'deki evinin önünde durdu. Livingston onun büyüdüğü yerdi. Büyümek hiç de kolay olmamıştı bu arada. Nerede yaşıyor olursan ol, ergenlik, bir savaş alanından farksızdı. Elbette Livingston gibi sakin yerlerin darbeyi yumuşatması beklenirdi; ama oraya gerçekten ait olanlar için. Loren içinse burası, babasının, kızıyla ya da kızı olmadan, kendini ait hissedemediği bir yer olmuştu her zaman.

Livingston tuzaklarla doluydu. En iyi okullar, en iyi spor programları, en iyi kulüpler, en iyi lise aktiviteleri; her şey vardı burada. Loren burada yaşarken, şeref listelerinin üst basamakları Yahudi çocuklarla doluydu. Şimdiyse Asyalılar, Hintliler, yeni nesil göçmenler, aç çocuklar vardı. Tam olarak böyle bir yer olmuştu Livingston. Buraya geliyor, ev sahibi oluyor, vergilerinizi ödüyor ve Amerikan rüyasından payınıza düşeni alıyordunuz. Ama ne derler bilirsiniz: Tuttuğun dileğe dikkat et.

Marsha Hunter'ın evinin kapısını çaldı Loren. Bu bekâr

anne ile ki Livingston'da bekar annelere pek sık rastlanmazdı Rahibe Mary Rose arasındaki bağlantıyı henüz çözememişti. Elinde bir tek o altı dakikalık telefon görüşmesi vardı. Önce biraz araştırma, biraz sabıka taraması falan yapması gerekirdi ama bunun için zamanı yoktu. Şimdiyse kapının önünde, pırıl pırıl güneşin altında bekliyordu.

Kapı açılınca, "Marsha Hunter?" dedi.

Sade ama çekici bir kadın olan Marsha Hunter ise, "Evet, benim," diye karşılık verdi.

Loren kaldırıp kimliğini gösterdi. "Ben Essex Bölge Savcılığı'ndan Müfettiş Loren Muse. Sizinle görüşmeye geldim."

Bundan hiçbir şey anlamayan Marsha Hunter, şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Konu nedir?"

"İçeri girebilir miyim?" dedi Loren, en büyüleyici gülümsemesiyle.

"Ah, evet, tabii ki."

Loren içeri girer girmez bir dejavuyla daha çarpıldı. Evlerin dışları gibi içleri de mi aynı olurdu? Şimdi ona 1964'teyiz deseler inanırdı. Hiç değişiklik olmamıştı. Televizyon biraz daha yakışıklıydı, halılar biraz daha sadeydi, renkler biraz daha pasteldi belki; ama çocukluk dünyasının tam ortasına düşmüşlük hissi yine de bırakmıyordu Loren'i.

Bir haç, bir Meryem Ana ya da Katolikliğe dair bir ipucu bulurum diye duvarları taradı. Namı diğer Rahibe Mary Rose'la yaptıkları telefon konuşmasını açıklayacak herhangi bir şey. Ama içeride dinle ilgili hiçbir şey yoktu. Kanepenin ucunda, katlanmış bir çarşaf ve battaniye gördü; birileri yakın zamanda orada yatmış olmalıydı.

İçeride muhtemelen yirmi yaşında, genç bir kadın daha vardı. Bir de sekiz dokuz yaşlarında iki erkek çocuk. "Paul, Ethan," dedi anneleri, "bu, Müfettiş Muse." Terbiyeli oldukları her hallerinden belli olan çocuklar, göz teması kurmasalar da, gelip Loren'le tokalaştılar.

Küçük olan, muhtemelen Ethan, "Siz polis misiniz?" diye sordu.

"Sayılır," dedi Loren çabucak. "Bölge savcılığında müfettişim aslında. Polislik gibi bir şey."

"Silahınız var mı?"

"Ethan," dedi Marsha.

Loren buna cevap verirdi, çıkarıp silahını gösterirdi ama bazı annelerin bundan hoşlanmadığını biliyordu. İnsanların, kıymetlilerini şiddetten uzak tutmaya çalışmalarını anlayabiliyordu ama doğrusu, silahları görmezden gelmek fazlasıyla eski bir taktikti.

"Bu da Kyra Sloan," dedi Marsha Hunter. "Çocukların bakımına yardım ediyor."

Kyra elini kaldırıp selamladı onu, sonra da eğilip yerden bir oyuncak aldı. Loren de ona aynı şekilde selam verdi.

"Kyra, çocukları biraz dışarı çıkarabilir misin?"

"Tabii ki," dedi Kyra. Sonra çocuklara dönerek, "Dışarı çıkıp top oynamaya ne dersiniz?" dedi heyecanla.

"Önce ben!"

"Hayır, o geçen seferdi! Şimdi sıra bende!"

Onlar kavga gürültü dışarı çıkarlarken Marsha, Loren'e döndü.

"Kötü bir şey mi oldu?"

"Yok, pek sayılmaz."

"Buraya neden geldiniz o zaman?"

"Bu, süregelen bir soruşturmayla ilgili rutin bir takip sadece," dedi Loren. Böyle kalabalık laflar her zaman etkili olurdu.

"Ne soruşturması bu?"

"Bayan Hunter..."

"Lütfen bana Marsha deyin."

"Tamam, Marsha, siz Katolik misiniz?"

"Efendim?"

"Amacım sizi yargılamak değil. Konumuzun dinle ilgisi yok zaten. Ben sadece, East Orange'teki St. Margaret cemaatiyle bir bağlantınızın olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"St. Margaret mi dediniz?"

"Evet. Oranın mensubu musunuz?"

"Hayır. Biz, Livingston'daki St. Philomena cemaatine üyeyiz. Neden sordunuz bunu?"

"St. Margaret'le bir bağlantınız var mı, yok mu?"

"Yok." Bir an durduktan sonra, "Bağlantı derken neyi kast ediyorsunuz?"

Tutturduğu tempoyu kaçırmak istemeyen Loren, duraksamadan devam etti. "Oradaki okula giden birini tanıyor musunuz mesela?"

"St. Margaret'e mi? Hayır, sanmıyorum."

"Peki öğretmenlerden birini tanıyor olabilir misiniz?"

"Onu da sanmıyorum."

"Rahibe Mary Rose desem?"

"Kim?"

"St. Margaret'teki rahibelerden tanıdığınız biri var mı?"

"Hayır. St. Phil'den birkaçını tanırım, ama Rahibe Mary Rose diye biri yok."

"O halde Rahibe Mary Rose ismi sizde hiçbir çağrışım uyandırmıyor, öyle mi?"

"Hem de hiç. Bunları neden soruyorsunuz?"

Loren gözlerini kadının üzerinden ayırmadan baktı. Orada fazla bir şey göremiyordu ama denemeye devam etmek zorundaydı.

"Çocuklarınızla burada yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Evet. Şey, Kyra da garajın üstündeki bir odada kalıyor ama o buralı değil."

"Ama burada yaşıyor, öyle değil mi?"

"Burada kalıyor ve bana yardım ediyor. Aslında William Paterson Üniversitesi'nde okuyor."

"Siz boşandınız mı?"

"Dulum."

Marsha Hunter'ın bunu söyleyiş şekli, bazı taşların yerine oturmasını sağlamıştı. Ama sadece birkaçını. Yeterli değildi bu. Loren içten içe kızıyordu kendine. Biraz araştırma yapıp öyle gelmesi gerekirdi.

Marsha kollarını göğsünde kavuşturdu. "Konu nedir diye sormuştum?"

"Mary Rose adında bir rahibe geçenlerde vefat etti."

"Şu dediğiniz okulda mı çalışıyordu?"

"Evet, oranın öğretmenlerinden biriydi. St. Margaret'in."

"Ben yine de aradaki bağlantıyı..."

"Merhumun telefon kayıtlarının arasında, pek de anlam

veremediğimiz bir isme rastladık."

"Burayı mı aramış?"

"Evet."

"Ne zaman?" diye sordu Marsha Hunter, şaşkınlık içinde.

"Üç hafta önce. Tam olarak sorarsanız, 2 Haziran'da."

Marsha kafasını salladı. "Yanlış numara olmuş herhalde."

"Yanlış numarayla altı dakika konuşulur mu?"

Marsha bunu duyunca bir an durdu. Sonra, "Hangi gün demiştiniz?" diye sordu.

"2 Haziran. Akşam sekizde."

"İsterseniz ajandama bir bakabilirim."

"Çok iyi olur, teşekkür ederim."

"Üst katta. Ben hemen dönerim. Ama bizden birinin onunla konuşmadığına eminim."

"Bizden biri derken?"

"Pardon?"

"Bizden biri dediniz ya, onu sordum."

"Evde yaşayan biri demek istedim."

Loren buna bir yorum yapmadan devam etti. "Sakıncası yoksa bakıcı kıza da birkaç soru sorabilir miyim?"

Marsha Hunter bir an duraksamasına rağmen, "Sorun olmaz bence," dedi. "Ama çocuklar, ona bakıcı dediğinizi duymasın, ortalığı ayağa kaldırırlar."

"Anlaşıldı."

"Ben hemen dönerim."

Loren mutfaktan geçip arka kapıya gitti, camdan dışarıya baktı. Kyra ile Ethan beyzbol oynuyorlardı. Kyra topu fırlattı, Ethan sopayı çılgınca savurdu ama vuramadı. Sonra Kyra bir

adım daha yaklaşıp, topu daha alçaktan atınca bu kez Ethan topa vurmayı başardı.

Loren tam dönmüş, mutfaktan çıkıyordu ki bir şey dikkatini çekti.

Buzdolabı.

Loren evli değildi, çocuğu yoktu, mutlu mesut bir evde büyümemişti, ama bir buzdolabının önyüzü kadar Amerikan tarzı bir şey olmadığını bilirdi. Arkadaşlarının buzdolapları da böyleydi. Onunki böyle değildi elbette ve de bunun ne kadar acınası bir durum olduğunun farkındaydı. Loren'in ailesi iki kedisinden ibaretti; tabii kendinden başkasını pek düşünmeyen annesini saymazsak.

Fakat çoğu Amerikalının evinde, özel hayata dair bir şeyler bulmak istiyorsanız buzdolabına bakmak yeterliydi. Çocukların resimleri oraya konurdu. Orta dereceli ama bol yıldızlı okul ödevlerinin yeri orasıydı. Doğum günü davetiyeleri, spor salonu açılışları, bovling sonrası partiler, okul gezileri için formlar, aşı takvimleri, çocukların futbol ligi çizelgesi... Her şeyi bulabilirdiniz orada.

Tabii bir de aile resimleri.

Loren evin tek çocuğu olduğu için, bu tip resimlere ne kadar zamandır bakıyor olursa olsun, hâlâ bir anlam veremiyor, kötü bir televizyon dizisi ya da uyduruk bir tebrik kartı görmüş gibi oluyordu.

Şimdi de öyle bir fotoğrafın önünde dururken, birkaç taşın daha yerine oturduğunu hissediyordu.

Böyle bir şeyi nasıl kaçırmış olabilirdi?

Ta en başından anlaması gerekirdi. Hunter. Çok nadir rast-

lanan bir soyadı değildi ama o kadar sık da çıkmazdı karşınıza. Gözleriyle diğer resimleri de taradı ama her seferinde ona, bir beyzbol maçında çekilmiş olan o fotoğrafa geri dönüyordu. Marsha aşağı indiğinde Loren hâlâ o resme bakmaktaydı.

"Her şey yolunda mı, Müfettiş Muse?"

Loren onun sesini duyunca irkilip alelacele ilk aklına geleni söyledi: "Ajandanıza bakabildiniz mi?"

"Baktım ama bir şey bulamadım. O gün nerede olduğumu hatırlamıyorum."

Loren başını sallayıp yeniden buzdolabına döndü. "Bu adam," dedi resmi işaret ederek, "Matt Hunter bu, değil mi?"

Marsha'nın yüzü bir anda düşmüştü.

"Bayan Hunter?"

"Ne istiyorsunuz?"

Az önce biraz olsun bir sıcaklık vardı ama şimdi o da kalmamıştı.

"Onu tanırdım," dedi Loren. "Uzun zaman oldu."

Ses yok.

"İlkokuldan arkadaşımdı. İkimiz de Burnet Hill'e gitmiştik."

Marsha kollarını göğsünde kavuşturdu. Belli ki daha fazlasını duymak istemiyordu.

"Siz onunla akraba mısınız?"

"Kayınbiraderim olur," dedi Marsha. "İyi bir adamdır."

Ne demezsin, diye düşündü Loren. *Pırlanta gibidir.* O cinayet davasıyla ilgili her şeyi okumuştu. Matt Hunter'ın yüksek güvenlikli bir cezaevinde yattığını biliyordu. Sonra aklına, kanepedeki katlanmış battaniye ve çarşaf geldi.

"Matt buraya sık sık gelir mi? Çocukların amcası ne de olsa."

"Müfettiş Muse?"

"Evet?"

"Sizden gitmenizi rica ediyorum."

"Neden peki?"

"Matt Hunter katil değil. Olanlar kazaydı ve de kaderinin bedelini fazlasıyla ödedi o."

Kadının konuşmaya devam etmesini umut eden Loren susup bekledi. Ama devamı gelmedi. Biraz daha bekledikten sonra, bu sorgulamanın bir yere varmayacağını anladı. Farklı bir yol denemek zorundaydı.

"Onu severdim," dedi Loren.

"Efendim?"

"Biz küçükken diyorum. İyi bir çocuktu."

Doğruydu da. Matt Hunter, Livingston'da kendine yer edinmeye çalışan, iyi bir çocuktu gerçekten.

"Ben artık gideyim," dedi Loren.

"Teşekkür ederim."

"2 Haziran'daki o telefon görüşmesiyle ilgili bir şey öğrenirseniz..."

"Size haber veririm."

"Dışarıda bakıcınızla konuşmamda bir sakınca var mı?"

Marsha iç geçirdi, omuz silkti.

"Teşekkürler."

Tam çıkıyordu ki Marsha, "Size bir şey sorabilir miyim?" diye seslendi arkasından.

Loren dönüp ona baktı.

"Şu rahibe öldürüldü mü?"

"Neden sordunuz?"

Marsha yine omuz silkti. "Bunu sormam çok normal değil mi? Yoksa buraya neden gelesiniz ki?"

"Sizinle ayrıntıları konuşamam, kusura bakmayın."

Bir şey söylemedi Marsha. Loren kapıyı açıp bahçeye çıktı. Haziranın uzun günlerindeydiler, güneş hâlâ tepedeydi. Çocuklar her şeyden habersiz, bahçede koşturuyorlardı. Yetişkinler böyle oynayamazdı. Mümkün değildi bu. Loren çocukluk yıllarını, hiç sıkılmadan, saatlerce koşturup oynadığı zamanları hatırladı. Sonra Marsha Hunter'ın, çocuklarıyla oynayıp oynamadığını merak etti, yine buruldu içi. Ama şimdi bunun zamanı değildi.

Marsha onu mutfaktan seyrediyor olmalıydı. Loren ne yapacaksa çabuk yapmak zorundaydı. Kızın yanına gitti. İsmi neydi sahi? Kylie miydi, Kyra mı? Kelsey miydi yoksa?

"Merhaba."

Kız elini gözlerine siper ederek baktı ona. Genç, güzelce bir kızdı. "Merhaba."

Loren uzatmadan söze girdi. "Matt Hunter buraya çok sık gelir mi?"

"Matt mi? Tabii."

Kız hiç tereddüt etmeden vermişti cevabını. Loren gülümsememek için zor tuttu kendini. Ah şu gençlik.

"Ne sıklıkla geliyor peki?"

Kyra –evet, evet, adı buydu– biraz işkillenmiş gibiydi ama gençti sonuçta. Loren otoriter görüntüsünü koruduğu sürece konuşacaktı. "Bilmem ki," dedi kız. "Haftada birkaç kez geliyor."

"İyi bir adam mı o?"

"Nasıl?"

"Matt Hunter'ı diyorum. İyi bir adam mı o?"

Kyra kocaman gülümsedi. "Çok iyidir."

"Çocuklarla arası da iyi mi?"

"Süperdir."

Loren çok da ilgili değilmiş gibi yapıp hafifçe başını salladı. Ardından, "Dün akşam neredeydi?" diye sordu, elinden geldiğince kayıtsız bir tavırla.

Ama Kyra'nın gözü açılmıştı artık. "Bu soruları Bayan Hunter'a sormadınız mı?"

"Kesin emin olmak için soruyorum. Buradaydı, öyle değil mi?"

"Evet."

"Gece kaldı mı?"

"Ben birkaç arkadaşımla şehir merkezindeydim. Bilemiyorum."

"Kanepede çarşaf, battaniye gördüm de ondan sordum. O değilse kim kalmıştır ki?"

"Matt kalmıştır herhalde," dedi kız, omuz silkerek.

Loren riske girip arkasına kaçamak bir bakış atınca, pencerenin arkasında durmakta olan Marsha Hunter hemen saklandı. Şu anda arka kapıya doğru gidiyor olmalıydı. Kız 2 Haziran'ı hatırlamazdı, oradan devam etmeye gerek yoktu. Zaten öğreneceğini de öğrenmişti.

"Matt'in nerede oturduğunu biliyor musun?"

"Irvington'da sanırım."

Arka kapının açıldığını görünce, bu kadar yeter, diye dü-

şündü Loren. Matt Hunter'ı bulmak çok da zor olmazdı herhalde. Gülümseyip yürümeye başladı. Marsha'yı daha fazla endişelendirmenin gereği yoktu. Elinden geldiğince sakin ve rahat bir şekilde yürürken, dış kapıya vardığında Marsha'ya el salladı. Marsha'nın karşılık vermesi biraz gecikmişti.

Loren tam sokağa çıkmış, arabasına biniyordu ki, uzak geçmişinden başka bir yüz gelip arabasının yanında durdu. Vay canına, resmen bir *İşte Hayatınız* programının baş konuğu gibi olmuştu. Adam, ağzında sigarası, gelip kaputa dayanmıştı şimdi.

"Merhaba, Loren."

"Gözlerime inanamıyorum," dedi Loren. "Dedektif Lance Banner bu."

"Ta kendisi." Adam sigarayı yere atıp ayağıyla söndürdü.

"Sana ceza yazmak lazım," dedi Loren, izmariti işaret ederek.

"Sen cinayet masası dedektifi değil miydin ya?"

"Sigara öldürür. Paketlerin üzerinde yazanları okumuyor musun?"

Lance Banner ona pis pis sırıttı. Devriye arabası bütün sıradanlığıyla karşı kaldırımda duruyordu. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Trenton'daki şu Ateşli Silahlar Kongresi'nden beri görüşmedik," dedi Loren. "Altı yedi yıl oldu herhalde."

"Öyle bir şeyler işte." Lance kollarını birbirine geçirmiş, kaputa dayanmış halde duruyordu hâlâ. "Buraya resmi bir iş için mi geldin?"

"Evet."

"Eski bir okul arkadaşınla alakası var mı peki?"

"Olabilir."

"Bana anlatmak ister misin?"

"Peki sen bana, burada ne işin olduğunu söylemek ister misin?"

"Ben burada oturuyorum."

"Ee?"

"Savcılık aracını görünce belki bir yardımım dokunur deyip geldim."

"Nasıl yardım edecekmişsin acaba?"

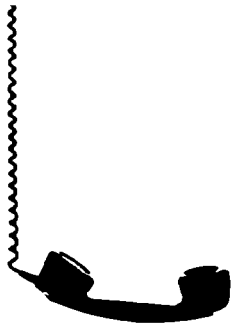
"Matt Hunter burada bir yere taşınmak istiyor," dedi Lance. "Hatta evi almak üzere."

Loren bir şey demeyip bekledi.

"Senin vakanla bir bağlantısı olabilir mi?" diye sordu Lance.

"Ben bir bağlantı göremedim."

Lance gülümseyip arabanın kapısını açtı. "Neler olup bittiğini bana da anlatsana. Meseleyi birlikte çözeriz belki."

16. Bölüm

"Hey, bil bakalım şu anda karına ne yapıyorum."

Matt telefonu kulağına bastırdı.

"Matt?" diye fısıldadı adam. "Orada mısın, Matt?"

Matt hiçbir şey söylemedi.

"Hey Matt, beni gammazladın mı sen? Yani karına, benim gönderdiğim resimlerden bahsettin mi?"

Matt hareket edemiyordu.

"Olivia telefona pek meraklı da ondan diyorum. Ah, peşimi de bırakmıyor ki bir türlü. Olmaz diyorum, ısrar ediyor. Bağımlı falan galiba, bilmem anlatabildim mi?"

Matt'in gözleri kapandı.

"Ama sonra bir bakıyorum, daha dikkatli olalım falan demeye başlamış. Bak, sonuçta erkek erkeğe konuşuyoruz, ona bir şey mi söyledin sen? Küçük sırrımızı mı çıtlattın yoksa?"

Matt'in eli öyle sımsıkı kapanmıştı ki, bir an telefon kırılacak diye düşündü. Derin derin nefes alıp vermeye çalışıyordu ama göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Nihayet sesini bulup ko-

nuştu. "Seni elime geçirdiğim zaman, Charles Talley, kafanı koparıp bir yerine sokacağım."

Sessizlik.

"Hâlâ orada mısın, Charles?"

Telefondaki ses şimdi bir fısıltıdan ibaretti. "Şimdi kapatmam lazım. Olivia geliyor," demiş ve kapatmıştı.

Matt, Rolanda'ya öğleden sonraki bütün randevularını iptal etmesini söyledi.

"Randevun yok ki zaten," dedi Rolanda.

"Ukalalık etme."

"Bir sıkıntı mı var?"

"Sonra konuşuruz."

Eve gitmek üzere ofisten çıktı. Telefon hâlâ elindeydi. Irvington'ın anacaddesindeki evlerine gidinceye kadar bekledi. Zaten pek gür olmayan çimler, bu son kuraklıkla birlikte solup gitmişti. Doğu Yakası'na üç haftadır yağmur yağmıyordu ne de olsa. Livingston gibi yerlerde olsa, evinin önündeki çimler ne kadar gürse o kadar adamdan sayılırdınız. Bahçeyi ihmal etmek, aylak aylak oturup çimlerin kahverengiye dönüşmesini seyretmek, yüksek dereceden bir günah sayılırdı. Burada, Irvington'daysa, kimse kimsenin evine bakmazdı. Çim, zengin adamların işiydi.

Matt ile Olivia, artık iyice köhneleşmiş, alüminyum dış cephe kaplama sayesinde ayakta kalan, iki odalı bir evde oturuyorlardı. Binanın sağ tarafı onlarındı; soldaysa Afroamerikan Owen Ailesi yaşıyordu. İki tarafta da ikişer oda, bir küçük banyo vardı.

Verandadaki basamakları ikişer ikişer çıktı Matt. İçeri girer

girmez ise, hızlı aramanın bir tuşuyla Olivia'nın numarasını çevirdi. Sonunda yine telesekreter çıktı. Şaşırmamıştı Matt. Bip sesini bekledi.

"Ritz'de kalmadığını biliyorum," dedi Matt. "Sarı peruklu olan sendin, onu da biliyorum. Bunun bir şaka olmadığını biliyorum. Charles Talley'yi dahi biliyorum. O yüzden beni arayıp bir açıklama yaparsan iyi edersin."

Telefonu kapatıp camdan dışarı baktı. Bir süre, köşedeki Shell istasyonunu inceledi. Yutkuna yutkuna aldığı nefeslerini yavaşlatmaya çalıştı. Sonra dolaptan bir bavul çıkarıp yatağın üzerine attı, içini kıyafetlerle doldurmaya başladı.

Durdu sonra. Resmen bavul hazırlıyordu. Ne kadar aptalca, ne kadar histerik bir hareket. Kes şunu. Olivia, yarın evde olacağım, dedi ya.

Peki ya olmazsa?

Bunu düşünmenin lüzumu yoktu. Eve dönecekti elbette. Öyle ya da böyle, her şey açıklığa kavuşacaktı.

Ama merakı hâlâ doruk noktadaydı. Olivia'nın çekmecelerini karıştırmaya başladı. Böyle bir şey yaptığı için kendinden şu kadar olsun nefret etmiyordu. Telefondaki o ses, bombanın pimini çekmişti. Şimdiki en iyi durum senaryosu şöyleydi: Olivia ondan bir şeyler gizliyordu ve de gizlediği her neyse Matt onu bulabilirdi.

Ama hiçbir şey bulamadı.

Ne çekmecelerden bir şey çıkmıştı ne de dolaplardan. Diğer saklama yerlerini düşünürken aklına başka bir şey geldi.

Bilgisayar.

Üst kata çıkıp güç düğmesine bastı. Bilgisayar biraz cızır-

dayıp açılmaya başladı. Ama Matt için zaman geçmek bilmiyordu. Sağ bacağının sallanmaya başladığını görünce avucunu bastırıp durdurdu.

Neyse ki artık onların da kablolu modemleri vardı. Çevirmeli bağlantılar neydi öyle? Birkaç saniye içinde internete bağlandı. Olivia'nın şifresini biliyordu. Şu ana kadar, bunu kullanmak aklının köşesinden bile geçmemişti ama biliyordu işte. Onun e-posta hesabına girip mesajlara baktı. Yeni gelen kutusu boş olduğundan, eskileri denedi ama eski mail dosyası da boştu.

Bunun üzerine, gönderilenlere bakayım bari ,dedi. Aynı şey olmuştu; o klasör de silinmişti. Bir kez de silinenleri denedi. O da temizlenmişti. Sonra, Olivia'nın son girdiği sitelere bakmak için, internet tarayıcısının geçmiş kısmını açtı. Geçmiş de silinmişti.

Nihayet arkasına yaslanıp akıl yürütmeye başladı. Çok geçmeden şu sonuca varmıştı: Demek ki Olivia iz bırakmamaya çalışıyor. Asıl soruysa şimdi geliyordu: Neden ki?

Bakılacak bir yer daha vardı: Yer imleri.

İnsanlar genelde sörf geçmişlerini ya da posta kutularını temizlerdi; oysaki yer imleri başka türlü bir şeydi. Olivia yer imlerini de sildiyse Matt resmen işkillenmeye başlayabilirdi. Mesela Yahoo! Giriş sayfası otomatikman açılmayacaktı. Amazon onun kim olduğunu bilemeyecekti. İzlerini silmeye çalışan biri böyle bir şey yapmaya yanaşmazdı.

Yer imlerini silmek fazla dikkat çekerdi.

Explorer'ı açıp, web imlerinin olduğu dosyayı tıkladı. İçeride tonlarca vardı. En yeniler tepeye gelsin diye tarih tuşuna bastı ve gözleriyle aşağıya doğru taramaya koyuldu. Çoğu ta-

nıdık sitelerdi –Google, OfficeMax, Shutterfly falan– ama dikkatini çeken iki site olmuştu. Onları not aldıktan sonra Explorer penceresini aşağı indirip internete döndü yine.

Ardından ilk adresi yazıp *enter*'a bastı. *Nevada Sun News*'un sitesiydi burası. Arşivlerine ulaşmak için üye olmak gereken bir gazetenin internet adresiydi. Gazetenin ana binası Las Vegas'taydı. "Kişisel profil" kısmına girip inceledi. Olivia sahte bir isim ve e-posta adresiyle üye olmuştu. Ama bunda da şaşılacak bir şey yoktu. Gereksiz postaları engellemek için herkes yapıyordu bunu.

Peki ama bu sitede ne arıyordu?

Bunu anlamak zordu işte.

Not aldığı ikinci adres ise daha tuhaftı.

Tarayıcının, yazılan adresi anlaması biraz zaman almıştı. Art arda birkaç pencere birden açıldıktan sonra nihayet bir tanesinde durdu:

Striptiz–Delileri.com

Matt bunu görünce kaşlarını çattı. Sitenin ana sayfasında, on sekiz yaşından küçüklerin giremeyeceğine dair bir uyarı vardı. Bu iyiye işaret değildi. Tıklayıp uyarıyı geçer geçmez karşısına, beklendiği gibi, kışkırtıcı resimler çıktı. Striptiz–Delileri'nin olayı neydi acaba?

Kadın striptiz dansçıları falan mıydı?

Matt kafasını salladı. Bir sürü üstsüz kadının küçük resimleri vardı. Bir tanesine tıkladı. Kızın hayat hikâyesi çıktı karşısına:

Bunny'nin egzotik dans kariyeri, Atlantic City'de başladı;

ancak çarpıcı dans gösterisi ve çekici kostümleri sayesinde çok geçmeden starlığa yükselip Vegas'ta sahneye çıkmaya başladı. "Burada olmayı seviyorum! Zengin adamları seviyorum!" Bunny, tavşan kulakları ve direğin üzerinde yaptığı tavşan dansıyla meşhur...

Matt alttaki linke tıklayınca bu kez de bir e-posta adresi göründü. Bunny'ye yazmak için ya da özel gösterilere fiyat almak için bu adresi kullanabiliyordunuz.

Burada neler oluyordu böyle?

Matt sıkılıncaya kadar, sayfanın altını üstüne getirdi. Ama dikkatini çeken hiçbir şey olmamış, sorularına hiçbir cevap alamamıştı. Aksine, kafası daha da karışmıştı. Belki de bu sitenin özel bir anlamı yoktu. Striptizcilerin çoğu Vegas'tandı zaten. Belki Olivia da buraya, şu Nevada gazetesindeki bir reklam linkine yanlışlıkla tıkladığı için gelmişti.

Peki ama bir Nevada gazetesinin internet sitesinde ne işi vardı ki? Ve de neden bütün e-postalarını silmişti?

Cevap yok.

Matt'in aklına şimdi de Charles Talley gelmişti. İsmini Google'a yazdı ama kayda değer bir şey bulamadı. Bunun üzerine, interneti kapatıp aşağı indi. O telefondaki fısıltı kafasında yankılanıp duruyor, aklını mantığını allak bullak ediyordu.

"Hey, bil bakalım şu anda karına ne yapıyorum."

Biraz hava alması gerekiyordu. Biraz da sağlam bir içki.

Dışarı çıkıp, South Orange Caddesi'ne yöneldi. Garden State Park Yolu'ndan bakınca, bütün gökyüzünü kaplayan o devasa, kahverengi bira şişesini görmemek imkânsızdı. Ama Gar-

den State'in bu kısmında insanın dikkatini başka bir şey daha çekiyordu: Yolun iki tarafında yer alan mezarlıklar. Evet, park yolu, büyük bir mezarlığın ortasından geçiyordu. Sağlı sollu, her yerde, eskimiş, yıpranmış mezar taşları uzanıyordu. Ve orada, çok da uzak olmayan bir yerde, bu tuhaf, dev bira şişesi, yeraltı sakinlerini gözetleyen ya da onlarla dalga geçen bir bekçi gibi göğe yükseliyordu.

Bira fabrikasının yıkıntısı bile tuhaf görünüyordu. Fabrikanın bütün camları, tamamen değil kısmen çatlayıp kırılmıştı. Sanki birileri, bu on iki katlı yapının, her seferinde bir camına taş atmış gibi. Her yer moloz ve pislik doluydu. Dış duvara açılmış her bir boşluk, bir başka tehdidin görüntüsü gibiydi. Kayıp, kırık, eksik dişler; çıkmış, fırlamış, patlamış gözler... ama hepsi de sağlam bir iskeletin üzerinde. Böyle olunca insan tuhaf, yenik, yorgun bir savaşçıya bakarmış gibi oluyordu. Yakında bu eski fabrikayı yıkıp, yerine son moda bir AVM dikeceklerdi. Jersey'ye de çok lazımdı ya yeni bir AVM!

Matt köşeyi dönüp soluk kırmızı kapılı yerin olduğu sokağa saptı. Meyhanenin kapısında ismi yazmıyordu. Sadece bir camında Pabst Blue Ribbon'ın ışıkları sönmüş, neon reklam tabelası vardı. Tıpkı fabrika gibi, tıpkı şehrin kendisi gibi; bütün tabelalar sönüktü.

Matt'le birlikte gün ışığı da girdi karanlık salona. Adamlar –şu anda içeride sadece bir kadın vardı ve ona da kadın demeye bin şahit isterdi– üstlerine fener tutulmuş yarasalar gibi kırpıştırdılar gözlerini. Barda müzik kutusu yoktu; müzik zaten yoktu. Sohbetler de ışık gibi dipten, derinden gidiyordu. Barın arkasında Mel duruyordu. Matt buraya en az iki üç senedir uğ-

ramamış olmasına rağmen, Mel onu hemen tanımıştı. Burası klasik, Amerikan tipi bir bardı. Memleketin her yerinde vardı bunlardan. Bütün gün koşturup durdukları işlerinden çıkan adamlar buraya, hayatlarına biraz olsun keyif katmaya geliyorlardı. Yapılan konuşmalarda böbürlenmelere, dalga geçmelere sık rastlanırdı ama olsun; burası teselli bulma ya da sohbet etme yeri değil, kafayı çekme yeriydi.

Matt hapisten önce olsa Mel'in barı gibi yerlere hayatta gitmezdi. Şimdiyse, nedendir bilinmez, böyle yerlerden hoşlanıyordu. Buradaki adamlar iriyarıydı ama kaslı değildiler. Üstlerinde, sonbaharda ve kışta kalın pamuklu gömlek, baharda ve yazda ise göbeklerini ortaya çıkaran ince tişörtleri olurdu. Aynı kotu bütün yıl giyerlerdi. Çok sık kavga çıkmazdı ama yumruklarını konuşturmayı bilmeyenler de gelmezdi buraya.

Barın önündeki bir tabureye oturunca Mel, onu başıyla selamlayıp, "Bira?" dedi.

"Votka."

Mel önüne bir kadeh uzattı. Matt kadehi kaldırıp şöyle bir baktı, kafasını salladı. Dertlerini içkiyle boğacaktı demek. Daha klişe bir şey olabilir miydi acaba? Votkayı kafasına diker dikmez, sıcaklığı bütün içini kapladı. Bir tane daha almak için kafasıyla işaret etti ama Mel, onunkini çoktan hazırlamıştı bile. Matt onu da dikti kafaya.

Şimdi kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Ya da aynı şeyi başka bir şekilde söyleyecek olursak, kendini daha az hissetmeye başlamıştı. Aslında kendini, diğer pek çok yerde olduğu gibi, oraya ait değilmiş gibi hissediyordu. Sanki düşman topraklarında bir casusmuş gibi. Artık hiçbir yerde rahat ede-

miyordu zaten; ne eski, yumuşak dünyasında ne de bu yeni, sert olanda. O da ne yapsın, ikisini birden idare etmeye çalışıyordu. İşin doğrusu, kendini bir tek Olivia'yla beraberken rahat hissediyordu.

Lanet olsun ona.

Üçüncü kadeh de yerini bulmuş, ense kökünde bir uyuşma başlamıştı.

Bakın millet, içki böyle içilir işte.

Hafiften de sendeliyordu sanki. Ama istediği buydu. Derdi tasası çıkıp gitsin istiyordu. Öyle sonsuza kadar da değil hani. Onları tamamen silmiyor; sadece bir geceliğine, Olivia eve dönüp, bir motel odasında yabancı bir adamla ne yaptığını ve ona neden yalan söylediğini açıklayıncaya kadar erteliyordu.

Bir kadeh daha isteyince, müşterilere tavsiyede bulunmak bir yana, doğru düzgün sohbet bile etmeyen Mel, yanına gelip kadehini doldurdu.

"Sen ne güzel bir adammışsın be, Mel."

"Ah, sağ ol, Matt. Sen de tahmin edersin ki bunu herkesten duymaya alışkınım, ama yine de çok teşekkürler."

Matt gülümseyip kadehine baktı. Sadece bir geceliğine. Bırak gitsin.

Tam o anda tuvaletten çıkan bir çam yarması, yanından geçerken Matt'e bir omuz attı. Matt sarsılarak toplandı, yarmaya pis pis baktı ve, "Dikkat etsene," dedi.

Yarma yarım yamalak özür dileyip yoluna devam etti. Matt biraz hayal kırıklığına uğrar gibi olmuştu. Normalde daha temkinli olup, kiminle kavga çıkaracağına dikkat etmesi gerekirdi; ama bu gece hariç. Bu gece, şöyle sağlam bir kavga çıksa

hiç de fena olmayacaktı hani.

Sonuçların canı cehennemeydi, öyle değil mi?

Etrafta Stephen McGrath'ın ruhuna bakındı. Çoğu zaman yandaki taburede olurdu. Ama bu gece ortalıkta yoktu Stephen. Ne güzel işte.

Matt sıkı bir içici değildi aslında. Ama bunu bilirdi de. Şimdi de çakırkeyifliği geçmiş, sarhoşluğa doğru hızla ilerlemekteydi. İşin sırrı, duracağın yeri ve tadında bırakmayı bilmekteydi elbette. Bu, çoğu insanın bulmaya çalıştığı ince bir çizgiydi. Çoğu insanın da, aştığı bir çizgi.

Bu geceyse, çizgi mizgi yoktu Matt için.

"Bir tane daha."

Sözcükler ağzından pek bir yuvarlanarak çıkmıştı. Bunu kendi de duymuş, bayağı rahatsız olmuştu. Votka onu daha öfkeli bir insan, daha doğrusu olduğu gibi bir insan yapıyordu. Bir yandan bela çıkmasını istiyor, bir yandan da korkuyordu bundan. Ama öfke iyiydi. Daha iyi odaklanmasını sağlıyordu. Ya da en azından inanmak istediği buydu. Düşünceleri berraklaşmaya başlamıştı. Ne istediğini biliyordu artık. Birilerine vurmak istiyordu. Fiziksel bir mücadele istiyordu. Birilerini yere sermiş, birileri onu yere sermiş, fark etmezdi.

Bu durum da düşündürücüydü aslında. Nereden geliyordu bu şiddet isteği? Belki de dedektif arkadaşı Lance Banner haklıydı. Hapishane değiştiriyordu insanı. İçeri masum biri olarak girsen bile çıktığında...

Dedektif Lance Banner.

Livingston kalesinin bekçisi, geri zekâlı orospu çocuğu.

Zaman durmuyordu bu arada. Kim bilir ne kadardır ora-

daydı. Biraz daha düşündükten sonra Mel'e, hesabı istediğini işaret etti. Tabureden atladığında, kafatasının içindeki birileri isyanlardaydı. Hemen bara tutunup toparlandı. "Sonra görüşürüz, Mel."

"Seni görmek güzeldi, Matt."

Yalpalayarak dışarı çıkarken, kafasının içinde hep o isim vardı:

Dedektif Lance Banner.

Matt'in aklına, yedi yaşındayken Lance'le yaşadıkları bir olay gelmişti şimdi. Dört kale oynadıkları bir gün, Lance'in pantolonu düşmüştü. Ama asıl kötü olan, bir çocuğun dünyası için kötü değil düpedüz korkunç olan, Lance'in o gün altına don giymemiş olmasıydı. Haliyle hemen o anda bir lakap doğuvermişti; Lance'in ortaokula kadar kurtulamadığı bir lakap: "Donsuz Lance."

Matt bunu hatırlayınca yüksek sesle güldü.

Sonra da Lance'in sözleri geri döndü: *"Mahallemizde hep nezih insanlar oturuyor."*

"Demek öyle ha," dedi Matt, yine yüksek sesle. "Donsuz gezen çocuk kalmış mıdır, Lance?"

Bu kez de kendi esprisine güldü Matt. Sesi barın içinde yankılanmıştı ama kimse de kafasını kaldırıp bakmamıştı.

İtip kapıyı açtı. Gece olmuştu. Sokağa adımını atarken hâlâ gülüyordu. Arabayı evin yakınına bırakmıştı. Arabanın yanına gittiğinde, bir bakıma komşuları sayılabilecek birkaç adam arabaya dayanmış, içki içiyorlardı. İçlerinden biri, eski tabiriyle *ayyaş*, yeni tabiriyle *evsiz,* ona seslendi: "N'aber, Matt?"

"Senden n'aber, Lawrence?"

"N'olsun işte." içki şişesini uzatarak, "Bir fırt çeker misin?" diye sordu.

"I-ıh."

"Eyvallah," dedi Lawrence, elini havada sallayarak. "Sen yükünü almışsın zaten."

Gülümsedi Matt. Sonra elini cebine atıp bir yirmilik çıkardı. "Gidip bir güzel kafayı çekin. Bendensiniz."

Bunu duyar duymaz Lawrence'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Delikanlı adamsın, Matt."

"Evet, evet, pırlanta gibiyim hatta."

Lawrence, buna kahkahayla gülerken Matt onlara el sallayıp yoluna devam etti. Yürürken cebinden anahtarlarını çıkarıp şöyle bir baktı, sonra da durdu.

İyice zom olmuştu galiba.

Şu anda sağlıklı düşünemiyordu. Aptallaşmıştı. Birilerinin canına okumak istiyordu. Gerçi listenin tepesinde Charles Talley vardı ama onu nerede bulacağını bilemediği için ikinci sıradaki Lance Banner daha cazip görünüyordu. Ama hayır, bu halde araba bile kullanamazdı ki.

"Hey Matt, bizimle takılmak ister misin?" dedi Lawrence.

"Belki sonra beyler."

Dönüp Grove Sokağı'na saptı. 70 numaralı otobüs, Livingston'dan geçiyordu. Durakta beklerken rüzgârla birlikte salınıyordu. Etrafta başka kimse yoktu. Çoğunluk tersi istikamete; zengin muhitlerdeki işyerlerinden, mütevazı evlerine doğru yol alıyordu.

Banliyölerin öteki yüzüne hoş geldiniz.

70 numara geldiğinde Matt otobüsten inen, zombilere dön-

müş, yorgun kadınları seyretti. Hiçbiri konuşmuyordu. Hiçbiri gülümsemiyordu. Onları karşılamaya gelen kimseleri yoktu.

Otobüs yolu yaklaşık on mildi; ama ne on mil! Newark'ın ve Irvington'ın çürümüşlüğünün arasından geçerken başka bir evrene adım atmış gibi oluyordunuz. Ve de değişim birdenbire oluyordu. Önce Maplewood, sonra Milburn, sonra Short Hills, en son da Livingston vardı. Matt ister istemez bir kez daha mesafeleri, coğrafyayı, aralardaki incecik çizgileri düşündü.

Kafasını otobüsün camına dayayınca masaj gibi geldi ona. Sonra birden Stephen McGrath'ı ve Amherst'teki o korkunç geceyi hatırladı. Stephen'ın boğazına sarılan elleri geldi gözünün önüne. Ne kadar sıkmış olduğunu düşündü. Ellerini biraz daha erken bıraksa bir şey değişir miydi, onu hayal etmeye çalıştı. Ya da çocuğun boğazını biraz daha sıksa ne olurdu?

Bütün bunları sık sık düşünüyor, sık sık hayal etmeye çalışıyordu.

Derken, 10. Cadde'nin meydanında inip Livingston'ın en gözde toplanma mekânı olan Landmark'a doğru yürümeye başladı. Northfield Bulvarı'ndaki otopark, minivanlarla doluydu. Bu manzaraya burun kıvırdı Matt. Burada ince çizgiler falan kalmamıştı. Burası Mel'in yeri gibi değil, capcanlıydı, kıpır kıpırdı. Kapıyı itip içeri daldı.

Lance Banner olsa olsa burada olurdu herhalde.

Landmark barı ile Mel'in yeri arasında yakından uzaktan alaka yoktu elbette. İçerisi ışıl ışıldı mesela. Çok da gürültülüydü. Hoparlörlerden Outkast'ın getto müzikleri çalıyordu. Ne çatlak koltuk döşemeleri, ne boyası dökülmüş duvarlar, ne de yerlerde talaş vardı. Heineken tabelalarının ışıkları yanıyordu. Budweiser

saati de geri kalmamıştı. Pek fazla sert içki servisi olmuyordu. Masaların üstü çoğunlukla bira bardaklarıyla doluydu. İçerideki erkeklerin en az yarısının üzerinde beyzbol formaları vardı. Muhtemelen takım arkadaşlarıyla ve rakipleriyle birlikte, bir maç sonrası kutlamasındaydılar. Sağda solda, bahar tatiline girmiş olan birkaç da üniversiteli vardı.

Matt içeri girdiğinde kimse dönüp bakmadı ona. Daha doğrusu, başta bakmadı. Herkes kahkahalarla gülüyordu. Herkes yüksek sesle konuşuyordu. Herkesin yüzü kıpkırmızı ve sağlıklıydı. Herkes aynı anda konuşuyordu. Herkes gülümsüyor, ara sıra küfrediyor, ama genel olarak sakin duruyordu. Ve sonra, ağabeyi Bernie'yi gördü Matt.

Tabii ki o değildi. Bernie ölmüştü. Ama insan insana bu kadar mı benzerdi? En azından arkadan baktığında. Matt ile Bernie buraya, bir yerlerden reşit kimlikleri bulup öyle gelirlerdi. Onlar da kahkahalar atar, yüksek sesle güler, aynı anda konuşur, ara sıra küfrederlerdi. Birlikte diğer adamları, amatör beyzbolcuları seyreder; mutfak tadilatları, kariyerleri, çocukları, Yankee Stadyumu'ndaki locaları, küçükler ligindeki koçlukları, tadı kaçan seks hayatlarıyla ilgili hikâyeleri dinlerlerdi. Matt orada durmuş, ağabeyini düşünürken, içerinin enerjisinde bir değişiklik olmaya başlamıştı.

Biri onu tanıyınca küçük bir dalgalanma yaşandı. Hemen arkasından mırıldanmalar ve kafayı çevirip bakmalar geldi. Matt ise Lance Banner'ı arıyordu. Ama yoktu ortalıkta. Gözü bir an polislerin olduğu bir masaya çevrildi –ki üniformasızken bile anlaşılıyordu polis oldukları– ve aralarından birini tanıdı. Dün Lance'le birlikte gövde gösterisi yapan çocuktu bu.

Kafası hâlâ bulanık olan Matt onlara doğru, yalpalamadan yürümeye çalıştı. Polisler ise ona en delicisinden bakışlarını fırlatıyorlardı. Ama alışkındı Matt bunlara. Çok daha kötülerini de görmüştü. Nihayet dünkü polisin yanına gelince masa tam bir sessizliğe büründü.

Matt gelip çocuğun önünde durdu. Çocuk geri adım atmadı. Matt hâlâ sallanmamaya çalışıyordu.

"Lance nerede?" diye sordu Matt.

"Kim soruyor acaba?"

"Adamın iyisi," dedi Matt. "Bu arada repliklerini kime yazdırıyorsun sen?"

"Ne?"

"Kim soruyor acaba, dedin ya, komiğime gitti. Yani düşünsene, tam karşında durmuşum, direkt sana soruyorum ve sen, bir de hiç düşünmeden, kim soruyor acaba diyorsun." Matt biraz daha yaklaştı. "Karşında duranı görmüyor musun? Neden hâlâ, kim soruyor, diyorsun?"

Matt sandalye ayaklarının yerde sürtündüğünü duydu ama yine de bakışlarını kaçırmadı. Polis çocuk ise önce arkadaşlarına, sonra da Matt'e baktı. "Sarhoşsun sen."

"Ne olmuş sarhoşsam?"

O da Matt'in burnunun dibine kadar girmişti. "Şimdi seni merkeze götürüp üfletmemi ister misin?"

"Birincisi," dedi Matt, işaretparmağını havaya kaldırarak, "Livingston Polis Karakolu merkezde değil, içerilerde bir yerde. Bence sen fazla polisiye izliyorsun. İkincisi, araba kullanıyormuş gibi bir halim mi var, kafasız? Üfleteceksin de ne olacak? Üçüncüsü, hazır üfletmek demişken, yanımda naneli şeker var, ister-

sen verebilirim. Yavaşça elimi atıp bir tane çıkaracağım, bak. Çok lazım dersen bütün paketi de veririm."

Bu kez başka bir polis kalktı ayağa. "Git buradan, Hunter."

Matt dönüp gözlerini kısarak baktı ona. Sincap suratlıyı tanıması fazla sürmemişti. "Tanrım, Fleisher? Sensin, değil mi? Dougie'nin küçük kardeşisin sen."

"Seni kimse istemiyor burada."

"Hiç kimse mi?" Sonra hepsine teker teker baktı. "Şaka mı bu? Beni mahalleden kovabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Sen," dedi Matt, parmağıyla işaret ederek, Dougie Fleisher'ın Fleisher'ın küçük kardeşi. Adın neydi senin?"

Adam cevap vermedi.

"Neyse, boş ver. Ağabeyin Dougie bizim sınıfın en keş elemanıydı. Hatta bütün okula otu o satardı. Lakabı da neydi biliyor musun? Ot. Ne şaşırtıcı, değil mi?"

"Sen ağabeyim hakkında ileri geri konuşamazsın."

"İleri geri değil, dosdoğru konuşuyorum ben."

"Geceyi nezarette mi geçirmek istiyorsun?"

"Ne gerekçeyle? Uyduruk bir suçlama falan mı yazacaksınız? Elinizden geleni yapın. Ben bir hukuk firmasında çalışıyorum. Sana öyle bir dava açarım ki, polis olduğun güne lanet okursun."

Daha fazla sandalye sesi. Bir polis daha kalktı ayağa. Sonra biri daha. Matt'in kalbi şimdi küt küt atmaya başlamıştı. İçlerinden biri uzanıp, Matt'i bileğinden tuttu. Matt hızla çekti elini. Sağ eli yumruk olmuş bekliyordu.

"Matt?"

Bu seferki ses daha yumuşaktı; Matt'in içinde, uzaklardaki

bir yerlere kadar uzanıyordu. Dönüp barın arkasına baktı. Pete Appel. Yine liseden bir arkadaş. Birlikte soğuk savaş füze üssünden bozma, Riker Hill Parkı'nda az oynamamışlardı. Pete'le orada, çatlamış beton rampaların üzerinde uzay gemilerini uçururlardı. Böyle şeyler ancak New Jersey'de olurdu zaten. Pete'in ona gülümsediğini görünce Matt'in yumruğu gevşedi. Polisler ise oldukları yerde duruyorlardı.

"Selam, Pete."

"Selam, Matt."

"Seni gördüğüme sevindim dostum."

"Ben de," dedi Pete. "Bak, ben de şimdi çıkıyordum. Seni eve atayım mı? Ne dersin?"

Matt polislere baktı. Bazılarının yüzü kıpkırmızı olmuştu. Hepsi de yaylarından fırlamaya hazır halde bekliyorlardı. Sonra yine eski arkadaşına dönü. "Sorun değil, Pete. Ben yolu bulurum."

"Emin misin, bak?"

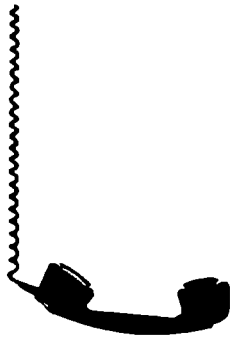
"Evet ya. Sana zahmet olmasın şimdi."

Pete başını salladı. "Seni gördüğüme gerçekten sevindim."

"Ben de."

Matt kısa da olsa bir süre durup bekleyince polislerden ikisi önünü açıp geçmesine izin verdi. Gece havası almak iyi gelmişti doğrusu. Sokakta bir süre yürüdükten sonra bu kez koşmaya başladı.

Gitmesi gereken özel bir yer vardı aklında.

17. Bölüm

Lance Banner hâlâ gülümsüyordu Loren'e. "Yapma. Atla hadi," dedi. "Biraz konuşuruz."

Loren ise Marsha Hunter'ın evine son bir kez göz attıktan sonra yolcu koltuğuna oturdu. Ardından muhitte dolanmaya başladılar.

"Ee," dedi Lance, "Matt'in yengesiyle ne işin vardı bakalım?"

Lance'e konuştukları aralarında kalsın diye yemin ettirse de, ona anlattıkları, genel hatlardan öteye geçmiyordu: Rahibe Mary Rose'un şüpheli ölümünü araştırıyordu, ortada bir cinayet olup olmadığından bile emin değillerdi; Rahibe Mary Rose, Marsha Hunter'ın evini aramış olabilirdi, falan filan. Adama implantlardan ya da rahibenin gerçek kimliğini bilmediklerinden söz etmemişti tabii.

Lance de kendi payına Matt Hunter'la ilgili şeyler söylemişti. Matt evliydi ve ağabeyinin eski hukuk firmasında ayak işlerine bakıyordu. Matt Hunter'ın karısı, diye devam etti Lance, Virginia'lı mıydı, Maryland'li miydi neydi, tam olarak

hatırlamıyordu. Loren'e bu vakada yardım edebilirse ne mutlu onaydı.

Loren ona zahmet etmemesini, bunun kendi soruşturması olduğunu, aklına bir şey gelirse söylemesinin yeterli olacağını söyleyince; Lance başını sallayıp onu arabasına kadar bırakmıştı.

Loren arabadan inmeden önce, "Onu hatırlıyor musun?" diye sordu. "Çocukluğunu yani?"

"Hunter'ı mı?" dedi Lawrence, kaşlarını çatarak. "Evet, tabii ki hatırlıyorum."

"Geleceği parlak bir çocuktu sanki."

"Öyle bir sürü katil var ki."

Loren kapıyı açarken kafasını sallayarak, "Bu söylediğine gerçekten inanıyor musun?" dedi.

Lance cevap vermedi.

"Geçenlerde bir yerde okumuştum," diye devam etti Loren. "Tam ayrıntılarını hatırlamıyorum ama kabaca, gelecekte nasıl olacağımız, beş yaşımıza gelinceye kadar belirlenmiş oluyormuş. Okulda ne kadar başarılı olacağımız, büyüyünce katil olup olmayacağımız, sevme kapasitemiz falan. Sen ne dersin, Lance?"

"Bilmem ki," dedi adam. "Çok da önemli değil sanki."

"Şimdiye kadar epey kötü adam yakalamışsındır ha?"

"Elbette."

"Peki geçmişlerine hiç bakıyor musun?"

"Bazen."

"Bana kalırsa," dedi Loren, "insanların geçmişinde, her zaman bir şeyler bulunabiliyor. Çoğu zaman bir psikoz ya da

travma çıkıyor mesela. Komşular olayı haberlerde seyrettiklerinde, 'Aman Tanrım, bu iyi adamın çocukları doğradığını bilmiyordum. Ne kadar da efendi bir adamdı oysaki!' diyorlar. Ama aslında geçmişlerine döndüğünde, okuldaki öğretmenleriyle, çocukluk arkadaşlarıyla falan konuştuğunda, onlar sana bambaşka bir hikâye anlatıyorlar. Onlar şaşırmıyorlar yani."

Lance yine başını salladı.

"Ee, ne diyorsun bakalım?" diye sordu Loren. "Matt Hunter'ın geçmişinde, onu katil yapacak bir şeyler var mı, yok mu?"

Lance bir süre düşündükten sonra konuştu: "Her şey beş yaşına kadar olup bitiyorsa, bizim gibilere yapacak iş kalmazdı ki."

"Bu bir cevap değil, biliyorsun."

"Dur biraz, elimden geleni yapmaya çalışıyorum şurada. Demek istediğim şu ki, bir üçüncü sınıf öğrencisinin oyun parkındaki alışkanlıklarına falan bakacaksak vay halimize."

Haksız sayılmazdı. Ama öyle ya da böyle, Loren'in gözünü toptan ayırmaması, Matt Hunter'ın peşine düşmesi gerekiyordu. Arabasına binip güney istikametine doğru yol aldı. Acele ederse, hava kararmadan Delaware'deki Wilmington Şirketi'ne varabilirdi.

Matt Hunter'a önce işyerinden ulaşmaya çalışmış, ama dışarı çıktığı için bulamamıştı. Sonra da evini arayıp telesekreterine şöyle bir mesaj bırakmıştı: "Matt, ben Loren Muse. Essex Bölge Savcılığı müfettişiyim. Seninle tanışıklığımız çok eskiye, ta Burnet Hill zamanlarına kadar gidiyor, sanırım. Beni acele arayabilir misin?"

Kapatmadan önce hem ceptelefonunu hem de işyeri numarasını söylemeyi ihmal etmemişti elbette.

Normalde iki saat süren Delaware yolunu bir saat yirmi dakikada aldı Loren. Siren kullanmamıştı ama yol boyunca o küçük, mavi ışığını açık tutmuştu. Hız yapmayı seviyordu. Arabayı hızlı sürüp, silah taşıyamayacaksa emniyet teşkilatında olmanın manası neydi ki?

Randal Horne'un ofisi tam bir üst sınıf avukat odasıydı. Bütün firma depo gibi dip dibe sıralanmış, birbiriyle tıpatıp aynı binalardan birinin üç katına yerleşmişti.

Eski şaşaalı günlerini üstünden epey bir zaman geçtiği belli olan resepsiyon görevlisi kadın Loren'e, onu en son cinsi sapıkların listesinde görmüş gibi bakmıştı. Sonra kaşlarını çatabildiği kadar çatıp, oturmasını söylemişti.

Randal Horne onu tam yirmi dakika bekletti. Klasik bir akıl oyunuydu bu ve bilmeyen de yoktu herhalde. Loren zamanını federal mahkemeler bülteni *The Third Branch* ve *Amerikan Barolar Birliği Resmi Yayın Organı* gibi heyecan verici dergileri karıştırarak geçirdi. Sonunda vazgeçip derin bir of çekti. Öyle sıkılmıştı ki, kapağında Lindsay'nin ya da Colin'in olduğu boyalı şeylere bile razıydı.

Horne nihayet bekleme alanına çıktığında ona ezici bir bakış attı. Adam tahmin ettiğinden genç çıkmıştı ama yine de bir botoks durumları vardı galiba. Saçları biraz uzundu; arkaya doğru dalgalı, ense kısmındaysa kıvırcıktı. Takım elbisesi, yakalarının biraz geniş olmasının dışında kusursuzdu. Belki de geniş yaka yeniden moda olmuştu; bilemedi Loren.

Adam tanışma faslını es geçip hemen konuya daldı. "Si-

zinle konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum, Bayan Muse."

Randal Horne hemen dibinde, tepesinde dikildiği için Loren ayağa kalkamamıştı. Ama sorun değildi. Belli ki, seni boyumla bile ezerim demeye çalışıyordu. 1,50'den biraz uzun biri olarak, hayatının hikâyesiydi bu. Bir yandan, kasıklarına bir yumruk indirip diz çöktürmeyi de istemiyor değildi ama adamın oyununu oynamasına izin verecekti şimdilik.

Savaşçı resepsiyoncu teyze ise arkada, aşırı rujdan çoraklaşmış dudaklarında hafif bir gülümseme, cereyan etmekte olan sahneyi seyrediyordu.

"Benim tek istediğim," diye söze girdi Loren, "seri numarası 89783348 olan göğüs implantlarını satın alan kadının kimliğini öğrenmek."

"Öncelikle," diye karşılık verdi Horne, "bunlar çok eski kayıtlar. SurgiCo kayıtlara kadının değil, ameliyatı yapan doktorun ismini yazmış."

"Tamam, o da olur."

Horne kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunun için mahkeme emriniz var mı, dedektif?"

"Yolda, geliyor."

Bunun üzerine adam ona en ukala, en çok şey anlatan sırıtışlarından birini gösterdi. "Tamam o zaman," dedi sonra, "ben odama dönüyorum. Emir belgeniz geldiğinde Tiffany'ye bir zahmet haber verirsiniz."

İsminin söylendiğini duyan minik kuş tüylerini kabartıağzı kulaklarında kulaktan kulağa sırıttı. Bunun üzerine Loren parmağını ona doğru uzatıp, "Dişinizde ruj kalmış," dedi. Sonra

yeniden Randal Horne'a döndü. "Neden mahkeme emri istediğinizi sormamda sakınca var mı?"

"Hasta haklarıyla ilgili yeni yeni kanunlar çıkıp duruyor ve biz de Lockwood olarak bu kanunlara uymayı görev biliyoruz."

"İyi ama söz konusu kadın hayatını kaybetti."

"Olsun."

"Ayrıca işin içinde tıbben sır sayılacak bir şey de yok. Kadının implantları olduğunu biliyoruz. Biz sadece cesedi teşhis etmeye çalışıyoruz."

"Bunun için başka yöntemler de vardır muhakkak."

"Elimizden geleni yapıyoruz, buna emin olabilirsiniz. Ama şimdiye kadar..." Susup omuz silkti Loren.

"Maalesef şirket politikamızı değiştiremeyiz."

"Ama sizin bu şirket politikanız, yanlış anlamayın ama, epey bir esnek aslında, Bay Horne."

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Bir saniye." Loren arka cebinden, katlanmış kâğıt parçaları çıkarmaya başladı. "Buraya gelirken yolda bazı New Jersey vakalarınızı inceledim. Ve gördüğüm kadarıyla, şirketiniz geçmişte emniyet teşkilatıyla hep işbirliği içinde çalışmış. Geçen temmuz, Somerset'te bulunan cesetle ilgili kayıtlarınızı paylaşmışsınız mesela. Altmış altı yaşındaki Bay Hampton Wheeler'ın, kimliği tespit edilemesin diye kafası ve parmakları kesilmiş ama katil, adamın kalp pili olduğunu unutmuş ya da hiç bilmiyormuş. İşte tam o noktada siz devreye girip, maktulün kalp piliyle ilgili bilgileri yetkililere vermişsiniz. Yine başka bir vakada..."

"Dedektif... Muse'du, değil mi?"

"Müfettiş."

"Bakın, Müfettiş Muse. Ben çok meşgul bir insanım. Lütfen siz rahatınıza bakın. Mahkeme emriniz geldiğinde, Tiffany'ye haber vermeniz yeter."

"Bir saniye." Loren dönüp resepsiyon savaşçısına baktı. "Tiffany mi dediniz siz? Gerçek ismi bu değildir herhalde, öyle değil mi?"

"Kusura bakmayın ama..."

"Bay Horne, mahkeme emri falan gelmeyecek, blöf yapıyordum. Ama bunu siz de biliyorsunuz elbette."

Randal Horne bir şey söylemedi.

Loren kafasını eğip sehpanın üzerindeki dergilere baktı. Sonra kaşlarını çatıp, yeniden Horne'a döndü. Ama bu kez ayağa da kalkmıştı. "Demek istediğim," diye söze girdi, "blöf yaptığımı apaçık anlamıştınız."

Horne bir adım geri gitti.

"Ama gerçekte," diye devam etti Loren, ondan çok kendiyle konuşuyormuş gibi, "söylediklerim doğru da olabilirdi. Biraz zaman alırdı, evet, ama pekâlâ federal mahkemeye başvurabilirdim de. Mahkeme emri çıkarmakta ne var ki basit bir vakada hangi hâkim olsa çıkarırdı bu emri."

Randal Horne Loren'in konuyu bir an önce toparlamasını bekliyor gibiydi.

"Tabii federal seviyede birileri önüne çıkmazsa."

Horne boğazını temizleyip saatine baktı. "Benim gerçekten gitmem gerekiyor," dedi.

"Şirketiniz başlangıçta bizimle işbirliği içindeymiş. Eldon

böyle söyledi. Ama sonra, ne olmuşsa vazgeçmişsiniz bundan. Neden? Federaller müdahale etmediyse kim etmiş olabilir ki?" Kafasını kaldırıp ona baktı. "Federallerin bu vakayla ilgileri tam olarak nedir?"

"Bu bizi ilgilendirmez," dedi Horne. Bu dikkatsizliğine çok şaşırmış gibi eliyle ağzını örttü. Onunla göz göze geldiklerinde Loren ona bir kıyak yaptığını anlamıştı. Adam başka bir şey söylemedi; ama yeterince söylemişti zaten.

FBI. Önüne çıkan onlardı demek ki.

Loren bunun nedenini sezer gibi olmuştu.

Loren arabaya bindiğinde her şeyi bir kez daha gözden geçirdi.

FBI'dan kimleri tanıyordu?

Orada çalışan birkaç arkadaşı vardı ama bu seviyede yardımcı olabilecek kişiler değillerdi. İçinde, bir ipucu bulmanın bildik heyecanını hissediyordu. Bu iş büyüktü; buna şüphe yoktu. FBI vakayı yakın takibe almıştı. Rahibe Mary Rose numarası yapan kişiyi bulmak için kollarını her yere uzatmış, meme implantlarını tedarik eden şirkete bile bulaşmışlardı.

Başını salladı kendi kendine. Evet, bütün bunlar şu an için spekülasyondan öteye gidemezdi belki ama çok da mantıksız şeyler değildi. Kurbanla başla: Rahibe Mary Rose bir çeşit kaçak ya da tanık olmalıydı. FBI için değerli biri.

Güzel. Aynen böyle devam et.

Uzun zaman önce, Rahibe Mary Rose (ya da ismi her neydiyse artık) kaçmıştı. Bunun ne zaman olduğunu kestirmek

güçtü, ama Rahibe Katherine'e bakılırsa, son yedi yıldır St. Margaret'te öğretmenlik yapıyordu. Yani ortada böyle bir süre vardı en azından.

Loren durup bu düşüncenin dallarını takip etmeye başladı. Rahibe Mary Rose en az yedi yıldır kaçak hayatı yaşıyordu. Peki federaller bunca zamandır onu mu arıyorlardı?

Bu da mantıklıydı.

Demek ki Rahibe Mary Rose epey başarılı bir şekilde saklanmıştı. Kimliğini değiştirmişti mesela. Muhtemelen işe, Rahibe Katherine'in sözünü ettiği; Oregon'daki şu muhafazakârlarla başlamıştı. Kim bilir orada ne kadar kalmıştı?

Ne fark ederdi ki? Önemli olan, niyeti her neyse artık, yedi yıl önce doğuya gelmeye karar vermiş olmasıydı.

Loren ellerini ovuşturdu. İyi gidiyordu.

Rahibe Mary Rose New Jersey'ye gelip St. Margaret'te öğretmenlik yapmaya başlar. Neresinden bakarsan bak, iyi bir öğretmen, iyi bir rahibedir; sevgi dolu ve çalışkandır; sessiz sakin bir hayat sürmektedir. Böyle böyle aradan yedi yıl geçer. Belki de artık güvende olduğunu hissediyordur. Belki bu yüzden bir dikkatsizlik yapıp, eski hayatından birilerine ulaşmaya çalışmıştır. Ya da öyle bir şeyler.

Geçmişi bir şekilde yakalamıştır onu. Birileri kim olduğunu öğrenmiştir. Ve sonra o birileri manastırdaki küçük odasına girip ona işkence eder, ardından yastıkla boğarak öldürür onu.

Loren onu sessizce anmak istermiş gibi, bir anlığına durdu.

Pekâlâ, diye düşündü, sırada ne var?

Federallerden kadının kimliğini alması gerekiyordu.

Ama nasıl?

Aklına tek bir yol geliyordu: Karşılığında onlara bir şey ver. İyi ama onlara verecek nesi vardı ki?

Matt Hunter vardı mesela.

Federaller muhtemelen onun bir iki gün arkasındaydı şimdi. Telefon kayıtlarını ele geçirmiş olabilirler miydi? Şüpheli. Öyle olsa bile, Marsha Hunter'ın arandığını biliyor olsalar bile, Matt Hunter'la bağlantıyı kurmuş olabilirler miydi?

Daha da şüpheli.

Loren otoyola girince ceptelefonunu çıkardı. Şarjı bitmişti. Aptal alete lanet okudu. Ceptelefonlarıyla ilgili söylenen en büyük yalan, şarjın dayanma süresiydi. Onunkinin *standby*'da bir haftaya kadar dayanması gerekiyordu ama gerçekte, otuz altı saat dayansa şükrediyordu Loren.

Torpido gözünü açıp şarj aletini çıkardı. Bir ucunu çakmak yerine, diğerini telefona taktı. Telefonun LCD ekranı birden canlanıp bekleyen üç mesajı olduğunu bildirdi.

İlki annesindendi. "Selam tatlım," diyordu annesi, tuhaf bir şekilde şefkatli bir sesle. Bu onun kamuya açık sesiydi; birilerinin duyup annelik yeteneklerini ayıplamasından çekindiği zamanlarda kullandığı sesi. "Renato'nun yerinden pizza söyler, bir de film koyarız diye düşündüm. Russell Crowe'un yeni filminin DVD'si çıkmış. Ne bileyim işte, sadece ikimiz, kız kıza bir gece geçiririz. Sen ne dersin bakalım?"

Loren kendini fazla kaptırmamak için kafasını salladı ama gözyaşları gelmişti bile. Ah şu annesi! Onu ne zaman silmeye çalışsa, hayatından çıkarmaya, babasının ölümü yüzünden onu suçlayıp kin tutmaya çalışsa, o bir yolunu buluyor, şaşırtıcı bir

şeyler söyleyerek gerisingeri dönmesine neden oluyordu.

"Evet," dedi Loren, arabanın içinde kendi kendine. "Çok iyi olur derim."

Ancak diğer iki mesaj o planı suya düşürmekte gecikmedi. İkisi de patronundan, Bölge Savcısı Ed Steinberg'dendi ve ikisi de kısa ve vurucuydu. İlkinde, "Beni ara. Hemen," diyordu. İkincisinde de, "Ne cehennemdesin sen? Beni ara. Saat kaç olursa olsun. Başımız belaya girmek üzere."

Ed Steinberg durumları abartmayı ya da insanları olmadık saatlerde aramayı seven biri değildi. Öyle bakınca eski kafalı bir adamdı. Loren'de onun ev telefonu vardı ama adamı evden bir kez olsun aramamıştı. Steinberg iş saatleri dışında rahatsız edilmeyi sevmiyordu. Sloganı çok açıktı: Git biraz yaşa. Derdin her neyse bekleyebilir. Genelde saat beş dedi mi çıkardı işten. Loren onu altıdan sonra ofiste gördüğünü hatırlamıyordu.

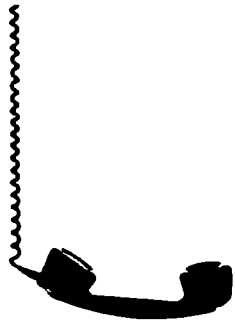
Şimdiyse saat altı buçuk olmuştu. Ona önce ofisten ulaşmayı denedi. Sekreteri Thelma hâlâ işte olabilirdi. En azından ona nasıl ulaşabileceğini söylerdi. Ama telefon bir kez çaldıktan sonra bizzat Ed Steinberg tarafından açıldı.

Bu iyiye işaret değildi.

"Neredesin sen?" diye sordu Steinberg.

"Delaware'den dönüyorum."

"Hemen buraya gel. Büyük bir sorunumuz var."

18. Bölüm

Las Vegas, Nevada
FBI Bölge Ofisi
John Lawrence Bailey Binası
Görevli Özel Ajanın Ofisi

Adam Yates için gün her zamanki gibi başlamıştı.

En azından o böyle inanmak istemişti. Oysaki Yates için hiçbir gün, herhangi bir gün değildi; en azından son on yıldır böyleydi bu. Her bir gün, malum sona gelmeden önce, zamandan ödünç alınmış gibiydi. Geçmişte yaptığı hatalarını başarılı bir şekilde atlattığının söylenebileceği bir zamanda bile korku beyninin bir ucunu kemiriyor, onu ezdikçe eziyordu.

Yates bir zamanlar, yani gençken gizli ajandı. Şimdi, on yıl sonrasında ise FBI'ın en gözde bölgelerinden biri olan Nevada'da, görevli özel ajanlık yapıyordu. Yıllar içinde basamakları teker teker çıkmış, bu sırada en ufak bir sorunla bile karşılaşmamıştı.

Şimdi de sabah işe giderken sıradan bir güne başlıyor gi-

biydi. Ama başdanışmanı Cal Dollinger odasına girdiğinde, ikisi neredeyse on yıldır bu konuda tek bir söz etmemiş olmalarına rağmen, eski dostunun yüzünde gördüğü bir şeyden anlamıştı o günün bugün olduğunu, bugüne kadarki bütün günlerin çalıntı olduğunu.

Yates'in gözü kısacık bir an, masasının üzerinde duran resme gitti. Bir aile fotoğrafıydı bu. Bess'le ve üç çocuğuyla birlikte çekildikleri bir fotoğraf. Kızlar yavaş yavaş ergenliğe, yani hiçbir babanın asla tam olarak hazır olamayacağı o dönemlerine adım atmaya başlamıştı. Yates oturmaya devam etti. Üstünde her zamanki üniforması; bermuda pantolonu, çorapsız ayakkabıları ve parlak renkli tişörtü vardı.

Cal Dollinger masanın yanında, tepesinde durmuş dikiliyordu. İriyarı bir adamdı Cal; neredeyse iki metre boyunda, 150 kiloluk bir devdi. Yates ile Cal'in dostlukları çok eskiye; sekiz yaşındayken ilk kez tanıştıkları Collingwood İlkokulu'nun üçüncü sınıfına kadar uzanıyordu. Bazıları onlara, Steinbeck'in *Fareler ve İnsanlar*'ındaki karakterlere atfen, Lenny ve George diyorlardı. Bunda az da olsa bir doğruluk payı vardı gerçekten. Cal de iriyarı, inanılmaz güçlü bir adamdı. Ama Lenny'nin çekingenliği ve nezaketi yoktu onda. Hem fiziksel hem de duygusal olarak kaya gibi sağlam bir adamdı. Bir tavşanı severken öldürebilir ve bunu kendine hiç dert etmezdi. Ama ikisinin arasındaki bağ, göründüğünden çok daha kuvvetliydi. Yeterince uzun seneler birlikte olunca, birbirini yeterince beladan kurtardıkça böyle oluyor; aranızda koparılması neredeyse imkânsız bir bağ kuruluyordu. Cal biraz acımasız olabilirdi –buna kimse itiraz edemezdi herhalde– ve de şiddete eğilimli çoğu insanda olduğu

gibi, onun için de hayat siyahlarla ve beyazlarla doluydu. Fakat yıllar içinde beyaz bölgesi iyice küçülmüş; uğurlarına gerekirse canını vereceği karısından, çocuklarından, Adam'dan ve Adam'ın ailesinden başkasını almaz olmuştu. Onların dışındaki dünya ise siyah, simsiyah, cansız bir görüntüden, bulanık bir arka plandan başka bir şey değildi.

Adam Yates de bekliyordu ama Cal kadar bekleyemezdi herhalde.

"Ne oldu?" diye sordu Adam nihayet.

Cal'in gözleri odayı taradı. Etrafta dinleme aygıtları olmasından korkuyordu. "O ölmüş."

"Hangisi?"

"Eskisi."

"Emin misin?"

"Cesedi New Jersey'de bulunmuş. Kimliğini meme implantlarından tespit ettik. En son rahibe olarak yaşıyormuş."

"Şaka yapıyorsun."

Cal gülümsemedi. Şaka yapmıyordu.

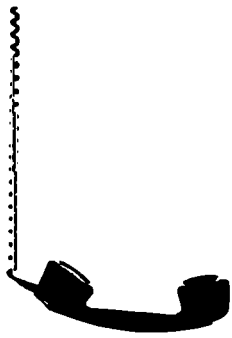
"Peki ya," –Yates, Clyde'ın ismini anmak istemiyordu– "o?"

Cal omuz silkti. "Hiç fikrim yok."

"Ya kaset?"

Cal kafasını salladı. Her şey Adam Yates'in tahmin ettiği gibi gelişiyordu. Bu iş kolay kolay bitmeyecekti. Hatta hiç bitmeyecekti. Karısına ve çocuklarına bir kez daha baktı. Büyük odasına, duvarlardaki onur belgelerine, masanın üstündeki isim plakasına baktı. Ailesi, kariyeri, bütün hayatı bir pamuk ipliğine bağlıydı şimdi.

"New Jersey'ye gitmemiz gerekiyor," dedi Cal'e.

19. Bölüm

Sonya McGrath kilide anahtar sokulduğunu duyduğunda şaşırdı.

Bugün oğlunun ölümünün üzerinden on yıldan fazla geçmiş olmasına rağmen, Stephen'ın fotoğrafları, sehpaların üzerlerindeki aynı çerçevelerin içinde duruyordu. Tabii zaman içinde onlara başka fotoğraflar da eklenmişti. Sonya'nın büyük kızı Michelle, geçen sene evlendiğinde bol bol fotoğraf çekilmişti haliyle. Bunlardan da bazıları şöminenin üstüne yerleştirilmişti. Ama ne olursa olsun, Stephen'ın hiçbir fotoğrafı kaldırılmamıştı. Eşyalarını toplamış, odasını yeniden boyatmış, elbiselerini hayır kurumlarına vermiş, eski arabasını satmışlardı; ama o fotoğraflara ne Sonya ne de Clark dokunmuştu.

Kızları Michelle çoğu gelin gibi evlilik töreni sırasında topluca fotoğraf çektirmek istemişti. Jonathan adındaki damatlarının ailesi epey genişti. Bütün bildik fotoğraflar çekilmişti. Sonya ile Clark üstlerine düşeni yapmış; kızlarıyla, damatlarıyla, damatlarının ailesiyle her türlü pozu vermişlerdi. Ancak fotoğrafçı, "Bir de McGrath Ailesi'ni birlikte alalım," dediğinde

herkesin suratı düşmüştü. Sonya, Clark, Michelle ve Michelle'in küçük kardeşi Cora'nın yer aldığı "McGrath Aile fotoğrafı"nda tek eksik Stephen olmuştu.

Koca eve yine sessizlik çökmüştü. Cora üniversiteye başladığından beri böyleydi bu. Clark "her zamanki gibi" geç saatlere kadar çalışacaktı. Sonya bunun, yeni metresiyle yatacağı anlamına geldiğinin farkındaydı ama umursamıyordu. Clark'ın vaktini nerede geçirdiği çok da önemli değildi aslında. Yanındayken ev daha bir sessiz ve ıssız oluyordu zaten.

Şimdi de sinema odasında bir DVD takmış, karanlıkta tek başına oturuyordu. Tom Hanks'in bir filmini kiralamıştı ama henüz oynat tuşuna basmamıştı.

Tanrım, diye düşündü, *bu kadar mı acınacak haldeyim?*

Sonya hep popüler bir kadın olmuştu oysaki. Hiçbir zaman arkadaşsız kalmamıştı. Şimdiki bu durum için suçu onların üstüne atmak da mümkündü. Arkadaşlarının, Stephen'ın ölümünden sonra, bu acılı atmosfere katlanamayıp o ya da bu nedenle uzaklaşmaya başladıkları, sonunda ilişkilerini tamamen kopardıkları söylenebilirdi. Ama haksızlık olurdu bu.

Bir yere kadar doğru olsa bile, bu kopuşun asıl sorumlusu eşi dostu değil, Sonya'nın kendisiydi. Onları iten, kendinden uzaklaştıran o olmuştu. Kimseden teselli istememişti. Kimsenin, yanında durup acısını paylaşmasını istememişti. Böyle mutsuz olmak da istememişti ama belki de en kolay ve de dolayısıyla en iyi alternatifti mutsuz olmak.

Dış kapı açıldı.

Sonya salondaki sehpanın lambasını açtı. Dışarısı karanlıktı ama bu havasız odada bir önemi yoktu bunun. Pencereler-

deki panjurlar ışığı engelliyordu. Önce mermer holde, sonra da cilalanmış ahşap zeminde yankılandı ayak sesleri. Sesler ona doğru geliyordu.

Bekledi Sonya.

Bir süre sonra Clark belirdi kapıda. Hiçbir şey söylemeden öylece dikiliyordu. Sonya biraz inceledi onu. Kocası her zamankinden yaşlı görünmüştü gözüne. Belki de evlendiği adamı uzun zamandır doğru düzgün incelememiş olduğundandı. Adam beyaz beyaz dolaşmaktansa, saçlarını boyatmayı tercih etmişti. Clark bu boyama işini de, diğer şeylerde olduğu gibi titizlikle halletmişti ama yine de belli oluyordu. Şimdi teni de biraz solgun gibiydi. Ve de daha zayıf görünüyordu.

"Ben de tam film koyuyordum," dedi Sonya.

Clark ona boş boş baktı.

"Clark?"

"Biliyorum," dedi adam.

Sanki Sonya'nın bir film koyacağını değil de başka bir şeyi biliyormuş gibi çıkmıştı sesi. Sonya ondan bunu açıklamasını istemedi. Gerek yoktu. Sessizce oturup bekledi.

"Müzeye yaptığın ziyaretlerden haberim var," diye devam etti Clark. "Hatta uzun zamandır biliyorum."

Sonya bu kez ne cevap vereceğini düşünmeye başladı. "Ben de senin çevirdiğin işleri biliyorum," dese fazlasıyla savunmacı ve tam anlamıyla alakasız olurdu. Burada konu, birbirlerinin ilişkileri değildi ne de olsa.

Elleri iki yanında, huzursuz bir şekilde dikilmeye devam ediyordu Clark.

"Ne zamandır biliyorsun?" diye sordu Sonya.

"Birkaç ay oldu."

"Madem öyle neden şimdiye kadar bir şey söylemedin?"

Omuz silkti adam.

"Nasıl öğrendin peki?"

"Seni takip ettirdim."

"Takip mi ettirdin? Özel dedektif falan mı tuttun?"

"Evet."

"Niye ki?" dedi Sonya, bacak bacak üstüne atarken. Bir çeşit ihanet sayılabilecek bu davranışla yaralanmıştı; sesi biraz tiz çıkmaya başlamıştı. "Benim birileriyle yattığımı falan mı sandın?"

"O adam Stephen'ı öldürdü."

"Kazaydı o."

"Gerçekten mi? O küçük öğlen yemeklerinizde böyle mi söylüyor sana? Benim oğlumu nasıl kazara katlettiğini mi anlatıyor?"

"Bizim oğlumuz," diye düzeltti Sonya.

Adamın yüzüne o anda, Sonya'nın daha önce kendine çevrildiğini görmediği bir bakış gelmişti. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Neyi nasıl yaparım, Clark?"

"Onunla nasıl buluşursun! Onu nasıl olur da affedersin!"

"Ben onu hiç affetmedim ki."

"Teselli etmişsindir o zaman."

"Konu o da değil."

"Neymiş peki konu?"

"Ben de bilmiyorum," dedi Sonya, ayağa kalkarken. "Clark, dinle beni. Stephen'ın başına gelen bir kazaydı."

Adamdan alaycı bir homurtu çıktı. "Kendini böyle mi te-

selli ediyorsun, Sonya? Bunun bir kaza olduğunu söyleyerek mi?"

"Teselli etmek mi?" İçi birdenbire ürpermişti. "Ortada teselli falan yok, Clark. Hiçbir zaman da olmadı. Kazaymış, cinayetmiş, ne fark eder ki? Stephen öyle ya da böyle ölmedi mi?"

Sessizlik.

"Olan şey kazaydı, Clark."

"Seni ikna etmeyi başarmış demek ki."

"Aslında tam tersi."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Buna o da emin değil demek. Muazzam bir suçluluk duygusu çekiyor."

"Zavallıcık," dedi Clark, suratını buruşturarak. "Nasıl bu kadar saf olabiliyorsun, anlamıyorum."

"O zaman sana bir şey sorayım," dedi Sonya, ona doğru bir adım atarak. "Şayet yere başka türlü düşselerdi ya da Stephen düşerken kenara kaysaydı ve kafasını kaldırıma vuran Matt Hunter olsaydı..."

"Hiç girme oralara."

"Hayır ama Clark, beni dinlemen lazım." Ona doğru bir adım daha attı. "Her şey farklı şekilde gelişseydi, ölen Matt Hunter olsaydı ve de Stephen onun üstünde kalsaydı..."

"Seninle varsayımlar hakkında konuşacak halde değilim, Sonya. Bütün bunların bir önemi yok."

"Belki benim için var."

"Neden ki?" diye karşı çıktı Clark. "Az önce, öyle ya da böyle Stephen öldü, diyen sen değil miydin?"

Sonya bir şey söylemedi.

Clark odaya girdi, Sonya'ya dokunmadan yanından geçti, kendini bir koltuğa bıraktı ve başını önüne eğip ellerinin arasına aldı. Sonya hâlâ bekliyordu.

"Texas'ta çocuklarını boğan bir anne vardı, hatırlıyor musun?" diye sordu adam nihayet.

"Ne alakası var şimdi?

"Beni sadece biraz dinle, olur mu? O vakayı hatırlıyor musun? Çalışmaktan kafayı oynatmış anne, çocuklarını küvette boğmuştu hani. Bu arada dört beş tane de çocuğu vardı kadının. Korkunç bir haberdi. Savunma, haliyle kadının delirdiğini iddia etmişti. Kocası da kadına destek çıkmıştı. Hatırlamıyor musun? Haberlerde kaç gün çıktı?"

"Ee?"

"O haberleri seyrederken ne düşünmüştün?"

Cevap vermedi Sonya.

"Ben ne düşündüğümü söyleyeyim mi?" diye devam etti Clark. "Kimin umurunda ki, diye düşünmüştüm. Bundan hemen taş kalpli olduğum gibi bir sonuç çıkarma. Ben sadece arada bir fark göremediğim için öyle düşünmüştüm. Kadının biri, sonraki elli yılını ha tımarhanede geçirmiş, ha hapishanede elektrikli sandalyeyi bekleyerek geçirmiş; ne fark eder ki? Sonuçta kendi çocuklarını öldürmüş mü, öldürmemiş mi? Hayatı kaymış mı kaymamış mı?"

Sonya gözlerini kapadı.

"İşte benim Matt Hunter'a bakışım da böyle. O sonuçta oğlumuzu öldürdü. İster kazara olsun, ister kasıtlı, ben oğlumu kaybettim mi, kaybetmedim mi? Gerisi benim için boş. Anlıyor musun?"

Clark'ın tahmin ettiğinden çok daha iyi anlıyordu Sonya. Gözyaşlarının kaçmasına engel olamadı. Dönüp kocasına baktı. Clark da çok acı çekiyordu. Hadi git, demek istedi ona. Git kendini işine, metresine falan göm. Git hadi.

"Seni incitmek istememiştim," dedi nihayet.

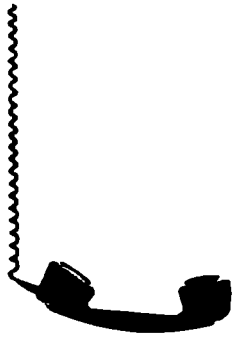
Clark başını salladı.

"Onunla görüşmeyi bırakmamı ister misin?" diye sordu Sonya bu kez.

"Bırak desem ne fark edecek ki?"

Sonya cevap vermedi.

Clark ise ayağa kalkıp odadan çıktı gitti. Sonya birkaç saniyeye kalmadan, dış kapının kapandığını duydu. Bir kez daha yalnız kalmıştı.

20. Bölüm

Loren Muse Delaware'den Newark'a dönüşte, gidişinden bile hızlı geldi. Ed Steinberg yeni mahkeme binasının üçüncü katındaki odasında yalnızdı.

"Kapıyı kapat," dedi patron, onu görür görmez.

Steinberg perişan halde görünüyordu. Kravatını gevşetmiş, gömleğinin bir kolunu diğerinden daha yukarı kıvırmıştı. Onu birkaç kez bu hallerde görmüştü. Steinberg'i seviyordu Loren. Zeki, alavereden dalavereden uzak bir adamdı. İşinin politikaya bulaşan kısmından nefret ederdi ama oyunun kurallarını bilir, ona göre oynardı.

Loren patronunun Harley tepelerinde gezen, iriyarı, kıllı Vietnam gazisi havalarını seksi buluyordu. Steinberg evliydi tabii ki. Üniversiteye giden iki çocuğu bile vardı. Klişe bir laftı ama doğruydu: İyiler çoktan kapılmış oluyordu.

Loren gençken annesi onu erken yaşta evlenmemesi için uyarır dururdu. Loren annesinin bu tavsiyesine bilinçli olarak uyduğunu sanmıyordu; aksine, çok da aptalca bir fikir olduğunu düşünmüştü. İyi adamlar, bağlanıp aile kurmayı kabullenenler,

erkenden kapatılmış oluyordu. Yıllar geçtikçe hedef alanı da daralmaya başlamıştı. Şimdiyse arkadaşlarının "ikinci el" dedikleri tiplere, lisede yedikleri reddedilmelerin acısını çıkartmaya çalışan ya da hâlâ ilk evliliklerinin şokunu atlatamamış olan kilolu, boşanmış erkeklere razı olmak zorundaydı.

"Delaware'de ne arıyordun?" diye sordu Steinberg.

"Şu bizim rahibenin izini sürüyordum."

"Delawareli miydi ki o?"

"Yoo." Loren implantların seri numaralarını, şirketin başta işbirliği yapıp sonradan yan çizmesini, federallerle bağlantısını çabucak anlattı ona. Steinberg onu dinlerken bıyığını küçük bir cv hayvanıymış gibi okşayıp durmuştu. Loren hikâyesini bitirdiğinde Steinberg, "Oralara bakan Pistillo adında bir federal tanıyorum. Yarın sabah onu arayıp bilgi almaya çalışırım," dedi.

"Teşekkür ederim."

Steinberg bıyığını okşamaya devam etti. Bakışlarını kaçırdı.

"Beni bu yüzden mi görmek istiyordun?" diye sordu Loren. "Rahibe Mary Rose vakası yüzünden mi?"

"Evet."

"Ee?"

"Olay yeri inceleme uzmanı arkadaşlar rahibenin odasını incelemişler."

"Biliyorum."

"Ve de sekiz ayrı parmak izi bulmuşlar," dedi Steinberg. "Bir tanesi Rahibe Mary Rose'un izlerine uyuyormuş. Altı tanesi, St. Margaret'teki rahibelerin ve çalışanların izleriymiş. Şu anda onları da, sabıkaları falan varsa diye araştırıyoruz."

Durdu.

Loren masanın yanına gelip oturdu. "Sanırım," diye söze girdi, "sekizinci izle ilgili bir şeyler oluyor."

"Evet." Bu kez gözlerini kaçırmamıştı. "Seni de bu yüzden geri çağırdım."

"Dikkat kesildim, dinliyorum."

"İzler Max Darrow diye bir adama ait çıktı."

Loren patronunun biraz daha konuşmasını bekledi. Sessiz kaldığını görünce, "Bu Darrow'un sabıkası var herhalde? diye sordu."

Ed Steinberg kafasını hafifçe sallayarak, "Hayır," dedi.

"Madem öyle, izlerin ona ait olduğunu nasıl buldunuz?"

"Adam Silahlı Kuvvetler mensubuymuş."

Loren uzaklardan bir telefon sesi duydu. Kimse açmıyordu telefonu. Steinberg büyük, deri koltuğuna yaslanıp, yukarı bakmak için başını hafifçe kaldırdı. "Max Darrow buralı değil," dedi sonra.

"Oo?"

"Nevada, Raleigh Heights'ta yaşamış. Reno'ya yakın bir yerde."

Loren bu yeni bilgiyi bir süre düşündükten sonra, "Reno ile New Jersey'deki bir manastır arasında epey bir mesafe var," dedi.

"Aynen." Steinberg hâlâ yukarı bakıyordu. "Adam bizim işleri de yapmış."

"Darrow polis miymiş?"

Steinberg başını salladı. "Emekli olmuş. Dedektif Max Darrow. Vegas'ta yirmi beş yıl cinayet masasında çalışmış."

Loren şimdi bunu, Rahibe Mary Rose'un kaçak oluşuyla

ilgili teorisine uydurmaya çalışıyordu.

Belki rahibe de Vegaslıydı ya da Renolu. Belki de bu Max Darrow'la geçmişte yolları bir şekilde kesişmişti.

Atılması gereken bir sonraki adım çok açıktı. "Max Darrow'u bulmak zorundayız."

"Biz bulduk bile," dedi Ed Steinberg, yumuşak bir sesle.

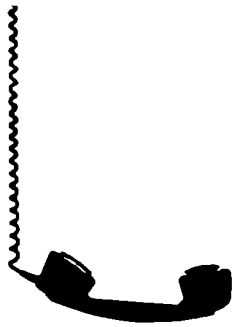
"Nasıl yani?"

"Darrow ölmüş."

İkisinin gözleri buluşurken, taşlar yerine oturmaya başlamıştı bile. Loren, Trevor Wine'ın kemerini düzeltişini görür gibi olmuştu. Adam cinayet kurbanını nasıl tarif etmişti?

"Emekli, beyaz bir adam... bir turist."

Steinberg başını salladı. "Darrow'un cesedini Newark'ta, 14. Cadde'nin oradaki mezarlıkta bulduk. Kafasına iki el ateş edilmiş."

21. Bölüm

Nihayet yağmur yağmaya başlamıştı.

Matt Hunter Landmark barından çıkmış, Northfield Bulvarı'na doğru yürüyordu. Peşine takılan olmamıştı. Vakit geçti, hava karanlıktı ve o da zilzurna sarhoştu ama bütün bunların bir önemi yoktu. İnsan doğup büyüdüğü yerleri avucunun içi gibi bilirdi.

Hills Caddesi'nin oradan sağa saptı. On dakikaya kalmadan da ulaştı gitmek istediği yere. Emlakçının, üzerinde KONTRATLI yazan tabelası hâlâ yerindeydi. Birkaç güne kalmadan bu ev onun olacaktı. Kaldırıma oturup evine baktı. Tepesine kiraz büyüklüğünde yağmur damlaları yağıyordu.

Yağmur ona hapishaneyi hatırlatmıştı. Dünya nasıl da bir anda kararmış, rengini ve şeklini kaybetmişti. Yağmur hapishane asfaltının rengindeydi. Matt on altı yaşından beri lens takıyordu –şimdi olduğu gibi– ama içerideyken gözlük takmış, çoğu zamansa gözlüksüz dolaşmıştı. Etrafını gri, boz bulanık bir şekilde görmek işe yarıyordu.

Şimdiyse gözleri almayı planladığı eve çevriliydi. Çok ya-

kında güzel ve hamile karısı Olivia'yla birlikte buraya taşınacaklar, ilk bebekleri bu evde doğacaktı. Muhtemelen arkası da gelecekti. Olivia üç çocuk istiyordu.

Ön tarafta beyaz çitler yoktu ama isterlerse olurdu elbette. Bodrumun işleri henüz bitmemişti ama Matt'in elinden iş geliyordu, o meseleyi de çabucak hallederdi. Arka taraftaki salıncak eski, paslı bir şeydi, onu atmak gerekiyordu. Olivia daha bu evi alma fikri kafalarında yokken bile seçmişti istediği modeli. Sedir ağacından, kıymık yapmayan, şık bir salıncak olacaktı.

Matt bütün bunları, üç odalı bu yuvada yaşamayı, gelecek günleri hayalinde canlandırmaya çalıştı. Evin biraz elden geçirmenin yanında tek ihtiyacı; gürül gürül yanan bir şömine, yemek masasında kahkahalar, gördüğü kâbus yüzünden onların yataklarına gelecek bir çocuk, bir de sabahları Olivia'nın yüzünü görerek uyanmaktı. Biraz uğraşınca görebilmişti bu resmi; bir an kendi kendine gülümsedi.

Fakat o görüntü çok da uzun kalmamıştı zihninde.

Kimi kandırıyordu ki?

Olivia'ya ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, bunun, sonun başlangıcı olduğuydu. Masal bitmişti. Sonya McGrath'ın da dediği gibi, telefondaki o görüntüler bir kalk borusu, bir uyandırma servisi, "bütün bunlar yalan mıymış" anıydı. İşin garip yanı, bunu derinlerde bir yerde hep biliyor olmasıydı.

Gidenler geri dönmüyordu.

Stephen McGrath yanından ayrılacak gibi durmuyordu. Matt ne zaman kabuğuna çekilse, Ölü Stephen yanında bitiyor, arkasından yetişip omzuna dokunuyordu.

"Ben yine buradayım, Matt. Hâlâ seninleyim..."

Matt yağmurda oturmaya devam ediyordu. Saat kaç olmuştu acaba? Ne önemi vardı ki? Bu kez de aklına, o siyah saçlı Charles Talley'nin lanet olası resimleri, telefondaki alaycı fısıltıları gelmişti. Bu daha nereye kadar gidecekti? İşte Matt'in cevabını bilmediği en önemli soru buydu. Sarhoş ya da ayık, evde ya da dışarıda, yağmur başından aşağı boşanırken ya da değil...

İşte o zaman bir şimşek çaktı kafasında.

Yağmur.

Matt kafasını kaldırıp, yağın yağmurlar, dermiş gibi baktı yukarı. Yağmur. Sonunda. Yağmur yağıyordu işte. Kuraklık nihayet bitiyordu.

İyi ama cevap bu kadar basit olabilir miydi?

Matt bunu da düşündü. Öncelikle eve gitmesi gerekiyordu. Gidip Cingle'ı araması gerekiyordu. Saat kaç olursa olsun mühim değildi. Halden anlardı Cingle.

"Matt?"

Arabanın yaklaştığını duymamıştı ama o ses, şimdi bile, bu şartlar altında olsa bile... Matt elinde olmadan gülümsedi. "Selam, Lance." Sonra kafasını kaldırıp, minivanından inmekte olan Lance Banner'a baktı.

"Beni arıyormuşsun," dedi Lance.

"Arıyordum."

"Neden peki?"

"Seninle dövüşmek istedim."

Gülümseme sırası şimdi Lance'teydi. "İyi ki bulamamışsın beni."

"Neden ki? Korktuğumu mu sandın?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Canına okurdum."

"Ki bu da haklı olduğumu gösterirdi."

"Ne gibi?"

"Hani hapishane hayatı insanı değiştirir, demiştim ya. Sen içeri girmeden önce olsa kollarım kırıkken bile yere sererdim seni."

Haksız sayılmazdı. Matt hâlâ oturuyordu. Kendini hâlâ iyi hissetmiyordu ve bu hisleriyle bile başa çıkacak halde değildi. "Sen hep böyle ortalıkta mı oluyorsun, Lance?"

"Oluyorum, evet."

"Her işe koşuyorsun herhalde," dedi Matt, parmaklarını şıklatarak. "Hey Lance, bana kimi hatırlattın biliyor musun? Hani şu Mahalle Annesi vardı ya, onu işte."

Lance bir şey söylemedi.

"Hobart Gap Yolu'nun oradaki Mahalle Annesi'ni hatırlamadın mı?" diye sordu Matt.

"Bayan Sweeney."

"Aynen. Bayan S'yi diyorum. Saat kaç olursa olsun kadın hep camda olurdu. Suratı hep bir asık, çocuklara karşı hep bir bilenmiş halde." Sonra onu işaret ederek, "İşte seni de ona benzettim, Lance. Sen de koca bir mahalle annesi olmuş çıkmışsın."

"Sen içki mi içtin Matt?"

"Evet, ne oldu ki?"

"Bir şey oldu demedim."

"O değil de, sen neden hep ortalıkta geziniyorsun Lance?"

"Ben sadece buradan kötüleri uzak tutmaya çalışıyorum," dedi Lance, omuz silkerek.

"Sanki yapabileceksin de."

Lance yine sustu.

"Bu minivanlarınızla, devriye gezmelerle kötülüğü mahalleye yaklaştıramayacağınızı mı sanıyorsunuz?" Matt kahkahayla güldü kendi sözlerine. "Lanet olsun Lance, bana bir bak. Niyetinin ne kadar boş olduğunun ayaklı ispatıyım ben. Aslında sizin beni, gençleri uyarma programlarınıza konuk almanız lazım. Hani eskiden yaparlardı ya, polisler bize sarhoş bir sürücünün pert ettiği arabaları gösterirlerdi. Tabii gençler bana bakıp nasıl bir ders çıkarırlar bilmem."

"Boş yere kavga çıkartmamaya ne dersin?"

"O kavgayı ben çıkartmadım. Aksine, ayırmaya çalışıyordum."

"Davanı yağmurun altında bir kez daha görelim mi istiyorsun, Matt?"

"Hayır."

"Güzel. O zaman seni eve bırakmama da hayır demezsin herhalde."

"Beni tutuklayacak mısın yoksa?"

"Belki başka bir zaman."

Matt eve son bir kez daha baktı. "Haklı olabilirsin aslında."

"Ne konuda?"

"Ait olduğum yer konusunda."

"Hadi ama, Matt. Şakır şakır yağmur yağıyor. Bırak da seni evine bırakayım."

Lance arkasından gelip, ellerini koltuk altlarına sokarak ayağa kaldırdı Matt'i. Adam epey güçlüydü. Matt ayakta zor duruyordu. Başı dönüyordu. Midesi bulanıyordu. Lance onu

arabaya bindirip, yolcu koltuğuna oturttu.

"Arabama kusacak olursan," dedi Lance, "tutuklanmaktan da beterini yaşarsın, ona göre."

"Ooo, sert çocuk seni." Matt camı yağmur girmeyecek şekilde, hava almak için biraz açtı. Burnunu köpekler gibi açıklığa dayadı. Hava almak iyi gelmişti. Gözlerini kapattı, başını cama bastırdı.

"Neden bu kadar içtin bakalım?"

"Canım öyle istedi."

"Bunu sık yapıyor musun? Böyle suyunu çıkarıncaya kadar içiyor musun?"

"Şimdi de Adsız Alkolikler danışmanı mı oldun Lance? Mahalle anneliği yetmiyor mu?"

"Haklısın," dedi Lance, başını sallayarak. "Değiştirelim konuyu."

Yağmur biraz azalmış, silecekler yavaşlamıştı. Lance'in iki eli birden direksiyondaydı.

"Büyük kızım on üçüne geldi. İnanabiliyor musun?"

"Senin kaç çocuğun var, Lance?"

"Üç. İki kız, bir erkek." Bir elini direksiyondan çekip arka cebine attı, sonra cüzdanından çıkardığı üç fotoğrafı Matt'e uzattı. Matt fotoğraflara, babaya benzerlik var mı, diye dikkatle baktı. "Oğlan kaç yaşında?"

"Altı."

"Aynen senin küçüklüğün."

Lance gülümsedi. "Adı Devin. Yabani bir şey."

"Tıpkı babası gibi, ha?"

"Galiba."

Sonra bir süre sessiz kaldılar. Lance tam radyoya uzanıyordu ki vazgeçti. "Büyük kızımı Katolik okuluna yazdırmayı düşünüyorum."

"Şimdi Heritage'te mi?" Heritage ikisinin de gittiği ortaokuldu.

"Evet ama bilemiyorum. Biraz uçarı bir kız bizimki. East Orange'taki St. Margaret'te disiplin iyiymiş, diye duyuyoruz."

Matt camdan dışarı bakıyordu.

"Senin bu konuda bir bilgin var mı?" diye sordu Lance.

"Katolik okulları hakkında mı?"

"Evet. St. Margaret hakkında da olabilir."

"Yok."

Lance ellerini yine direksiyona koymuştu. "Hey, oraya kim gitmişti biliyor musun?"

"Nereye?"

"St. Margaret'e."

"Bilmiyorum."

"Loren Muse'u hatırlar mısın?"

Hatırlıyordu Matt. İlkokula birlikte gittiğin, mezun olduktan sonra onları görmesen bile, isimleri söylendiğinde hemen canlanıyordu hafızanda. "Tabii ki hatırlıyorum. Erkek gibi kızdı. Bir süre bizimle birlikte takılmışlığı da oldu. Ama sonra kayboldu gitti. Babası biz küçükken ölmüştü, değil mi?"

"Bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyor muyum, Lance?"

"Babası intihar etmişti. Kız sekizinci sınıfta falanken, adam garajda kafasına sıkmıştı. Ama bunu kimseye söylemediler tabii."

"Tanrım, ne korkunç."

"Evet ama şimdi durumu iyi. Newark'taki savcılıkta çalışıyor."

"Avukat mı olmuş?"

Lance kafasını salladı. "Müfettiş. Ama babasına olanlardan sonra zor zamanlar geçirdi Loren. St. Margaret toparlanmasında yardımcı oldu sanırım."

Matt bir şey söylemedi.

"Tamam da St. Margaret'e giden başka kimseyi tanımıyor musun sen?"

"Lance?"

"Evet?"

"Bu taktiklerin işe yaramıyor. Bana bir şey sormak istiyorsan direkt sor bence."

"Ben sadece St. Margaret'e giden birini tanıyıp tanımadığını soruyorum."

"Kızına tavsiye mektubu falan yazayım diye mi soruyorsun?"

"Yoo."

"Peki o zaman ne soruyorsun, Lance?"

"Rahibe Mary Rose desem? Orada sosyal bilimler dersi veriyormuş. Onu tanıyor musun?"

Matt, Lance'le yüz yüze gelebilmek için, oturduğu yerde döndü. "Şimdi de cinayet zanlısı mı oldum?"

"Ne? Burada arkadaş arkadaşa konuşuyoruz işte."

"Hayır da diyemiyorsun, ha Lance?"

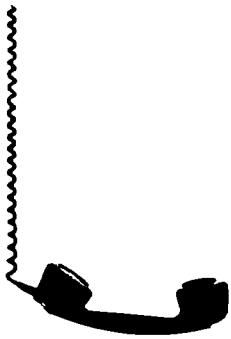
"Sende suçluluk kompleksi falan mı var?"

"Sende de soruları geçiştirme kompleksi var o zaman."

"Rahibe Mary Rose'u nereden tanıdığını söylemek istemiyorsun sanırım."

Matt gözlerini kapadı. Irvington'a bir şey kalmamıştı. Kafasını arkaya yasladı. "Bana çocuklarından bahsetsene Lance."

Lance karşılık vermedi ona. Matt de gözlerini kapatıp yağmuru dinledi. Lance Banner ortaya çıkmadan önce düşündüğü şeyi hatırlamıştı. Eve gider gitmez Cingle'ı araması gerekiyordu.Çünkü ne kadar garip olursa olsun, Olivia'nın o otel odasında yaptığı şeyin cevabı yağmurda gizli olabilirdi.

22. Bölüm

Matt, Lance'e onu eve bıraktığı için teşekkür ettikten sonra bakıp gidişini seyretti.

Minivan gözden kaybolduğunda ise hemen içeri girip telefonunu aldı, Cingle'ın cebini aramaya başladı. Saate baktı. On bire geliyordu. Kadın uyanıktı herhalde, değilse bile Matt durumu açıklayınca anlayışla karşılardı.

Telefon dört kez çaldıktan sonra Cingle'ın sesli mesajına geçti: "Ben. Sen. Mesaj bırak."

Lanet olsun.

Cingle'a, "Beni ara, acil," diye mesaj bıraktıktan sonra diğer seçeneklere girip ev numarasını tuşladı. Bir yanlış anlama olmasa iyi olurdu.

Telefonundaki resimleri bilgisayarına aktarmak istedi ama aptal gibi USB kablosunu işte bırakmıştı. Bilgisayar odasında Olivia'nın telefonuyla gelen kabloyu aradı ama onu da bulamadı.

Ancak ondan sonra fark etti, telefonun mesaj ışığının yandığını. Aleti hemen kapıp tuşa bastı. Sadece bir mesaj gelmişti

ve bu, onu hiç mi hiç şaşırtmamıştı.

Matt, ben Loren Muse. Essex Bölge Savcılığı müfettişiyim. Seninle tanışıklığımız çok eskiye, ta Burnet Hill zamanlarına kadar gidiyor sanırım. Beni acele arayabilir misin?

Kadın hem işyerinin hem de cebinin numarasını bırakmıştı.

Matt telefonu şarjına taktı. Demek ki Lance Bölge Savcılığındaki dostuna yer yapmanın niyetindeydi. Belki de birlikte çalışıyorlardı. Ya da öyle bir şey. Bu işin arkasından ne çıkacaktı acaba? Lance East Orange'daki St. Margaret'ten, oradaki bir rahibeden söz etmişti.

İyi de bunun onunla ne ilgisi vardı ki?

İlgisinin ne olduğunu bilmiyordu ama iyi bir şey olmadığına emindi.

Şu aşamada tahminde bulunmak istemiyordu. Ama hazırlıksız yakalanmak da istemiyordu. Bunun üzerine bilgisayar odasına gidip, klasik bir Google araması yaptı. East Orange - St. Margaret yazınca karşısına bir sürü sayfa çıktı. Rahibenin ismini hatırlamaya çalıştı. Rahibe Mary Bilmemne. Arama kısmına bunu da yazdı. "Rahibe Mary", "St. Margaret", "East Orange..."

Hiçbir eşleştirme çıkmamıştı.

Oturup biraz düşündü. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Loren'i aramayacaktı. Henüz olmazdı. Pekâlâ sabahı bekleyebilirdi. Dışarıdaydım, içiyordum, derdi –Lance de onaylardı bunu– mesajlarıma bakmayı unuttum, derdi.

Kafası berraklaşmaya başlamıştı. Bir sonraki adımını bile düşünebiliyordu. Evde yalnız olmasına rağmen önce koridora baktı, sonra kapıyı kapattı. Sonra giysi odasına girip, dolabın arkasından kasayı çıkardı. Şifresi 878'i girdi. Özellikle seçmişti bunu; hayatıyla herhangi bir bağı olmasın diye.

Kasanın içinde bir silah vardı.

Bir süre baktı silaha. Yarı otomatik bir Mauser M2. Matt bunu hapisten çıktığı zamanlarda, sokakta birinden satın almıştı. Ama silahtan başka kimsenin haberi yoktu. Ne Bernie, ne Olivia, ne de Sonya McGrath. Silahı olduğunu insanlara nasıl açıklayacağını bilemediği için söylememişti. Muhtemelen onu geçmişinden ders almadığı için, tehlikenin farkına varamadığı için suçlarlardı. Bir yere kadar haklı olabilirlerdi de. Ama bütün bunlara gerek kalmamıştı. Olivia doğuracaktı ve evet, onun bu silahtan kurtulması gerekiyordu. Ama bunu nasıl halledeceğini bilemiyordu.

Hapishane sistemi, elbette ki eleştirilerden payını fazlasıyla alıyordu. Sorunların çoğu barizdi ve işin özünde vardı. Ne de olsa kötü insanları, başka kötü insanlarla birlikte aynı kafese tıkıyordunuz. Ama kesin olan bir şey varsa o da hapishanenin insana bütün yanlış becerileri öğretiyor olmasıydı. Hayatta kalmak için bir mesafe korumak, gerektiğinde kendini soyutlamak, herhangi biriyle ittifaka gitmemek gerekiyordu. İçeride insana asimile olmayı, bir şeyler üretmeyi öğretmiyorlardı. Tersine, kimseye güvenemeyeceğini, bel bağlayabileceğin tek kişinin kendin olduğunu ve kendini her an korumaya hazırlıklı olman gerektiğini öğreniyordun.

O silaha sahip olmak Matt'e tuhaf bir şekilde huzur veriyordu.

Yanlış olduğunun farkındaydı. Silahın, kurtuluştan çok felaket getirdiğini biliyordu. Ama oradaydı işte; karşısındaydı. Şimdi, bütün dünya üzerine üzerine gelirken, satın aldığından beri ilk defa ve de bambaşka gözlerle bakıyordu ona.

Telefonun sesiyle birlikte irkildi Matt. Odaya biri girmiş gibi, kasayı hızla kapatıp, ahizeyi kaldırdı.

"Alo?"

"Bil bakalım sen aradığın sırada ne yapıyordum?"

Cingle'dı karşıdaki.

"Özür dilerim," dedi Matt. "Saatin geç olduğunun farkındayım."

"Hayır canım, gerçekten tahmin et. Hadi ama. Neyse boş ver."

"Cingle?"

"Neler oluyor bakalım?"

"Benim telefonumdan indirdiğin resimler var ya?"

"Ne olmuş onlara?"

"Onlar yanında mı?"

"Dosyaları mı diyorsun? İşyerinde onlar."

"Büyütüp incelediniz mi?"

"Benim teknik servis yaptı o işi. Ama ben bakmaya henüz fırsat bulamadım."

"Benim onları görmem gerekiyor," dedi Matt. "Büyütülmüş hallerini yani."

"Niye ki?"

"Aklıma bir şey geldi de."

"O-oo."

"Evet ya, o-oo gerçekten de. Bak, vakit geç oldu, biliyo-

rum, ama seninle işyerinde buluşamaz mıyız?"

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Bu iyiliğini asla unutmam."

"Kırk beş dakikaya görüşürüz," dedi Cingle.

Matt anahtarlarını aldı –artık araba sürecek kadar ayılmıştı– telefonunu ve cüzdanını cebine soktu, kapıya yöneldi. Sonra yarı otomatik Mauser geldi aklına. Hâlâ masanın üzerinde duruyordu. Bir sonraki adımını düşündü yine.

Silahı aldı.

Silahı elinde tutmak insana harika şeyler hissettirir. Bunu pek söylemezler ama öyledir. Televizyonda gördüğünüz sıradan insanlar, ellerine silah verildiğinde iğrenmiş gibi yaparlar. Suratlarını buruşturup, "Ben bunu istemiyorum!" derler. Oysaki bir silahı elinize aldığınızda; teninize değen çeliğin soğukluğu, avucunuzun içindeki ağırlığı, elinizin kabzaya tutunuşu, işaret-parmağınızın tetiğe dokunuşu; bütün bunlar sadece iyi hissettirmekle kalmaz, bu dünyanın en doğru, en doğal şeyiymiş gibi gelir bir de. Ama hayır, onun yanına silah alması doğru olmazdı.

Yanında böyle bir aletle yakalanırsa, sabıkası yüzünden başı büyük belaya girerdi. Bunu tabii ki o da biliyordu.

Fakat yine de silahı, pantolonunun beline sıkıştırmaktan geri durmadı.

Matt dış kapıyı açtığında, o da merdivenleri çıkıyordu. Bir an onunla göz göze geldiler.

İsmini Lance'ten duymamış ve de telesekreterdeki mesajını dinlememiş olsaydı da böyle tanır mıydı acaba? Tahmin etmesi zordu gerçekten. Kızın saçları hâlâ kısacıktı. O erkeksi

havaları yerli yerindeydi. Pek de değişmemişti sanki. Yine aynı şey olmuştu aslında. İnsan böyle, ilkokuldan tanıdığı birini, yıllar sonra bile olsa görür görmez hatırlıyordu.

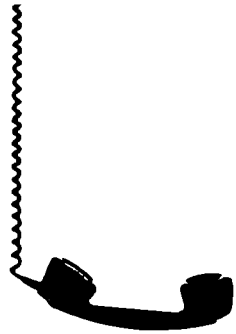
"Selam, Matt," dedi Loren.

"Selam, Loren."

"Epey bir zaman oldu ha?"

"Aynen."

"Bana birkaç saniye ayırabilir misin?" dedi kadın, zoraki bir gülümsemeyle. "Sana sormak istediğim birkaç şey vardı da."

23. Bölüm

Matt Hunter üst basamakta dururken, "Konu şu St. Margaret'teki rahibe mi?" diye sordu.

Loren bunu duyunca şaşırmıştı ama Hunter fazla uzatmadan açıkladı.

"Öyle hemen heyecanlanma," dedi Loren'e. "O rahibeden haberdar olmamın nedeni, Lance'in beni az önce sorguya çekmiş olması."

"Ee, bana da anlatmayacak mısın?" dedi Loren.

Matt ise bir şey söylemeden, omuz silkmekle yetindi. Loren onu geçip eve girdi, etrafa göz attı. Her yerde, üst üste dizilmiş kitaplar vardı. Bazıları yıkılmaya yüz tutmuş kulelere benziyordu. Masanın üzerinde çerçeveli fotoğraflar duruyordu. Loren onları incelemeye gitti, birini eline aldı.

"Bu, karın mı?"

"Evet."

"Güzelmiş."

"Evet."

Resmi yerine koyup Hunter'a döndü. Geçmişinin yüzüne

yansıdığını, hapishanenin sadece içini değil dışını da değiştirdiğini falan söylese çok klişe kaçardı şimdi. Loren zaten sevmezdi böyle muhabbetleri. Gözlerin ruhun aynası olduğuna inanmazdı o. Nice güzel, zarif gözlü katiller tanımıştı. Nice tekinsiz bakan, pırıl pırıl insanlarla karşılaşmıştı. "Onun masum olduğunu, mahkeme salonuna girer girmez anladım," diyen nice jüri üyesi görmüştü. Ama bütün bunlar içi boş birer saçmalıktan ibaretti.

Yine de Matt Hunter'ın duruşunda, çenenin hafifçe kalkık oluşunda, dudak çizgisinde bir şeyler vardı. Adam etrafa bir çekingenlik, bir tedbir havası yayıyordu. Loren tam olarak nedenini bulabilmiş değildi, ama onda gördüğünün aşağı yukarı böyle bir şey olduğuna da emindi. Peki ama rahat bir çocukluktan sonra uzun bir süre içeride kaldığını bilmese de varabilir miydi böyle bir sonuca?

Galiba bunun da cevabı evetti.

Loren, Matt'e baktıkça o iyi kalpli, şakacı, uysal çocuğu görmeden edemiyordu. Ve bu aklına geldikçe bir acı saplanıyordu içine.

"Lance'e neler anlattın bakalım?" diye sordu Loren.

"Yine cinayet zanlısı mı oldum, dedim."

"Ne cinayeti?"

"Ne bileyim işte."

"Peki o ne dedi?"

"Kaçamak cevaplar verdi."

"Sen zanlı falan değilsin," dedi Loren. "Henüz değilsin en azından."

"İçim rahatladı şimdi."

"İroni mi yapıyorsun?"

Matt Hunter omuz silkti. "Sorularını biraz hızlı sorabilir misin acaba? Bir yere yetişmem gerekiyor da."

"Bir yere yetişmen mi gerekiyor?" diye tekrar etti Loren, saatine abartılı bir şekilde bakarak. "Bu saatte mi?"

"Parti manyağıyım, ne yapayım?" dedi Matt, kapının dışına çıkarak.

"Bu bana pek inandırıcı gelmedi doğrusu."

Loren de peşinden dışarı çıkıp mahalleye göz gezdirdi. İki adam bir köşeye çökmüş, bir şeyler içiyor, bir yandan da şarkı söylüyorlardı.

"Temptations'ın şarkısını mı söylüyorlar?" diye sordu Loren.

"Four Tops."

"Onları hep karıştırıyorum zaten."

Dönüp Matt'e baktı Loren.

"Burası Livingston gibi değil tabii," dedi Matt, iki kolunu yana açarak.

"Sen de eski mahallene taşınıyormuşsun."

"Oralar aile hayatı için daha uygun."

"Öyle mi dersin?"

"Sen demez misin?"

"Ben olsam geri dönmezdim," dedi Loren, kafasını sallayarak.

"Bu bir tehdit mi?"

"Hayır, seninle ilgisi yok ki bu söylediğimin. Ben, Loren Muse, orada bir daha yaşamam demek istedim."

"Herkesin fikri kendine tabii," dedi Matt, iç geçirerek. "Geyik muhabbetimiz bitti mi şimdi?"

"Olabilir."

"Güzel. Ee, şu rahibeye ne olmuş, söylesene Loren."

"Henüz biz de bilmiyoruz."

"Nasıl yani?"

"Sen onu tanıyor muydun?"

"İsmini ilk kez Lance'ten duydum. Hatta şimdi hatırlamıyorum bile. Rahibe Mary falandı galiba."

"Rahibe Mary Rose."

"Ona ne olmuş peki?"

"Öldü."

"Orasını anladım zaten. Ben nerede devreye giriyorum acaba?"

Loren bir an oyuna nasıl devam edeceğini düşündükten sonra, "Sence?" dedi.

Matt ise omuzlarını düşürüp, yanından geçmeye çalıştı. "İyi geceler, Loren."

"Dur biraz, tamam, tamam, söylediğim aptalcaydı. Affedersin."

Matt yeniden döndü ona.

"Telefon kayıtları bulduk."

"Sonra?"

"Rahibe Mary Rose'un yaptığı bir konuşmayı çözemedik."

Matt'in yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

"Onu tanıyor muydun, tanımıyor muydun?" diye sordu Loren yeniden.

"Tanımıyordum," dedi Matt, kafasını sallayarak.

"Kayıtlardan anladığımız kadarıyla rahibe, senin yengenin Livingston'daki evini aramış."

"Marsha'yı mı aramış?"

"Yengen onları St. Margaret'ten arayan biri olmadığını söylüyor. Onun kiracısıyla, Kylie'yle de konuştum."

"Kyra."

"Ne?"

"Kızın adı Kylie değil Kyra."

"Doğru. Her neyse canım. Senin sık sık oraya gittiğini de öğrendim. Hatta dün gece bile orada kalmışsın."

Matt başını salladı. "O zaman borazanlar çalsın, davullar vursun; rahibenin aradığı kişinin ben olduğumu nasıl da çabucak çözmüşsün öyle," dedi Matt.

"Bence mantıklı," dedi Loren omuz silkerek.

Matt derin bir nefes aldı.

"Ne oldu?"

"Benim burada öfkeye kapılıp, senin eski bir mahkûma karşı önyargıların yüzünden böyle düşündüğünü söylemem gerekiyor sanırım."

Bu, Loren'i ister istemez gülümsetmişti. "Yoksa öfke kısmını atlayıp doğrudan inkâr kısmına mı geçmek istiyorsun?"

"En azından işimizi hızlandırmış oluruz," dedi Matt.

"O halde Rahibe Mary Rose'u tanımıyorsun."

"Hayır, tanımıyorum. Hatta kayıtlara geçsin, tanıdığım hiçbir rahibe yok benim. St. Margaret'le bağlantısı olan kimseyi de tanımıyorum. Tabii sen hariç. Lance'in söylediğine göre, sen de orada okumuşsun. Bu arada, Rahibe Mary Rose'un neden Marsha'yı aradığını, hatta Marsha'yı arayıp aramadığını dahi bilmediğimi de ekleyeyim."

Loren'in buradan sonra şerit değiştirmesi gerekiyordu. "Peki Max Darrow adında birini tanıyor musun?"

"O da mı Marsha'yı aramış?"

"Şuna doğru düzgün cevap versen olmaz mı, Matt? Nevada, Raleigh Heights'tan Max Darrow diye birini tanıyor musun, tanımıyor musun?"

Loren onun yüzünde bir irkilme görmüştü. Evet, küçük bir şeydi ama gördüğüne emindi. Adamın gözbebekleri hafifçe büyümüş, ama bir saniye içinde toparlanmıştı.

"Hayır, tanımıyorum," diye cevap verdi Matt.

"Adını da mı duymadın?"

"Hiç duymadım. Kimmiş ki o?"

"Yarın gazetede okursun artık. Bu arada, sakıncası yoksa dün nerede olduğunu sorabilir miyim? Marsha'nın evine gitmeden öncesini soruyorum tabii."

"Sormanın sakıncası var."

"Sen yine de söyle lütfen."

Matt gözlerini önce uzaklara dikti, sonra kapattı, sonra yine açtı. "Bu konuşma gitgide tam kapsamlı bir soruşturmaya dönüşüyor, Dedektif Muse."

"Müfettiş Muse," dedi Loren.

"Her neyse. Ben bu gecelik yeterince soruya cevap verdiğimi düşünüyorum."

"Yani reddediyorsun?"

"Hayır, sadece gidiyorum." Şimdi saate bakma sırası Matt'indi. "Çünkü gerçekten gitmem gerekiyor."

"Nereye gittiğini söylemezsin herhalde."

"Doğru tahmin."

Loren omuz silkti. "İstersem seni takip edebilirim ama."

"O zaman sana yardımcı olayım ki yolunu kaybetme. Şu

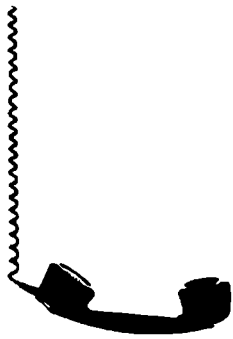
anda Newark'taki EDA binasına gidiyorum. Ama oraya ne için gittiğimi söylemek zorunda değilim tabii. Sana iyi geceler."

Matt merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştı ki, "Matt?" dedi Loren.

"Ne var?"

"Bu sana garip gelebilir ama," dedi Loren, "seni gördüğüme sevindim. Keşke başka şartlarda görüşebilseydik."

"Bence de," dedi Matt, belli belirsiz gülümseyerek.

24. Bölüm

Nevada, diye düşündü Matt. Loren Muse ona Nevada'lı bir adamı sormuştu.

Loren'den ayrıldıktan yirmi dakika sonra Cingle'ın ofisine varmış, ama yol boyunca, geçirdiği bu soruşturma faslını düşünüp durmuştu. Dönüp dolaşıp hep o kelime geliyordu aklına:

Nevada.

Bu Max Darrow her kimse, Nevadalıydı.

Olivia da *Nevada Sun News* adlı bir gazetenin internet sayfasına bakmıyor muydu?

Tesadüf müydü bu?

Tabii canım.

EDA çok sessizdi. Cingle, üstünde siyah bir eşofman, masada oturmuş onu bekliyordu. Saçlarını arkadan, uzun bir atkuyruğu şeklinde bağlamıştı. Matt gelince bilgisayarı açmak için *güç* tuşuna bastı.

"St. Margaret'li bir rahibenin ölümüyle ilgili bir şey duydun mu?" diye sordu Matt.

"Şu East Orange'taki kilise değil mi o?" dedi Cingle, kaşlarını çatarak.

"Evet. Aynı zamanda okulmuş."

"Duymadım."

"Peki Max Darrow diye birini duydun mu?"

"O ne alaka şimdi?"

Matt eski okul arkadaşları Lance Banner ve Loren Muse'un sordukları soruları hızlıca Cingle'a da anlattı. Cingle ise sürekli iç geçirip, notlar aldı durdu. Sonuna kadar hiçbir şey söylemeden dinlemiş; bir tek, striptizci kadınların sitesiyle ilgili kısımda tek kaşını kaldırarak bakmıştı. Matt'in söyleyecekleri bitince, "Ben de bir araştırırım," dedi kadın.

"Sağ ol."

Ardından, bilgisayar ekranını, ikisinin birden bakabilmesi için çevirdi. "Pekâlâ, görmek istediğin nedir?"

"Charles Talley'nin cebime gönderdiği resmi büyütebilir misin?"

Cingle fareyle bir yerlere tıkladı. "Öncelikle bir şeyi açıklığa kavuşturmamız lazım," dedi sonra.

"Dinliyorum."

"Bizim bu program, bazen mucizeler yaratır bazense tam bir hayal kırıklığı. Dijital bir resimde önemli olan pikselleridir. Bu nedenle, telefon alırken pikselinin fazla olmasına dikkat etmek gerekir. Piksel dediğim, noktalar bu arada. Yani ne kadar çok nokta varsa resim o kadar net olur."

"Ben bunları zaten biliyorum ki."

"Ama senin kameralı telefonunun piksel çözünürlüğü çok zayıf."

"Onu da biliyorum."

"O halde, resmi büyüttükçe kötüleşeceğini de biliyorsundur. Bu yazılım programı bir çeşit algoritma kullanıyor. Şimdi algoritma deyince anlamazsın sen. Kabaca, resimdeki ipuçlarını kullanarak boşlukları kendi dolduruyor diyebiliriz. Renkler, tonlar, çizgiler, aklına ne gelirse artık. Tabii ki sonuç kusursuz olmuyor. İşin içinde epey bir deneme yanılma var."

Bunları söyledikten sonra Charles Talley'nin resmini açtı Cingle. Matt bu kez ne kuzgun karası saçlara ne de adamın yüzündeki o ukala sırıtışa baktı. Kırmızı gömleği ve beyaz duvarları da es geçti. Gözleri tek bir şeyi arıyordu.

Aradığını bulunca parmağıyla işaret etti. "Şunu gördün mü?"

Cingle okuma gözlüklerini takıp ekrana dikkatle baktı. Ardından tekrar Matt'e döndü. "Evet, görüyorum," dedi. "Biz ona pencere diyoruz."

"O kısmı büyütüp düzeltebilir misin?"

"Denerim. Pencerenin dışında bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Pek sayılmaz. Sen dediğimi yap lütfen."

Cingle omuz silkip fareyle orayı büyüttü. Pencere şimdi ekranın yarısını kaplar olmuştu.

"Biraz daha netleştirebiliyor muyuz?"

Cingle ince ayar yazan bir yere bastı. Sonra dönüp Matt'e baktı. Matt de ona gülümsedi.

"Görmüyor musun?"

"Neyi görmüyor muyum?"

"Griliği. Bunu telefona gelen haliyle de görmüştüm ama

bir de şimdi bak. Pencerede yağmur damlaları var."

"Yani?"

"Yani bu resim bana dün gönderildi. Sen dün yağmur yağdığını gördün mü? Ya da önceki gün?"

"İyi de Olivia'nın Boston'da olması gerekmiyor muydu?"

"Belki oradaydı, belki de değildi. Ama ben araştırdım; Boston'da da yağmur yağmamış. Hatta bütün Kuzeydoğu'da herhangi bir yağış olmamış."

Cingle arkasına yaslandı. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Dur biraz. Başka bir şeye daha bakmak istiyorum," dedi Matt. "Telefona gelen videoyu açıp ağır çekim oynatabilir misin?"

Cingle, Charles Talley'nin fotoğrafını aşağı indirdikten sonra bir yerlere tıklamaya başladı. Matt içinin kıpır kıpır olduğunu hissedebiliyordu. Olduğu yerde duramıyordu. Kafası iyice berraklaşmıştı.

Sonra video oynamaya başladı. Matt'in gözü, platin sarısı peruklu kadındaydı. Belki sonradan görüntülere teker teker bakıp, gerçekten Olivia olup olmadığını kontrol ederdi. Gerçi bundan neredeyse emin gibiydi ama şu anda konu o değildi.

Kadın hareket edip de ışığın parladığı ana kadar bekledi.

"Pause'a bas."

Cingle tam zamanında basmış, parlak ışık henüz gitmemişken dondurmuştu görüntüyü.

"Bak," dedi Matt.

"Vay canına," dedi Cingle, başını sallayarak.

Pencereden içeri güneş giriyordu.

"Fotoğraf ve video aynı zamanlarda kaydedilmemiş," dedi Cingle.

"Kesinlikle."

"Ne olmuş peki? İlk resmi Olivia'nın telefonuna mı indirmişler? Belki de resmin resmini çekmişlerdir."

"Onun gibi bir şey yapmışlar herhalde."

"Ben hâlâ bir şey anlayabilmiş değilim."

"Ben de pek emin değilim. Fakat... görüntüyü devam ettirsene. Ağır çekimde."

Cingle, Matt'in dediğini yaptı.

"Dur," dedi Matt yeniden. "Şimdi de adamın sol elini büyüt."

Adamın avuç içinin göründüğü bir karede durmuşlardı. İlk büyüttüğünde görüntü yine bulanıktı ama Cingle programın iyileştirme fonksiyonunu uygulayınca, adamın eli iyice netleşmişti.

"Sadece parmak," dedi Matt.

"Nasıl yani?"

"Yüzük ya da alyans yok yani. Şimdi Charles Talley'nin fotoğrafına geri dönelim."

Bu kez işleri daha kolay olmuştu. Fotoğrafın çözünürlüğü daha iyiydi. Charles Talley'nin eli yukarıdaydı; avucuysa trafiği durdurmaya çalışıyormuş gibi açıktı ve bu kez, aynı yerde bir yüzüğün arkası açık seçik görülebiliyordu.

"Tanrım," dedi Cingle. "Bir dümen var burada."

Matt onu onaylamak için başını salladı.

"Gerçi bu videoda ne olup bitiyor anlamış değilim, ama sanırım senin, Charles Talley ile Olivia'nın arasında bir şeyler olduğuna inanmanı istemişler. Sence bunu neden yapmış olabilirler?"

"Hiç fikrim yok. Sen, Talley'yle ilgili başka şeyler bulabildin mi?"

"Dur, e-postalarıma bir bakayım. Belki yeni bir şey gelmiştir."

Cingle e-postasını açarken Matt de ceptelefonunu çıkardı. Bir kez daha Olivia için hızlı arama tuşuna bastı. Göğsünün içindeki o küçük sıcaklık geri gelmişti. Gülümsedi. Evet, ortada hâlâ bazı sorunlar vardı –mesela Olivia bir yabancıyla birlikte bir otel odasındaydı– Matt hâlâ biraz votkanın etkisindeydi, ama şimdi bir umut ışığı yanmıştı. Kaderin perdesi aralanmaya başlamıştı.

Olivia'nın kaydedilmiş sesi şimdi pek melodik gelmişti ona. Matt bip sesini duyduktan sonra, "Senin yanlış bir şey yapmadığını biliyorum. Lütfen beni ara," dedi telefona. Kafasını kaldırıp Cingle'a baktı. Kadın dinlemiyormuş gibi yapıyordu. Matt ona aldırmadan, mesajını bu kez "seni seviyorum"la bitirdi.

"Ah ne şeker," dedi Cingle.

Tam o anda kadının bilgisayarından bir erkek sesi, "E-postanız var," diye bağırdı.

"Önemli bir şey mi?" diye sordu Matt.

"Dur bir saniye." Cingle e-postalarını taramaya başlamıştı. "Fazla bir şey değil aslında ama hiç yoktan iyidir. Talley üç kez, saldırı ve darptan hüküm giymiş. Buna ek olarak iki kez de tutuklanmış ama davalar düşünce serbest kalmış. Adamın, ev sahibini öldüresiye dövdüğünden şüphelenilmiş. Talley son seferinde Lovelock adında bir eyalet hapishanesinde yatmış."

"İsim hiç yabancı gelmedi. Neredeymiş orası?"

"Burada yazmıyor. Dur, ben hızlıca bir bakayım." Cingle, klavyeyle bir şeyler yazdıktan sonra *enter* tuşuna bastı. Hemen ardından, "Tanrım," dedi.

"Ne oldu?"

"Lovelock da Nevada'daymış," dedi kadın, kafasını kaldırıp Matt'e bakarak.

Yine Nevada. Matt bir an yer ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissetti. Tam o anda Cingle'ın ceptelefonu sinyal verdi. Kadın telefonu gözüne tutup LCD ekranda yazanları okudu.

"Bana bir saniye izin ver, lütfen."

Matt zaten bir şey diyecek halde değildi. Resmen uyuşturulmuş gibiydi.

Nevada.

Hemen ardından, Matt'in zihninin tam ortasına başka bir düşünce gelip oturdu. Üniversitenin ilk yılında, birkaç arkadaşıyla birlikte Nevada'ya gitmemişler miydi?

Gerçi gittikleri yer Las Vegas'tı ama Las Vegas da Nevada'da değil miydi? Ve de Matt, hayatının aşkıyla ilk kez orada, yıllar önceki o gezileri sırasında tanışmamış mıydı?

Hızla kafasını salladı. I-ıh, mümkün değildi bu. Nevada koskoca bir eyaletti.

Cingle telefonu kapatmış, şimdi de bilgisayarda bir şeyler yazmaya başlamıştı.

"Ne oldu?" dedi Matt.

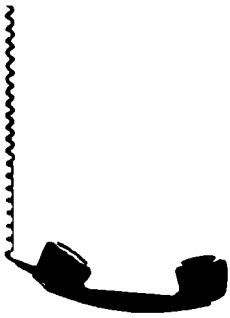
Kadının gözleri hâlâ ekrandaydı. "Charles Talley."

"Ne olmuş ona?"

"Nerede olduğunu bulduk."

"Neredeymiş?"

Cingle *enter* tuşuna bastıktan sonra ekrandaki yazıları, gözlerini kısarak okudu. "Google'a soracak olursan, şu an durduğun yerden en fazla altı kilometre ötedeymiş." Ardından gözlüklerini çıkararak Matt'e döndü. "Talley, Newark Havaalanı'nın oradaki Howard Johnson'da kalıyormuş."

25. Bölüm

"Emin misin?" dedi Matt.

Cingle başını salladı. "Talley en az iki gecedir orada kalıyormuş. 515 numaralı odada."

Matt bunun üzerinde biraz düşündü ama parçalar bir araya gelmiyordu. "Telefon numarası da var mı?"

"Howard Johnson'ın mı? İnternetten bakarım."

"Bak lütfen."

"Onu arayacak mısın ki?"

"Evet."

"Ne diyeceksin?"

"Henüz hiçbir şey. Sadece ses aynı ses mi ona bakmak istiyorum."

"Neyle aynı ses mi?"

"Beni arayıp, Olivia'ya yapacaklarını anlatan adamın sesiyle aynı mı, diye. O adam Charles Talley miymiş, emin olmak istiyorum."

"Aynıysa ne olacak?"

"Sen benim uzun vadeli bir planım olduğunu mu sanıyorsun?" dedi Matt. "Ben de daha yeni yeni toparlıyorum."

"Benim telefonumu kullan. Karşı tarafta numaram görünmüyor."

Matt ahizeyi kaldırdı, Cingle'ın söylediği numarayı çevirdi. Üçüncü çalışta operatör açtı telefonu. "Howard Johnson, Newark Havaalanı."

"515 numaralı oda lütfen."

"Bir saniye."

Telefonun çalmaya başlamasıyla birlikte Matt'in kalbi de hızlandı. Üçüncü çalış bitmeden açıldı, karşı taraftan bir ses, "Evet?" dedi.

Matt ahizeyi yavaşça bırakıp kapattı telefonu.

"Ee?" dedi Cingle, gözlerini ona dikerek.

"Bu o," dedi Matt. "Aynı adam."

Cingle kaşlarını çattı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şimdi ne olacak?"

"Video ile resmi biraz daha inceleyebiliriz mesela," dedi Matt.

"Tamam."

"Ama onlardan daha ne çıkar, bilemiyorum doğrusu. Diyelim ki hem videodaki hem de resimdeki adam Charles Talley. O zaman onunla konuşmamız gerekir. Ama işin içinde iki farklı insan varsa..."

"Yine de onunla konuşmamız gerekmez mi?" dedi Cingle.

"Gerekir. Başka seçeneğimiz yok galiba. Benim oraya gitmem şart oldu."

"*Bizim* gitmemiz şart oldu."

"Yalnız gitsem daha iyi olacak."

"Onu ancak rüyanda görürsün," dedi Cingle, ayağa kalkarken. Sonra tokasını çıkarıp atkuyruğunu yeniden bağladı. "Ben de geliyorum."

Bu noktada tartışmak, kaçınılmaz olanı geciktirmekten başka bir işe yaramazdı. "Tamam ama sen arabada beklersin," dedi Matt. "Erkek erkeğe, baş başa konuşursam daha çok şey öğrenebilirim."

"Öyle olsun bakalım." Cingle çoktan kapının önünde bitmişti bile. "Benim arabayla gideriz."

Otele varmaları beş dakika sürdü.

Howard Johnson, kenarda durma izninin olmadığı bir otoyolun yakınlarındaydı. Frontage Yolu'nun bir tarafında New Jersey'nin 14 numaralı çıkış kavşağı yer alıyordu. Diğer tarafındaysa Continental Havayolları çalışanlarının park yerleri. Frontage Yolu üzerinde birkaç yüz metre daha gidince Northern State Hapishanesi'ne ulaşıyordunuz. Öyle ki hapishaneye gitmek, Newark Havaalanı'na gitmekten daha kolaydı.

Cingle arabasını lobi girişinin önüne çekti. Ardından, "Yalnız gitmek istediğine emin misin?" diye sordu.

"Evet."

"Bana ceptelefonunu bir ver bakayım," dedi Cingle.

"Ne için?"

"Park Caddesi'nde çalışan finansçı bir arkadaşım var; bu numarayı bana o öğretti. Önce ceptelefonunla beni arıyorsun, ama açılınca telefonu kapatmıyorsun. Ben telefonumu sessize alıyorum. Böylece tek taraflı telsiz gibi oluyor, ben senin söylediklerini ve

yaptıklarını duyabiliyorum. Bir sorun olursa bağırman yeterli yani."

Matt kaşlarını çattı. "Bir finansçının böyle bir şeye ne diye ihtiyacı olur ki?"

"Hiç sorma bence."

Cingle, Matt'in telefonunu alıp kendi numarasını çevirdi, telefonunu açtı, sonra da Matt'in telefonunu geri verdi. "Bunu şimdi beline tak. Dediğim gibi, başın belaya girecek olursa bağırman yeterli."

"Tamam."

Lobi boştu. Bu saatte boş olması pek de şaşırtıcı değildi elbette. Matt cam kapı açılırken zilin çaldığını duydu. İçeri girer girmez ilk gördüğü, tıka basa doldurulmuş bir çamaşır torbasına benzeyen, tıraşsız gece vardiyası resepsiyon görevlisi oldu. Matt orada kalmadığı anlaşılmasın diye görevliye el sallayıp adımlarını yavaşlatmadan yürümeye devam etti. Resepsiyondaki çam yarması da ona el salladı.

Matt asansörün önüne gelip, çağır butonuna bastı. Asansörlerden sadece biri çalışıyordu. Butona basar basmaz homurtusunu duymuştu ama gelmesi biraz zaman almıştı. Beklerken gözünün önüne yine görüntüler geldi. Videodaki görüntülerdi bunlar. Platin sarısı peruklu kadın. Bütün bunların ne anlama geldiğine dair hâlâ en ufak bir fikri yoktu.

Cingle dünkü konuşmaları sırasında bunu bir kavgaya girmeye benzetmişti. Sonunun ne olacağını kestirmek çok güçtü. Şimdi de burada bir kapıyı açmak üzereydi ve işin aslı, o kapının arkasında ne bulacağını bilemiyordu.

Bir dakika kadar sonrasında 515 numaralı odanın kapısının önünde duruyordu.

Silah yanındaydı. Bir an çıkarıp arkasında saklamayı düşündü ama sonra, Talley onu görürse işler sarpa sarar diye vazgeçti. Elini kaldırıp kapıyı tıklattı. İçeriyi dinledi. Koridordan bir ses gelmişti. Odalardan birinin kapısı açılmıştı herhalde. Dönüp oraya baktı ama kimseyi göremedi.

Kapıyı bir kez daha çaldı ama daha sertçe.

Sonra da, "Talley?" diye bağırdı. "İçeride misin? Seninle konuşmamız gerekiyor."

Bekledi. Bir şey olmadı.

"Lütfen aç şu kapıyı, Talley. Sadece konuşmak istiyorum, hepsi bu."

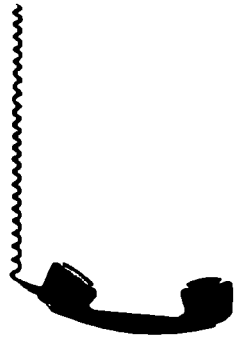
O anda kapının arkasından bir ses geldi. Telefonda duyduğu sesti bu. "Bir saniye."

Sonra 515 numaralı odanın kapısı açıldı.Ve Matt'in karşısına, kuzgun karası saçları ve malum sırıtışıyla Charles Talley çıkıverdi.

Adam kapıda durmuş, ceptelefonuyla konuşuyordu. "Tamam," dedi, karşı taraftakine. "Tamam, anlaştık."

Sonra da başıyla Matt'e içeri girmesini işaret etti.

Matt de girdi içeri.

26. Bölüm

Loren hâlâ Matt'in verdiği tepkiyi düşünüyordu.

Adam ne kadar belli etmemeye çalışsa da, Max Darrow'un ismini duyunca irkilmişti. Şimdi de bunu neden yaptığını öğrenmek gerekiyordu.

Loren, Matt'in meydan okumasına uyup onu bir süre takip etmiş, önden gidip EDA'nın binasının önünde pusuya yatmıştı. Bu özel dedektiflik şirketinin sahibinin eski bir federal olduğunu biliyordu. Adamın ser verip sır vermediğini duymuştu ama gerekirse denenebilirdi yine de.

Matt binaya geldiğinde, park yerinde iki araba daha vardı. Loren onların plaka numaralarını not etti. Vakit geç olmuştu. Bu saatte işyerinde olmanın pek bir manası yoktu.

Loren orada yirmi dakika daha bekledikten sonra eve döndü. İçeri girer girmez, kedilerden yaşlı olanı, Oscar kendini kaşıtmak için sürtündü. Loren onun isteğini geri çevirmeyip bir süre kaşıdı ama Oscar çok geçmeden sıkılıp karanlıkta gözden kayboldu. Eskiden olsa bu kedi evden çoktan kaçıp gitmişti ama artık yaşlanmıştı, bacakları elvermezdi buna. Son çekap

sırasında veteriner Loren'e artık hazırlıklı ol anlamına gelen o malum bakışı atmıştı. Filmlerde, sevdiği bir hayvanı kaybedince yıkılan, genelde çocuklar olurdu; ama gerçekte evdeki hayvanlardan ilk sıkılan, çocuklar oluyordu. Kaybı en derinden yaşayanlarsa Loren gibi yetişkinlerdi.

Evin içi buz gibi olmuştu. Pencerenin dibindeki klima zangır zangır çalışıyordu. İyi de çalışıyordu ki içerisini buzhaneye çevirmişti. Annesi her zamanki gibi kanepede uyuyakalmıştı. Televizyon hâlâ açıktı; baklava dilimi karın kasları yapmanızı garanti eden bir ürünün reklamı vardı ekranda. Loren ilk önce klimayı kapattı. Annesi oralı bile olmamıştı.

Kapıda durup bir süre annesinin balgamlı horultularını dinledi ama uyandırmadı onu. Kaldırıp yastığını kabartmadı, üstüne bir battaniye örtmedi. Öylece durup onu seyretti. Seyrederken de, kim bilir kaçıncı keredir, bu kadın için neler hissettiğini düşündü.

Sonra mutfağa gidip kendine salamlı sandviç yaptı; sandvici tezgâhın üstünde hızlıca yiyip bitirdi, ardından damacana şeklindeki şişesinden bir kadeh Chablis doldurdu. Gözüne çöp torbası ilişti; onu da atmak gerekiyordu. Torba ağzına kadar dolmuştu ama belli ki bu, annesinin sınırları zorlamasına engel olmuyordu.

Tabağı musluğun altına tutup yıkadıktan sonra iç geçirerek çöp torbasını kaldırdı. Annesinde hâlâ bir kıpırtı yoktu; hâlâ aynı ritimle horlamaya devam ediyordu. Çöpü atmak için dışarı çıktı. Hava sıcak ve nemliydi. Cırcırböcekleri ötüyordu. Torbayı kaldırıp çöpe attı.

Dairesine döndüğünde annesinin uyanmış olduğunu gördü.

"Neredesin sen?" diye sordu Carmen.

"İşim uzadı."

"Bir telefon edemedin mi?"

"Affedersin."

"Endişelendirdin beni."

"Gördüm, gördüm," dedi Loren. "Gözünü uyku tutmamış."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Hiç. İyi geceler."

"Çok düşüncesizsin. Neden aramazsın ki? O kadar da bekledim durdum."

"Ben bundan biraz sıkılmaya başladım, anne," dedi Loren, kafasını sallayarak.

"Neymiş sıkıldığın?"

"Beni sürekli azarlaman."

"Yoksa beni kapı dışarı mı etmeye çalışıyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ama istediğin bu, öyle değil mi? Gitmemi istiyorsun işte."

"Doğru."

Carmen ağzını açtı, elini göğsüne götürdü. Bu oyunlarının erkekler üzerinde etkili olduğu zamanlar olmuştu muhakkak. Loren, Carmen'in gençlik fotoğraflarını, o güzel, mutsuz ve daha fazlasını hak ettiğinden emin hallerini hatırlıyordu.

"Öz anneni sokağa mı atacaksın yani?"

"Hayır. Bunu yapmak ister misin diye sordun, ben de isterim dedim. Yaparım demedim."

"O kadar mı korkunç biriyim ben?"

"Sen... sen sadece yakamdan düş, olur mu?"

"Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

"Elbette."

"Birilerini bulmanı istiyorum."

"Bir erkek demek istedin herhalde."

"Evet, tabii ki."

Erkekler... Carmen'in her şeye verdiği tek cevap buydu. Loren bir an, *"ya anne, bak, erkekler seni nasıl da mutlu ettiler,* diyecekti ki dilini ısırdı.

"Yalnız kalmanı istemiyorum," dedi annesi.

"Senin gibi mi mesela?" dedi Loren, söylediğine pişman olsa da.

Sonra ondan bir cevap beklemeden banyoya girip yatma hazırlıklarına koyuldu. Dışarı çıktığında annesi kanepeye geri dönmüştü. Televizyon kapanmış, klima yeniden açılmıştı.

"Özür dilerim," dedi Loren.

Annesi ses çıkarmadı.

"Arayan oldu mu?" diye sordu bu kez.

"Tom Cruise aradı. İki kere."

"Güzel. Hadi iyi geceler."

"Tüh, sevgilin mi arayacaktı yoksa?"

"İyi geceler, anne."

Loren, yatak odasına gidip dizüstü bilgisayarını açtı. Bir yandan da arayanın kim olduğuna baktı. Ama hayır, yeni sevgilisi Pete değildi arayan. Ondan üç gündür ses çıkmıyordu zaten. İş dışında arayan kimse olmamıştı.

Ne kadar da acınası haldeydi.

Pete iyi bir adamdı. Biraz kilolu, biraz fazla terleyen bir

tipti ama iyi bir insandı. Bir zincir mağazanın bölge şubesinde çalışıyordu. Loren onun tam olarak ne iş yaptığını hiçbir zaman anlayamamıştı. İlgisini çekmediği içindi herhalde. Bunlar sürekli ilişkiler değildi, ciddi değillerdi, nereye çeksen oraya sürüklenen şeylerdi. En ufak bir engelle karşılaştığında duran, biten ilişkilerdi bunlar.

Odasına göz gezdirdi; iyice bozulmuş duvar kâğıtlarına, kişiliksiz dolabına, alelacele monte edilmiş masasına baktı.

Bu nasıl bir hayattı ki böyle?

Loren kendini yaşlı ve umutsuz hissediyordu. Bir ara batıya, Arizona'ya, New Mexico'ya, ya da oralar gibi sıcak ve yeni bir yerlere taşınmayı düşünmüştü. Yeni bir hava, yeni bir hayat getirebilirdi. Ama işin aslı, doğaya meraklı biri değildi o. Yağmuru ve soğuğu sevmesinin tek nedeni, evde kalıp film seyretmek ya da kitap okumak için sağlam bir ev bahane olmalarıydı.

Bilgisayar tamamen açıldıktan sonra ilk iş olarak e-postalarını kontrol etti. Bir saat kadar önce Ed Steinberg'in göndermiş olduğu bir mesaj vardı:

Loren,

Trevor Wine'a Max Darrow'la ilgili sorular sorup onu işkillendirmek istemedim. O işe sabah bakarız. Sen biraz uyu şimdi. Yarın sabah dokuzda görüşürüz.

Patron

Mesaja bir de dosya eklenmişti. Loren belgeyi indirdikten

sonra yazıcıdan çıktısını da aldı. Sürekli bilgisayar ekranından okumak gözlerini ağrıtıyordu. Yazıcıdan çıkan kâğıtları alıp yatağa geçti. Oscar güçlükle de olsa yatağa sıçrayıp yanına yattı, ona sürtündü. Loren seviyordu böyle yapmasını.

Belgelere göz gezdirirken Trevor Wine'ın daha şimdiden, işlenen suçla ilgili mantıklı sayılabilecek bir varsayım geliştirmiş olduğunu görüp şaşırdı. Alınan notlara göre, eski bir Las Vegas Emniyet Teşkilatı dedektifi ve halihazırda Nevada'da Raleigh Heights'ta yaşayan Max Darrow, Newark' taki Yahudi mezarlığının yakınlarında, kiralık bir arabanın içinde ölü bulunmuştu. Anlaşıldığı kadarıyla Max Darrow, Newark Havaalanı'ndaki Howard Johnson'da kalıyordu. Arabayı LuxDrive adında bir yerden kiralamıştı. Kiralanan araba, kilometre saatine bakılırsa iki gün önce Darrow tarafından alındığından beri yaklaşık on üç kilometre gitmişti.

Bunlar ilk sayfada yazanlardı. İkinci sayfadaysa çok daha ilginç şeyler vardı.

Max Darrow, kiralık arabanın şoför koltuğunda, kafasına iki el ateş edilmiş halde bulunmuştu. Bu arada, olayı ihbar eden olmamıştı. Bir devriye arabası camdaki kan izlerini görmüştü de öyle uyanmışlardı. Darrow kafasındaki deliklerin haricinde, pantolonu ve *boxer*ı ayak bileklerine sıyrılmış halde bulunmuştu. Cüzdanı kayıptı. Raporda Darrow'un üzerinde hiçbir ziynet eşyasına rastlanmadığı, dolayısıyla bir soygundan da şüphelenilebileceği yazıyordu.

Ön rapora göre, ki dava henüz başlangıç aşamasındaydı arabada bulunan kanın, ön ve yan camlara sıçramış halleri de göze alındığında, Darrow'un şoför koltuğunda otururken vu-

rulmuş olduğu tahmin edilebilirdi. Ayrıca pantolonun ve donun iç tarafında da kan izleri görüldüğüne göre, adamın pantolonunun, vurulmadan önce indirildiği düşünülebilirdi.

Halihazırdaki teori çok açıktı: Max Darrow şansını denemeye, daha doğrusu şansını satın almaya çalışmış ama yanlış fahişeye denk gelmişti. Ve o yanlış fahişe, doğru anı kollamış, pantolonu indirdikten sonra harekete geçmişti. Ondan sonra bir şeylerin ters gittiği kesindi ama tam olarak neler olduğunu tahmin etmek güçtü. Belki de Darrow, eski bir polis olduğu için kahramanlık yapmaya çalışmıştı. Belki de fahişe fazlasıyla gergin ve aceleciydi. Kısacası her nasıl olduysa olmuş, fahişe Darrow'a ateş ederek öldürmüştü onu. Sonra da neyi var neyi yoksa –cüzdanını, ziynet eşyalarını– alıp kaçmıştı.

Newark Emniyeti'yle işbirliği içinde çalışacak olan soruşturma ekibi işe fuhuş sektöründen başlayacaktı. Olanları bilen birileri vardı mutlaka. Onları konuşturabilirlerse vaka çözülürdü.

Loren raporu bir kenara bıraktı. Darrow'un parmak izlerinin, Rahibe Mary Rose'un odasında bulunduğunu bilmeseler, Wine'ın teorisi yeterli olabilirdi. Tamam, Loren bu varsayımın yanlış olduğunu biliyordu bilmesine de, geriye ne kalıyordu bakalım? En azından bir şey çok açıktı: Bütün bunlar tezgâhtı.

Loren'in kafasında senaryolar dönmeye başlamıştı bile.

Darrow'u öldürmek istiyorsun. Onun arabasına biniyorsun. Kafasına silah dayayıp, şehrin ücra yerlerinden birine çekmesini söylüyorsun. Sonra pantolonunu indiriyorsun. Bu arada, televizyondaki adli tıp programlarını seyreden herkes bilirdi; pantolonu ateş ettikten sonra çıkarırsan, sıçrayan kanın izlerinden anlaşılırdı bu. Sonra ne yapıyorsun? Kafasına iki el ateş

ediyorsun ve de soygun süsü vermek için parasını, ziynet eşyalarını falan alıyorsun.

Anlaşılan Trevor Wine bu numarayı yutmuştu.

Hikâyenin öncesini bilmese muhtemelen Loren de aynı fikre kapılırdı.

Peki ama bundan sonra atılması gereken en mantıklı adım neydi?

Kalkıp yatakta oturdu Loren.

Wine'ın teorisine göre Max Darrow ava çıkmış, avlanmıştı. Ancak öyle olmadıysa –ki Loren öyle olmadığına emindi– katil, Darrow'un arabasına nasıl girmişti? Darrow'un, yolculuğun başından beri katiliyle birlikte olduğunu farz etmek çok mu yanlış olurdu?

Bu da Darrow'un, katilini tanıyor olduğunu gösterirdi. Ya da en azından onu bir tehdit olarak görmediğini.

Rapora bir kez daha bakarken on üç kilometre olayını düşündü bu kez. Sadece on üç kilometre. Demek ki adam fazla bir yere gitmemişti.

Bu arada, üzerinde durulması gereken başka bir şey daha vardı: Rahibe Mary Rose'un odasında, daha doğrusu vücudunda, farklı parmak izlerine rastlanmıştı.

Madem öyle, diye düşündü Loren, Darrow'un başka biriyle, bir suç ortağıyla birlikte çalıştığını varsayabilirlerdi. Eğer öyle biri varsa, sürekli beraberdiler herhalde. Ya da birbirlerine çok yakındılar en azından.

Darrow, Howard Johnson'da kalıyordu.

Adamın arabayı kiraladığı şirket olan LuxDrive'ın, o otelde stantları vardı.

Demek her şey orada başlıyordu. Howard Johnson'da.

Otellerde güvenlik kameraları vardı. Trevor Wine, Howard Johnson'ın kayıtlarına göz atmış mıydı acaba?

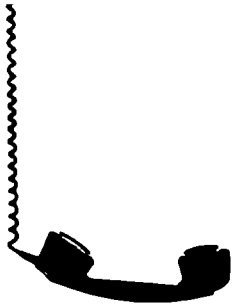
Şimdi bunu tahmin etmek zordu ama işin bu kısmını araştırmakta fayda vardı.

Ne olduysa oldu; sabaha kadar bekleyebilirdi herhalde, öyle değil mi?

Uyumaya çalıştı Loren. Yatakta oturup gözlerini kapattı. Yaklaşık bir saattir bu haldeydi. Yan odadan annesinin horultuları geliyordu. Vaka ısınmaya başlamıştı. Loren kanındaki karıncalanmayı hissedebiliyordu. Üstünden örtüyü atıp yataktan çıktı. Uyuması mümkün değildi. En azından şimdilik. Havada ipucu kokusu varken uyumak olmazdı. Kaldı ki yarın başka türlü bir sürü sorunu olacaktı. Ed Steinberg federalleri arayacaktı, Trevor Wine olay çıkaracaktı falan.

Belki de Loren'i vakadan alırlardı bile.

Hemen üstüne bir *sweatshirt* geçirdi, cüzdanını ve kimliğini yanına aldı, parmak uçlarında dışarı çıktı, arabasını çalıştırdı ve Howard Johnson'ın yolunu tuttu.

27. Bölüm

Uyduruk pornodan daha kötü bir şey yoktur herhalde.

Motel odasının yatağında uzanan Charles Talley'nin, telefon çalmadan önce düşündüğü buydu. Filmi otelin "izlediğin kadar öde" hizmetinden yararlanarak almış, bunun için tam 12,95 dolar ödemişti ama lanet olası filmde bütün önemli yerler kesilmiş, bütün yakın çekimler bulanıklaştırılmıştı.

Bu nasıl işti böyle?

Daha da kötüsü, filmde kesilen yerleri doldurmak için aynı sahneler tekrar edilip durmuştu. Kız dizlerinin üstüne çöküyorsa, hemen arkasından adamın kafasını zevkle arkaya atışını gösteriyorlardı. Sonra bir daha. Sonra bir daha.

Deli ederdi bu insanı.

Talley resepsiyonu arayıp ağızlarının payını vermeyi düşünüyordu. Burası özgür bir ülkeydi. Bir erkeğin, kendi otel odasının mahremiyetinde porno izlemeye hakkı vardı. Ama bunun gibi uyduruk şeyler değil. Gerçek porno. Bunu Disney Channel'a koysalar kimse anlamazdı.

Tam o anda telefon çaldı. Talley saatine baktı.

Zamanı gelmişti. Bu anı saatlerdir bekliyordu.

Telefonun ahizesini kaldırıp kulağına götürdü. Ekrandaki kız herhalde on dakikadır aynı şekilde inleyip duruyordu, film artık sıkıcıdan da beter bir hal almıştı.

"Evet?"

Kapanmıştı telefon.

Talley sanki cevap oradan gelecekmiş gibi baktı telefonun ahizesine. Ses yoktu tabii. Ahizeyi yerine koyduktan sonra yattığı yerde doğrulup oturdu. Ve telefonun yeniden çalmasını bekledi. Beş dakika geçmişti ve Talley endişelenmeye başlamıştı.

Neler oluyordu böyle?

Hiçbir şey planladığı gibi gitmiyordu. Reno'dan buraya geleli ne kadar olmuştu? Üç gün olmuş muydu? Tam olarak hatırlamak zordu. Ama dünkü görevini hatırlıyordu. Matt Hunter'ı takip etmek, peşinden ayrılmamak kolay olmuştu.

Neden peki?

Hiç fikri yoktu. Talley'ye nereden başlayacağını ve Hunter'ın peşine kuyruk olmasını söylemişlerdi, o kadar.

Fakat herif, yani Matt Hunter, takip edildiğini hemen anlamıştı.

Nasıl anlamıştı acaba?

Oysaki herif amatörün tekiydi. Ters giden bir şeyler vardı. Mesela Talley birkaç saat önce aradığında Matt Hunter onu tanımıştı.

Talley'nin adını soyadını biliyordu.

Bu, Talley'nin kafasını karıştırmıştı haliyle. Ama kafa karışıklıklarıyla arası iyi değildi işte. Birkaç yeri arayıp, neler olup bittiğini öğrenmeye çalışmış ama kimseden doğru düzgün bir

cevap alamamıştı ve bu, kafasını daha da çok karıştırmıştı.

Talley çok da becerikli biri değildi. Tamam, striptizcileri tanırdı ve onların dilinden anlardı. İnsanların canını yakmayı da bilirdi. Ama aşağı yukarı hepsi buydu. Bu ikisini de birbirinden ayırmak zordu zaten. Bir striptiz kulübünün devam etmesini istiyorsan, gerektiğinde can yakmayı da bilmen gerekiyordu.

Haliyle, işler sarpa sardığında Talley'nin ilk aklına gelen, şiddet kullanmak oluyordu. Birilerine zarar vermek, hem de fena halde zarar vermek oluyordu. Şimdiye kadar sadece üç kez girmişti içeri, ama Talley şöyle bir düşündüğünde, dövüp sakat bıraktığı en az elli kişi sayabilirdi. İki tanesi de ölmüştü bu arada.

Can yakma konusunda tercih ettiği yöntem ise şok tabancası ve muştaydı.

Talley uzanıp çantasına göz attı. Önce yeni aldığı şok tabancasını çıkardı. Buna "ceptelefonu şok tabancası" diyorlardı. Alet ceptelefonuna benziyordu da ondan. İnternetten 69 dolara almıştı. Böyle, istediğin her yere götürebiliyordun. Cebinden çıkarıp telefonla konuşuyormuş gibi yaparken cozz! Bir düğmesi vardı, bastığın anda tepesindeki antenden düşmanına 180 bin volt veriyordun.

Tabancadan sonra bu kez de muştalarını çıkardı Talley. Çarptığı yerleri daha geniş yaptıkları bu yeni tasarımları seviyordu. Darbe alanını büyütmenin yanında, elinize daha az basınç uygulanmasını da sağlıyordu.

Şok tabancasını ve muştaları sehpaya bıraktıktan sonra, belki biraz düzelir diye, bir umutla filme döndü. Ama gözü sık sık silahlarına gidiyordu.

Bir yandan da ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

Yirmi dakika sonra otel odasının kapısı tıklatıldı. Yatağın başındaki saate baktı. Saat bir olmuştu. Yataktan sessizce kalktı.

Kapı bir kez daha çalındı. Ama daha sertçe.

Talley parmak uçlarında kapıya gitti.

"Talley? İçeride misin? Seninle konuşmamız gerekiyor."

Kapı vizöründen baktı Talley. Bu da neydi böyle?

Resmen Matt Hunter'dı bu!

Hunter, onun izini nasıl olmuştu da bulmuştu?

"Lütfen aç şu kapıyı, Talley. Sadece konuşmak istiyorum, hepsi bu."

Talley düşünmeden, sadece tepkisel olarak, "Bir saniye," dedi.

Sonra hızla yatağın başına gidip muştayı sol eline taktı. Sağ eline de, bir görüşmenin ortasındaymış gibi, ceptelefonu şeklindeki şok tabancasını aldı. Ardından kapının tokmağına uzandı. Ama tokmağı çevirmeden önce vizörden son bir kez daha baktı.

Matt Hunter hâlâ oradaydı.

Talley bundan sonraki üç hamlesini planladı. Büyük insanlar da böyle yapmıyorlar mıydı? Hep sonrasını planlamıyorlar mıydı?

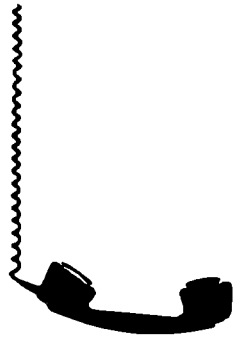
Öncelikle kapıyı ceptelefonuyla konuşuyormuş gibi açıp Hunter'a içeri girmesini işaret edecekti. Menzile girdiği andaysa şok tabancasıyla çarpacaktı onu. Nişan alacağı yer, Hunter'ın göğsü olacaktı. En geniş yüzeyli alan, en büyük hedef orasıydı. Bir yandan da sol elini hazırlayacak, muştayla adamın kaburgalarına bir aparkat indirecekti.

Charles Talley kapıyı açtı.

Açarken telefonla konuşmaya da başlamıştı. "Tamam," dedi, kulağında tuttuğu şok tabancasına doğru. "Tamam, anlaştık."

Sonra başıyla Matt Hunter'a içeri girmesini işaret etti.

Matt Hunter da girdi içeri.

28. Bölüm

Matt 515 numaranın önünde bir an duraksadı ama çok da uzun sürmedi bu.

Başka seçeneği yoktu. Koridorda durup onunla konuşmaya çalışamazdı. İçeri girmek zorundaydı. Talley'nin bu işteki rolünü tam olarak kestiremediği için konuya nasıl başlayacağını da bilemiyordu. Galiba en doğrusu, kâğıtları açık oynayıp, gidişatın nereye olacağını görmekti. Talley bir tezgâhın parçası olduğunu biliyor muydu mesela? Videodaki adam o muydu? Şayet oysa, neden diğer resim daha önce çekilmişti?

Matt içeri girdi.

Charles Talley hâlâ ceptelefonuyla konuşuyordu. Matt kapı kapanırken, "Sanırım birbirimize yardım edebiliriz," dedi.

Charles Talley de göğsüne ceptelefonuyla o anda dokundu işte.

Matt'in vücudu bir anda kısa devreye kapılmış gibi oldu. Belkemiği kaskatı kesildi. Bütün parmakları kasıldı. Gözleri kocaman açıldı.

O ceptelefonundan kurtulmak istiyor, ama hareket edemi-

yordu. Beyni bas bas bağırıyordu ama vücudu onu dinlemiyordu.

Silah, diye düşündü Matt. *Silahını çek.*

Charles Talley bir yumruk indirmeye hazırlanıyordu. Matt bunu görebiliyordu. Yine hareket etmeye çalıştı, en azından dönmeye kalktı ama elektrik voltajı bazı beyin hücrelerini durdurmuş olmalıydı. Vücudu söz dinlemiyordu.

Talley yumruğunu onun göğüskafesinin tam altına patlattı.

Yumruk kemiğin üzerine bir çekiç gibi inmişti. Arkaya doğru sendeledi, sonra da düştü Matt.

Gözlerini açıp kırpıştırdı; yaşla dolmuştu gözleri. Charles Talley'nin gülümseyen suratına baktı.

Silah... lanet olası silah...

Ama kasları taş kesilmişti.

Sakin ol. Kafanı topla...

Talley elinde ceptelefonu, tepesinde dikilmişti. Diğer elinde de muşta vardı.

Matt'in aklına o anda kendi ceptelefonu geldi. Kemerine takılı olan telefon. Cingle karşı tarafta dinliyordu. Ona seslenmek için ağzını açtı. Ama Talley tam o anda şok tabancasını bir kez daha dayadı ona.

Sinir sisteminde voltlar uçuşuyordu. Çenesindekiler de dahil, bütün kasları istem dışı bir şekilde kasılıp duruyordu.

Bağırışları, yardım çağrıları, yolunu bulup da çıkamadılar dışarı.

Charles Talley tepesinde gülümsüyordu şimdi. Muşta takılı yumruğunu gösterdi ona.

Matt ise kafasını kaldırıp boş boş bakabildi sadece.

Hapishanedeki bazı gardiyanların şok tabancaları oluyordu. Matt onların ne işe yaradığını öğrenmişti. Yüksek voltajlı elektrik sayesinde vücudun dahili iletişim sistemini sekteye uğratıyordu. Vücudun doğal elektriksel impulsları şaşkına dönünce, kaslara yanlış mesajlar gönderiyor, lüzumsuz yere çalıştırıp bütün enerjiyi tüketiyorlardı.

Sonuçta kurban çaresiz kalıyordu.

Matt, Talley'nin yumruğunu geri çekişini seyretti. Şu anda tek isteği, Mauser M2'sini çıkarıp, o orospu çocuğunun beynini dağıtmaktı. Silahı orada, kemerinde duruyordu ama hiçbir şey yapamıyordu.

Bu arada yumruk da ona doğru gelmeye başlamıştı.

Matt kolunu kaldırmak istedi ya da yuvarlanıp yana kaçmak istedi. Bir şeyler yapmak istiyordu ama hiçbirini yapamıyordu. Talley'nin yumruğunun hedefi yine Matt'in göğsüydü. Matt ise her şeyi ağır çekimdeymiş gibi izliyordu.

Ve muşta bu kez göğüskemiğinin üstünde patladı.

Sanki göğüskemiği strafordanmış gibi, tam o anda bütün kemikler bir kenara kaçışmış gibi, kalbi ortada kalakalmıştı. Matt acıyla ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Ciğerlerindeki bütün hava gitmişti. Gözbebekleri kaymış, yukarı bakıyordu.

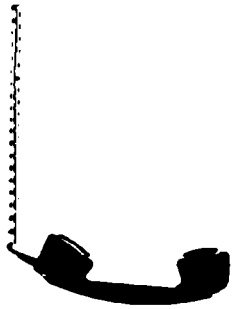
Gözlerini nihayet odakladığında, muştanın bu sefer de yüzüne doğru gelmekte olduğunu gördü.

Matt çabalıyordu ama gücü hiçbir şeye yetmiyordu. Yetse de kaslarına laf geçiremiyordu. Dahili iletişim sistemi hâlâ kapalıydı. Ama dipte derinde hâlâ bir şey, hayatta kalma içgüdüsü gibi ilkel bir şey duruyordu.

Yumruk tam inerken yana kaçınca, muşta kafatasının ar-

kasını sıyırdı. Ama şimdi de derisi açılıp kanamaya başlamıştı. Acı, kafasının içinde patlamıştı. Gözleri kapandı ve bu kez teknik açılmadı. Uzaklardan bir yerden bir ses duydu. "Hayır!" diye bağırdı o tanıdık ses. Ama muhtemelen gerçek değildi bu. Elektrik dalgalarına ve fiziksel işkenceye maruz kalan beyninin kabloları yanlış bağlanmış, halüsinasyonlar üretmeye başlamıştı.

Bir darbe daha aldı. Belki bir tane daha. Belki de hepsi bu kadardı. Matt bunu anlayacak halde değildi.

29. Bölüm

"Talley? İçeride misin? Konuşmamız gerekiyor."

Cingle Shaker ceptelefonunda Matt'in sesini duyunca kulak kabartmıştı. Ses çok iyi gelmiyordu ama anlaşılıyordu.

"Lütfen aç, Talley. Sadece konuşmak istiyorum, hepsi bu."

Karşı tarafın cevabını tam duyamamıştı. Anlaşılmayacak kadar boğuk gelmişti ses. Cingle kafasını toplayıp konsantre olmaya çalıştı. Arabası, girişin oradaydı. Vakit geç olmuştu. Onu rahatsız edecek birileri çıkmazdı.

Hemen şimdi içeri girse miydi? Bu, akıllıca bir hareket olurdu. Matt beşinci kattaydı. Ters giden bir şey olursa yetişmesi biraz zaman alabilirdi. Ama Matt fazlasıyla kararlı davranmıştı. Bu Talley'yle yüz yüze görüşmekten başka şansı olmadığını düşünüyordu. Cingle onlar konuşmadan ortaya çıkarsa işler sarpa sarabilirdi.

Şimdiyse şu boğuk sesin ne olduğunu anlamak zorundaydı. Talley'nin lobide olmadığı kesindi. Hatta durduğu yerden yanlış görmüyorsa eğer, lobide kimsecikler yoktu.

Sonunda içeri girmeye karar verdi Cingle.

Cingle'ın dikkat çekmemek gibi bir lüksü hiçbir zaman olmamıştı. Geçmişte bir Rockette ya da revü dansçılığı yapmamıştı – evet, dedikodulardan haberi vardı bu arada– ama giyimine önem göstermeye yıllar öncesinde karar vermişti. Cingle küçük yaşta, erkenden serpilip büyümeye başlamıştı. On iki yaşındayken, on sekizliklerle karıştırıyorlardı onu. Erkekler onu seviyor, kızlarsa nefret ediyordu. Aradan onca yıl geçmesine rağmen değişen fazla bir şey olmamıştı. İnsanların düşündüklerini umursamamayı da erken öğrenmişti Cingle. Onu rahatsız eden tek şey, bazı akrabalar ve sevip saydığı insanlar da dahil, ondan büyük erkeklerin bakışlarıydı. Evet, tatsız bir şey yaşanmamıştı ama Cingle ihtiras ve şehvetin, insanın aklını nasıl bulandırdığını erken bir yaşta öğrenmişti.

Lobiye tam girmişti ki telefonda tuhaf bir ses duydu.

Neyin nesiydi o ses?

Lobinin cam kapıları açıldı. Küçük bir zil çaldı. Cingle telefonu kulağına iyice dayamıştı. Ama şimdi bir şey duyamıyordu. Ne bir ses vardı ne bir konuşma.

Bu iyiye işaret değildi herhalde.

Sonra birdenbire telefondan gelen bir gümbürtüyle birlikte Cingle adımlarını hızlandırıp asansöre yöneldi.

Tam o sırada resepsiyon masasındaki adam dışarı fırladı, Cingle'ı gördü, göbeğini kemerinin altına soktu ve gülümsedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Cingle asansörün çağır butonuna basmıştı bile.

"Bayan?"

Telefondan hâlâ konuşma sesi gelmiyordu. Bir an içi ürperdi. Bu tehlikeyi göze almak zorundaydı. Telefonu ağzına götürüp, "Matt?" dedi.

Ses yoktu.

Lanet olsun. Telefonu sessize almıştı ya! Nasıl da unutmuştu?!

O anda tuhaf bir ses daha geldi. Homurdanma gibi bir şeydi. Biraz daha boğuktu sadece.

Şu asansör de nerede kalmıştı?

Ayrıca sessiz tuşu neredeydi?

Cingle önce sessize alma tuşunu buldu. Hemen sağ alt köşedeydi. Yanlışlıkla başparmağı çarpmıştı. Bir anda sessiz mod simgesi kayboldu ve telefonu bir kez daha ağzına götürdü Cingle.

"Matt!" diye bağırdı. "Matt, iyi misin?"

Boğuk bir çığlık daha. Sonra bir ses. Ama Matt'in sesi değildi bu. "Sen de kimsin..."

O anda gece bekçisi bitmişti arkasında. "Bir sorun mu var, hanımefendi?"

Cingle asansörün düğmesine arka arkaya basıp duruyordu. *Hadi... Hadi ama...*

Bir yandan da telefona, "Matt, orada mısın?" diyordu.

Bir klik sesi. Sonra da sessizlik. Mutlak sessizlik. Cingle'ın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Şimdi ne yapması gerekiyordu?

"Hanımefendi, rica etsem..."

Asansörün kapısı açıldı. Cingle içine atladı. Ama adam kolunu uzatıp, kapının kapanmasına engel olmuştu. Cingle'ın silahı omzundaki kılıfında duruyordu bu arada. Ve kim bilir kaç zamandır ilk kez çıkardı silahını yerinden.

"Şu kapıyı bırak," dedi adama.

Adam dediğini yapıp elini çekti.

"Polisi ara," dedi Cingle sonra. "Beşinci katta acil bir durum olduğunu söyle."

Kapılar kapandı. Cingle beşinci katın düğmesine bastı. Matt polisin bu işe bulaşmasından memnun olmayacaktı belki ama Cingle şu anda bunları düşünecek halde değildi. Asansör homurdanarak yukarı çıkmaya başladı. Ama sanki bir metre çıkıyorsa iki metre iniyor gibiydi.

Cingle'ın silahı hâlâ sağ elindeydi. Parmağını tetikten çekip asansörün içindeki panelde beşe basmaya başladı. Sanki işe yarayacakmış gibi. Sanki böyle yapınca asansör onun acelesi olduğunu anlayıp daha hızlı gidecekmiş gibi.

Sol elinde duran ceptelefonundan Matt'in numarasını aradı. Hiç çalmadan otomatik mesaja geçmişti: "Şu anda müsait değilim..."

Cingle küfredip, aramayı sonlandırdı. Ardından asansör durur durmaz atlamak için kapıların birleştiği yerde pozisyon aldı. Asansör her kattan geçerken, görme engelliler için sinyal veriyordu. Nihayet beşinci kata gelince zil sesiyle birlikte durdu.

Cingle kapılar açılmaya başladığı anda parmaklarını kapıların arasına sokup arasından geçerek kendini dışarı attı.

Nihayet koridordaydı.

O anda ayak sesleri duydu. Ortalıkta kimseyi göremiyordu ama ayak sesleri tersi istikamette koşuyor gibiydi.

"Olduğun yerde kal!"

O her kimse, durmamıştı. Cingle da duracak değildi tabii. Koridorda koşmaya başlamıştı.

Bir yandan da Matt'le irtibatı kaybedeli ne kadar zaman geçtiğini düşünüyordu.

Koridorun arkasından, ağır bir kapının çarpılarak açıldığını duydu. Acil çıkış olmalıydı. Merdiven çıkışı.

Cingle koşarken oda numaralarına da bakıyordu. 511'e ulaştığında, biraz ilerideki 515 numaralı odanın kapısının ardına kadar açık olduğunu gördü.

Şimdi ne yapacaktı? Koridorda koşmakta olanın peşine mi düşecekti, yoksa 515'e mi bakacaktı?

Daha da hızlı koşup köşeyi dönerken silahını çekti.

Matt sırtüstü yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Hareket etmiyordu. Ama asıl şaşırtıcı olan bu değildi.

Evet, asıl şaşırtıcı olan, Matt'in yanında duran kişiydi.

Cingle bu sahneyi görünce az daha silahını düşürecekti.

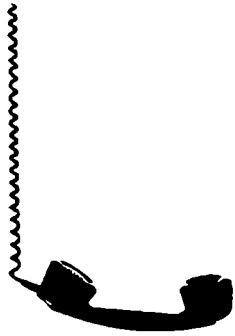
Bir an öylece durup, karşısındaki manzaraya baktı. Sonra da odanın içine adım attı. Matt hâlâ hareket etmiyordu. Kafasının arkasında bir kan gölü oluşmuştu. Ama Cingle gözlerini odadaki o diğer kişiden ayıramıyordu.

Matt'in yanında diz çökmüş olan o kişiden.

Gözleri yaşlı, gözleri kan çanağına dönmüş olan o kişiden.

Cingle onu görür görmez tanımıştı elbette.

"Olivia!"

30. Bölüm

Loren Muse 78. Otoyol'dan çıkıp Howard Johnson'a saptı. Binanın hemen girişinde park edilmiş bir araba daha vardı.

Oteli görünce frene asıldı.

Kapıdaki diğer araba, bir saat kadar önce EDA'nın önünde de duruyordu.

Bu kadarı tesadüf olamazdı.

Loren kendi arabasını da ön kapıya çekip, tabancasını beline taktı. Kelepçeler de arkasından sarkıyordu. Aceleyle arabanın yanına gidip içeri baktı. Kimse yoktu. Anahtarlar hâlâ takılıydı. Kapı kilitli değildi.

Loren bu kez arabanın kapısını açtı.

Bu yasal bir arama sayılabilir miydi? Sayılırdı tabii ki, neden sayılmasın? Ne de olsa anahtarlar bariz ortalıktaydı. Kapılar kilitli de değildi. O da zaten yardım olsun diye bakıyordu. Daha ne kadar yasal olabilirdi ki?

Etrafta parmak izi bırakmamak için bluzunun kollarını ellerine kadar çekip, eldiven gibi yaptı. Sonra torpido gözünü açıp evraklara göz atmaya çalıştı. Ama bu işi de fazla uzun sürmedi. Araba

EDA şirketine aitti. Kullanıcısı ise Cingle Shaker adında biriydi.

Loren bu ismi duymuştu. Savcılıktaki adamların ondan pek bir hevesle söz ettiklerini hatırlıyordu. Diyorlardı ki, kadının sadece şöyle bir görünmesi bile yeterliydi girdiği yerin havasını değiştirmeye.

Peki ama bu kadının, Hunter'la ne işi vardı acaba?

Bayan Shaker'ın iki çift laf etmeden kaçıp gitmesini istemeyen Loren, arabanın anahtarlarını aldı. Sonra otele girip resepsiyon masasına gitti. Görevli nedense zorlukla nefes alıyor gibiydi.

"Nihayet döndünüz mü?" diye sordu adam.

"Döndünüz mü derken?"

Soruşturmaya başlamak için pek iyi bir yol olmamıştı ama bir yerden de başlamak gerekiyordu.

"Diğer polisler gideli bir saat falan oldu da. Ambulans bile geldi."

"Hangi diğer polisler?"

"Siz onlarla değil miydiniz?"

"Senin adın ne?" diye sordu Loren, adama biraz daha yaklaşarak.

"Ernie."

"Bak Ernie, lafı fazla uzatmadan, neler olup bittiğini anlatsana sen."

"Diğerlerine de söylediğim gibi..."

"Bir de bana söyle bakalım."

Ernie abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Peki o zaman. Önce adamın biri aceleyle otele geldi."

"Ne zaman oldu bu?" diye araya girdi Loren.

"Ne?"

"Bu saat kaçta oldu yani?"

"Bilmem, iki saat olmuştur herhalde. Sizin bütün bunlardan haberiniz yok mu ki?"

"Devam et sen."

"Tamam, otele hızla giren adam direkt asansöre gidip yukarı çıktı. Çok geçmeden, boylu boslu bir hatun içeri uçarak girip asansöre doğru koştu. Tabii ben de arkasından seslendim. Her şey yolunda mı, dedim. Benim işim bu ne de olsa."

"Adama da her şey yolunda mı diye sordun mu bari?"

"Ne? Hayır canım."

"Kadına sormuşsun ama. Hani şu boylu boslu hatuna."

"Bir saniye. Boylu boslu derken şişman olduğunu sanmayın sakın. Uzun boyluydu sadece. Şişman değildi. Yanlış anlama olmasın diye söylüyorum."

"Tamam Ernie, ne demek istediğini anladım." Adamın Cingle Shaker'dan bahsettiği belliydi. "Demek ki bu boylu boslu kadına, her şey yolunda mı, diye sordun."

"Evet, aynen öyle. Sonra bu hatun, yani *boylu boslu* olan, bana silah çekti. Bildiğin silah çekti yani. Sonra da polisi aramamı söyledi."

Ernie durup Loren'in ağzının bir karış açılmasını bekledi.

"Sen de öyle yaptın herhalde."

"Herhalde yani. Kadın bana resmen silah çekti. İnanabiliyor musunuz?"

"Bir ara inanmaya çalışacağım, Ernie. Sonra ne oldu bakalım?"

"Kadın asansöre bindi, kapılar kapanıncaya kadar silahı üzerime doğrulttu. Ben de mecburen polisleri aradım. Sonra

Newarklı iki memur buraya geldi. Ben onlara kadının beşinci kata çıktığını söyledim, onlar da yukarı çıktılar."

"Bir de ambulans geldi demiştin?"

"Ambulansı onlar çağırdı herhalde."

"Onlar derken polisleri mi kast ediyorsun?"

"Yok. Yani ne bileyim ben? Odadaki kadınlar da aramış olabilirler."

"Ne odası o?"

"Bakın, ben oraya çıkmadım. Bir şey görmedim yani." Ernie'nin gözleri kısılıp birer çizgi haline döndü. "Şimdiden sonrası ikinci ağızdan bilgi olacak. Sizin bana gördüklerimi, duyduklarımı falan sormanız gerekiyor, öyle değil mi?"

"Burası mahkeme değil, Ernie," diye çıkıştı Loren. "Sana yukarıda ne olduğunu soruyorum."

"Bilmiyorum ki. Birini dövmüşler galiba."

"Kimi?"

"Dedim ya. Bilmiyorum."

"Erkek mi, kadın mı, siyahi mi, beyaz mı?"

"Ne kast ettiğinizi şimdi anladım. İyi de bunu bana neden soruyorsunuz ki? Sizinkilerden de öğrene..."

"Senden duymak istiyorum, Ernie. Sağı solu aramaya zamanım yok."

"Sağı solu aramanıza gerek yok ki. Polis telsizinden bile..."

"Ernie," dedi Loren, çelik gibi sert bir sesle.

"Tamam, tamam, kızmayın hemen. Dayak yiyen, erkekti. Beyazdı. Otuzlarının ortasında falandı herhalde. Onu buradan sedyeyle çıkardılar."

"Peki ne olmuş bu adama?"

"Biri onu dövmüş işte."

"Bütün bunlar hep beşinci katta mı olmuş?"

"Sanırım. Evet."

"Bir de odadaki kadınlardan söz etmiştin. Hani şu ambulansı arayanlar?"

"Evet, evet, öyle dedim gerçekten." Adam mağrur mağrur sırıtırken Loren silahını çıkarıp burnuna dayamamak için kendini zor tutuyordu.

"Yukarıda kaç kadın vardı, Ernie?"

"Ne? Ha, iki kadın."

"Bunlardan biri, sana silah çeken uzun boylu muydu?"

"Evet."

"Peki diğeri?"

Ernie sola baktı. Sağa baktı. Sonra Loren'e doğru iyice eğilerek fısıltıyla, "Sanırım o da adamın karısıydı."

"Dayak yiyen adamın mı?"

"Hı hı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ambulansın içine o da girdi."

"Peki şimdi neden fısıldaşıyoruz?"

"Size gizli bilgi vermeye çalışıyorum da ondan."

"Neden ki, Ernie?" dedi Loren, onun gibi fısıldayarak. "Neden gizli bilgi vermeye çalışıyorsun acaba?"

"Çünkü öteki kadın, adamın karısı yani, iki gecedir burada kalıyordu. Ama yanında kocası yoktu." İyice eğilince nefesinin kokusu Loren'in burnunu iptal etti. "Sonra koca birdenbire ortaya çıkıp kavga falan çıkarınca..." Cümlesini yarıda kesip kaşlarını, "anlarsın ya" dermiş gibi havaya kaldırdı.

"Peki uzun boylu hatuna ne oldu?"

"Bana silah çekeni mi diyorsunuz?"

"Evet, Ernie," dedi Loren. Tahammülünün sınırlarında dolaşıyordu. "Sana silah çeken hatunu diyorum."

"Onu polisler tutukladı. Kelepçeyle falan götürdüler."

"Peki şu, adamın karısı olduğunu düşündüğün kadın? İki gecedir burada kalan? Onun adını biliyor musun?"

Ernie kafasını salladı. "Hayır, affedersiniz, haberim yok."

"Sizde kaydı yok mu ki?"

O anda Ernie'nin gözleri ışıldadı. "Tabii ki var. Kredi kartı bilgileri falan bile kayıtlı."

"Süper," dedi Loren, burnunu işaretparmağıyla ovuşturarak. "Ee, burada biz bizeyiz. Kadının ismine, kimse görmeden bir bakamaz mısın?"

"Tabii ki bakarım canım. Bir saniye." Adam bilgisayara dönüp klavyeyle bir şeyler yazdıktan sonra, "Sanırım 522 numaralı odadaydı... Hah, işte burada."

Loren'in de görmesi için monitörü çevirdi.

522 numaralı odada kalan kişi, Olivia Hunter'dı. Loren bir süre ekrana bakıp düşündü.

Ernie de bu arada parmağıyla ekranı göstererek, "Bakın, burası işte. Olivia Hunter yazıyor," dedi.

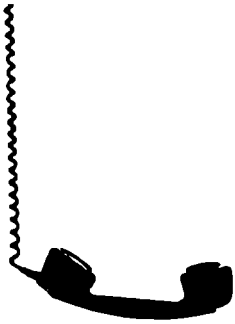
"Onu ben de , Ernie. Peki hangi hastaneye gitti bunlar?"

"Galiba Beth Israel'e gittiler. Öyle bir şeyler konuştuklarını duydum."

Loren, Ernie'ye üzerinde ceptelefonu numarası yazan kartvizitini uzattı. "Aklına başka bir şey gelirse ara beni."

"Ah, ararım, ararım."

Loren otelden hızla çıkıp hastanenin yolunu tuttu.

31. Bölüm

Matt Hunter uyandığında Olivia'nın yüzünü gördü.

Bu gördüğünün gerçek olduğuna şüphe yoktu. Yaşadığın şey gerçek mi, hayal mi bilemediğin anlardan biri değildi bu. Olivia'nın beti benzi atmış, gözleri kızarmıştı. Matt onun yüzündeki korkuyu görünce aklına ilk gelen, sorular, cevaplar, açıklamalar değil, "Bunu nasıl düzeltirim?" oldu.

İçerideki ışık çok parlaktı. Olivia'nın her şeye rağmen güzel olan yüzü, beyaz, ışıklı bir perdenin önünde duruyor gibiydi. Ona gülümsemeye çalıştı Matt. Kafası, üzerine çekiçle vurulmuş bir başparmak gibi zonkluyordu.

Olivia da onu seyrediyordu bu arada. Onun uyandığını görünce gözleri yaşlarla doldu. "Üzgünüm," dedi ona, fısıldayarak.

"Ben iyiyim," dedi Matt.

Biraz sersem gibiydi. Ağrı kesicilerdendi herhalde. Morfin ya da benzeri bir şey yapmış olmalılardı. Kaburgaları acıyordu ama acıdan çok ağrı gibiydi bu. Oteldeki adamı, şu siyah saçlı Talley'yi hatırladı. Ardından, felç geçiriyormuş gibi yere düş-

mesin orasına burasına yediği muştalar geldi aklına.

"Burası neresi?" diye sordu nihayet.

"Beth Israel'in acil servisindeyiz."

İster istemez bir gülümseme geldi yüzüne. "Ben burada doğmuşum, biliyor musun?" Evet, evet, bir çeşit ilacın etkisindeydi kesinlikle. Kas gevşetici ya da ağrı kesici gibi bir şeydi herhalde. "Talley'ye ne oldu?" diye sordu.

"Kaçtı o."

"Sen odada mıydın?"

"Hayır, ben koridordaydım."

Kısa bir anlığına gözlerini kapadı. Olivia'nın bu son söyledikleri, yani koridorda oluşu, nedense tam oturmamıştı yerine.

"Matt?"

Gözlerini kırpıştırıp odayı yeniden netleştirmeye çalıştı. "Sen koridorda mıydın ki?"

"Evet. Seni onun odasına girerken gördüm, peşinden geldim."

"O otelde mi kalıyordun?"

Olivia cevap vermeye kalmadan, yatağı ayıran perde açıldı. "Ah!" dedi doktor. Pakistanlı ya da Hintliydi; adamın öyle bir aksanı vardı. "Kendimizi nasıl hissediyoruz bakalım?"

"Üstümden inek sürüsü geçmiş gibi," dedi Matt.

Doktor onlara gülümsedi. Yaka kartında PATEL yazıyordu. "Karınız saldırıya uğradığınızı söyledi. Saldırganın şok tabancası kullandığını düşünüyormuş."

"Öyle oldu sanırım."

"Bu bir bakıma iyi bir şey. Şok tabancaları kalıcı hasar bırakmaz. Geçici felç gibi bir şey yaparlar."

"Evet," dedi Matt. "Kader bana henüz küsmemiş demek ki."

Patel kıkırdayarak güldükten sonra Matt'in dosyasına göz attı. "Beyin sarsıntısı geçirmişsiniz. Muhtemelen kaburgalarınızda da çatlak var ama o ancak röntgende anlaşılır. İncinse de kırılsa da fark etmez. Biraz istirahatle iyileşir nasıl olsa. Bu arada size ağrı kesici verdim ama daha fazlası da gerekebilir."

"Tamam."

"Bu gece sizi müşahede altında tutmak zorundayız."

"Olmaz," dedi Matt.

Patel ise şaşkınlıkla ona bakarak, "Olmaz mı?" dedi.

"Ben eve gitmek istiyorum. Karım bana bakar."

Patel kafasını bu kez de Olivia'ya çevirdi. Sonra, "Böyle bir şeyi önermiyorum, bilginiz olsun," dedi.

"Biz hallederiz," diye karşılık verdi Olivia.

Televizyon dizilerindeki doktorlar, evine gitmek isteyen hastalarla genelde kavga ederler. Ama Patel öyle yapmadı. Sadece omuz silkip, "Peki o zaman," dedi. "Taburcu formlarını imzaladıktan sonra çıkabilirsiniz."

"Sağ ol, doktor," dedi Matt.

"Size hayatta başarılar o zaman," dedi Patel, bir kez daha omuz silkerek.

"Size de."

Doktor Patel çıktıktan sonra, "Polisler burada mı?" diye sordu Matt.

"Az önce gittiler ama geri geleceklermiş."

"Onlara ne söyledin?"

"Pek bir şey söylemedim," dedi Olivia. "Sanırım karıkoca kavgası diye düşündüler. Beni başka bir erkekle yakalamışsın falan filan."

"Peki Cingle'a ne oldu?"

"Tutukladılar onu."

"Ne?"

"Resepsiyondaki adamı uzaklaştırmak için silah çekmiş."

Matt ağrıyan başını salladı. "Onu dışarı çıkartmak zorundayız."

"Cingle, siz zahmet etmeyin, ben hallederim, dedi."

Matt oturduğu yerde doğrulmaya çalıştı. Acı, kafatasının arkasına bir bıçak gibi saplandı.

"Matt?"

"İyiyim, iyiyim."

İyiydi gerçekten. Daha kötü dayaklar da yemişti. Hem de çok daha kötülerinden. Bu neydi ki, çocuk oyuncağıydı. Tamamen kalkıp oturduktan sonra Olivia'nın gözlerine baktı. Kadının gözlerinde, birazdan yiyeceği yumruğu bekliyormuş gibi bir ifade vardı.

"Bu kötü oldu, öyle değil mi?" dedi Matt.

Olivia'nın göğsü hızla inip kalktı. Gözyaşları akmaya başladı. "Henüz bilemiyorum," dedi sonra. "Ama evet. Çok kötü oldu."

"Polisi bu işe bulaştırmaya gerek var mı?"

"Hayır." Gözyaşları şimdi yanaklarından aşağı akmaya başlamıştı. "Ben, sana her şeyi anlatıncaya kadar bekleyelim."

Bunun üzerine Matt ayaklarını yataktan aşağı indirdi. "Madem öyle, bir an önce çıkalım buradan."

Loren acil servis danışma masasının önünde altı kişi saydı. Hepsini geçip ön sıraya kurulduğunda öfkeyle homurdanan altı

kişi. Loren onları duymazdan gelip rozetini masaya koydu.

"Biraz önce buraya bir hasta getirmişsiniz."

"Hadi canım." Danışmadaki kadın yarımay şeklindeki gözlüklerinin üstünden, hıncahınç dolu bekleme salonuna baktı. "Bir hasta getirmişiz demek." Kadının ağzında da sakız vardı. "Tüh, fena yakalandık desenize. Gerçekten de az önce buraya bir hasta getirttik."

Kuyruktakiler kıkırdayarak gülünce Loren'in yüzü kıpkırmızı oldu.

"Benimki Howard Johnson'dan getirilmiş."

"Haa, o mu? Gitti o."

"Gitti mi?"

"Birkaç dakika önce taburcu oldu."

"Nereye gitti peki?"

Kadın ona boş gözlerle baktı.

"Haklısın," dedi Loren, onu görünce. "Boş ver."

O anda ceptelefonu çaldı. Telefonu hızla çıkarıp, "Muse!" diye bağırdı.

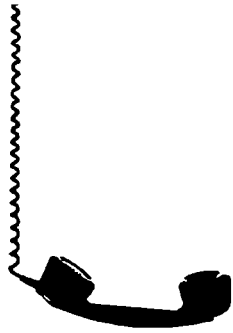
"Ee, merhaba, demin konuştuğum kadın polisle mi görüşüyorum acaba?"

Loren karşı taraftakinin sesini tanımıştı. "Evet, Ernie, benim. Ne var ne yok?"

"Hemen buraya gelmeniz gerekiyor."

"Ne oldu ki, Ernie?"

"Çok kötü bir şey oldu," dedi adam. "Sanırım... sanırım o öldü."

32. Bölüm

Matt ile Olivia gerekli formları doldurup hemen çıkmıştı ama ikisinin de arabası yoktu. Matt'inki hâlâ EDA'nın park yerindeydi. Olivia'nınkiyse Howard Johnson'da kalmıştı. Bu yüzden taksi çağırtıp kapıda beklemeye başladılar.

Matt tekerlekli sandalyedeydi; Olivia da hemen yanında durmuş, ileri bakıyordu. Hava yapış yapış olmasına rağmen Olivia üşüyormuş gibi, kollarını vücuduna sarmıştı. Üstünde kolsuz bir bluz ve bermuda pantolon vardı. Kolları biçimli ve bronzdu.

Taksi gelince Matt ayağa kalkmaya girişti. Olivia ona yardım etmeye çalıştı ama Matt eliyle işaret ederek durdurdu onu. Sonra ikisi de taksinin arka koltuğuna geçti. Vücutları birbirine değmiyordu, el ele tutuşmadılar.

"İyi akşamlar," dedi taksici, onlara dikiz aynasından bakarak. "Nereye gidiyoruz?"

Taksici Zenciydi ve bir çeşit Afrika aksanıyla konuşuyordu. Matt ona Irvington'ın adresini verdi. Konuşkan bir adamdı şoför. Söylediğine göre Ganalıydı, altı çocuğu vardı. İkisi burada, yanla-

rındaydı; kalanlarsa karısıyla birlikte Gana'daydılar.

Matt onunla nezaketen konuşsa da Olivia camdan dışarı bakıyor, hiçbir şey söylemiyordu. Bir ara Matt'in eli, onun eline uzandı. Olivia elini tutmasına izin verdi ama cansızdı eli.

"Dr. Haddon'a gittin mi?" diye sordu Matt ona.

"Evet."

"Ee?"

"Her şey yolunda. Normal bir hamilelik olacak gibi."

Şoför ön koltuktan, "Hamilelik mi? Çocuğunuz mu olacak?" diye girdi araya.

"Evet, bebek bekliyoruz," dedi Matt.

"İlk çocuğunuz mu?"

"Evet."

"Çocuk, Tanrı'nın bir armağanıdır dostum."

"Aynen öyle."

Nihayet Irvington'a gelmişlerdi; Clinton Caddesi'ndeydiler şimdi. Hemen önlerinde ışık kırmızıya dönünce taksici durup, "Buradan sağa dönüyoruz, değil mi?" diye sordu.

Matt tam evet demeye hazırlanıyordu ki, dışarıda dikkatini çeken bir şey oldu. Evleri sokağın sonunda, sağdaydı ama dikkatini çeken bu olmamıştı elbette.

Sokakta bir polis arabası vardı.

"Bir saniye bekle," dedi Matt.

"Pardon?"

Matt taksinin camını açıp dışarı baktı. Polis arabasının motoru çalışıyordu. Bu düşündürücüydü. Köşeye baktı. Ayyaş Lawrence her zamanki köşesinde durmuş, içkisini içiyor, Four Tops'un meşhur *'Bernadette'*ini söylüyordu.

Matt camdan hafifçe sarkarak, "Hey Lawrence," diye seslendi.

Lawrence şarkının yarısında durup elini gözlerine siper ederek taksiye baktı. O anda yüzünde bir gülümseme belirmişti. Sendeleyerek onlara doğru yürümeye başladı. "Adamım Matt! Vay vay vay, taksilere de binermişiz."

"Binmem mi?"

"Kafan iyiydi değil mi? Hatırladım bak. İçkili içkili araba kullanmak istemedin ha?"

"Aşağı yukarı öyle bir şey işte."

"O ne be?" dedi Lawrence, Matt'in başındaki bandajı göstererek. "Ne oldu sana dostum? Böyle kafan sarılı marılı kime benzemişsin biliyor musun?"

"Bak Lawrence..."

"Şu eski resim vardır ya hani bunda da flüt çalan adam resmi. Trampet mi çalıyordu yoksa? Hep karıştırırım zaten. Ama onun da kafası senin gibi sarılıydı. Sahi neydi o resmin adı?"

Onu asıl konuya döndürmek isteyen Matt, "Lawrence bak," dedi, "şuradaki polis arabasını görüyor musun?"

"Nasıl?" dedi adam, ona biraz daha yaklaşarak. "Bunu sana onlar mı yaptı?"

"Hayır, hayır. Ben iyiyim zaten."

Lawrence gelmiş, Matt'in tam önünde duruyordu şimdi. Polisler o tarafa baksalar muhtemelen Lawrence'ın para dilendiğini sanırlardı.

"O araba ne kadardır orada, Lawrence?" diye sordu Matt.

"Bilmem ki. On beş yirmi dakika olmuştur herhalde. Zaman çabuk geçiyor be Matt. İnsan yaşlanınca daha da hızlı geçiyor. Sen beni dinle. Lawrence boş konuşmaz."

"Peki arabadan hiç çıktı mı?"

"Kim?"

"Polis."

"Ah, tabii ki. Senin kapını çaldılar." Lawrence gülümsedi. "Hım, şimdi anladım bak. Başın belada herhalde, değil mi, Matt?"

"Benim mi? Yok canım. Ben namuslu bir vatandaşım."

Lawrence bu lafı sevmiş olacak ki kahkahayı patlattı. "Bilmem mi, Matt, bilmem mi? Hadi sana iyi geceler." Sonra cama biraz daha yaklaşıp, "Sana da, Liv," dedi.

"Teşekkür ederim, Lawrence," dedi Olivia da.

Lawrence onun yüzünü görünce bir an durmuştu. Sonra Matt'e bakıp doğruldu. Sesi yumuşamıştı. "Kendinize iyi bakın."

"Sağ ol, Lawrence." Ardından Matt öne uzanıp şoföre dokunarak, "Plan değişikliği," dedi.

"Bu yüzden başım belaya girmesin sonra?" dedi taksici.

"Alakası yok. Ben bir kaza geçirdim; onlar da benimle konuşmaya gelmişler. Ama onlarla şimdi konuşmak istemiyoruz, hepsi bu."

Taksici tabii ki yutmamıştı bunu ama itiraz etmeye de niyeti yok gibiydi. Işık yeşile dönünce vites değiştirdi, sağa dönmeyip düz devam etti.

"Peki şimdi nereye gidiyoruz?"

Matt bunun üzerine ona EDA'nın adresini verdi. Oraya gidip arabayı almayı, sonra da gidip başka bir yerde konuşmayı planlıyorlardı. Ama nereye gideceklerini onlar da bilmiyorlardı? Matt saatine baktı. Gecenin üçü olmuştu.

Taksici çok geçmeden EDA'nın önüne çekip, "Burası iyi mi?" diye sordu.

"İyidir, sağ ol."

Arabadan indiler. Matt taksiciye parayı verdi. "Ben sürerim," dedi Olivia.

"Bana bırak. İyiyim ben."

"Tabii canım, ne demezsin, hem dayak yedin hem de sonradan bir sürü iğne," dedi Olivia, avucunu uzatarak. "Anahtarları alayım."

Matt anahtarları verince arabaya binip yola çıktılar.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Olivia.

"Marsha'yı arayıp sorayım; müsaitlerse onlara gideriz."

"Çocukları uyandıracaksın."

"Yastıklarının altına el bombası koysan yine uyanmaz onlar," dedi Matt, hafifçe gülümseyerek.

"Peki ya Marsha?"

"O dert etmez."

Matt bunu söylerken içine bir kurt düşmüştü. Marsha'yı uyandırmak sorun değildi gerçekten; bunu daha önce de yapmıştı. Onu asıl endişelendiren, Marsha'nın yalnız olmayabileceğiydi. Son zamanlarda bir de bu çıkmıştı. Bir de, ya Marsha yeniden evlenirse, diye düşünmeye başlamıştı.

Paul ve Ethan hâlâ küçüktü. O adama nasıl baba diyeceklerdi ki? Matt buna dayanabilir miydi, bilmiyordu. Dahası, bu yeni yaşamlarında, yeni ailelerinde Matt Amca'nın rolü ne olacaktı? Bütün bu düşünceler aptalcaydı tabii. Erkenden bunlara takılmanın manası yoktu. Kaldı ki başında onca dert varken bir de bunlara sarmanın sırası değildi.

Ceptelefonunu çıkarıp hızlı aramanın ikinci sırasındaki numarayı aradı. Bu arada Washington Caddesi'ne girmişlerdi.

Matt iki arabanın, onların tersi istikamette geçip gittiğini gördü. Dönüp baktı; arabalar EDA'nın önüne park ediyordu. İkisi de Essex Bölge Savcılığı personeline tahsis edilmiş, Loren'in de kullandığı arabayla aynı modeldi.

Bu pek iyi olmamıştı.

Telefon ikinci çalışında açıldı.

"Aramana sevindim," dedi Marsha karşıdan. Uyuyorduysa da iyi gizlemişti.

"Yalnız mısın?"

"Ne?"

"Yani şey... çocuklar orada mı?"

"Ben yalnızım, Matt."

"İşine karışmak istediğimden değil, yanlış anlama. Ben sadece rahatsız etmek istemediğim için..."

"Rahatsız etmiyorsun, Matt. Ne zaman ettin ki zaten?"

Artık bu laftan sonra konuya girebilirdi. "Olivia'yla ikimiz bu gece sende kalsak olur mu?"

"Tabii ki olur."

"Hikâye biraz uzun ama özetle, ben bu gece bir saldırıya uğradım ve..."

"Şimdi iyi misin peki?"

Acı kafasının içinde ve kaburgalarında yeniden dolaşmaya başlamıştı. "Bir iki şişlik, bir iki morluk işte. Büyük bir şey değil yani. Asıl sorun, polisin beni sorguya çekmek istiyor olması. Ve de biz buna henüz hazır değiliz."

"Bunun şu rahibeyle bir ilgisi var mı?" diye sordu Marsha.

"Hangi rahibeyle?"

Olivia'nın başı hızla Matt'e dönmüştü.

"Bugün buraya savcılıktan bir müfettiş geldi," dedi Marsha. "Aslında seni aramam gerekirdi ama önemli bir şey değildir diye üzerinde durmadım. Dur bir saniye, bana kartını da bırakmıştı."

Matt'in yorgun ve perişan zihni her şeye rağmen hatırlayabiliyordu. "Loren Muse mu?"

"Evet, aynen. Dedi ki, bir rahibe bizim evi aramış."

"Biliyorum," dedi Matt.

"Muse seninle de mi konuştu?"

"Evet."

"Hiç şaşırmadım. Konuşurken kadın bir ara senin buzdolabındaki resmini gördü. Sonra hem Kyra'ya hem de bana, seninle ilgili, senin buraya ne kadar sık geldiğinle ilgili sorular sormaya başladı."

"Merak etme, ben hallettim o işi. Bak, biz yirmi dakikaya kadar geliriz."

"Ben de misafir odasını hazırlayayım."

"Hiç zahmet etme bence."

"Ne zahmeti canım, yirmi dakika sonra görüşürüz,"

Dedi ve kapattı Marsha.

"Rahibe meselesi nedir öyle?" diye sordu Olivia, Matt'in konuşması bitince.

Matt de ona Loren'in ziyaretini anlattı. Olivia onu dinlerken yüzündeki azıcık renk de gitmişti. Matt'in hikâyesi bittiğinde Livingston'a varmışlardı. Yolda ne bir araba vardı ne de bir yaya. Etrafta in cin top oynuyordu. Hırsızların gözünü korkutmak için yakılan kapı lambalarının dışında hiçbir ışık gelmiyordu evlerden.

Marsha'nın kapısının önüne çekerlerken Olivia sessizdi. Matt alt kattaki camın arkasında Marsha'nın siluetini gördü. Garajın üstündeki ışık da açıktı bu arada. Kyra da uyanıktı. Hatta bir saniye sonra o da cama çıkıp onlara baktı. Matt arabanın camından uzanıp ona el salladı. Kyra da ona el salladı.

Olivia motoru durdurmuştu bu arada. Matt dikiz aynasından yüzüne baktı. Berbat görünüyordu. Lawrence haklıydı. Kafasındaki bandajlarla falan, Willard'ın *76 Ruhu* tablosundaki flüt çalan askere benziyordu gerçekten.

"Olivia?"

Ses yok.

"Sen, bu Rahibe Mary Rose'u tanıyor musun?"

"Olabilir."

Arabadan yavaşça indi Olivia. Arkasından Matt de indi. Dışarıdaki ışıklar –ki hareket sensörlerini Bernie'yle ikisi birlikte takmışlardı– aniden açıldı. Olivia arabanın etrafından dolanıp Matt'in yanına geldi, sonra da elini kavrayıp sımsıkı tuttu.

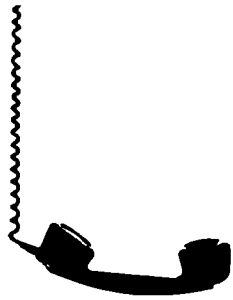
"Anlatmaya başlamadan önce," diye söze girdi Olivia, "bir şeyi bilmeni istiyorum."

Matt durup bekledi.

"Seni seviyorum. Senden başkasını sevmedim. Bundan sonra ne olursa olsun, sen bana hayal bile edemeyeceğim sevinçler ve mutluluklar yaşattın."

"Olivia..."

Kadın parmağını Matt'in dudaklarına bastırdı. "Senden tek bir şey istiyorum, o da bana sarılman. Evet, şimdi bana bir iki dakikalığına da olsa sarılmanı istiyorum. Çünkü sana gerçekleri anlattıktan sonra bana bir daha sarılmak istemeyeceksin."

33. Bölüm

Cingle karakola gider gitmez, ceptelefonuyla patronu Malcolm Seward'ı aradı. Seward emekli FBI'cıydı. EDA'yı on yıl önce kurmuş, bu işten küçük bir servet kazanmıştı.

Seward gecenin bir yarısı aranmaktan pek hoşlanmamıştı tabii. "Adamın tekine silah mı çektin?"

"Onu vuracak olduğumdan değil."

"Aman ne güzel," dedi Seward, iç geçirerek. "Ben birkaç yeri ararım. Bir saate kadar çıkarsın."

"Sen bir numarasın patron."

Adam cevap vermeden kapattı telefonu.

Cingle da nezaret hücresine dönüp beklemeye başladı. Bir süre sonra, uzun boylu bir polis memuru gelip nezaret hücresinin kapısını açtı. "Cingle Shaker."

"Buyurun benim."

"Lütfen beni takip edin."

"Sen nereye gidersen gelirim yakışıklı."

O önde, memur arkada yürürlerken Cingle kurtulduğunu, kefaletti, nöbetçi mahkemeydi derken, çok geçmeden çıkaca-

ğını düşünüyordu. Ama durum o kadar basit değildi.

"Lütfen arkanızı dönün," dedi memur.

Cingle tek kaşını kaldırarak baktı ona. "Beni önce yemeğe falan çıkartmayacak mısın?"

"Lütfen dönün."

Döndü Cingle. O anda kelepçeler bileklerine takıldı.

"Ne yapıyorsun sen?"

Konuşmadı adam. Ona dışarı kadar eşlik etti, devriye arabasının arka kapısını açtı, sonra da onu içeri itti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yeni mahkeme binasına."

"West Market'takine mi?"

"Evet, hanımefendi."

Yolculuk fazla uzun sürmedi. Birkaç dakika sonra binaya girip asansörle üçüncü kata çıktılar. Camın üzerinde ESSEX BÖLGE SAVCILIĞI yazıyordu. Kapının hemen yanında, lise koridorlarında rastlanan tarzda cam bir vitrinin içinde kocaman bir kupa duruyordu. Cingle'ı şaşırtmıştı bu. Bir savcının odasında kupanın ne işi vardı ki? Katillerin, tecavüzcülerin, uyuşturucu satıcılarının peşinde koşmaktan başka bir işi olmayan bir yetkilinin odasında uyduruk beyzbol kupaları ne alakaydı ki?

"Bu taraftan lütfen."

Polis memuru onu bekleme alanından geçirip küçük, penceresiz bir odanın önüne getirdi. "Sorgu odası mı burası?"

Bir şey demeyip sadece kapıyı açtı memur. Cingle da omuz silkip içeri girdi.

Sonra aradan epey bir zaman geçti. Saati de dahil her şe-

yine el koydukları için, orada ne kadar durduğunu bilemiyordu. Odada, televizyon dizilerinde görülen tek taraflı aynalardan yoktu. Onun yerine, duvarın bir köşesine yerleştirilmiş bir kamera vardı. Muhtemelen arka taraftaki izleme odasından, kamerayı istedikleri gibi çevirip zum yapabiliyorlardı.

Kapı nihayet açıldığında içeri bir kadın girdi. Ufak tefek, taş çatlasa 1,60 boylarında, 50-55 kiloluk bir şeydi bu. Sanki daha yeni bir buhar odasından çıkmış gibi, terden sırılsıklam olmuştu kadın. Bluzu göğsüne yapışmış; koltukaltları ıslanmış; yüzü bir ter tabakasıyla parlamıştı. Kemerinde silahı, elindeyse büyük bir zarf vardı.

"Ben Müfettiş Loren Muse," dedi kadın.

Vay canına, epey hızlı bir giriş olmuştu. Cingle bu ismi hatırlıyordu. Bu akşam Matt'i sorguya çeken kadın değil miydi bu?

"Cingle Shaker," dedi Cingle da.

"Biliyorum. Size soracağım birkaç sorum var."

"Büyük ihtimalle benim cevap vermeyi reddedeceğim sorular."

Loren hâlâ nefes nefeseydi. "Nedenmiş o?"

"Ben özel dedektifim de ondan."

"Müşteriniz kim peki?"

"Bunu söylemek zorunda değilim."

"Özel dedektif-müşteri gizliliği diye bir şey yok."

"Ben kanunları gayet iyi biliyorum, efendim."

"Ee?"

"Ee'si, şu anda sorulara cevap vermeyi reddediyorum."

Loren bunun üzerine, başından beri elinde tuttuğu büyük

zarfı masaya bıraktı. Zarf kapalıydı. "Savcılıkla işbirliği yapmayı reddediyorsunuz yani."

"Alakası yok."

"O halde soruma cevap verin. Kimin adına çalışıyorsunuz?"

Cingle arkasına yaslanıp bacaklarını uzattı. "Sen havuza falan mı düştün?"

"Dur bakayım. Islağım diye mi öyle dedin? Nasıl da fark ettin bunu? Bravo yani. Aklına başka espriler gelirse diye kalem kâğıt da getireyim mi?"

"Gerek yok," dedi Cingle, kamerayı işaret ederek. "Sonradan kasedi izlersin, olur biter."

"Kamera açık değil."

"Değil mi?"

"Herhalde. Bunu kaydetmek istesem önce feragatnameyi imzalatırdım."

"İzleme odasında kimse yok mu peki?"

Loren soruya cevap vermeyip omuz silkti. "Bay Hunter'ın şu anda ne âlemde olduğunu hiç merak etmiyor musun?"

Cingle bu numaraları yemezdi tabii. "Bak, sana ne diyeceğim. Sen soru sormazsan ben de sana sormam, tamam mı?"

"Tamam değil."

"Bak, Müfettiş... Muse'du değil mi?"

"Evet."

"Ne işler çeviriyorsunuz bilmiyorum ama ortada gayet basit bir saldırı vakası var. O otelde haftada üç beş kez oluyordur herhalde."

"Ama yine de," dedi Loren, "mesele bir adama silah çek-

meni gerektirecek kadar ciddiymiş demek ki."

"Ben sadece iş zıvanadan çıkmasın diye bir an önce yukarı gitmek istiyordum."

"Peki bunu nereden biliyordun?"

"Neyi nereden biliyordum?"

"Kavganın beşinci katta çıktığını. Dışarıda arabanda oturuyormuşsun. Birilerinin başının belaya girdiğini nasıl anladın?"

"Sanırım bu kadarı yeterli."

"Hayır Cingle, yeterli falan değil."

İki kadın göz göze geldi. Cingle gördüklerinden hoşlanmamıştı. Loren bir sandalye çekip oturdu. "Son yarım saatimi Howard Johnson'ın merdivenlerinde koşturarak geçirdim. Merdivenlerde klima olmadığını hatırlatırım. Bu yüzden böyle ter içinde kaldım."

"Hangi konudan söz ettiğini biliyor olmam mı gerekiyor?"

"Bu basit bir saldırı vakası değil, Cingle."

Cingle'ın gözleri şimdi de zarfa çevrilmişti. "Bu nedir?"

Loren zarfı açıp içindekileri çıkardı. Sadece fotoğraflar vardı. Cingle iç geçirerek bir tanesini eline aldığı anda donup kaldı.

"Onu tanıyorsun sanırım."

Cingle resimlerden gözünü alamıyordu. Birincisi portre çekimdi ve fotoğraftaki ölü adamın Charles Talley olduğuna şüphe yoktu. Adamın yüzü çiğ ete dönmüştü. Diğer resimdeyse bütün vücudu çekilmişti. Talley metal merdiven basamaklarına yayılmış haldeydi. "Ne olmuş ona?"

"Yüzüne iki el ateş edilmiş."

"Yüce İsa adına."

"Şimdi biraz konuşmak ister misin, Cingle?"

"Benim bu konuda hiçbir bilgim yok."

"Adamın adı Charles Talley. Ama bunu sen zaten biliyorsundur herhalde."

"Yüce İsa adına," dedi Cingle yeniden. Parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu. Talley ölmüştü. Ama nasıl? Gece Matt'e saldıran o değil miydi?

Loren fotoğrafları zarfın içine geri koyduktan sonra kollarını göğsünde kavuşturup, Cingle'a doğru hafifçe eğildi. "Matt Hunter adına çalıştığını ve de birlikte o otele gitmeden önce ikinizin geç vakitte senin ofisinde buluştuğunuzu biliyorum. Şimdi sakıncası yoksa Hunter'la o saatte ne konuştuğunuzu sorabilir miyim?"

Cingle omuz silkti.

"Bu adamı sen mi öldürdün, Bayan Shaker?"

"Ne? Tabii ki ben öldürmedim."

"Peki ya Matt Hunter? O mu öldürdü yoksa?"

"Hayır."

"Nereden biliyorsun?"

"Efendim?"

"Adamın ne zaman öldürüldüğünü söylemedim," dedi Loren başını arkaya atarak. "Matt Hunter'ın bu cinayette parmağı olmadığını nereden bilebilirsin ki?"

"Ben böyle bir şeyi bildiğimi söylemedim."

"Ne söyledin peki?"

Cingle derin bir nefes aldı. Loren ise nefes almadan bekledi.

"Peki, emekli Dedektif Max Darrow desem?"

"Kim?" Cingle aslında bu ismi Matt'ten duymuştu. Hatta Matt ondan, adamın geçmişini araştırmasını istemişti.

"Başka bir ölü adam daha. Onu sen mi öldürdün? Yoksa Hunter mı yaptı?"

"Neden söz ettiğini..." Cingle durup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benim buradan çıkmam gerekiyor."

"Öyle bir şey olmayacak, Cingle."

"Beni bir şeyle suçluyor musunuz ki?"

"Aslında evet. Bir adama silah çekmişsin."

"Onu geç."

"Öyle kolay kolay geçilecek bir durum değil bu. Gece nezarette tutulacak, sabah da mahkemeye çıkarılacaksın. Bu meseleyi sonuna kadar araştıracağız. Sonunda serbest kalsan da, en iyi ihtimalle dedektiflik ruhsatını kaybedeceksin. Ama bana sorarsan işin ucunda hapis de görünüyor."

Cingle bir şey söylemedi.

"Bu gece Bay Hunter'a saldıran kimdi?"

"Bunu neden ona sormuyorsunuz?"

"Soracağım, merak etme. Ama bir şey daha var. Bay Talley'nin cesedini bulduğumuzda üstünden bir şok tabancası ve de metal muşta çıktı. Muştanın üzerinde de taze kan izleri vardı." Loren aynı kafa hareketini yeniden yaparak Cingle'a doğru biraz daha yaklaştı. "DNA testinin sonucunda o kan kime ait olacak bakalım?"

O anda kapı tıklatıldı ama Loren Muse kapıya yönelmeden önce bir süre daha Cingle'a baktı. Cingle'ı karakoldan buraya getiren adam gelmişti. Elinde bir ceptelefonu tutuyordu.

"Telefon ona," dedi adam, Cingle'ı işaret ederek. Cingle bir an Loren'e baktı ama kadının yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Telefonu alıp kulağına götürerek, "Alo?" dedi.

"Konuş bakalım."

Patronu Malcolm Seward'dı.

"Hassas bir durumla karşı karşıyayız."

"Şu anda bilgisayarın başındayım," dedi Seward. "Davanın numarası ne?"

"Henüz açılmış bir dava yok."

"Ne?"

"Beni yanlış anlamayın ama yetkililer buradayken konuşmak istemiyorum."

Cingle karşı taraftan Seward'ın iç geçirdiğini duydu. "Beni az önce kim aradı biliyor musun, Cingle? Beni sabahın üçünde evimden kim aradı biliyor musun?"

"Bay Seward, ben..."

"Sen kafanı yorma, ben söyleyeyim. Ne de olsa saat sabahın üçü ve ben seninle oyun oynayacak halde değilim. Ed Steinberg aradı beni. Bizzat aradı hem de. Ed Steinberg'in kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet biliyorum."

"Ed Steinberg, Essex Bölge Başsavcısı olur."

"Biliyorum."

"Ayrıca yirmi sekiz yıllık arkadaşımdır."

"Onu da biliyorum."

"Güzel. O halde seninle aynı frekanstayız. EDA bir şirket, Cingle. Çok da başarılı bir şirket. Ve de başarımızın en büyük nedenlerinden biri, bu insanlarla işbirliği içinde çalışabiliyor

olmamızdır. Yani Ed Steinberg, beni sabahın üçünde arayıp ortada üç cinayet olduğunu söylüyorsa..."

"Bir saniye," dedi Cingle. "Üç mü dediniz?"

"Şimdi anladın mı, bu meselenin ne kadar derine indiğini? Eski dostum Ed Steinberg senin yüzde yüz işbirliği yapmanı istiyor. Bu durumda, ben, yani patronun da aynı şeyi istiyor. Bilmem anlatabildim mi?"

"Sanırım anladım."

"Sanırım mı? Yoksa fazla mı üstü kapalı anlattım, Cingle?"

"İşin içinde hafifletici nedenler de var."

"Steinberg'e sorarsan yok öyle bir şey. Steinberg, meselenin tamamen eski bir mahkûmla ilgili olduğunu söylüyor. Doğru mu bu?"

"Adam Carter Sturgis'te çalışıyor."

"Avukat mı?"

"Hayır, avukat yardımcısı."

"Cinayetten yatmış mı yatmamış mı?"

"Evet ama..."

"O halde tartışacak bir şey kalmamıştır. Kimseye iltimas falan geçemeyiz artık. Onlara bilmek istedikleri her şeyi anlatacaksın."

"Yapamam."

"Yapamaz mısın?" Seward'ın sesi sertleşmeye başlamıştı. "Bunu duymak hiç hoşuma gitmedi."

"Olay o kadar da basit değil, Bay Seward."

"O halde ben sana daha basit haliyle anlatayım, Cingle. Önünde iki seçenek var: Ya konuşursun ya da gelip masanı boşaltırsın. Şimdilik güle güle."

Telefon kapanınca Cingle, Loren'e bir bakış attı, Loren de gülümsedi ona.

"Her şey yolunda mı, Bayan Shaker?"

"Süper."

"Güzel. Biz burada çene çalarken teknisyenlerimizin EDA'ya doğru yola çıktıklarını bilmeni isterim. Bilgisayarını didik didik edecekler. Bütün belgeleri inceleyecekler. Savcı Steinberg, şu anda patronunu yeniden arıyor. Son zamanlarda hangi dosyalara girdiğini, kimlerle konuştuğunu, nerelere gittiğini, kimler adına çalıştığını öğreneceğiz."

Cingle yavaşça ayağa kalkıp, bir kule gibi dikildi Loren' in önünde. Loren ise bir adım bile geri gitmeden durdu. "Söyleyecek başka bir şeyim yok benim."

"Cingle?"

"Ne var?"

"Otur aşağı."

"Ayakta kalmayı tercih ederim."

"İyi. O halde beni iyi dinle; çünkü konuşmamızın sonuna geliyoruz. Benim, Matt Hunter'la aynı okula gittiğimi biliyor muydun? İlkokuldan bahsediyorum. Onu severdim. İyi bir çocuktu. Şayet gerçekten masumsa inan bana, onun ismini aklamak için elimden geleni yaparım. Ama senin böyle sessiz kalman, bir şeyleri saklamaya çalıştığını gösteriyor. Talley'nin muştası elimizde. Matt Hunter'ın bu geceki olay yerinde ne işi olduğunu az çok biliyoruz. 515 numaralı odada, ki orası Bay Talley'nin odası oluyor, bir kavga çıktığını tespit ettik. Ayrıca Bay Hunter'ın bu akşam iki ayrı bara gidip içki içtiğini de biliyoruz. Bu arada muştanın üzerindeki kanın büyük ihtimalle

Hunter'a ait olduğunu tahmin edebiliyoruz. Ve tabii ki, eski bir mahkûm olan Bay Hunter'ın, sonunda birilerinin öldüğü kavgalara karışmaya eğilimli olduğunu da biliyoruz."

Cingle iç geçirdi. "Lafı bir yere getirmeye mi çalışıyorsun?"

"Tabii ki, Cingle. Söylemek istediğim şu: Onu içeri tıkmak için senin yardımına ihtiyacımız olduğunu mu sanıyorsun?"

Bir çıkış yolu arayan Cingle, ayağını yere vurmaya başlamıştı. "O halde ne istiyorsunuz benden?"

"Yardım."

"Nasıl bir yardım?"

"Bana gerçeği anlat," dedi Loren. "Tek istediğim bu. Hunter'ın yakalanması an meselesi. Eski mahkûm falan olduğunu da düşünürsek işin hangi boyutlara varacağını tahmin edebilirsin."

Tahmin edebiliyordu gerçekten. Matt bir daha içeri girecek olursa kafayı oynatırdı herhalde.

Loren ona biraz daha yaklaştı. "Ona faydası olacak bir şey biliyorsan," dedi sonra, "şimdi söylemenin tam zamanı."

Cingle meseleyi başından itibaren düşünmeye başlamıştı. Bu ufak tefek kadına güveniyor gibiydi ama bir yandan da işin içinde başka işler olmasından şüpheleniyordu. Muse' un, aynı anda hem iyi polis hem de kötü polisi oynamasının bir nedeni olmalıydı. Bu numaraları bir amatör bile anlardı ama Cingle bile oltaya gelmek üzereydi.

Bir yandan da, işyerindeki bilgisayara girerlerse büyük çıngar çıkacağını tahmin edebiliyordu Cingle. Bilgisayarda en son Matt'in ceptelefonuna gelen görüntülere bakmışlardı. Mak-

tulün fotoğraflarına. Maktul ile Matt Hunter'ın karısının birlikte çekilmiş bir videosuna.

Bütün bunlar, eski bir mahkûmun ipini çekmeye yeterdi.

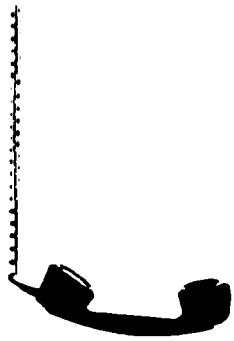
Müfettiş Muse'un anlattıklarına bakılırsa, ellerinde yeterince somut delil vardı. Bilgisayardaki fotoğraflar ise cinayet nedeni sayılırdı.

Öte yandan Cingle'ın kendi kariyerini de düşünmesi gerekiyordu. Bu iş bir arkadaşa yapılan kıyak olarak başlamıştı ve şimdi bunu daha ne kadar ileri götürebileceğini bilemiyordu. Bu uğurda neleri feda edebilirdi? Ayrıca Matt'in, Charles Talley cinayetiyle bir ilgisi yoksa, en baştan işbirliği yapmak, bu gerçeğin erkenden ortaya çıkarılmasını sağlamaz mıydı?

Cingle yeniden oturdu.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordu Loren.

"Önce avukatımı aramak istiyorum," dedi Cingle. "Sonra size bildiğim her şeyi anlatacağım."

34. Bölüm

"Seni herhangi bir şeyle suçlamadım," dedi Loren.

Cingle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Mümkünse birbirimize akıl oyunları yapmayalım, olur mu? Ben avukatımı istedim. Görüşme bitmiştir. Son. *El fin.*"*

"Madem öyle diyorsun."

"Öyle diyorum. Bana bir telefon görüşmesi ayarla, lütfen."

"Avukatını aramaya hakkın var tabii."

"Evet, var. Ben de onu arayacağım zaten."

Loren bir an durup düşündü. Cingle'ın Hunter'ı uyarmasını istemiyordu. "Senin yerine numarayı ben çevireyim istersen."

"Sen bilirsin," dedi Cingle. "Ama benim telefon rehberime bakmam gerekiyor."

"Avukatının ev numarasını ezbere bilmiyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum, kusura bakma."

Bir beş dakika da o sürdü. Loren numarayı çevirip telefonu kadına uzattı. Arama kayıtlarına sonradan bakıp başka birileriyle konuşup konuşmadığını öğrenebilirdi nasıl olsa. Ardından

---

* *(İsp.) Son. (e.n.)*

mikrofonu kapatıp izleme odasına geçti. Kamera işlerinden anlayan Cingle ise dudak okumasınlar diye sırtını döndü.

Loren bir yandan telefon trafiğine başlamıştı bile. Önce Hunter'ın Irvington'daki evinin önünde bekleyen polisi arayıp, Matt ve Olivia Hunter'ın hâlâ eve dönmediklerini öğrendi. Bu iyi bir haber değildi. Tehlike çanlarını çalıp herkesi uyandırmadan gizli kapaklı bir araştırma yapmak zorundaydı.

Matt ve Olivia Hunter'ın en son kredi kartı harcamalarına baktırmak için mahkeme emri çıkartmak gerekiyordu. İkisi bir yerlere kaçmaya karar verdilerse ATM'den para çekmek ya da bir otele kredi kartıyla giriş yapmak zorundaydılar.

Loren izleme odasının ekranından, Cingle'ın telefon görüşmesini bitirdiğini gördü. Zaten Cingle da çok geçmeden telefonu kameraya tutup ses düğmesinin açılmasını işaret etti.

"Evet?"

"Avukatım geliyor," dedi Cingle sorgu odasından.

"Otur, bekle o zaman."

Loren bunu söyledikten sonra diyafonu kapatıp arkasına yaslandı. Yorgunluk kendini göstermeye başlamıştı. Çok geçmeden duvara toslayacaktı. Biraz gözlerini kapatıp dinlenmezse beyni doğru düzgün çalışmayacaktı. Cingle'ın avukatının gelmesi bir yarım saati bulurdu herhalde. Ellerini karnının üstünde birleştirdi, ayaklarını masaya dayadı, gözlerini kapadı. Avukat gelinceye kadar birkaç dakika olsun uyumaktı niyeti.

Tam o anda ceptelefonunun çalmasıyla birlikte irkilerek toparlandı, telefonu kulağına götürdü.

Arayan Ed Steinberg'di. "Selam."

"Selam," diye karşılık verdi Loren, zorlukla.

"Özel dedektifimiz konuştu mu?"

"Henüz değil. Avukatını bekliyor."

"Bırak beklesin o zaman. Hatta ikisi de beklesin."

"Neden ki? Ne oldu?"

"Federaller, Loren."

"Ne olmuş onlara?"

"Bir saate kadar onlarla buluşmak zorundayız."

"Onlar derken?"

"Joan Thurston'la."

Bu ismi duyar duymaz ayaklarını masadan indirdi Loren. "Başsavcı olan Joan Thurston mı?"

"Ta kendisi. Ayrıca Nevada'dan da birkaç kodaman gelecekmiş. Onlarla Thurston'ın ofisinde buluşup senin şu sahte rahibeyi konuşacağız."

Loren saate baktı. "Saat sabahın dördü ama."

"Söylediğin iyi oldu, Loren."

"Hayır, yani bu saatte başsavcıyı aramana şaşırdım da ondan söyledim."

"Buna gerek kalmadı ki," dedi Steinberg. "Beni o aradı."

Ed Steinberg geldiğinde ona şöyle bir bakıp başını salladı. Loren'in teri kurumuştu ama berbat görünüyordu.

"Spor salonundaki dolapta unutulmuş bir şeye benziyorsun," dedi Steinberg ona.

"İltifata lüzum yoktu ama yine de teşekkürler."

Steinberg iki eliyle işaret ederek, "Saçına başına biraz çekidüzen versen?" dedi.

"Neden ki? Yemeğe mi gidiyoruz?"

"Sen bu halde eve bile gidemezsin."

Bölge savcılığı ile başsavcılığın arası üç bloktu. Binadan içeri sıkı korunan yeraltı garajından girdiler. Bu saatte ortalıkta fazla araba yoktu. Asansör, onları yedinci katta bıraktı. Cam girişin üstünde şöyle yazıyordu:

BİRLEŞMİŞ DEVLETLER BAŞSAVCISI
NEW JERSEY BÖLGESİ
JOAN THURSTON
BİRLEŞMİŞ DEVLETLER BAŞSAVCISI

Steinberg baştaki ve sondaki satırları göstererek, "İki kere yazmaya ne gerek var ki?" dedi.

Makamın bütün ağırlığına rağmen bekleme salonu, diş hekimlerinkinden farksızdı. Halı iyice eskimişti. Koltuklar, sandalyeler ne şıktı ne de işlevsel. Sehpanın üzerinde birkaç spor dergisinden başka bir şey yoktu. Acil boya isteyen duvarlar, geçmiş başsavcıların çerçeveli fotoğraflarının haricinde çıplaktı. Bu arada resimler de, gelecek nesillere miras bırakılacak bir fotoğraf çektirirken ne giyilmemesi ve nasıl poz verilmemesi üzerine bir ders niteliği taşıyordu.

Gecenin bu saatinde resepsiyonda güvenlik görevlisi de yoktu. Kapıyı çalıp iç odalara geçtiler. Burası tamamen farklı, çok daha hoş bir yerdi.

Sağa dönüp dosdoğru köşedeki odaya yöneldiler. Koridorda iriyarı bir adam duruyordu. Asker tıraşı saçları, çatık kaşları, put gibi duruşuyla pek tekin bir görüntüsü yoktu adamın.

Steinberg onun yanına gelince elini uzatıp, "Merhaba, ben Bölge Savcısı Ed Steinberg" dedi.

Çam yarması da elini uzattı ama bu durumdan pek de memnun olmamış gibiydi. "Cal Dollinger, FBI. İçeride sizi bekliyorlar."

Cal Dollinger'la konuşmaları bundan ibaretti. Adamı durduğu yerde bırakıp odaya yöneldiler. Joan Thurston, onları kapıda karşıladı.

Gecenin bu saatine rağmen Başsavcı Joan Thurston, kimin elinden çıktığı belli olmayan gri döpiyesiyle göz kamaştırıyordu. Kadın kırklarının ortalarındaydı ama kestane rengi saçları, geniş omuzları ve incecik beliyle inanılmaz çekici görünüyordu. Başsavcının iki ergen oğlu vardı. Kocası Manhattan'daki Morgan Stanley'de çalışıyordu. Short Hills'te lüks bir evleri, Long Beach Adası'nda da bir yazlıkları vardı.

Özetle Joan Thurston, Loren'in büyüyünce olmak istediği kadındı.

"Günaydın," dedi Thurston. Dışarıda hava hâlâ karanlıkken bu biraz garip olmuştu ama kadın haksız da sayılmazdı.

Başsavcı, Loren'in elini sıkarken gözlerinin içine bakıp gülümsedi. Steinberg'e de sarılıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Adam Yates'le tanışmanızı istiyorum. Kendisi, FBI'ın Las Vegas bölgesinin sorumlu özel ajanıdır."

Adam Yates'in üzerinde yeni ütülenmiş, haki renkte bir pantolon ve parlak pembe renkte bir gömlek vardı. Bu görüntüsü Palm Beach'e uygundu belki ama Newark'ın Broad Caddesi'nde yakışmamıştı. Yates çorapsız ayaklarındaki mokasen ayakkabılarıyla gayet rahat bir pozisyonda bacak bacak üstüne

atmış, oturuyordu. Tepesi açılmaya başlamış saman sarısı saçları, çıkık elmacıkkemikleri ve buz mavisi gözleriyle tam bir eski dünya adamıydı. Parfümü taze biçilmiş çimen gibi kokuyordu. Loren sevmişti bunu.

"Oturun lütfen," dedi Thurston.

Thurston'ın epey geniş bir köşe odası vardı. Duvarlardan biri diplomalarla ve ödüllerle doluydu ama hepsi de, "Hey, bunları sadece mecburiyetten asıyorum," dermiş gibi, gösterişsiz bir şekilde dizilmişti. Odanın geri kalanıysa başsavcının özel hayatını yansıtıyordu. Sağda solda, yakışıklı çocuklarının ve kocasının fotoğrafları vardı. Köpeğinin bile resmi vardı. Kadının koltuğunun tam arkasında, Bruce Springsteen imzalı beyaz bir gitar asılıydı. Kitaplıkta ise standart hukuk kitaplarının yanı sıra imzalı beyzbol ve futbol topları diziliydi. Hepsi de yerel takımların oyuncuları tarafından imzalanmıştı tabii ki. Belki de bütün bunların içinde en çok dikkat çeken şey, odada Joan Thurston'ın kendi fotoğraflarının ya da onunla ilgili haber kupürlerinin bulunmamasıydı.

Loren usturuplu bir şekilde oturdu. Genelde bir yere oturduğunda, boyunu birkaç santim uzun göstermek için bir topuğunu kalçasının altına alırdı; ama geçenlerde bir yerde, kadınların bu şekilde otururak kariyerlerini mahvedebileceklerini okumuştu. Loren bu kuralı çoğu zaman unuturdu ama nedense Joan Thurston'ı görünce yeniden gelmişti aklına.

Thurston gelip masanın ön tarafına dayanarak Loren'in karşısında durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şu ana kadar neler öğrendiğinizi anlat bana," dedi.

Loren, Ed Steinberg'e baktı; Steinberg başıyla onayladı.

"İşin içinde üç ölü var. İlk ölen kişinin gerçek ismini bilmiyoruz. Zaten bu yüzden buradayız."

"Şu Rahibe Mary Rose'dan söz ediyorsun herhalde," dedi Thurston.

"Evet."

"Peki bu vaka size nasıl geldi?"

"Efendim?"

"Anladığım kadarıyla, kadının ölümü başta doğal nedenlere dayandırılmış," dedi Thurston. "Sonradan daha derinlemesine araştırmaya nasıl karar verdiğinizi soruyorum."

Bu noktada devreye Steinberg girdi. "Başrahibe şahsen gelip Müfettiş Muse'un meseleyi araştırmasını istedi."

"Neden peki?"

"Loren, St. Margaret'in eski öğrencilerinden biri."

"Orasını anladım da, bu başrahibe... adı neydi sahi?"

"Rahibe Katherine," dedi Loren.

"Rahibe Katherine'di, evet. Benim sorduğum, Rahibe Katherine'in bu ölümde başka şeylerden şüphelenmesinin nedeni neymiş?"

"Ben bir şeyden şüphelendiğini sanmıyorum," dedi Loren. "Rahibe Katherine, Rahibe Mary Rose'u bulduğunda, onu hayata döndürmek için kalp masajı yapmak istemiş ve o sırada kadının göğüs implantları olduğunu fark etmiş. Bu da Rahibe Mary Rose'un geçmişiyle bir tutarsızlık teşkil ettiği için..."

"O da size gelip bunu araştırmanızı istedi, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey, evet."

Thurston başını salladı. "Peki ya ikinci ölü."

"Onun adı Max Darrow. Vegas Emniyeti'nden emekli bir

polis memuru. Reno bölgesinde oturuyormuş." Hepsi birden dönüp Adam Yates'e baktılar ama o hareketsiz bir halde duruyordu. Demek ki bu oyunu böyle oynamak lazım, diye düşündü Loren. Kuyruklarını sallayıp yerde yuvarlanırlarsa federaller onlara bir kurabiye verirdi belki.

"İyi ama Max Darrow ile Rahibe Mary Rose'un arasında bir bağlantı olduğuna nasıl karar verdiniz?" diye sordu Thurston.

"Parmak izleri sayesinde," dedi Loren. "Rahibenin odasında Darrow'un parmak izlerine rastlandı."

"Başka?"

"Darrow, arabasında ölü halde bulundu. Yakın mesafeden iki el ateş edilmiş. Pantolonu ayak bileklerine kadar indirilmiş haldeymiş. Katilin bunu bir fahişe cinayetiymiş gibi göstermeye çalıştığını düşünüyoruz."

"Tamam, ayrıntılara daha sonra gireriz," dedi Thurston. "Şimdi de Max Darrow'un üçüncü kurbanla bağlantısını anlatın."

"Üçüncü kurbanın adı Charles Talley. İlk olarak, Talley ve Darrow'un ikisi de Reno bölgesinde yaşıyordu. Ayrıca ikisi de, Newark Havaalanı'nın oradaki Howard Johnson Oteli'nde kalıyordu. Ve de odaları bitişikti."

"Peki Talley'nin cesedini orada mı buldunuz? Otelde mi yani?"

"Bulan ben değilim. Otelin gece görevlisi merdivenlerde bulmuş. Ona da iki el ateş edilmişti."

"Darrow gibi, öyle mi?"

"Benzer şekilde, evet."

"Ölüm zamanı?"

"Üzerinde hâlâ çalışılıyor ama bu gece saat yirmi üç ile iki arasında gerçekleştiğini düşünüyoruz. Merdivenlerde ne bir havalandırma ne de bir pencere vardı. İçerisi çok sıcaktı."

"Zaten Müfettiş Muse da bu yüzden bu halde," diye araya girdi Steinberg, iki elini ona doğru bir ödül takdim ediyormuş gibi uzatarak. "Bu yüzden böyle saunadan çıkmış gibi."

Loren ona baktıktan sonra saçlarını düzeltmemek için zor tuttu kendini. "Sıcaklık yüzünden adli tıbbın kesin bir ölüm saati tespit etmesi zor olabilir."

"Başka neler var?" diye sordu Thurston.

Loren bunun üzerine bir an duraksadı. Thurston ve Yates, onun şu ana kadar anlattıklarını biliyor olabilirlerdi. Bilmeseler bile diledikleri zaman öğrenebilirlerdi. Hikâyenin buraya kadarki kısmı hızlı geçmişti ve bundan sonrası için, Loren'in elinde, bir tek Matt Hunter kalmıştı.

Steinberg o anda elini havaya kaldırarak, "Ben bir öneride bulunabilir miyim?" dedi.

Thurston da ona dönüp, "Tabii ki, Ed," dedi.

"Ben burada hukuki anlamda zorluk çıkmasını istemiyorum."

"Hiçbirimiz istemiyoruz."

"O halde neden bütün kaynaklarımızı bir havuzda toplamıyoruz? Taraflar iletişimde açık olsun. Biz kendi bildiklerimizi anlatalım, siz de kendi bildiklerinizi anlatın. Birbirimizden bir şey saklamayalım."

Thurston dönüp bakınca Adam Yates boğazını temizleyip söze girdi. "Bizim açımızdan da uygundur."

"Peki o zaman. Rahibe Mary Rose'un gerçek kimliğini bi-

liyor musunuz?" diye sordu Steinberg.

"Evet, biliyoruz," dedi Yates, başını sallayarak.

Loren susup bekledi. Yates'in devam etmekte acelesi yok gibiydi. Bacağını diğer bacağının üzerinden indirdi, biraz serinlemek istiyormuş gibi, gömleğinin düğmesiyle oynadı.

"Sizin şu rahibe," dedi Yates nihayet, "ki aslında rahibelikle uzaktan yakından alakası yok, Emma Lemay adında bir kadın."

Bu isim, Loren'de hiçbir çağrışım uyandırmamıştı. Steinberg'e baktı. Onda da bir tepki yoktu.

Yates devam etti: "Emma Lemay ve geri zekâlı ortağı Clyde Rangor, on yıl önce Vegas'ta kayboldular. İkisini bulmak için epey kapsamlı bir araştırma yaptık ama nafile, işe yaramadı. Bir gün içinde buhar olup uçtular sanki."

"Peki bizim bulduğumuz cesedin Lemay'e ait olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Lockwood Şirketi'nde silikon implant bilgileri vardı. Ulusal Suç Bilgi Merkezi, sahip olduğu bütün bilgileri ortak bir veritabanında topluyor. Parmak izleriyle ilgili kısmı zaten siz de biliyor ve kullanıyorsunuz. DNA ve diğer testler de eklenmeye başladı. Son zamanlardaysa veritabanına tıbbi cihaz ve malzeme bilgilerini de katmaya çalışıyoruz. Her türlü protez, implant, kolostomi torbaları, kalp pilleri, aklınıza ne gelirse. Model numarasını bulduysanız sisteme girip arayabiliyorsunuz. Epey yeni, henüz deneme aşamasında bir uygulama bu. Biz de çok gerekmedikçe kullanmıyoruz zaten."

"Peki bu Emma Lemay," dedi Loren, "onu bulmaya neden bu kadar önem verdiniz?"

Yates'in güzel bir gülümsemesi vardı. "Önemliydi de ondan."

"Neden peki?" diye sordu Loren bir kez daha.

"On yıl önce Lemay ve Rangor, ülkenin en çok aranan organize suç örgütlerinden birinin başı olan Tom 'Kel' Busher'ın yerini bildirmeyi kabul etmişti."

"Kel derken?"

"Kimse yüzüne söylemeye cesaret edemiyor ama adamın lakabı bu. Aslında tam olarak kel değil. Kenardaki saçlarını uzatıp öbür tarafa yapıştırarak örtüyor tepesini."

Yates hafifçe kıkırdayarak güldü ama ondan başka gülen olmadı.

"Lemay ve Rangor'dan söz ediyordunuz?" dedi Thurston.

"Evet. Sonuçta biz bu Lemay ile Rangor'ı ciddi uyuşturucu suçlamalarıyla enseledik, içeride epey bir baskı altına aldık bunları. Nihayet dayanamayıp Kel'i ele vermeyi kabul ettiler. Bu arada Clyde Rangor ile Kel kuzen oluyorlar. Neyse, Lemay ile Rangor bizimle birlikte çalışmayı kabul ettiler. Ondan sonra konuşmalarını kaydetmeye, somut deliller toplamaya başladık. Sonra da..." Yates susup omuz silkti.

"Peki başlarına ne geldi sizce?"

"En muhtemel senaryo şu: Kel ikisinin oyununu anlayıp öldürdü onları. Ama doğrusu, biz buna da pek kanmadık."

"Neden ki?"

"Çünkü elimizde, Lemay ile Rangor'ı Kel'in de aradığına dair bir sürü delilimiz vardı. Onları bizden bile daha sıkı bir şekilde arıyorlardı desem yalan olmaz. Yani ilk zamanlar onlarla aramızda önce kim bulacak gibisinden bir yarış vardı. Sonradan baktık ki bulamıyoruz, yarışı kaybettiğimize karar verdik."

"Bu Kel hâlâ ortalıkta mı?"

"Evet."

"Peki ya Clyde Rangor?"

"Onun nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi Yates, oturduğu yerde kıpırdanarak. "Clyde Rangor tam dayaklık bir tipti. Kel'in birkaç striptiz kulübünün işletmesini o yapıyordu ve piyasada elinin ağır olduğu konuşulurdu."

"Ne kadar ağırmış?"

Yates ellerini kucağına bıraktı. "Bazı kızların iflah olmadığını söylerlerdi."

"İflah olmadı derken?"

"Biri komaya girmişti. Biri de –ki o sonuncusuydu sanırım– ölmüştü."

"Ve siz de böyle bir adamla anlaşma yoluna gittiniz öyle mi?" dedi Loren, yüzünü buruşturarak.

"Ne yani? Daha iyi kalpli birini mi bulsaydık?" diye çıkıştı Yates de.

"Ben..."

"Size bu pazarlıkların nasıl işlediğini anlatmam mı gerekiyor, Müfettiş Muse?"

Steinberg araya girerek, "Tabii ki gerekmiyor," dedi.

"İşinize karışmak gibi bir niyetim," dedi ve durdu Loren. Bu kadar amatörce davrandığı için kendine öfkelenmiş, yüzü kızarmaya başlamıştı. "Siz devam edin."

"Anlatacak pek bir şey yok aslında. Clyde Rangor'ın nerede olduğunu bilmiyoruz ama bize değerli bilgiler sağlayabileceğine, hatta Kel'i enselememize yardımcı olabileceğine hâlâ inanıyoruz."

"Peki ya Charles Talley ve Max Darrow? Onlar bu işe neresinden bulaşmışlar?"

"Charles Talley, şiddetle ilgili sabıkası olan haydudun teki.

Kulüplerdeki kızları hizaya getiren, fazla çalıp çırpmayan, ara sıra kızların bahşişlerine göz koyan bir tip. Bildiğimiz kadarıyla en son Reno'daki bir batakhanede çalışıyordu. Bizim tahminimiz, Talley'nin Emma Lemay'i öldürmek için tutulmuş olabileceği."

"Bu Kel tarafından mı?"

"Evet. Kel, Emma Lemay'in Rahibe Mary Rose kılığına girmiş olduğunu öğrenmişse Talley'yi onu öldürmek üzere buraya göndermiş olabilir."

"Peki ya Max Darrow?" diye sordu Loren. "Lemay'in odasına onun da girdiğini biliyoruz. Bu işte onun rolü ne olabilir?"

Yates bacak bacak üstüne atmayı bırakıp oturduğu yerde doğruldu. "Darrow her ne kadar zamanında sağlam bir polis olsa da oyuna getirilmiş olabilir diye düşünüyoruz."

Adamın sesi bir an gider gibi olunca boğazını temizleme ihtiyacı duydu.

"Başka ne olabilir?" diye bastırdı Loren de.

Yates derin bir nefes aldı. "Şey, Max Darrow..." Kafasını kaldırıp Thurston'a baktı. Kadın ne başını salladı ne de başka bir şey yaptı ama Steinberg'de olduğu gibi, Yates de ondan bir onay bekliyordu sanki. "Max Darrow'un bağlantısının başka türlü bir şey olduğunu söyleyebiliriz."

Herkes susup birkaç saniye bekledikten sonra nihayet Loren atılıp, "Ne türlü bir şey?" dedi.

Yates elleriyle yüzünü ovuşturdu. Sanki aniden yorulmuş gibi duruyordu. "Clyde Rangor'ın pis işlere yatkın olduğunu söylemiştim."

Loren başını salladı.

"Son kurbanını da kendisinin öldürdüğünü tahmin ediyoruz."

"Evet."

"Bu kurbanı, ufak çaplı bir striptizci ve muhtemelen fahişeydi. İsmi de... neydi bakayım, şuraya yazmıştım..." Arka cebinden küçük, deri kaplı bir defter çıkarıp, parmağını yalayarak sayfaları çevirmeye başladı. "Hah, kadının ismi Candace Potter. Namı diğer Candi Cane." Defteri kapattı. "Emma Lemay ve Clyde Rangor, onun cesedi bulunduktan kısa bir süre sonra kayboldular."

"İyi ama bütün bunların Darrow'la ne ilgisi var?"

"Max Darrow, o vakanın cinayet müfettişiydi."

Herkes bir anda durdu.

"Bir saniye," diye araya girdi Ed Steinberg. "Bu Clyde Rangor bir striptizciyi öldürüyor. Darrow dosyayı açıyor. Birkaç gün sonra Rangor ve sevgilisi Lemay ortadan kayboluyorlar. Ve şimdi de, on yıl sonra yani, Darrow'un parmak izlerini, Emma Lemay'in cinayet mahallinde mi buluyoruz?"

"Aşağı yukarı öyle."

Biraz daha sessizlik oldu. Loren bu yeni bilgileri hazmetmeye çalışıyordu.

"Önemli olan şu," diye devam etti Yates, öne doğru eğilerek, "Emma Lemay'de bu vakayla ilgili bazı deliller vardıysa –arkasında en azından Clyde Rangor'ın şimdi nerede olduğuna dair bazı bilgiler bıraktıysa– bunları bulmaya en yakın kişinin Müfettiş Muse olduğuna inanıyoruz."

"Ben mi?"

Yates ona döndü. "Onun meslektaşlarıyla aranız iyi.

Lemay aynı rahibelerle tam yedi yıl birlikte çalışmış. Başrahibenin size güvendiği çok açık. Bizim de sizden isteğimiz, bu bakış açısını kaybetmeden, Lemay'in neler bildiğine ya da arkasında ne gibi ipuçları bıraktığına odaklanmanızdır."

Steinberg, Loren'e bakıp omuz silkti. Joan Thurston ise masanın etrafından dolanıp küçük buzdolabını açtı. "Bir şeyler içmek isteyen var mı?"

Kimse karşılık vermeyince Thurston omuz silkip, dolaptan bir şişe çıkardı. "Ya sen Adam? Sen bir şey ister misin?"

"Sadece su."

Bunun üzerine Thurston, dolaptan çıkardığı su şişesini ona fırlattı.

"Ed? Loren?"

İkisi de hayır anlamında kafalarını salladılar. Joan Thurston ise şişenin kapağını açıp uzunca bir yudum içtikten sonra masanın önüne geri döndü.

"Pekâlâ, bu kadar sallanmak yeter," dedi nihayet. "Sen başka neler öğrendin, Loren?"

Loren. Ona şimdiden Loren demeye başlamıştı bile. Loren, Steinberg'den onay almak için dönüp ona baktı. Steinberg bir kez daha başını salladı.

"Bütün bunlarla bağlantısı olan, Matt Hunter adında eski bir mahkûm olduğunu öğrendik," dedi Loren.

Thurston'ın gözleri anında kısılmıştı. "Bu isim neden bana hiç yabancı gelmiyor?"

"Adam buralı, Livingstonlı. Hikâyesi yıllar önce gazetelerde bol bol çıkmıştı. Bir üniversite partisinde kavgaya karışmış ve de..."

"Ah, tamam, şimdi hatırladım," diye araya girdi Thurston. "Ağabeyi Bernie'yi tanırdım. İyi bir avukattı ama çok genç yaşta öldü. Sanırım Bernie, ona Carter Sturgis'te bir iş ayarlamıştı."

"Matt Hunter hâlâ orada çalışıyor."

"Ve bu işe o da bulaşmış, öyle mi?"

"Bazı bağlantılar tespit ettik."

"Ne gibi?"

Bunun üzerine Loren onlara, St. Margaret'ten Marsha Hunter'ın evinin arandığını anlattı. Bundan pek de etkilenmiş gibi durmuyorlardı. Fakat Loren bu gece olanları; Matt Hunter'ın, Howard Johnson Oteli'nde Charles Talley'yle kavgaya girmiş olabileceğini anlatınca herkes kulak kesilmişti. Hatta Yates deri not defterine notlar almaya bile başlamıştı.

Loren'in anlatacakları bitince Thurston, "Ee, bütün bunlardan sen ne çıkarıyorsun, Loren?" diye sordu.

"İşin aslı, benim de pek bir fikrim yok."

"Bu Hunter'ın hapisteki davranışlarını da araştırmamız lazım," dedi Yates. "Talley'nin de içeri girip çıktığını biliyoruz. Belki de yolları bir şekilde içeride kesişti. Tabii Hunter içeride Kel'in adamlarına bulaşmış da olabilir."

"Doğru," dedi Thurston. "Belki de bu Hunter, Kel'in artıklarını temizleyen biridir."

Loren bir şey demeden dinliyordu.

"Sen ne dersin, Loren?"

"Ben bilemiyorum."

"Bir sorun mu var?"

"Bu size safça gelebilir ama ben şahsen Matt Hunter'ın tetikçilik yaptığını sanmıyorum. Evet, bir sabıkası var ama o da on beş yıl önce, bir partide çıkan kavga yüzünden. Bunun ön-

cesinde ve sonrasında başka hiçbir vakası yok."

Elbette onlara Matt'le aynı okula gittiklerini ve içgüdülerinin hayır dediğini söylemedi. Loren bunu başka müfettişlerden duyduğunda kusası geliyordu.

"İyi de Hunter'ın bağlantısını başka nasıl açıklayabiliyorsun?" diye sordu Thurston.

"Bilmiyorum. Ama resepsiyon görevlisine bakılırsa adamın karısı o otelde yalnız kalıyormuş."

"Bu sence bir aşk kavgası mı yani?"

"Olabilir."

Thurston pek inanmış gibi durmuyordu. "Öyle ya da böyle, bu Matt Hunter'ın vakaya bulaşmış olduğunda hemfikir miyiz, değil miyiz?"

Steinberg, "Kesinlikle," dedi. Yates başını hızlı hızlı salladı. Loren kıpırdamadan bekledi.

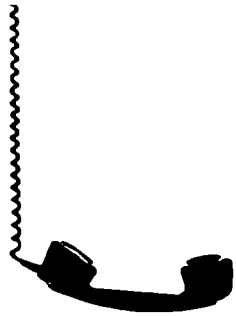
"Ve şu anda," diye devam etti Thurston, "onu yakalayıp mahkemeye vermek için fazlasıyla materyale de sahibiz. Şu kavga var, telefon görüşmesi var, falan filan. Çok geçmeden, ölen adamla arasındaki bağı ispatlamamızı sağlayacak DNA testlerimiz de olur."

Loren tereddütteydi; Ed Steinberg ise kararlıydı. "Bütün bunlar onu tutuklamamıza yeter."

"Ayrıca sabıkası sayesinde kefaletle çıkmasını da engellemiş oluruz. Onu içeri alıp bir süre orada tutabiliriz, öyle değil mi, Ed?"

"Bence de öyle," dedi Steinberg.

"Onu alalım o zaman," dedi Joan Thurston. "Evet, evet, Hunter'ı hemen parmaklıkların arkasına tıkalım."

35. Bölüm

Matt ile Olivia, Marsha'nın hazırladığı misafir odasında baş başa kalmışlardı.

Matt dokuz yıl önce, özgür bir adam olarak ilk gecesini bu odada geçirmişti. Bernie onu alıp doğruca buraya getirmişti. Marsha ona kibar davranmıştı ama muhakkak bazı çekinceleri de vardı. İnsan böyle bir eve, Matt gibilerden uzak durabilmek için taşınırdı. Onun masum olduğunu bilsen de, başından bir talihsizlik geçmiş iyi bir adam olduğunu düşünsen de, onu hayatına katmak istemezdin elbette. O bir virüstü ne de olsa; kötü, habis bir şeyleri taşıyan bir mikrop. Koruman gereken çocukların vardı. Lance Banner gibi sen de, özenle biçilmiş çimlerinin bu belayı başından uzak tutacağına inanmak isterdin.

Bu odaya ilk geldiğinde üniversiteden arkadaşı Duff'ı da düşünmüştü Matt. Eskiden onun sağlam bir adam olduğunu sanıyordu. Oysaki şimdi Duff'ın kıçına tekmeyi koymak çocuk oyuncağıydı onun için. Bununla gurur duymuyordu elbette. Ama gerçek böyleydi işte. Üniversitedeki çocuklar, o dünyanın

Duff'ları kendilerini bir şey sanıyorlardı ama öbür dünyadan haberleri yoktu ki onların.

Fakat Matt içeriden ne kadar sağlam bir adam olarak çıkmış olursa olsun, bu odadaki ilk özgür gecesinde ağlamıştı. Neden böyle yaptığını bilmiyordu aslında. Hapisteyken bir kez olsun ağlamamıştı ki. Bir bakıma, öyle korkunç bir yerde zayıf görünmek istemediği için ağlamadığı söylenebilirdi. Kısmen doğruydu bu. Belki de hep bu anı beklemişti ve şimdi de dört yılın acısını, gözyaşlarıyla boşaltıyordu. Ama Matt o kadar da emin değildi bundan.

Ona göre, ağlamasının asıl nedeni korku ve güvensizlikle ilgili olmalıydı. Gerçekten özgür olduğunu, hapishaneyi gerçekten arkada bıraktığını hâlâ kabullenemiyordu. Bütün bunlar hain bir şakaymış gibi geliyordu ona. Bu sıcak yatak bir göz yanılsamasıymış, onu birazdan alıp sonsuza kadar içeri tıkacaklarmış gibi.

Bir yerde, sorgu uzmanlarının, insanların cesaretini kırmak için hikâyeden idam sahneleri yarattıklarını okumuştu. Matt bunun da işe yarayacağını düşünüyordu ama ona göre en etkili, bir insanı en çok yıkacak yöntem, tam tersini yapmak, yani onu hikâyeden özgür bırakmış gibi yapmak olurdu. Bunun için adamı alıp sivilleri giydirirsin; her şeyin ayarlandığını, tahliye olacağını söylersin; gözlerini bağlayıp dışarı çıkarır, etrafta bir iki tur attırırsın; sonra tekrar içeri alıp gözlerindeki bağı çözersin; adam başladığı yere geri döndüğünü gördüğünde bütün dünyası başına yıkılır.

Matt de o gece bunları hissediyordu işte.

Şimdiyse yatakta oturuyordu. Olivia ona sırtını dönmüş,

ayakta duruyordu. Başı önündeydi kadının ama omuzları hâlâ dikti, hâlâ mağrurdu. Matt onun omuzlarını, sırtındaki narin kasların birleşmesini, gergin tenini seviyordu.

Bir parçası, muhtemelen en büyük parçası, ona şöyle demek istiyordu: "Hadi bütün bunları unutalım. Senin anlatacaklarını duymak istemiyorum. Az önce beni sevdiğini söylemedin mi? Benden başka kimseyi sevmediğini söylemedin mi? Bu da yeter bana."

Eve girerlerken Kyra inip onları ön bahçede karşılamıştı. Endişeli bir hali vardı. Matt onu öyle görünce aklına, kızın garaja ilk kez taşındığı zamanlar gelmişti. Ortamı yumuşatmak için birkaç şey söylemişti ama Kyra o anki gerginliğinden gülememişti onun şakalarına.

İnsan gerginken aklına nasıl da olmadık şeyler geliyordu. Marsha onun kafasındaki bandajı, hafif aksak yürüyüşünü görünce endişelenmişti mesela. Ama o Matt'i iyi tanıyordu. Soru sormanın zamanı olmadığını anlamıştı.

Sessizliği ilk bozan Olivia oldu. "Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Telefonda sana bazı resimler geldiğini söylemiştin ya."

"Evet?"

"Onları görebilir miyim?"

Matt ceptelefonunu çıkarıp ona uzattı. Olivia dönüp ona dokunmadan telefonu aldı elinden. Matt ise onun yüzünü incelemeye koyuldu. Olivia'nın o bildik meraklı hallerini, kafasının hafifçe yana yatışını seyretti.

"Ben bu işten bir şey anlamadım," dedi Olivia nihayet.

"Oradaki sen misin?" diye sordu Matt. "Peruklu olan."

"Evet ama göründüğü gibi olmamıştı."

"Nasıl olmuştu peki?"

Olivia'nın gözleri hâlâ kameradaydı. Yeniden oynatıp bütün sahneyi bir kez daha seyrettikten sonra kafasını sallayarak, "Benim hakkımda istediğini düşünebilirsin ama seni hiç aldatmadığımı bilmen gerekiyor," dedi. "Ayrıca buluştuğum şu adam. Onun da kafasında peruk vardı. Yani fotoğraftaki adama benziyor olabilir."

"Orasını ben de anladım zaten."

"Nasıl yani?"

Matt bunun üzerine ona pencereyi, dışarıdaki kapalı havayı, parmaktaki yüzüğü gösterdi. Cingle'ın bilgisayarında resimleri büyüterek nasıl incelediklerini anlattı.

Olivia gelip yatakta yanına oturdu. Ne kadar da güzel görünüyordu. "Demek biliyordun."

"Neyi biliyordum?"

"Kalbinin derinliklerinde bir yerde, gördüğün her şeye rağmen seni asla aldatmayacağımı biliyordun."

Matt uzanıp onun elini tutmak istedi. Hızla inip kalkan göğsünü görüp onu kendi bağrına basmak istedi.

"Sen başlamadan önce ben sana iki soru sormak istiyorum," dedi.

Olivia başını salladı.

İlk sorusu, "Hamile misin?" oldu.

"Evet," dedi kadın. "Ve sen ikinciyi sormadan ben söyleyeyim; evet, bebek senden."

"O halde gerisi umrumda değil. Anlatmak istemezsen an-

latma. Hiçbir şeye mecbur değilsin. Gerisi boş benim için. İstersen seninle kaçıp gidebiliriz buralardan. Seninle her yere gelirim."

"Ben daha fazla kaçabileceğimi sanmıyorum, Matt," dedi Olivia, kafasını sallayarak. Nasıl da yorgun ve tükenmiş duruyordu. "Kaldı ki bunu senin yapman da olmaz. Paul ile Ethan ne olacak? Marsha ne olacak?"

Haklıydı elbette. Ne diyeceğini bilemiyordu. Sonunda omuz silkip, "Ben bir şeylerin değişmesini istemiyorum," dedi.

"Ben de istemiyorum. Başka bir yolu olduğunu bilsem hiç düşünmeden onu seçerdim. Çok korkuyorum, Matt. Hayatımda bu kadar çok korktuğumu hatırlamıyorum."

Kadın ona dönüp ellerini Matt'in başının arkasında birleştirdi. Sonra da uzanıp öptü onu. Tutkulu bir öpücüktü bu. Matt bu öpücüğü tanıyordu. Normal zamanda arkasından ne geleceğini biliyordu. Ve olan biten her şeye rağmen vücudu aniden uyanıp keyifle şakımaya başlamıştı. Bu arada Olivia'nın öpücüğü gittikçe sertleşiyordu. Biraz daha yaklaşıp kendine doğru çekerken Matt'in gözleri kapandı. Ama hafifçe döndükleri anda Matt'in kaburgaları acıyla isyan etti. Yan tarafına giren ağrı yüzünden hafifçe inledi Matt. Anın büyüsü bozulunca Olivia onu bırakıp kenara çekildi, başını önüne eğdi.

"Sana kendimle ilgili anlattığım her şey yalandı," dedi sonra. "Her şey."

Matt hiçbir tepki göstermedi. Daha fazla neler duyacağını bilmiyordu ama oturup beklemek zorunda olduğunun farkındaydı.

"Ben Virginia, Northways'de doğup büyümedim. Virginia Üniversitesi'ne gitmedim. Üniversiteyi bırak, liseye bile gitmedim. Babam kasaba doktoru değildi. Babamı hiç görmedim zaten.

Cassie adında bir bakıcım da yoktu. Her şeyi ben uydurdum."

Dışarıda bir araba sokağa girdi, geçip giderken farları duvarda dans edip kayboldu. Matt ise adeta taş kesilmiş, oturmuş bekliyordu.

"Gerçek annem, beni üç yaşındayken çocuk esirgemeye vermiş olan uyuşturucu bağımlısı bir kadındı. İki yıl sonra aşırı dozdan öldü zaten. Bense evlatlık olarak o evden bu eve savrularak büyüdüm. Nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. O şekilde ancak on altı yaşıma kadar dayanabildim, sonunda kaçıp Las Vegas'a gittim."

"On altı yaşındayken mi?"

"Evet."

Olivia'nın sesine tuhaf bir tekdüzelik gelmişti. Gözleri açıktı ama dosdoğru ileri, Matt'in arkasında bir yerlere bakıyordu. Matt'ten bir tepki vermesini bekliyordu ama Matt hâlâ şaşkındı, ne diyeceğini bilemiyordu.

"O halde Dr. Joshua Murray'yle ilgili hikâyeler de..."

"Annesi öldükten sonra babasıyla ve atlarla birlikte büyüyen genç kızı mı diyorsun?" dedi Olivia, belli belirsiz gülümseyerek. "Yapma, Matt. O hikâye, sekiz yaşındayken okuduğum bir kitaptan."

Matt ağzını bir an açtı ama ses çıkmadı. Ardından bir kez daha denedi. "Peki ama neden?"

"Neden yalan söylediğimi mi soruyorsun?"

"Evet."

"Aslında yalan söylemekten çok..." Durdu. Kafasını yukarı kaldırdı. "Ölmek gibi bir şey bu. Söyleyeceklerim sana biraz abartılı gelebilir ama inan bana, Olivia Murray olmak

benim için yeni bir başlangıçtan çok daha fazlasıydı. Böylece, o diğer kişi hiç var olmamış gibi oluyordu. Ona buna evlatlık verilen çocuk ölüyor, onun yerine Virginia Northwaysli Olivia Murray gelmiş gibi oluyordu."

"Yani onlar da..." Durup ellerini havaya kaldırdı Matt. "Onlar da yalandı, öyle mi?"

"Biz hariç her şey," dedi Olivia. "Sana karşı hislerim hariç. Senin yanındaki davranışlarım hariç. Bizimle ilgili hiçbir şey yalan değildi. Tek bir öpücük bile. Tek bir sarılma bile. Tek bir duygu bile yalan değildi. Sevdiğin bir yalan değildi yani. Sevdiğin gerçek bendi."

Sevdiğin diyordu Olivia. Geçmiş zamandan söz ediyordu.

"O halde, seninle Las Vegas'ta tanıştığımızda üniversiteye de gitmiyordun."

"Evet."

"Peki ya o gece? Kulüpteki o gece?"

"O gece çalışıyor olmam gerekirdi," dedi Olivia, onun gözlerinin içine bakarak.

"Anlamadım."

"Anladın Matt. Anladın."

Bir an internet sitesi gelmişti Matt'in aklına. Striptizci sitesi.

"Dansçı mıydın yani?"

"Dansçı mı? Şey, evet, kibar tabiriyle egzotik dansçıydım. Kızlar öyle demeyi sever. Ama aslında, bildiğin striptizciydim. Ve bazen, bizi zorla..." Olivia kafasını salladı. Gözleri dolmuştu.

"Demek ki o gece," dedi Matt, içinde kabarmaya başlayan öfkeyi bastırmaya çalışarak, "beni paralı bir tip falan sandın."

"Bu hiç komik değil."

"Komik olmaya çalışmıyorum ki."

Olivia'nın sesi bir anda sertleşmiş, taş kesilmişti. "O gecenin benim için neler ifade ettiğini bilemezsin. Resmen hayatımı değiştirdi. Ama sen bunu hiç anlamadın, Matt."

"Neyi anlamadım?"

"Benim için ne demek olduğunu."

Olivia'nın tam olarak neden söz ettiğini anlayamıyordu gerçekten de. Belki de anlamak istemiyordu. "Evlatlık olarak büyüdüm dedin ya?"

"Evet?"

"Peki sonra neden kaçtın?"

"Yaşadığım son evde canıma tak etti. İnsan o çarktan kurtulmayı o kadar çok istiyor ki, onun uğruna her şeyi yapacak hale geliyorsun. Son üvey annemin kız kardeşi o kulübü işletiyordu. Bize sahte kimlikleri de o sağlıyordu."

Matt kafasını salladı. "Bana gerçeği neden söylemediğini hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Ne zaman söyleyecektim, Matt?"

"Nasıl yani?"

"Sana gerçeği ne zaman söyleseydim yani? Las Vegas'taki ilk gecemizde mi? Yoksa senin işyerine geldiğim zaman mı? İkinci randevuda mı, nişanda mı? Ne zaman söyleseydim?"

"Bilmiyorum."

"Bu hiç kolay değildi."

"Benim, sana hapishane hayatımla ilgili anlattıklarım da kolay değildi."

"Ama benim durumum biraz daha farklı," dedi Olivia. "Ben bir anlaşma yaptım."

"Nasıl bir anlaşma bu?"

"Konu sadece ben olsam, anlaşma manlaşma dinlemezdim. Ama işin içinde o da vardı."

"O dediğin kim?"

Olivia uzaklara daldı, uzunca bir süre bir şey demedi. Nihayet arka cebinden, katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp açtı, Matt'e uzattı. Sonra bakışlarını bir kez daha uzaklara çevirdi.

Matt kâğıt parçasını eline aldı. *Nevada Sun News*'un sitesinden alınmış bir haberdi bu. Okudu.

KADIN CİNAYETİ

Las Vegas, NV. 21 yaşındaki Candace Potter, 15. Karayolu civarındaki bir karavan parkında ölü bulundu. Kadının boğularak öldürüldüğünü açıklayan polis, cinsel taciz ihtimaliyle ilgili soruları yanıtsız bıraktı. Bayan Potter'ın, şehrin dışındaki Young Thangs adlı bir gece kulübünde Candi Cane takma adıyla dansçı olarak çalıştığı biliniyor. Yetkililer soruşturmanın sürdüğünü, ipuçlarının hassasiyetle takip edildiğini bildirdi.

Matt kafasını kaldırıp ona baktı. "Hiçbir şey anlamadım." Olivia'nın yüzü hâlâ duvara çevrilmişti. "O insan bu Candace mı? Ona bir söz mü vermiştin?"

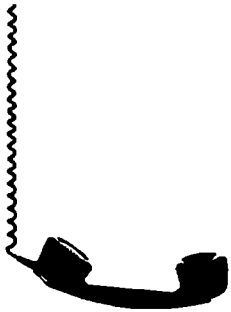
Olivia acı acı gülümsedi. "Hayır."

"O kim peki?"

"Az önce, aslında sana yalan söylemedim demiştim ya. Yalan söylemekten çok ölmek gibi bir şey bu demiştim ya."

Durup nihayet Matt'e döndü.

"O benim," dedi sonra. "Ben bir zamanlar Candace Potter'dım."

36. Bölüm

Loren Bölge Savcılığı'na döndüğünde, Cingle'ın ofisine giden teknisyenlerden biri olan Roger Cudahy ellerini başının arkasında kavuşturmuş, ayaklarını Loren'in masasına dayamış, oturuyordu.

"Rahatın yerinde mi?" dedi Loren, onu o halde görünce.

"Aynen," dedi adam, kocaman gülümseyerek.

"Az önce Tweety yutmuş bir Sylvester gibisin."

"Onu bunu bilmem ama şu anda gayet rahatım," dedi adam, gülümsemesini bozmadan.

"Ne var ne yok?"

Cudahy ellerini başının arkasından çekmeden dizüstü bilgisayarı işaret etti. "Şuna bir bak bence."

"Bilgisayara mı?"

"Aynen."

Loren'in fareyi hareket ettirmesiyle karanlık ekran açıldı ve karşısına Charles Talley'nin resmi çıktı. Adam elini havaya kaldırmıştı. Saçları simsiyahtı. Yüzünde ukala bir sırıtış vardı.

"Bunu Cingle Shaker'ın bilgisayarında mı buldun?"

"Aynen. Bir ceptelefonundan indirilmiş."

"İyi olmuş bu."

"Daha dur sen."

"Tamam, durayım."

Cudahy sırıtmaya devam ediyordu. "Daha bir şey görmedin."

"Tamam, görmemişimdir herhalde."

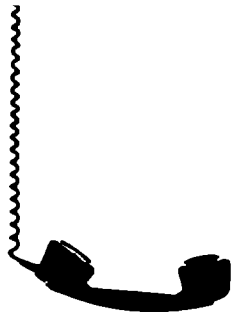
"Şuradaki ok tuşuna bas. Sağdakine."

Loren tuşa basınca bir video oynamaya başladı. Platin sarısı peruklu bir kadın banyodan çıkıp yatağa doğru gitti. Video bittiğinde Cudahy, "Yorumlarını alayım," dedi.

"Yorumlar değil, tek bir yorumum var."

"Yorumunu alayım o halde."

"Süpersin."

37. Bölüm

"Seninle ilk tanışmamızdan bir yıl kadar sonraydı," dedi Olivia.

Ayağa kalkmıştı şimdi. Sırtı dikleşmiş, yüzüne yeniden renk gelmişti. Matt'e bunları anlattıkça toparlanıyor, güçleniyor gibiydi. Matt ise henüz fazla bir şey düşünmeden, sadece dinleyip hazmetmeye karar vermişti.

"On sekiz yaşındaydım ama Vegas'ta iki yıl geçirmiştim bile. Kızların çoğu eski karavanlarda yaşıyordu. Karavanlar kulübün yöneticisi olan, Clyde Rangor adındaki aşağılığın birkaç dönümlük arazisinde duruyordu. Etraf çöldü. Arsaya üç dört tane, perişan halde karavan getirmişti. Biz de onların içinde yaşıyorduk işte. Karavanlara sürekli kızlar gelip gidiyordu ama o sıralar bizimkinde üç kişiydik. Kızlardan biri henüz yeni başlamıştı. On altı on yedi yaşlarında, Cassandra Meadows adında bir kızdı. Diğerinin adıysa Kimmy Dale'di. Kimmy o gün yoktu. Clyde bizi ara sıra turnelere gönderiyordu. Bazı küçük kasabalara gidiyor, günde iki üç kez striptiz yapıyorduk. Onun

için tatlı paraydı. Bize de iyi bahşiş geliyordu ama Clyde çoğuna el koyuyordu."

"Peki sen orada çalışmaya ne zaman başlamıştın?" diye sordu Matt, zorlukla.

"On altı yaşındayken."

"Bu nasıl bir tezgâhtır anlayamadım."

"Clyde'ın sağlam bağlantıları vardı. Nasıl beceriyordu bilmem ama sürekli Idaho'dan evlatlık çocuklar getirip duruyordu."

"Sen de Idaholu musun?"

Olivia başını evet anlamında salladı. "Başka eyaletlerde de bağlantıları vardı. Oklahoma'da mesela. Cassandra sanırım Kansaslıydı. Kızlar bir şekilde Clyde'ın yerine akıyordu. O da onlara sahte kimlikler çıkartıp çalıştırıyordu. Onun için kolay işti. Çocuklar ne kadar yoksul olurlarsa olsunlar sevimlidirler. Ama biz suratsız yeniyetmelerdik. Kimsemiz yoktu."

"Devam et lütfen," dedi Matt.

"Clyde'ın Emma Lemay adında bir sevgilisi vardı. Bu Emma bütün kızlara annelik eden bir kadındı. Şimdi bu sana pek inanılır gibi gelmiyor ama geçmişte yaşadıklarımızı düşünürsen hak verirsin. Clyde0 onu dayaktan öldürürdü. O yanından geçtiğinde Emma kaçacak delik arardı, o derece yani. O sıralar farkına varmamıştım ama şimdi düşünüyorum da, Emma'yla aramızda bir bağ kurulmasının en büyük nedeni, onun da bizim gibi mağdur oluşuydu sanırım. Kimmy'yle ben onu severdik. Sürekli oradan nasıl kurtulacağımızı konuşur dururduk. Kimmy ile Emma'ya seninle tanışmamı, seninle geçirdi-

ğimiz o gecenin benim için önemini anlatmıştım mesela. Onlar bir şey söylemeden dinlemişlerdi beni. Öyle bir şey olmayacağını hepimiz biliyorduk ama onlar yine de dinlemişti beni."

Evin içinden bir ses geldi. Küçük bir çığlık. Olivia o tarafa doğru döndü.

"Ethan'dır," dedi Matt.

"Bunu hep yapıyor mu?"

"Evet."

Bir süre beklediler. Ev yine sessizliğe büründü.

"Bir gün kendimi pek iyi hissetmiyordum," dedi Olivia. Sesine yine o tekdüzelik gelmişti. "Öyle iznimiz, boş günümüz falan olmazdı ama o gün midem o kadar bulanıyordu ki, devam edecek halde değildim. Eh, sahnede kusmak da olmazdı tabii. Clyde ile Emma'yı ortalıkta göremeyince kapıdaki adama gittim, çıkmama izin verdi. Ben de yürüyerek Kümes'e döndüm. Karavanların olduğu yere Kümes diyorduk bu arada. Saat öğleden sonra üç gibiydi. Güneş hâlâ yakıyordu."

Olivia bir an durup, dalgın dalgın gülümsedi. "İşin tuhaf yanı ne biliyor musun? Yani tamam, bütün hepsi tuhaf ama beni en çok düşündüren ne, biliyor musun?"

"Nedir?"

"Her şeyi değiştiren küçük ayrıntılar. Sen bunları herkesten daha iyi bilirsin aslında. O kampüse gitmeyip Bowdoin'e devam etseydin ne olurdu, Duff o birayı dökmeseydi ne olurdu gibi şeyler işte."

"Evet, bilirim."

"Benimki de aynı şey. O gün hasta olmasaydım, her zaman olduğu gibi sahneye çıksaydım... Gerçi benim durumum farklı

farklı yorumlanabilir ama sanırım hayatımı kurtaran, benim küçük ayrıntılarım oldu."

Olivia ayakta durmuş, her an kaçacakmış gibi kapının tokmağına bakıyordu şimdi.

"Peki Kümes'e döndüğünde ne oldu?" diye sordu Matt.

"Etrafta kimse yoktu," dedi Olivia. "Kızlar ya kulüpteydi ya da kasabalardan birinde turnede. Genelde gece üçe kadar çalışır, sonra da öğlene kadar uyurduk. Kümes çok kasvetli bir yer olduğu için fazla durmazdık orada. Ben de o gün geri döndüğümde etraf sessizdi. Ve de kendi karavanımın kapısını açar açmaz ilk gördüğüm, yerdeki kan oldu."

Matt şimdi onu dikkatle izliyordu. Olivia daha derin nefes alıp vermeye başlamıştı ama yüzü durgundu, sakindi.

"İçeri seslendim. Aslında aptalca bir şeydi yaptığım. Herhalde çığlık atıp kaçmam gerekirdi, bilemiyorum. Bir küçük ayrıntı daha işte. Sonra etrafa bakındım. Karavanların iki odası vardı ama önce üçümüzün birlikte uyuduğu yatak odasından geçmek gerekiyordu. Ranzanın altında ben yatıyordum. Kimmy üstte yatıyordu. Yeni kız, Cassandra'nın yatağı duvar tarafındaydı. Kimmy çok titiz bir kızdı. Bize ortalığı temizlemiyoruz diye söylenip dururdu. Hayatımız berbat olabilir ama yatıp kalktığımız yer berbat olmak zorunda değil, derdi hep.

"Her neyse, karavanın içi darmadağındı bu arada. Bütün çekmeceler boşaltılmış, kıyafetler etrafa saçılmıştı. Kan izleri Cassandra'nın yatağına doğru gidiyordu. İzlerin sonunda, yerde iki bacak görünce oraya gittim."

Olivia bir an durduktan sonra, Matt'in gözlerinin içine bakarak devam etti. "Cassandra ölmüştü," dedi. "Nabzına falan

bakmama gerek yoktu. Cenin pozisyonunda yan yatmıştı kız. Gözleri açıktı, duvara bakıyordu. Yüzü şişip morarmıştı. Kollarında sigara yanıkları vardı. Elleri arkadan domuz bağıyla bağlanmıştı. Yalnız şunu unutma, Matt. Henüz on sekiz yaşındaydım ama kendimi çok daha yaşlı hissediyordum. Ancak, yaşadığım onca şeye rağmen, karşımda bir ceset görünce donakalmıştım. Hareket edemiyordum. Diğer odadan çığlıklar geldiğinde, Emma'nın, 'Clyde yapma!' diye bağırdığını duyduğumda bile kıpırdayamadım."

Durup gözlerini kapadı, uzunca iç geçirdi.

"Kafamı çevirdiğim anda bir yumruğun yüzüme doğru geldiğini fark ettim ama kenara kaçmaya zamanım yoktu. Clyde'ın muştası o anda burnumda patladı. Acıyı hissetmeden önce çatırtıyı duydum. Kafam hızla geri gitti tabii. Sonra arkaya doğru sendeleyip, Cassandra'nın üstüne düştüm. Düşünsene, kızın ölü bedeninin üstüne düşmüştüm. Hemen üstünden kalkmaya çalıştım. Bu arada ağzıma kan dolmaya başlamıştı."

Olivia susup derin bir nefes almaya çalıştı. Matt hayatı boyunca kendini bu kadar güçsüz ve çaresiz hissetmemişti. Hareket edemiyor, konuşamıyordu. Onun toparlanıp devam etmesini beklemekten başka şansı yoktu.

"Clyde başımda dikilip bana baktı. Yüzünde o her zamanki ukala sırıtışı vardı. Emma Lemay'e elinin tersiyle kim bilir kaç kez vurduğuna şahit olmuştum. Biliyorum, bütün bunlar sana yabancı şeyler. Neden bir şey yapmadık ki, değil mi? Neden harekete geçmedik ki? Ama işte, onun dayaklarına alışkındık. Bizim için normal olan buydu. Başka bir şey bilmiyorduk çünkü."

Matt çaresiz başını salladı. Bu mantığı biliyordu. Hapishaneler bu mantıkla işliyordu. Siz kötü bir şey yapmasanız da kötülüktü normal olan.

"Neyse," diye devam etti Olivia, "bana bakarken bir an o sırıtış kayboldu. Yılandan daha beter bir şey var mıdır, diye sorsan Clyde Rangor'ı gösteririm. Ama o anda, tepemde dikilmiş dururken, adamın yüzünde korkuyu gördüm. Hızlı nefes alıyordu. Gömleğine kan bulaşmıştı. Onun hemen arkasındaysa – ki o görüntüyü hiçbir zaman unutamam– Emma başını öne eğmiş, duruyordu. Orada kanlar içinde yatarken, başımdaki psikopata değil, arkasındaki kurbanına bakıyordum. Onun gerçek kurbanı oydu çünkü.

"'Kaset nerede?' diye sordu Clyde bana. Neden söz ettiğini anlamamıştım. Ayağının tabanıyla ayağıma bastırdı. Acıyla inledim ben. Sonra Clyde, 'Sen benimle oyun mu oynuyorsun orospu? Kasedin yerini söyle!' diye bağırdı.

"Ben arkaya doğru kaçmaya çalıştım ama fazla gidemedim, arkamda duvar vardı. Clyde, Cassandra'nın cesedini ayağıyla itip takip etti beni. Kapana kısılmıştım. Emma'nın sesini, daha doğrusu kuzu gibi meleyişini duyuyordum. 'Clyde yapma. Lütfen.' Clyde ise, gözlerini benden ayırmadan, bütün gücüyle vurdu ona. Elinin tersiyle Emma'nın yanağını yarmıştı. Bense bu kadarı yeter deyip, boşluktan yararlanarak ayağımla onun dizinin tam altına vurmayı başardım. Clyde'ın dizlerinin bağı çözülürken ben hemen ayağa fırlayıp yatağın üzerinden arka tarafa geçtim. Niyetim belliydi. Kimmy'nin sakladığı silaha ulaşmak istiyordum. Kimmy'nin silahı olması hoşuma gitmezdi ama ona hak veriyordum. Benim gibi onun da zor bir hayatı ol-

muştu. Bu arada Kimmy'nin iki silahı vardı. Minik tabancasını sahnedeyken bile çizmesinin içine sokar, bir şey yapar, yine yanından ayırmazdı. Bir de yatağının şiltesinin altında sakladığı bir silahı vardı."

Olivia durup Matt'e gülümsedi.

"Ne oldu?" dedi Matt.

"Senin gibi aslında."

"Nasıl yani?"

"Senin de silahın olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Bu, Matt'in aklından çıkıp gitmişti. Pantolonunun kemerine baktı. Hastanede almış olmalılardı. Olivia sakin bir şekilde çantasını açıp, "Al bakalım," dedi, silahı ona uzatarak.

"Sağ ol," dedi Matt saf saf. Sonra silaha şöyle bir bakıp ortadan kaldırdı.

"Silaha ne gerek vardı ki?" diye sordu Olivia.

"Bilmem."

"Sanırım Kimmy de bilmiyordu. Neyse, Clyde yere düştüğü anda ben silaha doğru koştum. Fazla zamanım yoktu. Attığım tekmeyle Clyde'ı etkisiz hale getirememiş, sadece birkaç saniye kazanmıştım. Elimi üst kat ranza yatağının altına soktum. Bu sırada Clyde, 'Manyak orospu, geberteceğim seni!' diye bağırıyordu. Eline geçirse yapardı, emindim. Cassandra'nın başına ne geldiğini görmüştüm. Clyde'ın yüzünün halini görmüştüm. Beni yakalasaydı, silaha ulaşamasaydım ölmüştüm."

Olivia'nın gözleri uzaklarda, eliyse o karavana geri dönmüş de silahı arıyormuş gibi havadaydı şimdi. "Elim şiltenin altındayken Clyde'ın nefesini ensemde hissedebiliyordum. Ama silahı hâlâ bulamamıştım. Clyde o anda gelip beni saçlarımdan

yakaladı. O tam saçımı çekmeye başlamıştı ki, parmaklarım metale değdi. O beni kendine doğru çekmeye çalışırken ben de silahı çekmeye çalışıyordum. Sonunda benimle birlikte silah da çıktı ortaya. Bunu Clyde da görmüştü. Ben silahı tam olarak kavrayamamıştım. Başparmağım ve işaretparmağımla ancak kabzasından tutabilmiştim. Ben parmağımı tetiğe geçirmeye çalışırken Clyde üstüme çullanıp bileğimi tuttu. Ondan kurtulmak için debelendim ama adam çok güçlüydü. Ben yine de pes etmeyip çabalarken o tırnağını derime sapladı. Clyde'ın uzun ve keskin tırnakları vardı. Şunu görüyor musun?"

Olivia elini yumruk yapıp ters çevirerek, bileğinin altında duran, hilâl şeklindeki beyaz yara izini gösterdi. Matt bunu daha önce de fark etmiş, Olivia ona asırlar önce attan düşünce olduğunu söylemişti.

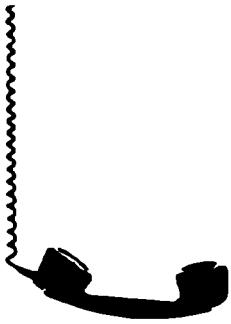
"İşte bunu Clyde Rangor yaptı. Tırnağını o kadar derine saplamıştı ki, resmen kan çıktı. O anda silah elimden düştü. Saçlarım hâlâ Clyde'ın elindeydi. Beni yatağa fırlatıp üstüme atladı. Sonra da ellerini boğazıma geçirip sıkmaya başladı. Adamın o anda ağladığını fark ettim. Bunu gayet iyi hatırlıyorum. Clyde, beni boğmaya çalışırken ağlıyordu. Beni çok umursadığından değil ama. Sadece korkuyordu. Elleri boğazıma yapışmış haldeyken, 'Nerede olduğunu söyle. Kasedin nerede olduğunu söyle,' diyerek yalvarıyordu."

Olivia elini yavaşça boğazına götürdü. "Ben hâlâ çabalıyordum bu arada. Debeleniyor, tekmeler savuruyor, hareket etmeye çalışıyordum ama gücümün tükenmekte olduğunun farkındaydım. Bir ara başparmağının, gırtlağıma saplandığını hissettim. Ölüyordum. Ve sonra silahın patladığını duydum."

Eli şimdi yana düşmüştü. Bernie'yle Marsha'ya düğün hediyesi olarak gelen antika saat çalmaya başlayınca Olivia susup bitmesini bekledi.

"Silah patladı derken çok da gürültü çıkarmamıştı aslında. Daha çok çatırtı gibi bir şey duymuştum. Yirmi ikilik olduğundandı herhalde, bilemiyorum. Bir an Clyde'ın elleri boğazımı daha da sıktı. Yüzünde acıdan çok şaşkınlık vardı. Sonra bıraktı beni. Ben yana kaçıp nefes almaya çalışırken, Clyde'ın arkasında Emma Lemay'in durduğunu gördüm. Silahı ona doğrultmuş dururken, onca yıllık dayağın, hakaretin, kötülüğün, kadının gözlerinde kaynamakta olduğunu gördüm. Dimdik duruyordu ayakta. Bakışlarını ondan kaçırmıyordu. Clyde öfkeyle ona döndüğü anda, Emma bir daha ateş etti. Bu kez namluyu yüzüne doğrultmuştu.

"Sonra Emma tetiği bir daha çekti. Clyde Rangor ölmüştü."

38. Bölüm

Cinayet nedeni.

Artık Loren'in elinde bir cinayet nedeni vardı. O videodaki görüntüler gerçekse, neresinden baksan hayvanın teki olan Charles Talley, Matt Hunter'ın karısıyla yatmakla kalmamış – ki Loren, videodaki sarı peruklunun Olivia Hunter olduğunu tahmin ediyordu– bir de tutup resimlerini Matt'e göndermişti.

Onunla dalga geçer gibi.

Onu çileden çıkarmak için.

En doğrusu da, onu kavgaya çağırmak için.

Bütün bunlar üst üste konulduğunda mantıklı geliyordu.

Ama bu vakada ta en başından beri mantıklı gelen bir sürü şey olmuştu. Ve sonra bir bakmışsın mantık falan kalmamış. Mesela Max Darrow'un bir fahişe tarafından taklaya getirilmesi gibi. Ya da Charles Talley'nin cinayetinin sıradan bir kıskanç koca senaryosuna benzemesi gibi. Öyle bir cinayet olsaydı, Emma Lemay'le, Nevada FBI'ıyla ve Joan Thurston'ın ofisinde öğrendiği diğer şeylerle nasıl bir bağlantısı olabilirdi ki?

Ceptelefonu çaldı. Arayan numara gizliydi.

"Alo?"

"Hunter'la olayın nasıl gidiyor bakalım?"

Arayan Lance Banner'dı.

"Sen hiç uyumaz mısın?" diye sordu Loren.

"Yazları pek uyumam. Genelde kış uykusunu tercih ediyorum. Ayılar gibi yani. Ne var ne yok, sen onu söyle."

"Onu hâlâ arıyoruz."

"Aman ne çok şey söyledin öyle, Loren. Bunca ayrıntıyı ben aklımda nasıl tutacağım şimdi?"

"Hikâye epey uzun, Lance. Ve ben de epey zor bir gece geçirdim."

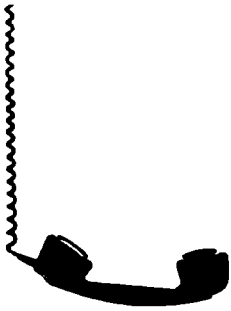
"Mesele daha çok Newark'ta cereyan etmiyor mu?"

"Ne var bunda?"

"Hunter'ın yengesinin geçmişini araştıran oldu mu?"

"Sanmam."

"Bak, ben hemen bir blok aşağıda oturuyorum," dedi Lance Banner. "Şimdi de atlayıp oraya geliyorum."

39. Bölüm

Ne Matt hareket ediyordu ne de Olivia. Hikâye onu yormuştu. Matt görebiliyordu bunu. Bir an yanına gidecek gibi oldu ama Olivia elini kaldırıp durdurdu onu.

"Bir keresinde Emma Lemay'in eski bir resmini görmüştüm," diye söze girdi Olivia. "Çok güzel bir kadındı. Çok da zekiydi aslında. Bu hayattan çıkıp kurtulabilecek biri varsa, o da Emma'ydı. Ama gördüğün gibi, kimseye kurtuluş yoktu. Ben henüz on sekiz yaşındaydım Matt. On sekiz. Ama hayatın benim için bittiğini düşünmeye başlamıştım. Her neyse, ben kenarda öğürüp nefes almaya çalışırken Emma da elinde silahla öylece duruyordu. Clyde'a uzun bir süre bakıp benim toparlanmamı bekledi. Sonra gayet kararlı bir şekilde bana dönüp, 'Cesedi saklamak zorundayız,' dedi.

"Ben kafamı olmaz anlamında salladığımı hatırlıyorum. Bunun bir parçası olmak istemiyordum. O ise gayet sakindi. Ne kızdı bana ne de başka bir şey söyledi. Çok tuhaftı. Kadın o kadar huzurlu duruyordu ki."

"Başının belasından kurtulmuş da ondan," dedi Matt.

"Kısmen evet."

"Ama?"

"Ama sanki ömrü boyunca bu anı beklemiş gibiydi. Bunun bir gün olacağını biliyormuş gibiydi. Ben polise haber verelim dedim; Emma sakin bir şekilde kafasını salladı. Silah hâlâ elindeydi ama bana doğru tutmuyordu. 'Onlara gerçeği anlatabiliriz,' dedim ben. 'Nefsi müdafaaydı işte. Boynumdaki yara izlerini gösteririz. Ona da gerek yok. Cassandra'yı görseler anlarlar zaten.'"

Matt oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Olivia bunu görünce gülümsedi.

"Biliyorum," dedi sonra. "İkimizin de kaderi aynı sanki. Nefsi müdafaa. Tıpkı senin iddia ettiğin gibi. Sanırım ikimiz de yolun aynı tarafına sapmışız. Senin belki de başka seçeneğin yoktu. Olsa bile bambaşka bir dünyadandın sen. Polise güveniyordun. Hakikatin her zaman kazanacağına inanıyordun. Ama biz öyle değildik. Bizim dünyamızda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorduk biz. Emma, Clyde'a tam üç el ateş etmişti; bir kez sırtından, iki kez de yüzünden. Kimse nefsi müdafaa numarasını yutmazdı. Yutsalar bile Clyde mafya olan kuzenine çok para kazandırmıştı. O herif yaşatmazdı bizi."

"Peki siz ne yaptınız?" diye sordu Matt.

"Benim kafam karışmıştı. Ama Emma mantıklı bir şekilde konuşarak beni ikna etmeye çalışıyordu. Başka şansımız yoktu. Gidebileceğimiz kimsemiz yoktu. Sonra bana öyle bir şey söyledi ki, bütün yelkenleri suya indirdim."

"Ne dedi?"

"'Diyelim ki her şey yolunda gitti,' diye başladı söze."

"Her şey derken?" diye sordu Matt.

"Yani diyelim ki polis bize inandı ve Clyde'ın kuzeni de canımızı bağışladı."

Durup gülümsedi Olivia.

"Ben yine bir şey anlamadım," dedi Matt.

"Nereye gidecektik? Her şey yolunda gitse bile nereye gidecektik biz?"

Matt şimdi anlamıştı. "Oradan başka bir yerde olamazdınız tabii."

"Evet. Bu bizim tek şansımızdı, Matt. Clyde evde bir yerlere yüz bin dolar saklamıştı. Emma onu almamız gerektiğini söyledi. Parayı aramızda bölüştükten sonra kaçardık. Her şeye yeniden başlardık. Emma'nın aklında, gitmek istediği bir yer vardı. Yıllardır bunun hayalini kuruyordu ama bir türlü cesaret edememişti. Hangimiz cesaret edebilmişti ki."

"Ama şimdi önünüzde başka seçenek kalmamıştı."

Olivia başını salladı. "Emma dedi ki, Clyde'ı saklarsak, ikisinin birlikte kaçtıklarına ikna olabilirlermiş. Durum böyle olunca bir çiftin peşinde olacaklardı. Sonunda ikisinin de öldürülüp gömüldüğüne karar vereceklerdi. Ama bunun için benim yardımıma ihtiyacı vardı. Ben de ona, 'Ben sana nasıl yardım edeyim?' dedim. 'Clyde'ın eşi dostu tanır beni. İzimi sürer, bulurlar. Hem insanlara Cassandra'nın ölümünü nasıl açıklayacağız?'

"Ama Emma işin o kısmını da düşünmüştü. 'Bana cüzdanını ver,' dedi. Cebimden çıkarıp verdim. O da içinden kimliğimi çıkarıp Cassandra'nın cebine soktu. O zamanlar Nevada'da kimlik kartlarında fotoğraf olmuyordu. Emma sonra bana,

'Kimmy ne zaman dönecek?' diye sordu. Üç gün sonra döneceğini söyledim. İyi, bolca zamanımız varmış dedi. Sonra da, 'Beni iyi dinle,' dedi. 'Senin de Cassandra'nın da kimsesi yok. Cassandra'nın annesi, onu yıllar önce kovmuş evden. Onunla görüşmüyorlardı yani.'

"Ben tabii hiçbir şey anlamamıştım bundan.

"'Ben bunun planını yıllardır kuruyorum,' dedi Emma da. 'Beni her dövüşünde; bayılıncaya kadar boğduğunda; pişman olduğunu, beni çok sevdiğini, bir daha yapmayacağını söylediğinde; onu bırakıp gidersem izimi bulup beni nasıl kendi elleriyle öldüreceğini anlattığında... Sürekli düşündüğüm tek bir şey vardı: Clyde'ı öldürüp gömdükten sonra parayı alıp güvenli bir yere kaçarsam ne olur? Siz kızlara karşı günahlarımın kefaretini bir şekilde ödesem nasıl olur? Sizin de böyle hayalleriniz olduğunu biliyorum. Sen de kaçmayı hayal etmiyor muydun, Candi?'"

"Ki gerçekten vardı öyle bir hayalin," dedi Matt.

Olivia işaretparmağını havaya kaldırdı. "Tek bir farkla. Sana dediğim gibi, hayatımın zaten bittiğini hissediyordum ben. Kitapların içinde kaybolmuştum. Gündemi takip etmeye çalışıyordum. Benim hayalim biraz farklıydı. Çünkü hâlâ tutunacak bir şeyim vardı. Vegas'taki o geceye gereğinden fazla bel bağlamamaya çalışıyordum ama bir türlü aklımdan çıkaramıyordum da. Bana hissettirdiklerini düşünüyordum. Senin yaşadığın dünyayı düşünüyordum. Ailenle ilgili, yaşadığın yerle, arkadaşlarınla, okulunla ilgili söylediğin her şeyi hatırlıyordum. Ve sen farkında değildin, hâlâ da anlayamıyorsun ama sen benim gözümde, hayalini bile kuramadığım bir yer demektin."

Matt bir şey söylemedi.

"O gece seninle ayrıldıktan sonra seni bulmaya çalışmayı ne kadar çok düşündüğümü tahmin edemezsin."

"Peki neden yapmadın bunu?"

Kafasını salladı Olivia. "Zincirlere vurulmanın ne demek olduğunu, bir yere mahkûm olmanın nasıl bir şey olduğunu herkesten çok senin anlaman gerekir."

Matt karşılık vermekten çekinip başını sallamakla yetindi.

"Ama bütün bunların önemi kalmamıştı," diye devam etti Olivia. "Artık çok geçti. Zincirlere vurulmuş olsak da bir şey yapmak zorundaydık. Biz de mecburen bir plan yaptık. Aslında çok basit bir plandı. Önce Clyde'ın cesedini bir battaniyeye sarıp arabanın arkasına attık. Sonra Kümes'i kilitleyip çıktık. Emma'nın bildiği bir yer vardı. Dediğine göre, Clyde oraya en az iki tane ceset bırakmıştı. Çölün ortasında, inin cinin top oynadığı bir yere mezar kazıp gömdük onu oraya. Sonra Emma kulübü arayıp, kızların o gün fazladan çalıştırılmasını söyledi. Sırf Kümes'e geri dönmesinler diye tabii.

"Ardından duş almak için onun yerine gittik. Ben sıcak suyun altında dururken düşündüm. Bu biraz da *Macbeth*'lik bir durumdu. Elime koluma bulaşmış kandan kurtulmaya çalışıyordum."

Yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti.

"O kadar da basit olmadı herhalde," dedi Matt.

Olivia kafasını yavaşça salladı. "Az önce bir adamı çöle gömmüştüm. Geceleri çakallar onu çıkarıp kendilerine ziyafet çekeceklerdi. Kemiklerini uzaklara taşıyacaklardı. Bunları Emma söylemişti bana ama benim umrumda değildi."

Durup Matt'in yüzüne baktı.

"Peki sonra ne yaptınız?"

"Tahmin edersin."

"Sen yine de anlat."

"Ben... yani Candace Potter'ın varlığıyla yokluğu birdi. Zamansız ölümünün bildirileceği bir tek yakını bile yoktu. Onun patronu ve hamisi olarak polisi Emma aradı. Arayıp, kızlarından birinin cinayete kurban gittiğini söyledi. Polis gelince Emma onlara Cassandra'nın cesedini gösterdi. Kimliği cebindeydi tabii. Emma cesedi polisler için teşhis edip kızlarından birine, yani Candace 'Candi Cane' Potter'a ait olduğunu teyit etti. Bu Potter'ın hiç akrabası yoktu. Kimse neden diye sormadı. Neden soracaklardı ki? Neden birileri böyle bir şey uydursundu ki? Emma ile ben parayı bölüştük. Bana elli bin kaldı. Kulüpteki bütün kızların kimlikleri zaten sahte olduğu için kendime yeni bir kimlik çıkartmam hiç de zor olmadı."

"Sonra da kaçıp gittin mi oralardan?" diye sordu Matt.

"Evet."

"Peki Cassandra'ya ne oldu?"

"Ne olmuş ona?"

"Başına neler geldiğini soran çıkmadı mı?"

"Kulübe zaten bir sürü kız gelip gidiyordu. Emma herkese, Cassandra'nın cinayetten korkup işten ayrıldığını söyledi. Hatta ondan sonra iki kız daha bıraktı işi."

Matt kafasını salladı. Hâlâ bütün bunlara bir anlam vermeye çalışıyordu. "Seninle ilk tanışmamızda Olivia Murray ismini kullanıyordun."

"Doğru."

"O isme geri döndün o zaman."

"Onu sadece bir kere kullanmıştım zaten. O da seninle birlikte vakit geçirdiğimiz gece. *Zamanda Kıvrılma** diye bir kitap vardır, bilir misin?"

"Tabii ki. Beşinci sınıfta mı ne okumuştuk."

"Benim çocukken en çok sevdiğim kitaptı o. Kahramanının adı Meg Murry'di. Soyadımı ondan uyarladım işte."

"Ya Olivia?"

"O da öylesine geliverdi aklıma," dedi Olivia, omuz silkerek.

"Peki sonra ne oldu?"

"Emma'yla bir anlaşma yaptık. Ne olursa olsun, gerçeği kimseye söylemeyecektik. Çünkü birimiz konuşursa bu, diğerinin ölümüne de yol açabilirdi. Karşılıklı yemin ettik. Ve ben yeminime şu ana kadar bağlı kaldım."

Buna nasıl karşılık vereceğini bilemeyen Matt, "Sonra Virginia'ya mı gittin?" diye devam etti.

"Evet."

"Neden orası?"

"Çünkü Olivia Murray'nin orada yaşaması gerekiyordu. Bir kere, Vegas'tan da Idaho'dan da uzakta bir yerdi. Geçmişimle ilgili bir hikâye uydurdum. Virginia Üniversitesi'nde derslere bile girdim. Okula resmen yazılmamıştım elbette, ama o zamanlar güvenlik şimdiki gibi sıkı değildi. Sınıfa girip rahatça oturuyordum. Kütüphanede, kafeteryada takılıyordum. İnsanlarla tanışıyordum. Herkes beni öğrenci sanıyordu. Hatta birkaç yıl sonra mezun olmuş gibi bile yaptım. Bir iş buldum. Ve bütün bu süre boyunca bir kez olsun dönüp de Candi'yi düşünmedim. Candace Potter ölmüştü çünkü."

---

* *Amerikalı yazar L. Engle'ın 1962'de yayımladığı bilimkurgu romanı. (e.n.)*

"Sonra ne oldu? Ben mi ortaya çıktım?"

"Onun gibi bir şey oldu, evet. Bak, ben sonuçta çekingen bir genç kızdım. Kendime yeni bir hayat kurmak için kaçmıştım. Ve işin aslı, bir erkekle tanışmak gibi bir niyetim yoktu. DataBetter'la anlaşmanızı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum tabii ki," dedi Matt, başını sallayarak.

"Aslında o işten de sıkılmaya başlamıştım. Ama seni görünce... ne bileyim işte. Sanırım tanıştığımız o geceye, o naif hayale geri dönmeye çalıştım. Şimdi sen buralarda yaşama fikrine burun kıvırıyorsun ya Matt, aslında buraların, bu şehrin, olabilecek en güzel dünya olduğunun farkında değilsin."

"Bu nedenle mi buraya taşınmak istedin?"

"Seninle taşınmak istedim," dedi Olivia, yalvaran gözlerle bakarak. "Bunu neden anlamıyorsun? İşin aslı, ben ruh ikizi safsatalarına hiçbir zaman inanmadım. Benim yaşadıklarıma benzer şeyleri sen de yaşamışsın. Ne bileyim, belki de bizim ortak noktamız yaralarımızdır. Birbirimizi daha iyi anlamamızı sağlayan şey, çektiğimiz acılardır. Bazı insanlar, başkalarının normal saydığı şeyleri elde edebilmek için mücadele vermek zorunda kalıyor. Sen beni seviyorsun, Matt. Benim başka biriyle ilişki yaşadığıma hiç inanamadın. Bu yüzden bir kanıt istedin ya zaten. Ben sana şimdi ne söylersem söyleyeyim, beni en iyi tanıyan insan sensin. Hatta tek tanıyan sensin. Ve de evet, buraya taşınıp seninle bir aile, bir yuva kurmak istiyorum. Tek istediğim bu."

Matt ağzını açar açmaz sözcükler sağa sola kaçıştı.

"Sorun değil," dedi Olivia, hafifçe gülümseyerek. "Bütün bunları kabullenmen zor."

"Sorun o değil. Ben sadece..." Anlatamıyordu Matt. Duyguları hâlâ havada uçuşuyordu. Yerlerine oturmalarını beklemek zorundaydı. "İyi ama sonra ne oldu?" diye sordu nihayet. "Bunca yıl sonra seni nasıl oldu da buldular?"

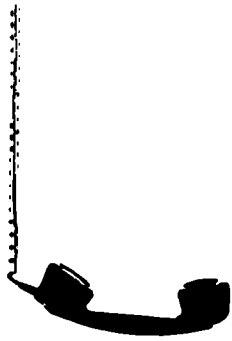
"Onlar beni bulmadı ki," dedi Olivia. "Ben onları buldum."

Matt tam bir şeyler daha soracaktı ki, duvarda yine araba farları belirdi. Ama bu seferki biraz fazla kalmıştı. Olivia'yı susturmak için elini havaya kaldırdı. İkisi de durup kulak kabarttılar. Dışarıdan vitesi boşa alınmış bir arabanın motor sesi geliyordu.

İkisinin gözleri bir an birleşti. Sonra Matt pencereye gidip dışarı baktı.

Araba sokağın karşısına park etmişti. O anda farları söndü. Birkaç saniye sonra da motoru kapandı. Matt arabayı hemen tanımıştı. Çok değil, birkaç saat önce içindeydi.

Lance Banner'ın arabasıydı bu.

40. Bölüm

Loren bir hışımla girdi sorgu odasına.

Cingle o sırada tırnaklarını inceliyordu. "Avukat daha gelmedi."

Loren ona şöyle bir bakıp, Cingle Shaker olmak nasıl bir şeydir, erkeklerin etrafında pervane olmaları, onlara hemen her istediğini yaptırabilmek nasıl bir histir, diye düşündü. Loren'in annesinin de benzer bir hayatı olmuştu ama Cingle Shaker gibi görünmek başka türlü bir şey olmalıydı. İyi bir şey miydi, yoksa kötü müydü? Bu özelliğine yaslanırken diğer meziyetlerini ihmal ediyor muydun mesela? Cingle o kadar da sığ olmayabilirdi tabii ama gerektiğinde bütün güçlerini kullanacağına da şüphe yoktu.

"Bil bakalım senin ofisteki bilgisayarında ne bulduk?" dedi Loren.

Cingle gözlerini kırpıştırarak baktı ona. Belli ki biliyordu o da. Loren hemen Charles Talley'nin fotoğrafını çıkardı. Videodan da bazı karelerin çıktısını almıştı. Hepsini masaya, Cingle'ın

tam önüne bıraktı. Cingle ise fotoğraflara şöyle bir gözucuyla bakmakla yetindi.

"Ben konuşmuyorum," dedi Cingle.

"Başını da mı sallamazsın?"

"Nasıl yani?"

"Ben konuşmaya başlayayım, sen istersen başını sallarsın. An itibariyle her şey aşağı yukarı ortada zaten." Loren oturup ellerini masanın üzerine koydu. "Bizim teknisyen çocuklar bu fotoğrafların kameralı bir telefondan alındığını söylüyorlar. Biz de bundan yola çıkarak şöyle bir teori geliştirdik. Charles Talley hasta herifin tekiydi. Bunu zaten öğrenmiş bulunuyoruz. Şiddet ve sapkınlıkla dolu bir geçmişi var. Her neyse, bu Talley, Olivia Hunter'la buluşuyor. Buluşmayı nasıl hallediyorlar, henüz bilmiyorum. Belki avukatın geldiğinde sen anlatırsın bize. Gerçi fazla önemi de kalmadı ya, neyse. Herif o ya da bu sebepten, ortak dostumuz Matt Hunter'a bir fotoğraf ve video gönderiyor. Matt de o resimleri sana getiriyor. Sana getiriyor; çünkü sen bu işlerde iyisin. Zaten çok geçmeden görüntülerdeki adamın Charles Talley olduğunu ve halihazırda Newark Havaalanı'nın oradaki Howard Johnson'da kaldığını tespit ediyorsun. Belki de Olivia Hunter'ın orada kaldığını öğreniyorsun. Henüz tam olarak hangisi olduğunu bilmiyorum."

"Doğru değil bu," dedi Cingle.

"Ama epey yaklaştım, öyle değil mi? Tam ayrıntısıyla bilmiyorum; ama Hunter'ın sana neden ya da nasıl geldiği umrumda da değil zaten. Önemli olan, yaptığı. Resimle videoyu sana vermiş. Sen de Charles Talley'yi bulmuşsun. İkiniz, onunla yüzleşmek için otele gitmişsiniz. Talley'yle Hunter kavga etmiş.

Hunter yaralanmış, Talley de ölmüş."

Cingle bakışlarını kaçırdı.

"Eklemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Loren.

O anda ceptelefonu çalmaya başladı. Loren telefonu çıkarıp, "Alo?" diyerek açtı.

"Ben iyi kalpli komşun Lance."

"Ne var ne yok?"

"Bil bakalım şu anda neredeyim?"

"Marsha Hunter'ın evinin önünde misin?"

"Bravo. Şimdi de bil bakalım, kapının önünde kimin arabası var?"

Loren oturduğu yerde anında doğruldu. "Takviye istedin mi?"

"Yoldalar."

Telefonu kapatır kapatmaz Cingle'la göz göze geldi.

"Matt'le ilgili miydi?"

Loren başını salladı. "Onu tutuklamak üzereyiz."

"Adam kafayı yiyecek."

Loren bir şey demeyip omuz silkmekle yetindi.

Cingle ise tırnağını ağzına götürerek, "Yanlış yapıyorsunuz," dedi.

"Nedenmiş?"

"O resimleri Matt'e, Charles Talley'nin gönderdiğini düşünüyorsunuz ya, ondan dedim."

"O göndermedi mi?"

Cingle kafasını çok yavaşça salladı.

"Peki kim gönderdi?"

"Güzel soru."

Loren yine arkasına yaslandı. Charles Talley'nin fotoğra-

fını düşünüyordu. Adamın eli, fotoğrafının çekilmesinden rahatsız olmuş gibi havadaydı. O resmi kendi çekmediği çok belliydi.

"Artık bir önemi yok. Matt'i birkaç dakikaya kadar tutuklayacağız zaten."

Cingle bunun üzerine ayağa kalkıp, odayı arşınlamaya başladı. "Belki de," diye söze girdi bir süre sonra, "o resimler büyük bir tezgâhın parçasıdır."

"Ne?"

"Hadi ama, Loren. Biraz kafanı kullansana. Bütün bunların fazlasıyla kusursuz olduğunu göremiyor musun?"

"Çoğu cinayet vakası öyle olur ki."

"Saçma."

"Ölü bir adam bulursan aşk hayatını araştırırsın. Ölü bir kadın bulursan kocasını ya da sevgilisini araştırırsın. İşler çoğu zaman böyle basit yürür."

"Peki ya Charles Talley, Olivia Hunter'ın sevgilisi değilse?"

"Sen bunu nereden bilebilirsin ki?"

"Ben de Matt'ten öğrendim."

"İyi de o nereden öğrenmiş?"

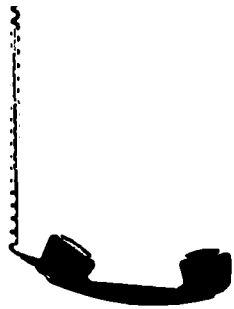
"Çünkü o resimler sahte."

Loren bir an ağzını açsa da, beklemeye karar verip sustu.

"Matt de bu gece benim ofisime bu yüzden geldi. Resimleri detaylı incelemek için. İşin içinde bir iş olmasından şüphelenmişti. O da yağmuru görünce uyanmış."

Loren bir kez daha arkasına yaslanıp kollarını iki yana açtı. "Her şeyi baştan anlatsan iyi olacak."

Cingle bunun üzerine Charles Talley'nin fotoğrafını eline aldı. "Pekâlâ, pencereyi görüyor musun? Güneşin nasıl parladığına bak..."

41. Bölüm

Lance Banner'ın arabası, Marsha'nın evinin karşısında duruyordu hâlâ.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Olivia, Matt'e.

"Evet. Aynı okula gidiyorduk. Şimdi polis olmuş."

"Bize kavgayla ilgili bir şeyler sormaya mı gelmiş acaba?"

Matt cevap vermedi. Mantıklı bir açıklamaydı bu. Cingle tutuklanınca polis muhtemelen kapsamlı bir soruşturma açmıştı. Veya Matt'in ismi kurban ya da tanık olarak polis telsizinde anons edilmiş, Lance de oradan duymuştu. Ya da Lance düpedüz onu taciz etmeye çalışıyordu.

Öyle ya da böyle, fazla önemli bir mesele değildi. Lance kapıya gelecek olursa Matt, onu göndermenin bir yolunu bulurdu nasıl olsa. Bu onun yasal hakkıydı. Bir kurbanı, zamanında ortaya çıkmadığı için tutuklayacak değillerdi ya.

"Matt?"

Dönüp Olivia'ya baktı. "Onların değil, senin onları bulduğunu anlatıyordun."

"Evet."

"Ben orasını da anlamadım sanırım."

"Hikâyenin en zor kısmı orası da ondan," dedi Olivia.

Matt onun şaka yaptığını düşünüyor, daha doğrusu umuyordu. Kafası sürekli çalışıp duruyor, öğrendiklerini sınıflandırmaya, mantıklı nedenlere dayandırmaya, hiç olmazsa doğru kısımlara yerleştirmeye çalışıyordu.

"Şimdiye kadar bir sürü yalan söyledim," dedi Olivia. "Ama aralarında en kötüsü, bu sonuncusudur."

Matt hâlâ pencerenin dibindeydi.

"Dediğim gibi, artık Olivia Hunter olmuştum. Candace Potter benim için ölmüştü. Fakat... fakat içimden hiçbir zaman atamadığım bir parçasını taşımaya devam etmiştim."

Durdu.

"Nedir o parça?" diye sordu Matt, yumuşak bir sesle.

"On beş yaşındayken hamile kalmıştım."

Gözlerini kapadı Matt.

"O kadar korkmuştum ki, son ana kadar herkesten gizlemiştim bunu. Ama sonunda, suyum geldiğinde, üvey annem beni doktora götürdü. Bana bir sürü evrak imzalattılar. Ne kadar bilmiyorum ama bazı paralar da ödendi. Doktor bana narkoz verip bebeği doğurttu. Uyandığımdaysa..."

Sesi sönüp gitmişti. Ama kısa bir süre sonra omuz silkip devam etti. "Erkek mi kız mı, onu bile öğrenemedim."

Matt'in gözü Lance'in arabasının üstündeydi. Bir yandan da içinde bir şeylerin koptuğunu hissediyordu. "Peki ya babası?"

"O benim hamile olduğumu öğrenince kaçtı, kalbimi de

kırarak gitti. Birkaç yıl sonra bir araba kazasında öldü."

"Ve sen bebeğe ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedin, öyle mi?"

"Evet. Hiç öğrenemedim. Aslında pek çok açıdan sorun etmiyordum bunu. Onun hayatına müdahale etmek istesem bile, o halimle yapamazdım. Ama bu umrumda olmadığını göstermezdi. Ya da kızımın başına neler geldiğini merak etmediğimi."

Bir an sessizlik oldu. Matt dönüp karısına baktı.

"Kızımın diyorsun."

"Nasıl?"

"Az önce bebeğin kız mı erkek mi olduğunu bilmediğini söylüyordun. Sonra da *kızının* başına neler geldiğini merak ettiğini söyledin."

Olivia bir şey demedi.

"Kız olduğunu ne zaman öğrendin?"

"Birkaç gün önce."

"O nasıl oldu peki?"

Olivia bir kâğıt parçası daha çıkardı. "İnternet üzerinde evlatlıklar için destek grupları olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır bilmiyordum."

"Bunlar, evlat edinilmiş çocukların, biyolojik anne babalarını bulmak için kullanabildiği forumlar. Ben oraya hep bakmışımdır. Sırf meraktan tabii. Bir şey bulacağım diye değil yani. Candace Potter öleli çok oldu. Biyolojik çocuğu onu aramaya kalkışsa bile bunu öğrenir öğrenmez vazgeçecektir. Kaldı ki, ben de bu konuda bir şey söylemezdim zaten. Ne de olsa bir anlaşmam vardı. Beni bulmak, evladıma zarardan başka bir şey getirmezdi."

"Ama yine de forumlara bakıyordun."

"Evet."

"Ne sıklıkla bakıyordun?"

"Bunun ne önemi var ki, Matt?"

"Ne bileyim işte."

"Bunu neden yaptığımı anlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır, anlıyorum," dedi Matt, bundan pek emin olmasa da. "Ee, sonra ne oldu peki?"

Olivia ona elindeki kâğıt parçasını uzattı. "Orada bu ilanı gördüm."

Kâğıt büyük ihtimalle sık sık açılıp katlanmaktan kırış kırış olmuştu. Tepesindeki tarih dört hafta öncenindi. Şunlar yazıyordu kâğıtta:

Bu acil bir mesajdır ve kesinlikle gizli tutulmalıdır. Biz kızımızı on sekiz yıl önce, şubatın on ikisinde, Idaho, Meridian'daki Dr. Eric Tequesta'dan alarak evlat edindik. Kızımızın biyolojik annesinin adı Candace Potter'dır ve kendisi hakkın rahmetine kavuşmuştur. Babasıyla ilgili hiçbir bilgimiz yok.

Kızımız çok hasta. Kan bağı olan bir akrabasından acilen böbrek nakledilmesi gerekiyor. Biz de bu ilanı, böbrek bağışı için uygun olan akrabalarını bulmak üzere verdik. Candace Potter'ın akrabasıysanız lütfen bizimle iletişime geçin...

Matt yazıyı tekrar tekrar okudu.

"Bir şey yapmam gerekiyordu," dedi Olivia.

Matt robot gibi salladı başını.

"Aileye bir e-posta attım. Başta Candace Potter'ın eski bir

arkadaşı olduğumu söyledim ama ben öyle deyince onlar bana hiçbir bilgi vermediler. Ben de onlara tekrar yazıp, gerçekte kan bağı olan bir akraba olduğumu söyledim. Sonrasında işler biraz tuhaflaştı."

"Nasıl yani?"

"Sanırım... ne bileyim... aile birdenbire gizliliğe fazlasıyla önem vermeye başladı. Bu yüzden birebir görüşmeye karar verip, yer ve zamanı belirledik."

"Newark'ta mı?"

"Evet. Odayı onlar tuttu hatta. Bana sadece, oraya gidip onlarla buluşmayı beklemek kalmıştı. Gittim de. Orada adamın biri beni bulup, 508 numaralı odaya çıkmamız gerektiğini söyledi. Aynı adam, ben içeri girerken çantamı da aradı. Sanırım telefonumu da o zaman aldı. Sonra banyoya gidip kafama peruk geçirmemi ve o elbiseyi giymemi söyledi. Neden olduğunu sorduğumda, gitmemiz gereken bir yer olduğunu ve orada tanınmak istemediğini anlattı. Ben de ne yapayım, korkudan hayır diyemedim. Bu arada o da kafasına siyah bir peruk takmıştı. Ben banyodan çıktığımda, adam bana, yatağa oturmamı emretti. Sonra, senin de gördüğün gibi bana doğru yürümeye başladı. Tam yatağın başına gelmişti ki, durdu ve kim olduğumu bildiğini söyledi. Kızımın hayatını kurtarmak istiyorsam, banka hesabına para yatırmam gerekiyormuş. Parayı hemen hazırlamazsam kızımın hayatı tehlikeye girermiş."

"Sen de hazırladın herhalde."

"Evet."

"Senden ne kadar para istedi?"

"Elli bin dolar."

Matt sakinmiş gibi görünmek için başını salladı. Bütün paraları o kadardı herhalde. "Ya sonra?"

"Sonra daha fazla paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Bir ellilik daha lazımmış. Ben başka param olmadığını söyleyince biraz tartıştık. Sonunda, kızımı bana gösterirse daha fazla para bulabileceğimi söyledim."

Matt bakışlarını kaçırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Olivia.

"Hiçbir şeyden şüphelenmedin mi?"

"Ne gibi?"

"Bunun bir oyun olabileceği gibi."

"Şüphelenmez olur muyum?" dedi Olivia. "Vietnam gazilerini bulacağız diyerek insanları dolandıran adamlar olduğunu duymuştum. Hatta onlar da, aramaya devam edebilmek için daha fazla para isterlermiş. Aileler de bunun doğru olduğuna inanmak istedikleri için tezgâhın farkına varmazlarmış."

"Ee?"

"Ee'si, Candace Potter ölmüştü," dedi Olivia. "Kim ölmüş bir kadından para tırtıklamaya çalışır ki?"

"Belki de birileri yaşadığını öğrenmiştir."

"İyi de nasıl?"

"Bilmem ki. Emma Lemay bir şeyler söylemiş olabilir mesela."

"Diyelim ki söyledi. Sonra ne olacak? Bunu bilen kimse yoktu ki, Matt. Bunu Vegas'ta bir tek arkadaşım Kimmy'ye anlatmıştım ama ona bile her şeyi söylememiştim. Yani kızımın doğum tarihini, Idaho'daki kasabanın ve doktorun adını o bile bilmiyordu. O forumdaki ilanda adını görünceye kadar doktorun

adını ben bile hatırlamıyordum ki. Bütün bunları bir tek kızım ya da onu evlat alan annesiyle babası bilebilirdi. İşin içinde bir tuzak vardıysa bile peruğu takmış, elbiseyi giymiştim. Bunun tezgâh olmama ihtimalini göz ardı edemezdim. Beni anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi Matt. Olivia'nın konuşmasında bazı mantık hataları vardı ama bunu tartışmanın sırası değildi şimdi. "Sonra?"

"Ben kızımı görmek için çok ısrar edince, adam bir buluşma ayarladı. Paranın geri kalanını da o zaman götürecektim."

"Ne zaman?"

"Yarın gece yarısı."

"Nerede?"

"Reno'da."

"Nevada'da mı?"

"Evet."

Yine Nevada. "Oradan Max Darrow adında birini tanıyor musun?"

Bir şey demedi Olivia.

"Olivia?"

"Siyah peruklu adamın adıydı Darrow. Şu buluştuğum adamın. Onu Vegas'tan da tanırdım. Kulübe gelip giderdi."

Matt, bundan nasıl bir sonuç çıkarması gerektiğini bilemiyordu. "Reno'da nerede buluşacaksınız?"

"Adres, Center Lane Yolu, 488 numara. Uçak biletim de var. Darrow başka kimseye söylemememi tembih etti. Oraya gitmezsem... Bilemiyorum Matt, gitmezsem ona zarar vereceklermiş."

"Kızına mı?"

Olivia başını salladı. Gözleri yine dolmuştu. "Neler olup

bitiyor anlamıyorum. Kızım gerçekten hasta mı, yoksa onu kaçırdılar mı ne yaptılar, bilemiyorum. Ama ne olursa olsun gerçek o ve benim gidip onu görmem gerekiyor."

Matt duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu ama bir türlü olmuyordu. O anda ceptelefonu çaldı. Matt'in eli istem dışı telefona gitti ama son anda vazgeçip durdu. Bu saatte arasa arasa Cingle arardı. Onun da başı belada olabilirdi. Arayan numaraya baktı. Gizliydi. Belki de karakoldan arıyorlardı.

"Alo?"

"Matt?"

Kaşlarını çattı Matt. Ortayaş'ın sesiydi bu. "Ike, sen misin?"

"Matt az önce Cingle'la konuştum."

"Ne?"

"Şu anda bölge savcılığına doğru gidiyorum," dedi Ortayaş. "Onu sorguya çekmek istiyorlarmış."

"Seni o mu aradı?"

"Evet, evet. Ama sanırım mesele daha çok seninle ilgiliymiş."

"Neden söz ettiğini anlamadım."

"Seni uyarmamı istedi."

"Ne konuda?"

"Bir kenara yazmıştım, dur bir saniye. Hah, ilk olarak, ondan Max Darrow adlı bir adamı araştırmasını istemişsin ya. Adam ölmüş. Onu Newark'ta vurularak öldürülmüş halde bulmuşlar."

Matt, Olivia'ya baktı. "Neler oluyor?" dedi Olivia.

Ortayaş konuşmaya devam ediyordu. "Ama daha da kötüsü, Charles Talley de ölmüş. Cesedini, Howard Johnson'da bulmuşlar. Cesediyle birlikte üzeri kanlı bir muşta da bulunmuş. Şu anda DNA testlerine başlamışlar. Bir saate kalmaz, senin

ceptelefonundaki resimleri de ortaya çıkarırlarmış."

Matt susup bekledi.

"Bu söylediklerimi sen anlıyor musun, Matt?"

Anlıyordu elbette. Demek bu kadar kısa sürmüştü. Kafalarındaki senaryo muhtemelen şöyleydi: Bir kavgada adam öldürmek suçundan yatan eski mahkûm Matt'in ceptelefonuna onur kırıcı fotoğraflar geldi. Belli ki karısı, Charles Talley'yle yatmaktaydı. Matt onların nerede olduklarını bulmak için bir özel dedektif tuttu. Sonra da gecenin bir yarısı otele gitti. Aralarında kavga çıktı. Bunun için en az bir şahit vardı: resepsiyondaki adam. Muhtemelen güvenlik kameralarından da yeterince görüntü çıkardı. Böylece ellerinde somut delilleri de olurdu. Bunlar da olmazsa, ölen adamın üzerinden onun DNA'sının çıkacağı kesindi.

Elbette iddianamelerinde boşluklar da olacaktı. Matt onlara resimdeki karanlık gökyüzünü gösterip, yağışsız geçen günleri anlatabilirdi mesela. Hem Talley'nin kaçta öldüğünü de bilmiyordu. Belki de, Matt şanslıysa ölüm saati, onun ambulansta ya da hastanede olduğu bir zamana denk gelirdi. Hiç olmadı, taksi şoförünü şahit göstererek aklayabilirdi kendini. Ya da bizzat karısını.

"Matt?"

"Ne oldu?"

"Polis büyük ihtimalle seni arıyor şu anda."

Matt camdan dışarı baktı. Lance'inkinin yanma bir polis arabası daha gelmişti. "Galiba bulmuşlar beni."

"Kendin teslim olmak ister misin? İşe yarayabilir."

Kendi mi teslim olacaktı? Bu, işleri düzeltmeleri için yetkililere güvenmek demekti. Ya da en baştan kanunlara güvenmek demekti.

Bu, daha önceden çok işe yaramıştı da sanki.

Bu davada aklansa bile, öyle ya da böyle, Olivia'nın geçmişi de dahil, her şeyi anlatmak zorunda kalacaklardı. Matt de bir yemin etmişti. Ama onun yemini, hapishaneye bir daha dönmemek içindi. Aslında Olivia da bir suç işlemişti. En azından, ölü birinin ortadan kaldırılmasına yardım etmişti. Bir de Max Darrow'un ona şantaj yapmasını nasıl açıklayacaklardı? Bunun dava dosyasında pek iyi görünmeyeceği kesindi.

"Ike?"

"Evet?"

"İkimizin konuştuğunu öğrenirlerse seni de yardım ve yataklıktan içeri atabileceklerini biliyor musun?"

"Yok canım, merak etme, Matt. Ben senin avukatınım. Sana bazı gerçekleri bildiriyorum sadece. O da kendin teslim olmanı sağlamak için. Ama olursun ya da olmazsın... orası beni aşar. Ben sadece şaşırır ya da sevinirim. Bilmem anlatabildim mi?"

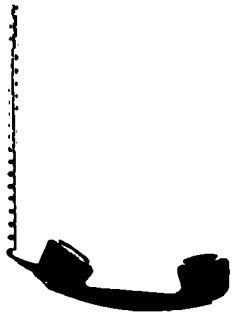
Anlatabilmişti. Bir kez daha camdan dışarı baktı Matt. Üçüncü bir devriye arabası daha gelmişti. Yeniden hapiste olduğunu düşündüğü anda, camdaki yansımada Stephen Mc Grath'ın hayaleti belirdi. Stephen ona göz kırptı. Matt yüreğinin sıkıştığını hissetti.

"Sağ ol, Ike."

"Sana iyi şanslar, dostum," dedi Ortayaş, telefonu kapatmadan önce.

Başından beri hiç konuşmayan Olivia, "Ne oldu?" diye sordu nihayet.

"Buradan bir an önce çıkmamız gerekiyor."

42. Bölüm

Lance Banner, Marsha Hunter'ın kapısına doğru yürüyordu.

Bu kez yanında iki tane de uykusuz ve yorgun üniformalı polis vardı. İki adamın da sabahki tıraşlarından eser kalmamış, sakalları çıkmaya başlamıştı. Genç çocuklardı bunlar, teşkilatta nispeten yeniydiler henüz. Sessizce yürüyorlardı. Lance onların nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. İki adam da son zamanlarda epey kilo almışlardı. Lance bunun neden böyle olduğunu, çaylak polislerin neden teşkilattaki ilk yıllarında kilo aldıklarını bilmiyordu; ama aksi örnekler bulmanın ne kadar zor olduğunun da farkındaydı.

Bu arada Lance'in kafası karışıktı biraz. Dün Matt'le yaptıkları konuşma düşündürüyordu onu. Hunter geçmişte ne suç işlemiş, sonradan nasıl bir adama dönüşmüş olursa olsun, Banner'ın kabalıklarını ve aptalca zorbalıklarını hak etmiyordu. Ona kötü polisiye filmlerdeki taşra şerifleri gibi kabadayılık etmesi pek mantıklı değildi.

Matt Hunter dün gece Lance'in Pollyanna tarzı kasaba bekçisi tavırlarıyla resmen dalga geçmişti. Ama bir yerde yanılıyordu Matt. Lance o kadar da saf değildi. Zengin ve nezih muhitlerin etrafında koruyucu bir güç kalkanı olmadığının farkındaydı. Mesele de buradaydı ya. Çalışıp didinip kendine bir yaşam kuruyordun. Senin gibi düşünen insanlarla düzeyli topluluklar oluşturuyordun. Sonra da bunu korumak için mücadele veriyordun. Potansiyel bir sorun gördüğünde pasif kalmayıp üzerine gidiyordun. İşte Lance'in Matt Hunter'a yaptığı da böyle bir şeydi. Onun gibi adamlar, kasabaları için böyle şeyler yapardı. Birer düzen neferiydi onlar; aileler yataklarında huzur içinde uyusunlar diye cephenin en önünde savaşan birer askerdiler.

Böylece, polis arkadaşları bir şey yapmak gerektiğinden konuşmaya başlayınca; Matt Hunter'ın küçük kız kardeşiyle aynı sınıfta okumuş olan karısı Wendy, mahalleye eski bir katilin taşındığını öğrenince; Belediye Meclisi üyelerinden biri haberi duyup, "Lance, böyle bir şeyin, mahallemizin rayiç bedellerini nasıl düşüreceğini tahmin edebiliyor musun?" deyince; işte o zaman Lance harekete geçmeye karar vermişti.

Şimdiyse bundan pişman olup olmadığını dahi bilemiyordu.

Bir de dün Loren Muse'la aralarında geçen konuşma vardı. Kadın ona Matt Hunter'ın küçüklüğüyle ilgili sorular sormuştu. Lance onda psikopatlığın erken belirtilerini görmüş müydü? Cevap kocaman bir hayırdı elbette. Hunter yumuşak başlı bir çocuktu. Lance onun, küçükler ligindeki bir maçta topu tutamayınca hüngür hüngür ağladığına şahit olmuştu. Lance onun-

la, diğer arkadaşlarının arasında koca bebek diye dalga geçerken Hunter'ın babası gelip oğlunu teselli etmişti. Ama her şeye rağmen insan değişebiliyordu. Bunu belirleyen de, Loren'in söylediği gibi, beş yaşa kadarki gelişim evresinden ibaret değildi.

Asıl önemli olan ise değişimin her zaman, hem de her zaman daha kötüye gidiyor oluşuydu.

Genç yaşta bir psikopatla karşılaştığınızda, onun hayatı boyunca adam olamayacağını görebilirdiniz. Fakat doğru değer yargıları edinmiş, kanunlara saygılı, komşularını seven, şiddetten uzak duran, doğru yoldan sapmamaya gayret eden nice adamlar vardı ki, onlar bile bir gün korkunç şeyler yapabiliyorlardı.

Kim bilir neden böyle oluyordu? Bazen, Hunter'da olduğu gibi, nedeni kötü şansta aramak gerekiyordu. Ama düşününce, zaten her şey şansla ilgili değil miydi ki? Yetiştirilme tarzın, genlerin, hayat deneyimlerin, dış şartlar vesaire vesaire... Bütün bunlar zarın nasıl geleceğine bağlıydı. Matt Hunter yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuştu ama bunun bir önemi yoktu artık. Gözlerine bakınca bile anlıyordu insan. O da yetmedi, yürüyüşünden, saçına düşmeye başlayan beyazlardan, gözlerini kırpışından, gülümsemesinin ağırbaşlılığından anlaşılıyordu.

Kötülük bazen insanın yakasını bırakmıyordu. Olta bir kez saplandıktan sonra bir daha çıkaramıyordunuz ve her ne kadar basit bir düşünce gibi görünse de, öyle insanları çevrenizde görmek istemiyordunuz.

Lance, Marsha Hunter'ın kapısını çaldı. Üniformalılar arkasında, iki yanında duruyorlardı. Güneş yükselmeye başla-

mıştı. Kulak kabartıp içeriyi dinlediler.

Hiç ses yoktu.

Lance, Marsha Hunter'ın bu evde iki küçük çocuğuyla birlikte yaşadığını biliyordu. Matt içeride olmasaydı ev halkını uyandırmaya kıyamazdı ama yapacak bir şey yoktu. Zile bastı, sesini dinledi.

Gelen giden yoktu.

Lance belki de kilitli değildir diye bir kez de kapıyı denedi ama kapı da kilitliydi.

Sağ tarafında duran memur kıpırdanmaya başlamıştı. "Tekmeleyip açalım mı?"

"Henüz değil. Adamın içeride olup olmadığını bilmiyoruz daha."

Zili tekrar çaldı ama bu kez elini çekmedi zilden.

Diğer polis, "Dedektif?" dedi.

"Biraz daha bekleyelim," dedi Lance.

Sanki bunu duymuşlar gibi, holün ışığı açıldı. Lance buzlucamdan içeri bakmaya çalıştı ama bir şey görünmüyordu. Yine de yüzünü cama dayayarak hareket var mı diye baktı.

"Kim o?"

Bir kadın sesiydi bu. Tedirgindi. Bu şartlar altında normaldi tabii öyle olması.

"Ben Livingston Emniyeti'nden Dedektif Lance Banner. Kapıyı açabilir misiniz lütfen?"

"Kim dediniz?"

"Dedektif Lance Banner. Livingston Emniyeti'nden. Lütfen kapıyı açın."

"Bir dakika."

Kapının açılmasını beklerlerken Lance gözünü buzlucamdan ayırmadı. Merdivenlerden aşağı birinin inmekte olduğunu görebiliyordu. Marsha Hunter'dı herhalde. Kadının adımları da sesi gibi temkinliydi. Ardından kilit açıldı, zincir çıkarıldı, kapı açıldı.

Marsha Hunter'ın üzerinde, belinden sıkıca bağlanmış bir bornoz vardı. İyice eskimiş, havları tiftiklenmiş bir bornozdu bu. Sanki bir erkeğe ait gibiydi. Lance bir an, bornozun merhum kocasına ait olabileceğini düşündü. Kadının saçı başı dağınıktı. Yüzünde de makyaj yoktu haliyle. Lance onu her zaman çekici bulmuştu ama bu halde görünce birkaç dokunuş lazımmış gibi gelmişti.

Marsha Hunter önce Lance'e, sonra iki yanındaki polis memurlarına, son olarak tekrar Lance'e baktı. "Bu saatte ne istiyorsunuz acaba?"

"Biz Matt Hunter'ı arıyoruz."

Kadın gözlerini kısarak baktı ona. "Sizi tanıyorum ben."

Lance bir şey söylemedi.

"Geçen yıl oğluma futbol koçluğu yapmıştınız. Yanılmıyorsam Paul'ün yaşlarında bir oğlunuz vardı."

"Evet, hanımefendi."

"Hanımefendi demeyin lütfen," dedi kadın, sert bir sesle. "Benim adım Marsha Hunter."

"Evet, biliyorum."

"Biz komşuyuz sonuçta." Marsha üniformalılara şöyle bir baktıktan sonra bir kez daha Lance'e döndü. "Burada oğullarımla birlikte yaşadığımı da biliyorsunuzdur herhalde," dedi sonra. "Sabahın köründe kapıma dayanmanızın sebebi ne olabilir ki?"

"Matt Hunter'la konuşmamız gerekiyor."

"Anne?"

Lance merdivenlerden inen çocuğu tanımıştı. Marsha oğluna dönmeden önce Lance'e ayıplayıcı bir bakış attı. "Yatağına git, Ethan."

"Ama anne..."

"Ben birazdan geliyorum. Hadi yatağına." Sonra Lance'e dönerek, "Bilmemenize şaşırdım."

"Neyi bilmememize?"

"Matt'in burada oturmadığını," dedi Marsha. "O Irvington'da oturuyor."

"Arabası burada ama."

"Ee?"

"Ee'si, şu anda burada mı değil mi?"

"Sorun nedir?" Merdivenlerin başında bir kadın daha belirmişti.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Lance.

"Benim adım Olivia Hunter."

"Bayan Matt Hunter siz misiniz?"

"Efendim?"

Marsha dönüp Olivia'ya baktı. "Arabanızın bizim kapıda ne işi olduğunu soruyorlar."

"Bu saatte mi?" dedi Olivia Hunter. "Bunu neden soruyorsunuz ki?"

"Matt'i arıyorlarmış."

"Kocanızın nerede olduğunu biliyor musunuz, Bayan Hunter?" diye sordu Lance Banner.

Olivia Hunter bunun üzerine merdivenlerden inmeye başladı. Onun adımları da dikkatliydi. Ama asıl dikkat çekici olan

başkaydı. Kadının üzerinde normal kıyafetler vardı. Kot pantolon ve sweatshirt. Ne bir gecelik ne bir bornoz ne de pijama. Hem de bu saatte.

Bu işte bir iş vardı.

Lance, Marsha Hunter'a baktığında anladı durumu. Her şey okunuyordu kadının yüzünden. Lanet olsun, böyle bir aptallığı nasıl yapmıştı ki? Işıkların açılması, merdivenden inmeler, yavaş yavaş yürümeler... Şunun şurasında kapıya geleceklerdi ama uzatmış da uzatmışlardı.

Hemen üniformalılara dönüp, "Siz arkaya bakın. Çabuk!" dedi.

"Durun biraz!" diye bağırdı Olivia, "Adamlarınız neden arka tarafa bakacaklar acaba?"

Polisler koşmaya başlamıştı bile. Lance, Marsha'ya baktı bir kez daha. Kadının gözlerinde bu kez meydan okuyan bir ifade vardı.

Tam o anda bir kadın çığlığı duyuldu.

"Neler oluyor?" diye sordu Olivia.

"Bizim Ortayaş'tı arayan," dedi Matt. "Charles Talley ve Max Darrow ölmüşler."

"Aman Tanrım!"

"Ve de şayet yanılmıyorsam," diye devam etti Matt, pencereyi işaret ederek, "bu adamlar da onları ben öldürdüm diye tutuklamaya geldiler."

Olivia gözlerini kapatıp düşündü. "Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Buradan bir an önce çıkmam gerekiyor."

"Çıkma*mız* gerekiyor demek istedin herhalde."

"Hayır."

"Ben de seninle geleceğim, Matt."

"Aradıkları sen değilsin ki. Seninle bir sıkıntıları yok. Olsa olsa kocasını aldatmış bir kadın olarak görüyorlardır. Dinle beni. Sen sordukları sorulara cevap verme sakın. Sana dokunamazlar."

"Ee, böyle kaçıp gidecek misin yani?"

"Başka seçeneğim yok."

"Nereye gideceksin peki?"

"Onu sonra düşünürüm. Ama seninle iletişim kuramayacağız, bunu bil. Telefonları da dinlerler, evi de gözetlerler."

"Bir plan yapmamız gerekiyor, Matt."

"Pekâla. Şuna ne dersin? Seninle Reno'da buluşalım."

"Nasıl?"

"Yarın gece yarısı. Söylediğin adreste. Yani Center Lane Yolu, 488 numarada."

"Hâlâ bir şansım olduğuna inanıyor musun?"

"Orası belli olmaz," dedi Matt. "Bu Darrow ile Talley'nin kendi başlarına hareket ettiklerini sanmıyorum."

Olivia bir an duraksadı.

"Ne oldu?"

"Oraya bu kadar kısa zamanda nasıl gideceksin?"

"Bilmiyorum. Gidemezsem de başka bir yolunu buluruz. Bak, bunun çok iyi bir plan olmadığının farkındayım ama daha iyisini yapmaya zamanımız yok maalesef."

Olivia ona doğru bir adım atınca Matt, göğüskafesindeki

o kıpırtıyı yeniden hissetti. Onu hiç bu kadar güzel ya da kırılgan görmemişti. "Peki beni hâlâ sevdiğini söyleyecek kadar zamanın var mı?"

"Seni seviyorum. Hem de her zamankinden daha çok."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar," dedi Matt.

"Ne olursa olsun mu?"

"Ne olursa olsun."

Olivia kafasını salladı. "Sen bana fazla iyisin."

"Evet, pırlanta gibi biriyim ben."

Olivia hıçkırıklarının arasında güldü. Matt kollarını boynuna doladı.

"Sonrasını sonra konuşuruz. Öncelikle kızını bulmak zorundayız."

Onun söyledikleri; bu hayatın, uğrunda savaşmaya değer bir şey olduğuna dair sözleri, Matt'in kafasında yankılanıyordu hâlâ. Evet, savaşacaktı. Ve bunu ikisi için yapacaktı.

Olivia gözyaşlarını silerken başını salladı. "Al. Tek param bu. Yirmi dolar."

Matt aldı parayı. Son bir kez camdan dışarı baktılar. Lance Banner, iki yanında iki polis, kapıya doğru geliyordu. Olivia kurşunlara göğüs gerer gibi önüne geçti hemen.

"Sen arkadan kaç," dedi Olivia. "Ben Marsha'yı uyandırıp her şeyi anlatırım. Onları elimizden geldiğince oyalarız."

"Seni seviyorum," dedi Matt.

Olivia ona hınzır bir bakış attı. "Bunu duyduğuma sevindim." Hızlıca ama tutkuyla öpüştüler. "Sakın ha başına bir şey gelmesine izin verme," dedi sonra.

"Vermem, merak etme."

Matt merdivenleri hızla inip arka kapıya yöneldi. Olivia da Marsha'nın odasına gitmişti. Marsha'yı bu işe bulaştırmak doğru değildi ama başka şansları da yoktu. Mutfak camından, bir polis arabasının daha yanaştığını gördü.

Sonra kapı çalındı.

Hiç zamanı kalmamıştı ama neyse ki bir plan yapmıştı. Aslen ormandan pek farkı olmayan East Orange Su Havzası'ndan çok uzakta değillerdi. Matt çocukken oralarda az dolaşmamıştı. İçine girdikten sonra bulması çok da zor olmasa gerekti. Oradan Short Hills yoluna çıktı mı, ne yapacağına o zaman karar verirdi.

Artık nereye gideceğini de biliyordu.

Eli arka kapının tokmağına uzanmışken Lance Banner'ın zili çaldığını duydu. Tokmağı çevirip kapıyı yavaşça itti.

Tam karşısında, kapının ağzında biri vardı. Onu görünce bir an korkudan tüyleri diken diken oldu.

"Matt?"

Kyra'ydı bu.

"Matt, neler oluyor?"

Kıza önce sessiz olmasını, sonra da içeri girmesini işaret etti.

"Bir sorun mu var?" dedi Kyra fısıldayarak.

"Neden uyandın sen?"

"Ben..." Omuz silkti. "Polis arabalarını gördüm. Neler oluyor, Matt?"

"Uzun hikâye."

"Bugün gelen müfettiş seninle ilgili sorular sormuştu."

"Biliyorum."

Ön taraftan Marsha'nın, "Bir dakika," diye seslendiğini duydular.

Kyra'nın gözleri kocaman olmuştu. "Sen kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Dedim ya, uzun hikâye."

Bir an göz göze geldiler. Kyra şimdiden sonra ne yapacaktı acaba? Bu işe onu da bulaştırmak istemiyordu. Şimdi çığlık atmaya başlasa bile anlayışla karşılardı. Henüz çok gençti. Hiçbir şeyden haberi olmadığı için Matt'e güvenmesi de beklenemezdi.

"Hadi git," diye fısıldadı Kyra.

Matt durup ona teşekkür etmeden dışarı fırladı. Kyra da peşinden, garajın üstündeki odasına doğru yöneldi. Matt bahçeden geçerken, Bernie'yle yıllar önce kurdukları salıncağı gördü. Nasıl da sıcak bir gündü. İkisi gömleklerini çıkarmak zorunda kalmıştı. Marsha ise verandada, biralarla onları beklemişti. Bernie bahçeye, çocukların tutunup kayabilecekleri bir teleferik kablosu çekmek istemişti ama Marsha çok tehlikeli olur diye itiraz etmişti.

İnsan neleri hatırlıyordu böyle.

Bahçe fazlasıyla düzdü bu arada. Etrafta ne bir ağaç ne bir çalılık ne de taş vardı. Bernie, ortaya bir havuz yapmayı düşündüğü için böyle bırakmıştı. Onunla birlikte ölüp giden bir başka hayaldi bu. Çimlerin üzerinde beyzbol için kaleler, iki tane de küçük futbol topu vardı. O bahçeyi geçerken Kyra garaja girmişti bile.

Matt bir an bir gürültü duydu.

"Durun biraz!" Olivia'nın sesiydi bu. Onun da duyması için bağırdığı çok belliydi. "Adamlarınız neden arka tarafa bakacaklar acaba?"

Artık daha fazla zaman kaybedemezdi. Bahçenin ortasında, açıkta duruyordu. Başka şansı kalmamıştı. Hızla koşup komşunun bahçesine geçti. Matt bahçeye atlarken çiçek tarhlarına basmamaya dikkat etmişti. Ne garip, insan böyle bir anda bile düşünebiliyordu böyle şeyleri.

Polislerden biri arka bahçeye çıkmıştı bu arada.

Lanet olsun.

Yakalanmıştı. Ama hayır, henüz değil. Saklanacak bir yer bakındı. Komşuların, alet edevatlarını koydukları küçük bir kulübeleri vardı. Matt atlayıp arkasına geçti. Filmlerde gördüğü gibi, sırtını kulübenin duvarına dayadı. Sonra kemerini kontrol etti.

Silahı oradaydı.

Matt tehlikeyi göze alarak arkasına baktı.

Polis dosdoğru ona bakıyordu.

Ya da öyle görünüyordu. Matt hızla çekilip saklandı. Polis onu görmüş müydü acaba? Karar vermek zordu. Her an birileri çıkıp, "Hey, gelin, burada, alet kulübesinin arkasında saklanıyor!" diye bağırabilirdi.

Bağıran olmadı.

Dönüp bir daha bakmak istiyordu ama bunu göze alamıyordu.

Durup bekledi.

Sonra bir ses duydu. Diğer polisti herhalde. "Sam, sen bir şey..."

Ses aniden kapatılmış bir radyo gibi yarıda kesildi.

Matt nefesini tutmuştu. Kulak kabarttı. Ayak sesleri miydi o? Emin olamıyordu. Hızlıca bir bakış daha atsa ne olurdu ki? Şayet ona doğru geliyorlarsa nasıl olsa enselenecekti.

Durduğu yer çok sessizdi.

Polisler onu arıyorsa birbirlerine seslenmeleri gerekmez miydi? Böyle sessiz kalmalarınınsa tek bir nedeni olabilirdi.

Onu görmüşlerdi ve sinsice yaklaşıyorlardı.

Matt bir kez daha nefesini tutup dinledi.

Bir tıngırtı duydu. Ses polislerden birinin kemerinden gelmiş olabilirdi.

Artık hiç şüphesi kalmamıştı: Ona doğru geliyorlardı. Kalbi şimdi daha hızlı atmaya başlamıştı. Göğüskafesinin içinde gümbür gümbür sesini duyabiliyordu. Yakalanmıştı. Yine yakalanmıştı. Birazdan olacakları düşündü: tartaklamalar, kelepçe takmalar, arabanın arkasına itilmeler...

Ve de hapishane.

Korkudan kaskatı kesilmişti. Geliyorlardı işte. Onu alıp, o çukurun dibine atacaklardı yine. Söylediği hiçbir şeyi dinlemeyip, parmaklıkların arkasına sokacaklardı. Ne de olsa eski bir mahkûmdu o. Matt Hunter'la kavga eden bir adam daha ölmüştü. Gerisi önemli değildi. Maçı bitiren sayıydı bu.

Peki yakalanırsa Olivia'ya ne olacaktı?

İstese de engel olamayacaktı buna; öyle ya da böyle, o da hapsi boylayacaktı. Kendi durumundan bile korkunç ve dayanılmaz bir şeydi bu.

Matt nasıl olduğunu anlamadan, bir baktı ki Mauser M2 elinde. Sakin ol, dedi kendi kendine. Birilerini vurmanın âlemi yok.

Ama her şeye rağmen, elinde tuttuğu şeyin bir gücü vardı. Gerçi peşinde en az dört beş polis vardı herhalde ama olsun. Elbette onlar da davranacaktı silahlarına. Sonra ne olacaktı? Paul ile Ethan uyanmış mıydı acaba?

Alet kulübesinin arkasına sırtını iyice yapıştırıp, o tarafa doğru hızlı bir bakış daha attı. Taş çatlasa iki metre ötesinde iki polis duruyordu.

Görmüşlerdi onu. Kaçacak yeri kalmamıştı. Dosdoğru ona geliyorlardı. Buraya kadardı.

Matt silahını sımsıkı tutmuş, koşmaya hazırlanırken Marsha'nın arka bahçesindeki bir şeye takıldı gözü.

Kyra'ydı bu.

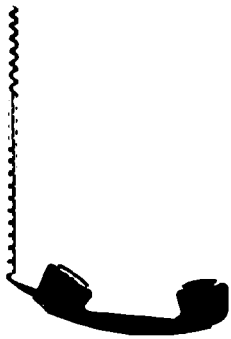
Kız, başından beri her şeyi izliyor olmalıydı. Garaj kapısının dibinde duruyordu. Bir an onunla göz göze geldiler. Matt onun yüzünde, belli belirsiz bir gülümseme görür gibi oldu. Az daha kafasını hayır anlamında sallayacaktı ama vazgeçti, yapmadı.

Kyra o anda bir çığlık attı.

Çığlığı geceyi bölüp kulaklarda çınladı. İki polis o tarafa döndü. Kız bir daha çığlık atınca ona doğru koşmaya başladılar.

İçlerinden biri, "Ne oluyor?" diye seslendi.

Matt'in daha fazla beklemesine gerek kalmamıştı. Kyra'nın çığlıklarından yararlanıp tersi istikamete, ormana doğru koşmaya başladı. Bir çığlık daha duydu ama ormana ulaşıncaya kadar arkasına bakmadı.

43. Bölüm

Ayaklarını masaya dayamış halde oturan Loren Muse, Max Darrow'un dul eşini aramaya karar vermişti.

Şu anda Nevada'da sabahın dördü falandı herhalde; Loren bu saat farklarını bir türlü hatırlayamazdı zaten. Ama ne olursa olsun, kocası öldürülmüş olan bir kadının kolay kolay uyuyamayacağını tahmin edebiliyordu.

Numarayı çevirdi ama birkaç saniye sonra telesekretere düştü. Kaydedilmiş bir erkek sesi duyuldu: "Max ve Gertie şu anda telefona cevap veremiyorlar. Muhtemelen balığa falan çıkmışızdır. Bir mesaj bırakın, biz sonra bakarız, olur mu?"

Mezardan gelen bu ses Loren'i şaşırtmıştı. Emekli polis Max Darrow. O da bir insandı elbette. Bazen böyle basit şeyler bile unutulabiliyordu. Hep o ayrıntılara, yapbozun küçük parçalarına takılıp kalmaktan oluyordu böyle. Oysaki bir hayat kaybedilmişti, bir can verilmişti. Gertie'nin o mesajı değiştirmesi gerekecekti. Ne de olsa Max'le bir daha balığa çıkamayacaklardı. Böyle söyleyince insana basit bir şeymiş gibi geliyor-

du ama söz konusu olan bir candı, bir hayat mücadelesiydi, paramparça olmuş bir dünyaydı.

Loren mesaj bırakıp telefon numarasını söyledi ve kapattı.

"Selam, ne üzerinde çalışıyorsun?"

Vegaslı FBI şefi Adam Yates'ti gelen. Joan Thurston'la yaptıkları toplantının ardından Loren'le birlikte bölge savcılığına gelmişti. Loren kafasını kaldırıp baktı ona. "Bazı tuhaf gelişmeler oluyor."

"Ne gibi?"

Ona Cingle Shaker'la yaptığı konuşmayı anlatmaya koyuldu. Yates de bu arada yandaki masadan bir sandalye çekip oturdu. Gözlerini Loren'in üzerinden bir an olsun ayırmıyordu. Belli ki göz temasını sevenlerdendi o da.

Loren'in anlatacakları bitince Yates kaşlarını çattı. "Bu Hunter denen adamın meseleye neresinden bulaştığını anlayabilmiş değilim."

"Yakında nezaret altına alınır. Bunu ondan öğreniriz artık."

Yates göz temasını kesmeden başını salladı.

"Ne oldu?" diye sordu Loren.

"Bu vaka," diye söze girdi Yates. Sesi yumuşamıştı. "Bu vaka benim için çok önemli."

"Özel bir nedeni var mı?"

"Çocuğun var mı, Muse?" diye sordu Yates.

"Yok."

"Evli misin?"

"Hayır."

"Eşcinsel misin yoksa?"

"Hayır tabii ki."

Elini havaya kaldırarak, "Aptalca bir soruydu, kusura bakma," dedi.

"Bunları neden soruyorsun ki?"

"Çocuğun yokmuş bir kere. Beni anlayabileceğini sanmıyorum."

"Şaka mı yapıyorsun sen?"

Yates elini bir kez daha kaldırdı. "Beni yanlış anlama, lütfen. Senin iyi biri olduğuna eminim."

"Sağ ol be."

"Ben sadece... ne bileyim işte. İnsanın çocuğu olunca işler değişiyor da ondan öyle söyledim."

"Bana bir iyilik yap ve şu çocuk insanı değiştiriyor geyiklerini kes, lütfen. Bunu çevremdekilerden o kadar sık duyuyorum ki, gına geldi artık."

"Konu o kadar basit değil aslında." Bir an durdu Yates. "Bence en iyi polisler bekârlardan çıkıyor. Çünkü işinize daha iyi konsantre olabiliyorsunuz."

"Diyorsun?" Loren, masanın üzerinden birkaç evrak alıp çalışıyormuş gibi yaptı.

"Sana bir şey sormak istiyorum, Muse."

Sormasını bekledi Loren.

"Sabahları kalktığında," diye devam etti Yates, "düşündüğün ilk kişi kim oluyor?"

"Efendim?"

"Peki, şöyle anlatayım o zaman. Sabah oluyor. Gözlerini açıyorsun. Yataktan kalkmaya hazırlanıyorsun. Aklına ilk gelen kim oluyor, onu soruyorum işte."

"Senin tahminin ne?"

"Yine beni yanlış anlama ama cevap 'sen'sin, öyle değil mi? Bunda ters bir şey yok tabii. Sabah kalkınca ilk olarak kendini düşünüyorsun. Normal bu. Bütün bekârlar böyle düşünür. Uyandığında o gün ne yapacağını düşünmeye başlarsın. Bakmakla yükümlü olduğun yaşlı bir annen, baban, akraban yoksa tabii. Orasını bilemem. Benim tek bildiğim, çocuğun olduğu zaman bir numaralığını da kaybediyorsun. Senden daha önemli birileri oluyor. İşte bu da insanın dünyaya bakışını değiştiriyor. O zamana kadar koruyup hizmet etmek nedir bildiğini sanıyorsun, ama bir kez aile olduktan sonra..."

"Lafı nereye getirmeye çalışıyorsun?"

Adam Yates sonunda göz temasını kesmişti. "Benim bir oğlum var. Adı Sam. On dört yaşma geldi. Üç yaşındayken menenjit geçirdi Sam. Öleceğini düşündük. Hastanede kocaman bir yatakta yatıyordu. Yatak o kadar büyüktü ki, çocuğu yutacak sanırdın. Ben yanında oturmuş ona bakıyor, her an daha kötüye gidişini seyrediyordum."

Derin bir nefes alıp yutkundu Yates. Loren bir şey demeyip konuşmasını bekledi.

"Birkaç saat sonra Sam'i kaldırıp kollarımın arasına aldım. Onu bırakmadan öylece sımsıkı tuttum. Uyumadım, etmedim, kollarımda tuttum onu. Karım onu üç gün boyunca bırakmadığımı söylüyor ama ben farkında değildim. Tek bir düşüncem vardı: Sam'i kollarımda tutarsam, gözümü üzerinden ayırmazsam, ölüm onu benden alamazdı."

Yates susup uzaklara dalınca Loren, "Ben hâlâ konuyu anlayabilmiş değilim," dedi yumuşak bir şekilde.

"Konu şu," dedi adam, eski sesiyle. Yine Loren'e dönmüş,

delici gözlerle bakıyordu ona. "Onlar ailemi tehdit ettiler."

Yates elini önce yüzüne götürdü, sonra nereye koyacağını bilemiyormuş gibi indirdi yeniden. "Bu vakaya ilk başladığımda," diye devam etti, "karıma ve çocuklarıma göz koydular. Bilmem şimdi anlatabiliyor muyum."

Loren ağzını açtı ama bir şey demedi.

Masadaki telefon çaldı, ahizeyi kaldırdı.

"Matt'i kaybettik," dedi Lance Banner, karşı taraftan.

"Ne?"

"Onlarla birlikte yaşayan genç bir kız var. Adı Kyra mıydı neydi, öyle bir şey işte? İşte o kız bağırmaya başlayınca... Neyse, Matt'in karısı da burada. Kadın arabayı kendi sürdüğünü, kocasının nerede olduğunu bilmediğini söylüyor."

"Yalan söylüyor."

"Biliyorum."

"Onu buraya getirin."

"Gelmek istemiyor."

"Pardon?"

"Onu suçlayabileceğimiz bir şey yok."

"Bir cinayet soruşturmasının ikincil şahidi o."

"Avukatını çağırmakla tehdit etti. Beni ya adam gibi tutuklarsınız ya da serbest bırakırsınız, dedi."

O anda Loren'in ceptelefonu da çaldı. Arayana baktı. Max Darrow'un ev numarasıydı.

"Ben sana döneceğim," deyip ofis telefonunu kapattı, ceptelefonunu açtı.

"Müfettiş Muse."

"Ben, Gertie Darrow. Bana mesaj bırakmışsınız."

Loren kadının ağlamaklı konuştuğunu fark etmişti. "Başınız sağ olsun."

"Teşekkür ederim."

"Sizi böyle bir zamanda rahatsız etmek istemezdim ama sormam gereken bazı sorular var."

"Anlıyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Loren, kalemi eline alırken. "Kocanızın Newark'a neden geldiğini biliyor musunuz, Bayan Darrow?"

"Hayır." Bu, hayatının en zor sözünü söylermiş gibi çıkmıştı kadının ağzından. "Bana Florida'daki bir arkadaşını ziyarete gideceğini söylemişti. Balık falan tutacaklarmış."

"Anladım. Kendisi emekliydi, değil mi?"

"Evet."

"Peki çalıştığı başka bir iş var mıydı acaba?"

"Efendim? Bunun cinayetle ne ilgisi var?"

"Bu sadece rutin bir..."

"Lütfen, Müfettiş Muse," diye araya girdi kadın, sesini bir seviye yükselterek. "Kocamın polis memuru olduğunu hatırlatırım. Beni bu saatte rutin sorular sormak için aramıyorsunuzdur herhalde."

"Ben sadece bir cinayet nedeni bulmaya çalışıyorum."

"Cinayet nedeni mi?"

"Evet."

"İyi ama..." dedi ve sustu kadın. Ardından, "Diğer memur," diye devam etti. "Bizi daha önce arayan memur. Adı neydi? Hah, Müfettiş Wine."

"Evet. O da bizimle çalışıyor."

"İşte o bana, Max'in bir arabada bulunduğunu ve..." Bir an susup yutkundu kadın. "Ve de pantolonunun indirilmiş olduğunu söylemişti."

Loren gözlerini kapadı. Demek ki Wine her şeyi anlatmıştı. Demek kadın her şeyin farkındaydı. "Bayan Darrow?"

"Ne var?"

"Bana kalırsa her şey tezgâhtı. Ortada bir fahişe falan olduğunu sanmıyorum. Bence kocanız başka bir nedenden dolayı öldürüldü. Bu, eski bir vakayla ilgili olabilir. Size de bu yüzden sordum, başka bir şey üzerinde çalışıyor muydu diye."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Bir kız vardı," dedi kadın.

"Efendim?"

"Benim ondan haberim vardı."

"Affedersiniz, Bayan Darrow. Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Max işinden hiç bahsetmezdi. İşi eve getirmezdi yani. Zaten emekli de olmuştu. Kız bir daha niye ortaya çıktı, bilemiyorum."

"Kim bu kız?"

"Adını bilmiyorum. Gençten bir şeydi. Yirmi yaşında falandı herhalde."

"Sizden ne istiyordu?"

"Söyledim ya, ben de bilmiyorum. Ama Max... kız gittikten sonra, Max deliye döndü. Eski dosyaları karıştırmaya başladı."

"O dosyaların neyle ilgili olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır. Bunun, Max'in cinayetiyle bir bağlantısı olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Evet efendim. Hatta, bir değil her türlü bağlantısı olabileceğine inanıyorum. Clyde Rangor ismi size bir şey hatırlatıyor mu?"

"Üzgünüm ama hayır."

"Peki ya Emma Lemay? Ya da Charles Talley?"

"Hayır."

"Candace Potter?"

Sessizlik.

"Bayan Darrow?"

"O ismi görmüştüm."

"Nerede?"

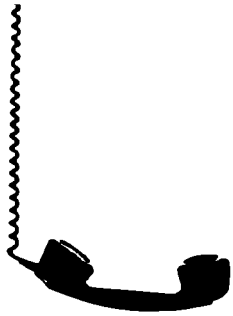
"Max'in masasında. Bir ay kadar önceydi sanırım. Üstünde 'Potter' yazan bir dosya görmüştüm. *Şahane Hayat*'taki* kötü karakter Bay Potter'ın ismi yüzünden aklımda kalmış. O filmi seyrettiniz mi bilmem. Bay Potter diye biri vardı hani."

"Dosyanın şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Dolaplara bakarım, Müfettiş Muse. Hâlâ oradaysa size haber veririm."

---

* It's a Wonderful Life. *Frank Capra'nın yönettiği, 1946 yapımı ABD filmi. (e.n.)*

44. Bölüm

Matt araba çalmayı hapiste öğrenmişti. Ya da en azından o öyle sanıyordu.

Onun hücresinin hemen yanında, Saul adında, çalıntı arabalarla gezinmeyi hobi edinmiş bir adam yatıyordu. Bu Saul, hapishanede karşılaşabileceğiniz en düzgün adamlardan biriydi. Onun da kötü huyları vardı elbette. Gerçi onunkiler, diğer çoğununkinden daha zararsızdı ama olsun, onu içeri sokmaya yetmişti işte. İlk kez on yedi yaşındayken, araba hırsızlığından girmişti içeri, sonra on dokuz yaşındayken bir daha. Üçüncü kez yakalandığında Saul, çaldığı arabanın kontrolünü kaybedip birini öldürmüştü. Önceden iki sabıkası daha olduğu için direkt ölüme mahkûm edilmişti.

"Televizyonda gördüğün şeyler var ya," demişti Saul ona, "hepsi zırva. Kilidi sıkıştırarak olmaz o iş. Alet edevatla da olmaz. Düz kontak desen hikâye. O sadece eski modellerde olur. Ayrıca alarmı zorlamaya gelmez, bir bakmışsın, araba seni içeriye kilitlemiş."

"Peki ne yapmak lazım?" diye sormuştu Matt.

"Adamın kendi anahtarlarını kullanırsın tabii ki. Kapıyı insan gibi açar, basar gidersin."

"Bu kadar basit mi yani?"

"Hayır, basit falan değil herhalde. Bak, şöyle yaparsın. Önce kalabalık bir otoparka gidersin. Alışveriş merkezleri iyidir bu iş için. Ama etraftaki kiralık katillere dikkat edeceksin. En iyisi neresi biliyor musun? Büyük süpermarketler var ya, oralar işte. Öyle yerlerde insanların seni gözetlemediği bölgeler bulmak daha kolay. Otoparkta dolaşırken elini, arabaların ön tekerinin üstünde ya da tamponun altında falan gezdireceksin. İnsanlar anahtarlarını oralara bırakır. Şoför tarafındaki çamurluğun altına mıknatısla tutturdukları da olur. Bunu herkes yapmaz tabii. Ama olsun, en az ellide bir şansın vardır. Yeterince denersen sonunda bir anahtar bulursun elbet. *Voilá.**"

Matt şimdi, Saul'ün anlattıklarını hatırlamış, dokuz yıl öncesine dayanan bu bilgilerin hâlâ geçerli olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Bir saatten fazladır yayandı. Önce ağaçların arasında dolaşmış, şimdi de anayollardan uzakta kalmaya çalışarak devam ediyordu. Livingston Caddesi'nin köşesine geldiğinde otobüse binip, Paramus'taki Bergen Community Üniversitesi'nin kampüsüne kadar gitmişti. Yolculuğu bir saat kadar sürmüş, Matt uyuyup durmuştu.

Bergen Üniversitesi yatılı okul olmadığı için, önü gençlerin arabalarıyla doluydu. Güvenlik desen yok gibiydi. Matt bir saat kadar süren araştırmasının sonunda, Saul'ün de dediği gibi, nihayet bulmuştu bir anahtar. Araba beyaz renkli bir Isuzu'ydu ve çeyrek depo benzini vardı. Hiç fena değildi aslında. Anahtarlar

* *(Fr.) Olay budur. (ç.n.)*

ön lastiklerin üstünde bir yerde, mıknatısa takılı haldeydi. Matt kapıyı açıp arabaya binmiş, 17. Karayolu'na kadar gitmişti. Bergen'i pek de iyi bilmiyordu. Tappan Zee üzerinden kuzeye gitmek daha akıllıca olabilirdi ama o, daha iyi bildiği bir yolu seçip, George Washington Köprüsü'ne doğru sürmüştü.

İstikamet Connecticut, Westport'tu.

Köprüye ulaştığında, gişe görevlisi onu tanıyacak diye endişelendi –tanınmamak için kafasındaki bandajı çıkarıp, yerine, arka koltukta bulduğu bir New York Rangers kepi bile takmıştı– ama neyse ki onu tanıyan çıkmadı. Radyoyu açıp haberleri buldu. Önce yirmi iki dakika boyunca 1010 WINS kanalını, sonra da CBS 880'i dinledi. Filmlerde, bir firar vakası olduğunda akışı kesip özel bülten yayınlarlardı genelde. Ama şimdi, iki istasyonda da onun ismi geçmemişti. Sadece o da değil, Max Darrow'dan veya Charles Talley'den bahseden de olmamıştı.

Ona para lazımdı. Uyuyacak bir yer lazımdı. İlaç da bulması gerekiyordu. Kaç saattir adrenalini eksik olmadığı için ağrı mağrı hissetmemişti. Ama şimdi onun etkisi de geçiyordu. Son yirmi dört saattir, bir saat ya uyumuş ya uyumamıştı. Önceki gece desen o da aynı. O zaman da telefonuna gelen görüntüleri düşünmekten gözüne fazla uyku girmemişti.

Cebindeki paraları saydı. Otuz sekiz doları vardı. Neye yeterdi ki bu? ATM'leri ya da kredi kartlarını kullanamazdı. Yoksa polis izini hemen bulurdu. Yakın arkadaşlara, akrabalara gitmek de tehlikeliydi. Zaten güvenebileceği fazla insan da yoktu.

Ama Matt'in kapısını çalabileceği, polisin de şüphelenmeyeceği biri vardı.

Westport çıkışından sonra yavaşladı. Buraya hiçbir zaman

davet edilmemişti ama adresi biliyordu. Hapisten çıktığında bu yoldan birkaç kez geçmiş, ama o mahalleye girmeye bir türlü cesaret edememişti.

Şimdi sağa saptı, bir kez daha ilk sağdan girdi, sonra yavaşlayıp, iki yanında ağaçlar dizili sokakta kenara çekti. Kalbi yine atmaya başlamıştı. Evin önüne baktı. Kadının arabası orada duruyordu. Bir an ceptelefonunu denemek geçti aklından; ama hayır, doğru olmazdı bu. Polis dinlemede olabilirdi. Gidip kapıyı çalardı, olur biterdi, ama daha dikkatli olmakta fayda vardı. Kasabaya geri dönüp bir telefon kulübesi buldu, numarayı çevirdi.

Sonya McGrath telefonu ilk çalışında açtı. "Alo?"

"Benim," dedi Matt. "Yalnız mısın?"

"Evet."

"Yardımına ihtiyacım var."

"Neredesin?"

"Senin evinden beş dakika mesafedeyim."

Arabayı McGrath'ların evinin önüne çekti Matt.

Garajın yanında, paslanmaya yüz tutmuş bir basket potası vardı. İyice dağılmış olan file kim bilir ne kadar zamandır değiştirilmemişti. Pota oraya hiç yakışmıyordu aslında. Evin geri kalanı son derece şık ve havalıyken, perişan haldeki bir pota fazlasıyla eğreti duruyordu. Matt bir an durup o tarafa baktı. Stephen McGrath oradaydı. Gözlerini potadan ayırmadan, ardı ardına atış yapıyordu. Matt topun ara sıra falso aldığını bile görebiliyordu. Gülümsüyordu Stephen.

"Matt?"

Dönüp sesin geldiği yöne baktı. Sonya McGrath kapıda duruyordu. Kadın Matt'in öyle nereye baktığını anlamak için kafasını çevirdi ve anında asıldı yüzü.

"Anlat bakalım," dedi sonra.

Matt de anlattı. Ama kadının yüzündeki o yıkılmışlık ifadesi, anlatılanlar bitene kadar silinmemişti. Matt onun böyle darbelere alışkın olduğunu biliyordu. Her seferinde toparlanmayı başarırdı. Ama şimdi öyle olmamış, yüzünün rengi soldukça solmuştu. Matt bunu fark etmişti elbette, ama kendine engel olamamıştı. Orada ne işi olduğunu anlatırken, bir ara adeta bedeninden sıyrılıp, ikisine tepeden bakmaya, kendi anlattıklarını dinlemeye, kadının verdiği tepkileri seyretmeye başlamıştı. Ama buna rağmen durmamış, susmamıştı. Beyninin içinde küçük bir ses, kapa çeneni artık deyip duruyordu. Ama Matt ona da kulak asmadı. Nedense her şeyin oluruna varacağına dair kuvvetli bir inanç doğmuştu içinde. Tabii neticede, dışarıdan bakıldığında, bütün söyledikleri özetle şu anlama geliyordu: bir kavga daha, bir ölüm daha.

Anlatacakları nihayet bittiğinde Sonya McGrath birkaç saniye onu izledi.

"Sana yardım etmemi mi istiyorsun?" diye sordu kadın sonunda.

İşte olmuştu. Bu soruyu tabii ki bekliyordu, ama şimdi onun ağzından duyunca, saçmalığın da ötesinde alçakça gelmişti ona. Rezilce gelmişti.

Ne yapacağını bilemiyordu.

"Clark, buluşmalarımızı öğrenmiş," dedi kadın.

Tam, üzüldüm gibi bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki,

yakışık almayacağını düşünüp sustu ve de sessizce bekledi.

"Clark benim teselli peşinde olduğumu düşünüyor. Kendince haklı olabilir ama bence bu o kadar da basit değil. Sanırım benim asıl istediğim, bitirmekti. Seni affetmem gerekiyordu. Ama o da olmadı."

"Ben gideyim o zaman," dedi Matt.

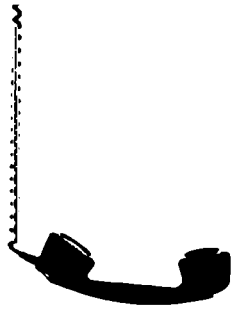
"Gidip teslim olmalısın, Matt. Mademki masumsun... şey yapacaklardır."

"Ne yapacaklardır? Hatırlatırım, ben o yollardan daha önce de geçtim."

"Biliyorum." Sonya McGrath kafasını hafifçe yana yatırdı. "Peki ama o zaman da masum muydun ki?"

Matt basket potasına bir kez daha baktı. Stephen'ın elinde top vardı. Atışını yapmadan durup Matt'e döndü, cevabını bekledi.

"Üzgünüm," dedi Matt, ikisine de sırtını dönerek. "Gitmem gerekiyor."

45. Bölüm

Loren Muse'un ceptelefonu çaldı. Max Darrow'un dul eşiydi arayan.

"Bir şey buldum," dedi kadın.

"Nedir?"

"Candace Potter'ın otopsi dosyası gibi bir şey sanırım," dedi Gertie Darrow. "Aslında basbayağı otopsi belgeleri var burada. Eski adli tabip tarafından imzalanmış. O adamı hatırlıyorum. Çok iyi biriydi."

"Ne yazıyor raporda?"

"Bir sürü şey diyor. Boy, kilo falan. Size hepsini okumamı ister misiniz?"

"Ölüm nedeni kısmında ne yazıyor?"

"Bir yerde boğularak öldürülme yazıyor. Başka bir yerde kafa travması diyor."

Bu, halihazırda bildikleriyle örtüşüyordu. Max Darrow bu raporda, yıllar sonra fazladan ne görmüştü acaba? Onu Newark'a ya da Rahibe Mary Rose kılığındaki Emma Lemay'e götüren neydi?

"Bayan Darrow, faksınız var mı sizin?"

"Max'in ofisinde var bir tane."

"Bana o dosyayı fakslayabilir misiniz?"

"Tabii ki."

Loren ona faks numaralarını verdi.

"Müfettiş Muse?"

"Evet?"

"Siz evli misiniz?"

Loren iç geçirmemek için zor tuttu kendini. Önce Yates, şimdi de Bayan Darrow. "Hayır, değilim."

"Hiç evlendiniz mi peki?"

"Hayır. Neden sordunuz?"

"Ben diğer müfettişe inanmıştım. Adı Bay Wine'dı galiba."

"Evet."

"Max'in arabada, bizim eskiden ahlakı bozuk diye tabir ettiğimiz bir kadınla birlikte olduğunu söylemişti."

"Doğrudur."

"Siz de bilin istedim."

"Neyi bileyim Bayan Darrow?"

"Bakın, Max... şey... Max pek de iyi bir koca olmadı. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Sanırım anladım," dedi Loren.

"Demek istediğim, Max geçmişte de benzer şeyler yaptı. Hem de öyle bir arabanın içinde. Hem de birkaç kez. O müfettişe de bu yüzden hemen inandım. Ve bunu sizin de bilmenizi istedim. Teoriniz boşa çıkarsa diye söyledim."

"Teşekkür ederim Bayan Darrow."

"Dosyayı size şimdi fakslıyorum."

Kadın başka bir şey söylemeden kapattı telefonu. Loren ise kalkıp faks makinesinin başında beklemeye başladı.

Bu arada Adam Yates de iki tane kolayla geri döndü. Birini Loren'e uzattı ama o kafasını sallayarak geri çevirdi.

"Ee, az önce söylediklerim var ya. Hani çocuğun olmamasıyla ilgili olanlar?"

"Unut gitsin," dedi Loren. "Ne demek istediğini anladım sonuçta."

"Yine de o şekilde anlatmam aptalcaydı."

"Evet, gerçekten de aptalcaydı."

"Ee, neler oluyor bakalım?"

"Max Darrow, Candace Potter'ın otopsi raporunu incelemiş."

Yates kaşlarını çattı. "Bu vakayla ne ilgisi var ki?"

"Benim de bir fikrim yok ama tesadüf de olmasa gerek."

Telefon çaldı, ardından faks makinesi çalışmaya başladı. İlk sayfa biraz yavaş çıkmıştı. Bu iyiydi ama. Loren selamlaşma faslıyla kâğıt israf edilmesinden hoşlanmıyordu. Çıkan kâğıdı yırtıp doğruca sonuç kısmına baktı. Doğrusu, otopsi raporlarında başka pek bir yere bakmazdı zaten. Karaciğerlerin, kalplerin ağırlıkları başkalarının ilgisini çekiyor olabilirdi ama Loren sadece elindeki vakayla bağlantısı olabilecek yerlere bakardı.

Bu arada Adam Yates de gelip, omzunun üstünden okumaya başlamıştı. Her şey son derece normal görünüyordu.

"Sen bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Loren.

"Hayır."

"Ben de."

"Duvara çarpmış olabiliriz."

"Muhtemelen."

Sonra bir sayfa daha geldi, onu da okudular.

Ama bu kez Yates, sağ sütunun ortasındaki bir yeri işaret etti. "Şu ne?"

Vücut tanımı kısmının ortasında bir yere tik konmuştu.

Loren orayı yüksek sesle okudu. "Yumurtalık yok. Testisler gizli. Muhtemel ADS."

"ADS ne ki?"

"Androjen Duyarsızlığı Sendromu," dedi Loren. "Üniversitede bir arkadaşımda vardı."

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu Yates.

"Ben de pek bilmiyorum. Ama ADS'li kadınlar, dışarıdan bakıldığında kadın gibi duruyorlar. Pratik anlamda da kadın gibi oluyorlar. Mesela yasal olarak evlenebiliyor, evlat edinebiliyorlar." Bunu kendi de düşünmek için durdu.

"Ama?"

"Ama kısacası bu, Candace Potter genetik olarak erkekmiş demek. Testisleri ve XY kromozomları varmış yani."

Yates suratını astı. "Ne yani, transseksüel miymiş?"

"Hayır."

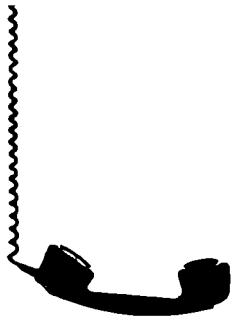
"Adam mıymış, neymiş?"

"Genetik olarak evet. Ama muhtemelen öbür anlamda öyle değildi. ADS'li kadınlar çoğu zaman, ergenliğe girip de adet görmediklerini anlayıncaya kadar bilemezler farklı olduklarını. Bu o kadar da sıra dışı bir durum değil aslında. Birkaç yıl önceki Bayan Genç Amerika güzellik yarışmasının birincisi ADS'

liydi mesela. I. Elizabeth'in, Jeanne d'Arc'ın, bazı süper modeller ile aktrislerin de öyle olduğu söylenir. Ama ortada ispat edilen bir şey yok tabii. Çünkü böyle insanlar normal hayatlarına devam edebiliyorlar. Hatta, Candace Potter fahişe idiyse mesela, bu özelliğini avantaja çevirmiş bile olabilir."

"Nasıl yani?"

Loren kafasını kaldırıp ona baktı. "ADS'li kadınlar hamile kalamazlar da ondan."

46. Bölüm

Matt arabaya binerken Sonya McGrath eve döndü. İlişkileri –buna ilişki denebilirse tabii– bitmişti. Matt kendini tuhaf hissediyordu, ama bütün dürüstlüklerine ve duygusallıklarına rağmen, böyle bir mutsuzluğun üzerine kurulu her ilişki gibi bu da bitmeye mahkûmdu aslında. Başından beri çok hassas, çok kırılgan bir şeydi zaten. Onlar asla sahip olamayacakları bir şeyin peşinden koşan, bambaşka iki insandılar.

Bir an aklına Sonya'nın polisi arayabileceği geldi. Artık ne önemi vardı ki bunun?

Buraya gelmekle büyük aptallık etmişti.

İçi acıyordu. Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama hiç zamanı yoktu. Durmayıp devam etmesi gerekiyordu. Benzin göstergesine baktı. Depo boşalmak üzereydi. İlk gördüğü benzin istasyonuna girip, bütün parasını depoyu doldurmak için kullandı.

Yol boyunca Olivia'nın, kucağına bıraktığı bombayı düşünüp durmuştu. Değişen ne olmuştu, bilemiyordu Matt. Olivia'yı hâlâ seviyordu. Aynada kendine bakarken kaşlarını çatmasını,

komik bir şey düşünürken yüzünün aldığı hali, onun aptalca şakalarına gözlerini devirerek karşılık vermesini, kitap okurken ayaklarını altına toplayışını, öfkelendiğinde derin derin nefes alıp verişini, sevişirlerken gözlerinin doluşunu, güldüğü zaman kalbinin daha hızlı atışını, onu gizli gizli izleyişini, radyoda en çok sevdiği şarkı çıktığı zaman gözlerini kapatışını, onun elini hiçbir zaman tereddüt etmeden ya da çekinmeden tutuşunu, teninin verdiği hissi, dokunuşunun yarattığı elektriği, sabahları yataktan kalkmadan önce bacağını onun üzerine atışını, uyurlarken onun sırtına bastırdığı göğsünün sıcaklığını, sabah ondan önce uyandığında yanağına kondurduğu öpücükleri, üşümesin diye üstünü örtüşünü... her şeyini seviyordu.

Bu hislerinden hangisi değişmiş olabilirdi ki?

Gerçekler insanı her zaman özgür kılmıyordu. Geçmiş, geçmiş demekti. Ona, hapisteyken hayatta kalmak için yaptıklarını, "gerçek Matt"i tanısın diye ya da "ilişkilerini bir üst seviyeye taşımak" için değil, nasıl olsa bir gün öğrenir, bari benden öğrensin diye anlatmıştı. Ne önemi vardı ki bunun? Ona anlatmamış olsaydı, ilişkileri aynı derecede sağlam olmayacak mıydı?

Yoksa bu yaptığı, düpedüz kendini haklı çıkarma çabası mıydı?

Sonya'nın evinin yakınlarındaki bir ATM'nin önünde durdu. Başka seçeneği kalmamıştı. Para lazımdı. Kadın polisi aradıysa, o civarda olduğunu biliyorlar demekti. İzini bulsalar bile, onlar gelinceye kadar Matt çoktan uzaklaşmış olurdu. Benzin istasyonunda kredi kartını kullanmamıştı ama onun da bir nedeni vardı. O şekilde plakasını tespit etmelerini istemiyordu çünkü.

ATM'de bin doları vardı. Hepsini çekti.

Sonra da Reno'ya gitmenin yolunu düşünmeye başladı.

Loren direksiyonun başında, Adam Yates ise yan koltuktaydı.

"Şu işi bir kez daha açıklasana," dedi adam.

"Tanıdığım biri var. Len Friedman diye bir adam. Bir yıl kadar önce, fahişelerin takıldığı bir sokakta iki kadının cesedini bulduk. İkisi de gençti, ikisi de siyahiydi ve de parmak izlerinden teşhis edemeyelim diye ikisinin de elleri kesilmişti. Ama kızlardan birinin, baldırının iç tarafında tuhaf bir dövme vardı. Princeton Üniversitesi'nin amblemi."

"Princeton mı dedin?"

"Aynen."

Yates kafasını salladı.

"Neyse, biz bu bilgiyi, herkes duysun diye gazetelere de dağıttık. Ve de ortaya bir tek bu Len Friedman çıktı. Adam bize, kızın sağ ayağında gül yaprağı dövmesi de var mı, diye sordu. Bunu kimseye söylememiş olduğumuz için, merakımız epey bir kabarmıştı haliyle."

"Failin o olduğundan şüphelendiniz herhalde."

"Tabii ki. Neden olmasın? Ama gel gör ki, iki kadının da, Newark'taki Honey Bunny adlı bir batakhanede striptizci –Friedman'ın deyişiyle egzotik dansçı– olduklarını öğrendik. Friedman meğer striptizci uzmanıymış. Adamın hobisi bu. Posterdi, özel bilgiydi, gerçek isimdi, dövme resimleriydi, doğum izleriydi, yara izleriydi, her şeyin koleksiyonunu yapıyor adam.

Elinde ciddi bir arşiv var yani. Sadece buradakilerle değil, her yerdeki striptizcilerle ilgili bilgisi var. Vegas'a gitmişliğin vardır herhalde."

"Tabii ki."

"Striptizcilerin, fahişelerin falan reklamını yapmak için broşürler dağıttıklarını da biliyorsundur o zaman."

"Hey, ben orada yaşıyorum, tamam mı?"

Loren başını salladı. "İşte bizim Len Friedman onların koleksiyonunu yapıyor. Beyzbol kartları gibi. O kadınlarla ilgili her türlü bilgiyi topluyor. Bazen haftalarca oraları geziyor. Konuyla ilgili, akademik sayılabilecek makaleler yazıyor. Bu arada tarihi materyaller de topluyor. Mesela elinde, Gypsy Rose Lee'ye ait bir sutyen bile var. Yüz yıldan eski şeyler bunlar."

"Herif partilerin vazgeçilmez konuğu oluyordur herhalde," dedi Yates, suratını buruşturarak.

"Bir bilsen!"

"Ne demek bu şimdi?"

"Görünce anlarsın."

Bir an yine sessizliğe gömüldüler.

Çok geçmeden Yates, "Tekrar özür dilerim," dedi. "Söylediklerim yüzünden."

Loren konuyu elinin tersiyle uzaklaştırmaya çalıştı. "Bu arada senin kaç çocuğun var?"

"Üç."

"Erkek, kız?"

"İki kız, bir oğlan."

"Kaç yaşındalar?"

"Kızlarım on altı ve on yedi, Sam ise on dört yaşında."

"On altı, on yedi yaşında kızların mı var senin?" dedi Loren. "İğrenç."

"Bir bilsen!" dedi Yates, gülümseyerek.

"Resimleri var mı?"

"Ben hiç resim taşımam."

"Hım."

Yates oturduğu yerde kıpırdandı. Loren gözucuyla ona bakıyordu. Adamın duruşu birdenbire dikleşmişti. "Altı yıl kadar önce," diye söze girdi Yates, "cüzdanım çalındı. Evet, haklısın, bir FBI bölge ofisi şefiyim ama ben bile kaptırdım cüzdanı. Tabii fark edince deliye döndüm. Para veya kredi kartları yüzünden değil ama. Tek düşündüğüm, çocuklarımın resimlerinin, bir pisliğin eline geçmiş olduğuydu. Benim çocuklarımın. Herif muhtemelen parayı alıp gerisini çöpe atmıştır. Ama ya öyle yapmasaydı? Ya resimleri saklasaydı? Sırf zevkine yani. Ne bileyim, belki de resimlere kıskançlıkla baktı. Belki de parmaklarını üzerinde gezdirip okşadı."

Loren kaşlarını çattı. "Seni partilere çağırmamak lazım."

Yates tatsız bir şekilde kıkırdadı. "Neyse, işte bu yüzden yanımda resim taşımıyorum."

West Orange'da, Northfield Bulvarı'ndan döndüler. Güzel yaşlanan kasabalardandı burası. Çoğu uydu mahallenin, yeni ekilmiş saç gibi eğreti duran çevre düzenlemesi oluyordu. West Orange'daysa bahçelerde yemyeşil çimler, duvarlarda sarmaşıklar, yollarda uzun ve geniş gövdeli ağaçlar vardı. Evler aynı tezgâhtan çıkmış gibi değil, çeşit çeşitti. Bir yerde Tudor tarzı varsa, diğer bir tarafta Akdeniz tipi bir villa duruyordu. Çok da iyi durumda değillerdi belki ama sokaklara yakışıyorlardı.

Kapının önünde üç tekerlekli bir bisiklet vardı. Loren hemen arkasına park etti. İkisi de çıktı arabadan. Ön bahçeye, beyzbol topları kaçmasın diye ağ gerilmişti. Çimlerin üzerinde yan yana cenin pozisyonundaymış gibi duran iki beyzbol eldiveni vardı.

"Adamın burada mı oturuyor?" diye sordu Yates.

"Dediğim gibi: Bir bilsen."

Yates omuz silkti.

Kapıyı 50'li yılların mobilya kataloglarından fırlamış tipte bir kadın açtı. Kadının kareli önlüğü ve yüzündeki gülümseme, ben muhafazakârım, ben dindarım, diye bağırıyordu.

"Len'in çalışma odası alt katta," dedi kadın.

"Teşekkürler."

"Kahve alır mıydınız?"

"Hayır, zahmet etmeyin."

"Anne!"

On yaşlarında bir çocuk koşarak geldi. "Kevin, bak misafirlerimiz var."

Kevin'in gülümsemesi de aynı annesiydi. "Benim adım Kevin Friedman." Elini uzatırken Loren'in gözlerinin içine baktı çocuk. Tokalaşması da sağlamdı. Aynı şekilde Yates'e döndü, Yates de onun elini sıkıp kendini tanıttı.

"Tanıştığımıza sevindim, efendim," dedi Kevin. "Annemle muzlu ekmek yapıyorduk. Birer dilim ister miydiniz?"

"Belki sonra," dedi Loren. "Biz... şey..."

"Len'in odasına şuradan gidiliyor," dedi Suzy Homemaker.*

"Tamam, sağ olun."

** 1960'larda ideal Amerikan ev kadını tipi olarak lanse edilen ve bebekleri de üretilen kurmaca bir karakter. (e.n.)*

Bodruma giden kapıyı açarlarken Yates homurdandı. "Bu çocuğa ne yediriyorlar acaba? Benimkiler, yabancıları bırak, bana bile selam vermiyor."

Loren kahkaha atmamak için zor tuttu kendini. Sonra da, "Bay Friedman?" diye seslendi.

Ve Friedman çıktı ortaya. Saçları, son görüşmelerinden bu yana biraz daha kırlaşmış gibiydi. Üzerinde açık mavi, önden düğmeli bir süveter ve bej rengi pantolon vardı. "Sizi yeniden görmek ne güzel, Müfettiş Muse."

"Seni de."

"Arkadaşınız kim?"

"Ah, kendisi FBI Bölge Şefi Adam Yates. Las Vegas'tan geldi."

Friedman, Vegas'ı duyunca gözleri ışıldadı. "Vegas mı? Hoş geldiniz o zaman. Böyle buyurun, oturun lütfen. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ardından anahtarla bir kapıyı açtı adam. İçerisi tamamen striptizcilere ayrılmıştı. Duvarlar fotoğraflarla doluydu. Sağda solda kâğıtlar, belgeler duruyordu. Birkaç külot ve sutyen çerçevelenip duvara asılmıştı. Lili St. Cyr'in "Köpük Banyosu Dansı"nın; Newark'taki Minsky-Adams'ta sahne alan Dixie Evans'ın "Marilyn Monroe Parodisi"nin posterleri dikkat çekiyordu. Loren ile Yates etrafa bakınırlarken ağızları açık kalmıştı.

"Şu ne biliyor musunuz?" dedi Friedman, müze tarzı cam bir fanusun içinde sakladığı tüylü yelpazeyi göstererek.

"Yelpaze herhalde," dedi Loren.

Güldü Friedman. "Sadece bir yelpaze değil. Buna yelpaze

demek..." Bir an durup ne söyleyeceğini düşündü. "Bağımsızlık Bildirgesi'ne kâğıt parçası muamelesi yapmak gibi bir şey. Hayır efendim, bu, büyük Sally Rand'in 1932'de Paramount Kulübü'nde kullandığı yelpazedir."

Friedman bir an tepki vermelerini bekledi ama kimseden ses çıkmayınca kendi devam etti:

"Yelpaze dansını yaratan Sally Rand'dir. Hatta 1934'te çekilen *Bolero* filminde öyle bir dans sahnesi bile vardır. Bu arada yelpazenin tüyleri gerçek devekuşu tüyüdür. İnanabiliyor musunuz? Şuradaki kırbacı görüyor musunuz? İşte o da Bettie Page'e aitti. Bettie'ye Fetiş Kraliçesi de derlerdi."

Loren kendini tutamayıp, "Peki buna annesi ne diyormuş?" diye atıldı.

Hayal kırıklığına uğrayan Friedman, kaşlarını çatınca Loren özür dilemek için elini havaya kaldırdı. Friedman ise iç geçirip bilgisayarının başına oturdu.

"Anladığım kadarıyla mesele Vegas bölgesinin erotik dansçılarından biriyle ilgili."

"Olabilir," dedi Loren.

"Elinizde bir isim var mı?" diye sordu adam, bilgisayara bir şey yazarken.

"Candace Potter."

Anında durup onlara döndü Friedman. "Cinayet kurbanı o mu?"

"Evet."

"Fakat o on yıl önce ölmüştü."

"Biliyoruz."

"Çoğu insan onu Clyde Rangor'ın öldürdüğüne inanı-

yordu," diye söze girdi Friedman. "Clyde ve sevgilisi Emma Lemay gerçek birer yetenek avcısıydılar. Birlikte kirası düşük ama starı bol pek çok erkek kulübünü yönetmişlerdir."

Loren, Yates'e kaçamak bir bakış attı. Yates kafasını şaşkınlıkla, belki de bir iğrenmeyle sallıyordu. Bunu Friedman da fark etmişti.

"Başka?" dedi Loren.

"Clyde Rangor ile Emma Lemay hakkında dedikodular çıkmıştı."

"Kızlara kötü davrandıkları için mi?"

"Evet, evet. Ayrıca mafyayla bağlantıları olduğu biliniyordu. Maalesef bu işlerde sıklıkla karşılaşılır böyle vakalara. Bence estetik değerlere zarar veriyor ya, neyse."

"Hı hı," dedi Loren.

"Ancak kanunsuzların dünyasında bir kural vardır. İşte onlar bu kurala karşı geldiler."

"Ne şekilde?"

"Las Vegas'la ilgili son reklamları gördünüz mü?" diye sordu Friedman.

"Sanmam."

"Hani, 'Vegas'ta olan Vegas'ta kalır' diyorlar ya, onu söylüyorum."

"Hım, tamam," dedi Loren. "Onu gördüm."

"İşte bu erkeklere özel kulüpler, o sloganı epey aşırı uçlara taşımış durumda. Oralarda ne olursa olsun kimseye bir şey söylenmez."

"Ama bu Rangor ile Lemay konuşmuşlar, öyle mi?"

Friedman'ın yüzü anında kararmıştı. "Daha da kötüsü..."

"Yeter," dedi Yates, onun sözünü keserek.

Loren ona dönüp, ne oluyor anlamında omuz silkti.

"Bak," diye devam etti Yates, saatine bakarak, "anlattıkların gerçekten ilginç şeyler, ama bizim biraz acelemiz var. Rica etsem, Candace Potter'la ilgili kısma gelebilir miyiz?"

"Peki ben bir soru sorabilir miyim?" dedi Friedman.

"Sor."

"Kız öleli çok uzun zaman oldu. Dosyasında bir gelişme oldu da o yüzden mi geldiniz buraya?"

"Olabilir," dedi Loren.

Friedman kollarını göğsünde kavuşturup bekledi.

Loren şansını denemeye karar verdi. "Pekâlâ, bu Candace Potter'ın şey olduğunu..." Durup nasıl bir tabir kullanacağını düşündü. "Hermafrodit olduğunu biliyor muydun?"

"Vay be," dedi Friedman, büyük bir şaşkınlıkla.

"Aynen."

"Emin misiniz?"

"Otopsi raporunu gördüm."

"Dur biraz!" diye bağırdı Friedman, eski filmlerdeki gazete editörleri gibi heyecanla. "Baskıyı durdurun! Gerçek otopsi raporu sizde var mı?"

"Aynen."

Adam fazla hevesli görünmemek için susup dudaklarını yaladı. "Onun bir kopyasını almam mümkün mü?"

"Olmayacak şey değil," dedi Loren. "Peki sen bize, Potter'la ilgili başka ne söyleyebilirsin?"

Friedman heyecanla klavyeye bir şeyler yazdı. "Candace Potter'la ilgili bilgiler biraz klişe. Sahne ismi olarak çoğu

zaman Candi Cane'i kullanıyormuş. Bunun bir egzotik dansçı için ne kadar berbat bir isim olduğunu söylememe gerek yok herhalde. Fazla şey çünkü... ee, fazla tatlı. İyi bir isme örnek vereyim mi? Jenna Jameson mesela. Onu duymuşsunuzdur herhalde. Peki porno sektörüne geçmeden önce Jenna'nın da dansçılık yaptığını biliyor muydunuz? Jameson ismini de bir İrlanda viskisinden almış. Aradaki farkı anlayabiliyor musunuz? Daha klas, daha dolu dolu bir isim bu."

"Evet," dedi Loren, sırf bir şey demiş olmak için.

"Bu arada, Candi'nin solo gösterisi de pek orijinal değildi. Çizgili çubuk şeker gibi giyinir, elinde de büyük bir lolipop tutardı. İsmi Candi Cane ya tabii. Fazlasıyla klişe işte." Adam kafasını yetenekli bir öğrencisinin kırık not almasına içerlemiş bir öğretmen gibi salladı. "Profesyonel anlamda daha çok, Brianna Piccolo adıyla çıktığı ikili bir gösteri sayesinde anılacaktır."

"Brianna Piccolo mu?"

"Evet. Sahneye, heykel gibi, siyahi bir afet olan Kimmy Dale'le birlikte de çıkıyorlardı. Tabii Kimmy'nin o gösterideki sahne adı Gayle Sayers'dı."

"Piccolo ve Sayers yani. Lütfen bana şaka yapmadığını söyle."

"Şaka falan yapmıyorum. Brianna ve Gayle, *Brian'ın Şarkısı* filminin bir çeşit egzotik dans versiyonunu sergiliyordu. Gayle gözyaşları içinde, 'Brianna Piccolo'yu seviyorum,' diyordu. Tıpkı filmde Billy Dee'nin söylediği gibi. Sonra Brianna hasta yatağındaymış gibi çıkıyordu ortaya. Sonra da birbirlerini soyuyorlardı. Seks falan yoktu ama. Egzotik, artistik bir deneyimdi sadece. Gerçi farklı ırklar arası münasebetlere ilgi du-

yanlar için güçlü bir cazibesi de vardı gösterilerinin. Bence onlarınki, egzotik dans dünyasının, ırksal hassasiyetlere vurgu yapan, en başarılı politik dışavurumlarından biriydi. Ben gösterilerini seyretme şerefine erişemedim ama duyduklarımdan çıkardığım kadarıyla, sosyoekonomik tablonun dokunaklı bir..."

"Evet, çok dokunaklıymış hem de," diye araya girdi Loren. "Başka bir şey var mı?"

"Tabii ki. Olmaz mı? Başka ne öğrenmek istiyorsunuz? Sayers-Piccolo gösterisi genelde, Yahudi Kraliçe olarak da bilinen Kontes IV. Allison Beth Weiss'ın sahnesinden önce çıkıyormuş. Onun sahnesi de meşhurdu bu arada. Belki duymuşsunuzdur."

Tam o anda, onlara doğru bir muzlu ekmek kokusu gelmeye başlamıştı. Böyle iştah kapatıcı bir atmosferde bile ağız sulandırıcı bir kokusu vardı. Ama Loren, Friedman'ı konuya döndürmeye kararlıydı. "Candace Potter'la ilgili ne var ne yoksa bilmek istiyorum. Başına gelenleri aydınlatmak zorundayız."

Friedman omuz silkti. "O ve Kimmy Dale sadece dans partneri değil, oda arkadaşıydılar da. Hatta Candi kimsesizler mezarlığına gömülmesin diye cenaze masraflarını karşılayan da Kimmy Dale oldu. Candi, Coaldale'deki Yüce Meryem Mezarlığı'nda yatıyor. Ona olan saygımı göstermek için ziyaretine gitmiştim. Çok dokunaklı bir deneyimdi."

"Eminim öyle olmuştur. Peki sen bu egzotik dansçıların işi bıraktıktan sonra neler yaptığını da kaydediyor musun?"

"Elbette," dedi Friedman; Loren bir rahibe, ayinlere gidiyor musun, diye sormuş gibi gücenerek. "İşin en ilginç kısmı o oluyor zaten. Hayatta tuttukları yolları duysanız hayret edersiniz."

"Anladım. Peki bu Kimmy Dale'e neler olmuş?"

"O hâlâ aynı sektörde. Tam bir emektar. Eski halinden eser kalmamış tabii. Assolist zamanları bitti yani. Ama Kimmy' nin hâlâ meraklıları var. Vücudu eskisi gibi sıkı olmayabilir ama bu eksikliği tecrübesiyle doldurmayı gayet iyi biliyor. Artık Vegas'ta değil bu arada."

"Nerede ki?"

"En son duyduğum, Reno'daydı."

"Başka?"

"Pek bir şey kalmadı aslında," dedi Friedman. Sonra parmaklarını şıklatarak, "Bir saniye, size göstermek istediğim bir şey var," dedi. "Epey gurur duyduğum bir şey."

Beklediler. Len Friedman'ın, odanın köşesinde üç tane yüksek dosya dolabı vardı. Ortadakinin ikinci çekmecesini açıp karıştırmaya başladı. "Piccolo ve Sayers gösterisi. Bakın bu nadir bir parçadır. Polaroid bir resmin renkli röprodüksiyonu. Keşke daha fazla materyal de bulabilseydim." Aramasına devam ederken boğazını temizledi. "Şey, Müfettiş Muse, o otopsi raporunun bir kopyasını edinebilir miyim gerçekten?"

"Ben elimden geleni yapacağım."

"Çalışmalarıma büyük katkısı olacaktır."

"Çalışmalarına, evet."

"İşte burada." Bir fotoğraf çıkarıp, önlerindeki masaya koydu. Yates fotoğrafa bakıp başını salladı. Sonra dönüp Loren'e baktı; onun yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti.

"Ne oldu?" dedi Yates.

"Müfettiş Muse?" diye ekledi Friedman.

O sırada, burada olmaz, diye düşünüyordu Loren. Sakın

bir şey söyleme. Gözlerini Candace Potter'dan, namı diğer Candi Cane'den, namı diğer Brianna Piccolo'dan, namı diğer Cinayet Kurbanı'ndan alamıyordu.

"Bu kesinlikle Candace Potter," dedi nihayet, zorlukla da olsa.

"Evet."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

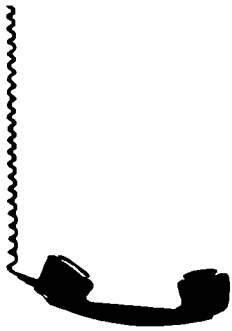
Yates'in soru dolu bakışlarını görmezden geldi Loren.

Candace Potter. Bu resimdeki gerçekten Candace Potter ise cinayet kurbanı o değildi demek ki. Hatta ölmemişti bile. New Jersey'de, eski bir mahkûm olan kocası Matt'le birlikte gayet iyi bir yaşam sürüyordu.

Her şeyi yanlış anlamışlardı. Bu vakadaki bağlantı Matt Hunter değildi. Nihayet taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

Candace Potter'ın artık yeni bir adı vardı.

Olivia Hunter'dı o.

47. Bölüm

Adam Yates sükûnetini korumaya çalışıyordu.

Dışarıya, Friedman'ın ön bahçesine çıkmışlardı. Az daha kurtarıyordu. Friedman salağı o resmi göstermeseydi hiçbir sıkıntısı kalmayacaktı. Kariyeri, evliliği ve de özgürlüğü böyle tehlikeye girmeyecekti.

Yates'in artık kontrolü ele alması gerekiyordu.

Loren Muse'la arabaya bininceye kadar bekledi. Sonra, elinden geldiğince sakin bir şekilde, "Bütün bunlar ne anlama geliyor şimdi?" diye sordu.

"Candace Potter hayattaymış işte," dedi Muse.

"Anlamadım?"

"Yani hâlâ hayatta ve de Matt Hunter'la evli."

Yates, Loren'in açıklamasını dinlerken bir an içinin titrediğini hissetti. Sonra ondan otopsi raporunu istedi, Loren de raporu uzattı ona.

"Kurbanın fotoğrafı yok mu?"

"Bütün dosya değil bu," dedi Loren. "Sadece Max Darrow'un merak edip baktığı kısımlar. Bana kalırsa, adam gerçeği

bir şekilde öğrenmiş. Candace Potter'ın yıllar önce öldürülmediğini yani. Belki de asıl takıldığı nokta, gerçek kurbanın ADS'li bir kadın oluşuydu."

"Darrow, bunu neden şimdi kontrol etmek istesin ki? Onca yıl sonra yani."

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, Olivia Hunter'la konuşmamız gerektiği."

Bu yeni gelişmeleri hazmetmeye çalışan Adam Yates yavaşça başını salladı. Bir türlü akıl erdiremiyordu. Demek ki Olivia Hunter, Candace Potter adındaki striptizcinin ta kendisiydi. Candi Cane. O gece o da oradaydı; bundan emindi Yates.

O halde video kasedin Olivia Hunter'da olma ihtimali de vardı. Hem de epey yüksek bir ihtimal.

Bu da Loren Muse'u devreden çıkarması gerektiğini gösteriyordu. Hemen şimdi.

Bir kez daha otopsi raporuna baktı. Muse yola çıkmıştı. Boy, kilo, saç rengi, her şey tutuyordu, her şey ortadaydı. Gerçek kurban, Cassandra Meadows'du demek. Ölen oydu. Bunu nasıl anlayamamıştı ki?

Len Friedman'ın, kanunsuzların kurallarıyla ilgili söyledikleri doğruydu. Yates en çok da buna güvenmişti ama gel gör ki büyük bir hata etmişti. O işlere bulaşmış insanlar gizlilik kuralına haysiyetlerini değil ceplerini korumak için uyuyorlardı. Çenenin düşük olduğu duyuldu mu, bütün müşteri portföyünü kaybederdin. Bu kadar basitti işte. Demek ki Clyde Rangor ve Emma Lemay, ceplerini daha fazla doldurmanın bir yolunu bulmuşlardı. Kanunsuzların kuralı da bir yere kadardı.

Yates yıllar içinde Bess'i birkaç kez de olsa aldatmıştı.

Ama çok da üzerinde durulacak şeyler değildi onlar. "Seks başka, sevişmek başka" derken haklıydılar galiba. Gerçi Bess'le yaptıkları seks hiç de fena değildi. Hem de onca yıla rağmen. Ama bir erkek, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu işte. Bütün tarih kitapları bunun örnekleriyle doluydu. O büyük büyük adamların hiçbirinin tekeşlilik gibi bir takıntısı olmamıştı. Mesele hem bu kadar basit hem bu kadar karmaşıktı işte.

Aslında ortada yanlış bir şey yoktu. Kadınlar, kocalarının ara sıra müstehcen filmler seyretmelerine ne kadar bozuluyor olabilirlerdi ki? Hem suç muydu bu? Boşanmayı gerektirecek kadar ağır bir kabahat miydi? İhanet miydi bakalım?

Tabii ki değildi.

Bir fahişe tutmanın ne farkı vardı ki? Bir erkek, tahrik olmak için resimlere ya da 900'lü hatlara ihtiyaç duyuyor olabilirdi. Bu da öyle bir şeydi işte. Çoğu kadın bunu anlayışla karşılardı. Hatta doğru düzgün anlatsa, Bess bile fazla itiraz etmezdi herhalde.

Tabii her şey bundan ibaret olsaydı.

O Rangor ile Lemay cehennemde yanacaklardı.

Yates, Rangor'ı, Lemay'i, Cassandra'yı ve o lanet olası kasedi on yıldır arıyordu. Şimdiyse bir dönemeç noktasına gelmişti. En az ikisi ölmüştü. Ve birdenbire listeye Candace Potter girivermişti.

O ne kadarını biliyordu acaba?

Boğazını temizleyip Loren Muse'a baktı. İlk iş olarak, onu bu vakadan uzaklaştırmak gerekiyordu. Peki ama nasıl?

"Sen Matt Hunter'ı tanıyordun galiba?" dedi Yates.

"Evet."

"O halde karısını senin sorguya çekmen doğru olmaz."

Loren kaşlarını çattı. "Kocasını eskiden tanıyorum diye mi?"

"Evet."

"Onunla en son ilkokulda görüştük, Adam. On yaşında falandık herhalde."

"Olsun. Bir bağ var sonuçta."

"Ee?"

"Bunu aleyhte kullanabilirler."

"Nasıl olacak o?"

Yates kafasını salladı.

"Ne oldu şimdi?"

"Aslında düzgün bir müfettişe benziyorsun, Muse; ama ara sıra öyle acemice düşünüyorsun ki, akıl sır erdiremiyorum."

Loren direksiyonu daha sıkı tutmaya başlamıştı. Yates sözlerinin doğru yere gittiğine emindi.

"Sen ofise dön," dedi Yates sonra. "Soruşturmanın bundan sonraki kısmını Cal'la ben hallederiz."

"Cal kimdi ya? Bu sabah Joan Thurston'ın ofisinde gördüğümüz yarma mı?"

"O çok iyi bir ajandır."

"Eminim öyledir."

Bir süre sessizliğe gömüldüler. Loren bu sıkıntıdan kurtulmanın bir yolunu düşünüyordu. Bu oyunları iyi bilen Yates ise bekliyordu.

"Bak, şöyle yapalım o zaman," dedi Loren. "Ben seni Hunter'ın evine götüreyim, ama her ihtimale karşı dışarıda bekle..."

"Olmaz."

"Ama orada ben de olmak istiyorum."

"İstiyorsun demek. Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun, Müfettiş Muse?"

Loren sessizce, için için köpürüyordu şimdi.

"Bundan sonrası federal bir soruşturmadır. Zaten çoğunlukla Nevada'yı ilgilendiren bir vaka bu. Öyle ya da böyle, uyduruk bölge sınırları bir yana, eyalet sınırlarını da aşan bir olayla karşı karşıyayız. Sen neticede bir bölge müfettişisin. Bilmem anlatabiliyor muyum? Bölge vardır, eyalet vardır, federaller vardır. İstersen bunu sana grafik üstünde göstereyim ha, ne dersin? Her neyse, burada emirleri sen veremezsin, ben veririm. Şimdi derhal ofisine dönüyorsun. Ben uygun görürsem, seni, soruşturmayla ilgili olarak bilgilendiririm. Ya da bilgilendirmem. Anlaşıldı mı?"

"Ben olmasam," dedi Loren, sesi titremesin diye gayret ederek, "Candace Potter'ın Olivia Hunter olduğunu bulamazdın."

"Hım, şimdi anladım. Mesele başkaymış demek. Egonu mu tatmin etmek istiyorsun, Muse? Öyle olsun. İstersen isminin yanına altın bir yıldız çaktırırım."

"Demek istediğim o değildi."

"Bana oymuş gibi geldi ama. Hem safsın hem de başarı peşinde koşuyorsun. Aman ne güzel bir ikili."

"Haksızlık ediyorsun."

"Haksızlık falan etmiyorum," dedi Yates, gülerek. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Haksızlık öyle mi? Kaç yaşındasın sen, Muse? On iki falan mı? Ortada federal nitelikli bir cinayet ve organize suç soruşturması var ve sen bana hâlâ hak-

sızlık ettiğimi söylüyorsun. Beni hemen şimdi ofisine götürüyorsun ve de bu soruşturmaya bir katkın olmasını istiyorsan, şu diğer orospuyla, siyahi olanla ilgili bulabildiğin her bilgiyi bana iletiyorsun."

"Kadının adı Kimmy Dale."

"Her ne boksa. Onun tam olarak nerede olduğunu, geçmişte neler yaşadığını, her şeyini buluyorsun. Ama bana danışmadan onunla konuşmak yok. Bu şartlar hoşuna gitmediyse seni görevden alırım, olur biter. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi Loren, ağzının içi çiviyle doluymuş gibi.

Yates bunu kabul edeceğini biliyordu. Loren belli ki dışarıda kalmak istemiyordu. Sonradan sahneye çıkmanın bir yolunu bulma umuduyla, şimdilik kenarda kalmaya razı gelmişti. Ama doğrusu, çok da iyi bir müfettişti bu kadın. Yates bu iş bittikten sonra onu yanına aldırmayı deneyebilirdi. Ona yeterince iltifat ederse, soruşturmanın başarısından ona da pay verirse, ayrıntılara fazla takılmazdı herhalde.

En azından böyle umuyordu, çünkü şimdiye kadar ölen hiç kimse masum değildi; hepsi de ona zarar vermeye çalışmıştı. Ama Loren Muse farklıydı. Yates, onun zarar görmesini istemiyordu. Ancak mesele onlar mı, biz mi noktasına gelecek olursa cevap her zamanki gibi biz olacaktı elbette.

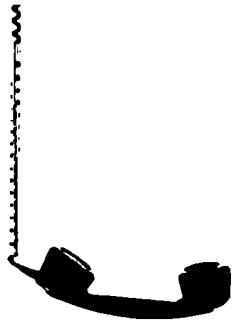
Loren Muse arabayı otoparka çektikten sonra bir şey söylemeden indi aşağı. Yates onun bir süre daha somurtmasına izin verdi. Ardından, bu konuda güvendiği tek adam olan Cal Dollinger'ı arayıp olanları anlattı. Cal hep olduğu gibi, ayrıntıları çok merak etmemişti.

Adam'ın aklına birdenbire, Sam'in menenjit yüzünden

hastanede yattığı zamanlar gelmişti. Hikâyeyi Loren'e anlatırken Cal'in o acı dolu dönemde oynadığı rolden bahsetmemişti. Hastanede onunla birlikte Cal de beklemişti. Eski dostu kaskatı bir halde metal bir sandalyeye oturup, Sam'in kapısının önünden üç gün boyunca ayrılmamıştı; tek bir söz etmeden, gözleri açık, Adam'ın bir şeye ihtiyacı olursa diye her an hazır halde.

"Oraya yalnız gitmemi ister misin?" diye sordu Cal.

"Hayır, seninle Hunterların evinin önünde buluşuruz," dedi Yates, yumuşak bir sesle. "Sonra da kasedi alır, bitiririz işimizi."

48. Bölüm

Olivia Hunter, Ortayaş onu Dedektif Lance Banner'ın elinden alıncaya kadar sükûnetini korudu. Eve varır varmaz ise bütün yelkenleri suya indirip sessizce ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Olivia kendine engel olamıyordu. Bunlar neyin gözyaşlarıydı bilemiyordu. Sevinçten mi ağlıyordu, rahatladığı için miydi, yoksa korkudan mıydı? Oturup gözyaşlarını durdurmaya çalışmak gereksiz bir çaba olacaktı.

Bir an önce harekete geçmesi gerekiyordu.

Bavulu Howard Johnson'da kaldığı için kendine yeni bir bavul hazırladı. Beklemektense bir şeyler yapmak daha iyiydi. Nasıl olsa geri döneceklerdi. Gelip sorular soracaklardı. Hemen şimdi Reno'ya doğru yola çıkması lazımdı.

Böyle sürekli ağlaması normal değildi ama içinde bulunduğu şartlar düşünüldüğünde anlaşılır bir durum olmalıydı. Olivia fiziksel ve duygusal olarak tükenmişti. Hamileydi bir kere. İkincisi, kızı için çok endişeleniyordu. Son olarak, geçmişine dair her şeyi Matt'e anlatmıştı.

Anlaşma sona ermişti. İnternetteki foruma koyulan o ilana cevap vererek kendi bozmuştu anlaşmayı. Anlaşmayı bozmakla da kalmamış, Emma Lemay'in ölümüne neden olmuştu. Hep Olivia'nın yüzündendi. Ama Emma da hayatı boyunca pek çok hata yapmıştı. Çok insanın canını yakmıştı. Olivia yıllardır onun günahlarının bedelini de ödemeye çalışmıştı. Bütün bunlar Emma'yı yukarıda tam olarak nereye koyuyordu bilmiyordu ama bağışlanmayı hak eden biri varsa o da Emma Lemay olmalıydı. Ama Olivia'nın aklından bir türlü çıkaramadığı, gözyaşlarının şimdi yanaklarından akmasına engel olamamasının asıl nedeni, gerçekleri anlattığı sırada Matt'in yüzünün aldığı o haldi. Hiç de tahmin ettiği gibi olmamıştı.

Oysaki Matt'in kızması gerekirdi. Belki kızmıştı da. Nasıl kızmasındı ki? Olivia, Vegas'ta ilk tanıştıkları o geceden sevmeye başlamıştı Matt'in ona bakışını. Tanrı ondan daha muhteşem bir şey yaratmamış gibi saf bakışlarını. Olivia haliyle, gerçeği öğrendikten sonra o bakışların kaybolmasını ya da en azından solmasını beklemişti. Matt'in o soluk mavi gözlerinin sertleşeceğini, soğuk soğuk bakacağını sanmıştı. Ama bunların hiçbiri olmamıştı.

Hiçbir şey değişmemişti. Matt karısının hayatının tamamen yalan olduğunu, geçmişte çoğu erkeğin nefretini çekecek şeyler yapmış olduğunu öğrenmişti. Ama her şeye rağmen cevabı, yine koşulsuz sevgi olmuştu.

Olivia yıllar içinde, geçirdiği o berbat çocukluğunun onu, birlikte çalıştığı pek çok kızda olduğu gibi, kendini yok etmeye eğilimli biri haline getirdiğini fark edebilecek kadar uzaktan bakabilmişti kendine. Onun gibi bir geçmişi olan, yani farklı farklı ailelerde dolaşmış, en hafif tabiriyle güç koşullarda büyümüş

olan erkeklerin tepkisi genelde şiddete yönelmek oluyordu. Kötü muameleye maruz kalmış erkekler öfkelerini bu şekilde, vurup kırarak, fiziksel şiddete başvurarak gösteriyorlardı.

Kadınlarsa farklıydı. İçlerindeki şiddeti daha değişik şekillerde gösteriyor, öfkelerini içlerine yönlendiriyor, başkalarına zarar veremedikleri için kendilerine zarar verme yolunu seçiyorlardı.

Kimmy de öyleydi. Olivia, daha doğrusu Candi de öyleydi.

Tabii Matt'e kadar.

O da Matt'in hapiste geçirdiği yıllar yüzündendi belki de. Ya da ortak yaraları yüzünden. Öyle ya da böyle, Matt, tanıdığı en iyi adamdı. Küçük şeylere hiç önem vermezdi. Anı yaşardı. Sadece önemli bulduğu şeylerle ilgilenir, karşısına çıkan tuzakların yolunu kesmesine izin vermezdi. Yüzeysel olanı görmezden gelir, her şeyin gerçek özünü görmeye çalışırdı. Onun sayesinde Olivia'nın dünyaya bakışı da değişmişti.

Matt onun içindeki çirkinlikleri görmemişti –hâlâ görmüyordu!– o halde yoktu çirkinlik falan.

Fakat Olivia bavulu toplarken, soğuk ve somut gerçekler bütün ağırlıklarıyla çökmüştü üzerine. Aradan geçen onca yıla, onca görmezden gelmelere rağmen, o kendini yok etme eğiliminden bir türlü tam olarak kurtulamamıştı. Bu yaptıkları başka nasıl açıklanabilirdi ki? İnternette Candace Potter'ı aramak ne büyük bir aptallıktı öyle?

Sonuçları ortadaydı işte. Hem Emma'ya hem de kendine zarar vermişti. Daha da önemlisi, ömrü boyunca sevdiği tek adama zarar vermişti.

Geçmişini kurcalamakta neden bu kadar ısrar etmişti ki sanki?

Galiba kendine engel olamadığı içindi. Yıllardır sağda

solda okuduğu onca şeye rağmen tek bir gerçek vardı: Hamile kalınca insanın önünde yepyeni bir yol açılıyordu. Seçimin ne yönde olursa olsun, seçmediğin o yolu her zaman merak ediyordun. Yaşı çok genç olmasına, çocuğu başkalarına vermemek gibi bir şansı olmamasına, kararı diğerleri vermiş olmasına rağmen, her şeye rağmen, Olivia'nın, yaptığı seçimi düşünmediği bir gün bile geçmemişti.

Kapı çalındı.

Olivia bekledi. Bir kez daha çalındı. Kapıda vizör olmadığı için, yanındaki pencereye gidip, dantel perdeyi hafifçe kenara çekerek baktı dışarı.

Kapıda iki adam vardı. Biri giyim kataloglarındaki orta yaşlı modellere benziyordu. Diğeriyse inanılmaz iriyarı bir adamdı. Takım elbisesi üstüne olmuyor gibi duruyordu, ama muhtemelen o cüsseye uyabilecek bir takım bulmak o kadar da kolay değildi. Adamın saçları asker tıraşıydı ve boynu yoktu.

O iriyarı olan, pencereye bakınca göz göze geldiler. Sonra yanındakini dürttü; dönüp o da baktı.

"FBI," dedi normal boyutlarda olan. "Sizinle biraz konuşmak istiyoruz."

"Benim söyleyecek bir şeyim yok."

"Bunun pek akıllıca bir karar olduğunu sanmıyorum," dedi aynı adam.

"Bütün sorularınızı avukatım Ike Kier'a yöneltin lütfen."

"Sanırım derdimizi anlatamadık," dedi adam, gülümseyerek.

Adamın bunu söyleyiş şekli Olivia'nın hiç hoşuna gitmemişti.

"Ben, FBI Las Vegas şubesinden Sorumlu Özel Ajan

Adam Yates. Arkadaşım da," dedi yanındaki çam yarmasını göstererek, "Özel Ajan Cal Dollinger. Buraya Olivia Hunter'la görüşmeye geldik. Başka bir deyişle, Candace Potter'la."

Olivia eski ismini duyunca, dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Çam yarmasının yüzündeyse bir gülümseme belirivermişti.

"Karar size kalmış, Bayan Hunter."

Başka seçeneği yoktu. Resmen kapana kısılmıştı. Onları içeri almak, onlarla konuşmak zorundaydı.

"Kimliklerinizi görebilir miyim?"

İriyarı olan, pencerenin önüne gelince Olivia geri adım atmamak için zor tuttu kendini. Adam elini cebine atıp kimlik kartını çıkardı, sonra da kartı cama sertçe çarparak gösterdi. Aynısını diğer adam, adı Yates olan da yaptı. Kimlikler gerçekmiş gibi duruyordu ama Olivia, sahtelerini çıkartmanın çok zor olmadığını da biliyordu.

"Lütfen kartvizitlerinizi kapının altından atın. Ofisinizi arayıp, kimliklerinizi doğrulamak istiyorum da."

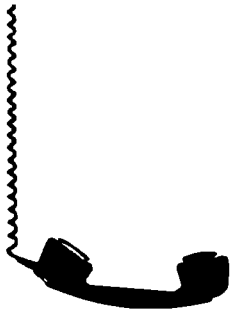
İriyarı olan, yani Dollinger, yüzünde o aptal sırıtışla omuz silkti. Ve de ilk kez konuştu: "Sen nasıl istersen Candi."

Onun bu halini görünce yutkundu Olivia. Dollinger cüzdanına uzandı, kartvizitini çıkardı, kapının altından attı. Üzerindeki numarayı aramanın bir manası kalmamıştı. Kartın üzerindeki yazılar, kabartma şeklindeki mühür, her şey son derece gerçek görünüyordu. Bu Cal Dollinger'ın özel ajan olduğuna şüphe yoktu.

Kapıyı açınca içeri ilk giren Adam Yates oldu. Cal Dollinger ise çadıra girer gibi başını eğerek atmıştı adımını.

"Havalar da güzelleşti," dedi Yates.

Ve sonra Dollinger kapıyı kapattı.

49. Bölüm

Loren Muse'un içi kaynıyordu.

Bir ara Ed Steinberg'i arayıp, Yates'in ona yaptığı muameleyi şikâyet etmeyi düşünmüş ama sonra vazgeçmişti. Küçük hanım kendi başının çaresine bakamıyor. Zora geldiğinde ağlayarak patronuna koşuyor. Hayır, meselenin o noktaya gelmesini istemiyordu.

Hâlâ soruşturmanın bir parçasıydı zaten. İstediği de bu değil miydi? Ayağı kapının eşiğinde olsun istemiyor muydu? Sözü geçen oda arkadaşı Kimmy Dale hakkında bilgi toplamaya başlamıştı bile. Çok da zor olmamıştı. Kimmy'nin fahişelik sabıkası vardı. İnsanlar ne düşünürse düşünsün, Las Vegas'ın Clark ilçesinde fahişelik yasadışı bir eylem sayılıyordu.

Dale'in eski şartlı tahliye memurlarından biri olan Taylor'a ulaşmak da zor olmamıştı. Neyse ki adam, onu hatırlıyordu.

"Nereden başlasam, bilemiyorum," diye söze girdi Taylor. "Kimmy Dale'in ailevi geçmişi pek iyi değildi. Buralardaki hangi kızın geçmişi iyi ki sanki... Radyoda Howard Stern diye

bir adam vardır. Hiç dinlediniz mi onu?"

"Evet."

"Bazen striptizcileri konuk eder ve onlara hep, şaka yollu, 'İlk kötü muameleyi kaç yaşında gördünüz?' diye sorar. İşin garip yanı, kızlar onunla çene yarıştırmaktan çekinmez. Orada oturup, sahnede soyunmanın zevkinden, bu mesleği kendileri seçtiklerinden falan söz ederler; ama inanın bana, hepsinin geçmişinde bir pürüz vardır. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Anlıyorum."

"Kimmy Dale de klasik bir vakaydı. Evden kaçmış, on dört on beş yaşındayken striptize başlamış."

"Şimdi nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

"Reno'ya taşındı o. Bende ev adresi var. İster misiniz?"

"İsterim tabii."

Kimmy Dale'in adresini söyledikten sonra devam etti Taylor. "Bildiğim kadarıyla en son Hevesli Kunduz diye bir kulüpte çalışıyordu. Nasıl bir yer olduğunu tahmin edersiniz."

Hevesli Kunduz. Yates, Charles Talley'nin orada çalıştığını söylememiş miydi?

"Reno iyi bir yerdir," dedi Taylor. Vegas'a pek benzemez. Beni yanlış anlamayın ama. Vegas'ı severim ben. Kim sevmez ki zaten. Korkunç, berbat, kalabalık bir yerdir ama kimse başka bir yere gitmeyi düşünmez. Anlatabiliyor muyum?"

"Ben sizi New Jersey, Newark'tan arıyorum," dedi Loren. "Yani evet, anlatabiliyorsunuz."

Güldü Taylor. "Her neyse, Reno, bir yuva ve bir aile kurmak için gayet uygun bir yerdir. Sierra Nevada Dağları'nın dibinde olduğu için havası da güzeldir. Orası bir zamanlar

boşanma cennetiydi ve adım başı bir milyonere rastlardınız. Hiç gittiniz mi oraya?"

"Hayır."

"Siz güzel bir kadın mısınız, Müfettiş Muse?"

"Güzel ne kelime."

"O halde mutlaka Vegas'a gelin. Size etrafı gezdiririm."

"Bir sonraki uçakla geliyorum."

"Durun biraz, yoksa siz de, şu erkeklerden nefret eden feminazilerden misiniz?"

"Uykumu alamadığımda oluyor öyle şeyler."

"Bu arada, bütün bu soruları bana neden sordunuz acaba?"

Loren'in ceptelefonu çalmaya başlayınca, "Size sonra açıklarım artık," dedi. "Teşekkürler."

"Biz burada Mandalay Körfezi'nde kalıyoruz. Tanıdıklarım çoktur. Seversiniz burayı."

"Elbette. En kısa zamanda. Hoşça kalın."

Masa telefonunu kapatıp ceptelefonunu açtı.

"Alo?"

Rahibe Katherine doğrudan konuya girerek, "O bir cinayete kurban gitti, öyle değil mi?" dedi.

Loren bir an kem küm edecek gibi olsa da, Rahibe Katherine'in ses tonundan, buna değmeyeceğini anlamıştı. "Evet," dedi nihayet, kısa ve net.

"O halde seninle görüşmem gerekiyor."

"Neden ki?"

"Önceki sefer sana bazı şeyleri anlatamamıştım. Rahibe Mary Rose'un özel bir durumu olduğu için."

"Nasıl bir durummuş bu?"

"Lütfen bir an önce buraya gel. Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Sizin için ne yapabilirim, Ajan Yates?" dedi Olivia.

Cal Dollinger kapının önünde dikilmiş, gözleriyle etrafı kolaçan ederken, Adam Yates oturup dirseklerini dizlerine dayadı. "Ne çok kitabınız var," dedi sonra.

"Çok dikkatlisiniz."

"Sizin mi kocanızın mı bu kitaplar?"

"Konumuzla elbet bir ilgisi vardır diye söylüyorum; kitapların çoğu benim. Başka sorunuz yoktur herhalde."

"Çok komikmişsiniz," dedi Yates, gülümseyerek. "Sence de komik değil mi, Cal?"

Cal başını salladı. "Striptizciler, orospular genelde suratsız olur. Ama bu öyle değilmiş. Baksana şuna, güneş gibi parlıyor."

"Aynen öyle," dedi Yates, onu onaylamak için.

Olivia bu konuşmanın gitmekte olduğu yeri hiç beğenmemişti. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Ölmüş numarası yaptın sen," dedi Yates. "Bu bir suçtur."

Bir şey söylemedi Olivia.

"Gerçekten ölen şu kız var ya," diye devam etti adam, "adı neydi onun?"

"Neden söz ettiğinizi anlamıyorum."

"Cassandra'ydı değil mi?" dedi Yates, hafifçe öne eğilerek. "Onu sen mi öldürdün yoksa?"

Olivia pes etmemeye kararlıydı. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Ne istediğimizi gayet iyi biliyorsun."

Yates ellerini bir an yumruk yaptı, sonra hemen bıraktı. Olivia kapıya gözucuyla baktı. Cal heykel gibi hareketsiz duruyordu orada.

"Üzgünüm ama bilmiyorum," diye karşılık verdi Olivia.

Aklı ansızın o karavana gitmişti. Kimmy'yle oraya ilk yerleştiklerinde, içeride bir hayvan ölmüş gibi berbat bir koku vardı. Kimmy bu yüzden ağır parfümler almıştı; gerçekte asla saklı tutulamayacak bir şeyin üstünü örtmek için. O koku bir kez daha gelmişti burnuna. Sonra da Cassandra'nın yerde cansız yatan bedenini hatırladı. Hemen ardındansa Clyde Rangor'ın yüzündeki korku dolu ifade.

"Kaset nerede?" diye sormuştu Clyde.

Şimdiyse sesinin çatlamamasına gayret ederek, "Neden söz ettiğinizi anlamıyorum," dedi bir kez daha.

"Neden kaçıp ismini değiştirdin?"

"Yeni bir başlangıç istiyordum."

"Bu kadar mı?"

"Hayır," dedi Olivia. "Bu kadar diyebileceğimiz bir konu değil." Ayağa kalktı. "Fakat avukatım gelinceye kadar hiçbir sorunuza cevap vermeyeceğim."

Yates kafasını kaldırıp ona bakarak, "Otur," dedi.

"İkinizin de evimden derhal çıkmanızı istiyorum."

"Sana otur dedim."

Kafasını çevirip bir kez daha Cal Dollinger'a baktı Olivia. Adam hâlâ put gibi duruyordu. Gözleri baştaki gibi donuk bakıyordu. Mecburen Yates'in söylediğini yapıp oturdu.

"Ben de şimdi, 'Burada gayet güzel bir hayatın var. Onu

mahvetmemi mi istiyorsun?' gibisinden bir şey diyecektim. Ama sonra düşündüm de, aslında yaşadığın bu mahalle bir lağım çukurundan farksız. Evin inanılmaz köhne. Kocansa üç kişiyi öldürdüğü için aranan eski bir mahkûm." Yüzünde aynı sırıtış belirmişti yine. "Yani dışarıdan bakınca sözünü ettiğin yeni başlangıcı fazlasıyla yaratmış gibi duruyorsun, Candi. Ama aslında tam tersini yapmakta olduğunu bilmen gerekiyor."

Adam belli ki onun cesaretini kırmaya çalışıyordu ama Olivia buna izin vermemeye kararlıydı. "Şimdi evimi terk eder misiniz, lütfen?"

"Sırrını kimlerin öğrendiğini bilmek istemez misin?"

"Gidin lütfen."

"Seni istediğim zaman tutuklayabilirim."

Olivia işte o zaman şansını denemesi gerektiğine karar verdi. Önce ellerini kelepçelerin takılmasını bekliyormuş gibi ileri uzattı. Ama Yates yerinden kıpırdamadı. Onu tabii ki tutuklayabilirdi. Olivia kanunda tam olarak ne yazdığını bilmiyordu ama en azından bir cinayet soruşturmasına müdahale ettiği ve kurban rolünü oynadığı kesindi. Sırf bunlar bile yeterdi onu içeri atmalarına.

Ama Yates'in istediği bu değildi.

Clyde'ın o yalvaran sesi bir kez daha kulağına geldi: *"Kaset nerede?"*

Yates'in istediği başkaydı. Cassandra'nın ölüm nedeniyle, Clyde Rangor'ın da onu öldürme sebebiyle aynı şeylerdi bunlar. Bu arada adamın yüzünde donuk bir ifade vardı. Ellerini sıkıp sıkıp açıyordu.

Olivia'nın bilekleriyse uzatılmış halde duruyordu. Bir sa-

niye daha bekledikten sonra nihayet indirdi kollarını. "Ben kaset falan bilmiyorum," dedi sonra.

Şimdi onu inceleme sırası Yates'e gelmişti. Acelesi yoktu, uzun uzadıya süzdü Olivia'yı. Sonra da, "Sana inanıyorum," dedi kısaca.

Ama nedense adamın bunu söyleyiş tarzında ürkütücü bir şeyler gizliydi.

"Bizimle gel, lütfen," dedi Yates.

"Nereye?"

"Seni tutukluyorum."

"Suçum ne?"

"Listeyi alfabetik mi istersin, karışık mı?"

"Benim avukatımı aramam gerekiyor."

"Onu savcılıktan ararsın artık."

Olivia bu oyunu nasıl oynayacağına karar verememişti. Cal Dollinger ona doğru bir adım atınca, o da bir adım geri gitti. "Seni buradan kelepçeyle sürükleyerek götürmemi mi istiyorsun?" dedi koca adam.

Olivia bunun üzerine olduğu yerde durup, "Gerek yok," dedi.

Yates önde, Dollinger arkada, dışarı çıktılar. Olivia sokağa göz attı. Kahverengi, dev bira şişesi göklerdeydi. Nedense o şişeyi orada görmek biraz rahatlatmıştı onu. Yates arayı açıp arabanın kapısını açtı, içine girdi, motoru çalıştırdı. Dönüp baktığında Olivia birdenbire şimşek çarpmışa döndü.

Bu adamı tanıyordu.

İsimler insanın hafızasından silinip gidiyordu, ama suratlar ömür boyu kalıyordu zihninde. Dans ederken bu suratlarla

uyuştururdu kendini. Onları inceler, ezberler, sıkıcılıklarına ya da komikliklerine göre sınıflandırır, kulübe kaç kez geldiklerini hatırlamaya çalışırdı. Bu hem bir çeşit zihinsel egzersiz hem de kafasını dağıtmanın bir yolu olmuştu onun için.

Evet, Adam Yates, Clyde'ın kulübüne gelmişti.

Bir an durur gibi oldu. Galiba Cal Dollinger da etrafa odaklanmış durumdaydı. Olivia tam kaçmaya, var gücüyle koşmaya hazırlanıyordu ki, Dollinger, elini koluna atıp durdurdu onu. Tam dirseğinin üstünden, dikkatini çekecek kadar sert bir şekilde sıkmıştı kolunu. Elinden kurtulmaya çalıştı ama boşuna; kolu beton bir bloka saplanmış gibiydi.

Arabanın yanına gitmelerine çok az kalmıştı. Cal hızını artırınca, o anda sokağı gözleriyle taramakta olan Olivia, Lawrence'ı gördü. Adam sokağın köşesinde, Olivia'nın tanımadığı başka bir adamla birlikte sallanıyordu. İkisinin de elinde biraları vardı. Lawrence onu görünce selamlamak için elini kaldırmaya hazırlandı ki, Olivia ses çıkarmadan, dudaklarıyla, bana yardım et dedi.

Lawrence'ın yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. Diğer adam bir espri yaptı, Lawrence uzun uzadıya, elini dizine vura vura güldü.

Belli ki Olivia'yı görmemişti.

Arabaya varmalarına birkaç adım kalmıştı ama Olivia hâlâ düşünüyordu. O arabaya binmeye niyeti yoktu. Adımlarını yavaşlatmaya kalkıştı, Dollinger bir kez daha sertçe sıktı kolunu.

"Sallanma," dedi sonra.

Bu arada arka kapının önüne gelmişlerdi. Dollinger kapıyı açtı. Olivia girmemek için dirense de, adam çok güçlüydü. Onu

resmen arka koltuğa fırlatmıştı.

"Hey, birkaç doların var mı?"

Koca adam hızlıca etrafına baktı. Lawrence'ı bu. Dollinger ona sırtını dönüp yoluna devam etmek istedi ama Lawrence, onu omzundan yakalamıştı.

"Hey, dostum. Karnım aç. Bir dolarcık çıksana."

"Bas git."

Lawrence bu kez ellerini koca adamın göğsüne koymuştu. "Altı üstü bir dolar bir şey vereceksin, dostum."

"Çek elini üzerimden."

"Bir dolar dedik ya. Çok şey mi istedik?"

Dollinger, Olivia'nın kolunu nihayet bırakmıştı.

Olivia kısacık bir anlığına tereddüt etti. Ama Dollinger'ın iki eli birden Lawrence'ın yakasına yapışınca, harekete geçme zamanının geldiğini anlayıp fırladı.

"Kaç Liv!"

Lawrence'ın bunu ikinci kez söylemesine gerek yoktu.

Dollinger, Lawrence'ı bırakıp yanından sıyrılmaya çalıştı ama Lawrence o anda koca adamın sırtına çıkmıştı. Dollinger onu omzundan atınca Lawrence aptalca bir şey yapıp, adamın kafasına bira şişesiyle vurdu. Olivia şişenin patladığını duymuştu. Bunun üzerine Dollinger dönüp Lawrence'ın göğüs boşluğuna bir tane yumruk indirdi. Lawrence arka üstü düştü yere.

"Dur! FBI!" diye bağırdı Dollinger.

Daha çok beklersin koca adam.

Olivia bu arada arabanın çalıştığını duydu. Yates aniden gaza asılınca tekerlekler yolda patinaj yapıp ileri fırladı. Olivia dönüp arkasına baktı.

Dollinger arayı kapatıyordu. Silahını da çekmiş, elinde tutuyordu.

Aralarında otuz metre var ya da yoktu. Olanca gücüyle koşuyordu Olivia. Burası onun mahallesiydi. Avantaj tabii ki onda olmalıydı. İleriden, arka sokaklardan birine daldı. Boştu sokak; kimse görünmüyordu. Dollinger peşinden geliyordu. Dönüp bir kez daha baktı arkasına. Ona yetişmek üzereydi ve hiç de yorulmuş gibi durmuyordu.

Tekrar önüne dönüp, kollarından da destek alarak, daha hızlı koşmaya başladı.

O anda yanından ıslık çalarak bir mermi geçti. Sonra bir tane daha.

Yüce İsa. Adam ateş ediyordu!

O sokaktan çıkmak zorundaydı. Birilerini bulmak zorundaydı. Adam onu herkesin önünde vuracak değildi ya.

Vurur muydu yoksa?

Sağa sapıp başka bir sokağa çıktı. Ama çıkar çıkmaz arabayla karşı karşıya kaldı. Yates hızla üzerine sürüyordu. Olivia hemen park etmiş iki arabanın arasına atladı, oradan da kaldırıma çıktı. Eski Pabst Blue Ribbon Fabrikası'nın önündeydiler. Yakında burası da kalmayacaktı; yerine o şahsiyetsiz AVM'lerden birini dikeceklerdi. Ama bu haliyle iyi bir saklanma yeri olabilirdi.

Dur biraz, diye düşündü Olivia. Şu eski meyhane neredeydi sahi?

Sola dönüp ikinci sokağa girdi. Yerini hatırlamıştı. Arkasına bakmaya cesaret edemiyordu ama adamın ayak seslerini duyabiliyordu. Arayı kapatmak üzereydi.

"Dur!"

Tabii canım, diye düşündü Olivia. Şu meyhane neredeydi ki?

Bu kez sağa saptı.

İşte oradaydı!

Kapı sağ taraftaydı. Fazla bir şey kalmamıştı. O hızla koşup kapıya ulaştığında Dollinger da köşeyi dönüyordu. Olivia çabucak kapıyı açıp içeri attı kendini.

"İmdat!"

İçeride sadece bir kişi vardı. O da barın arkasında durmuş, bardakları temizliyordu. Adam kafasını kaldırıp hayretle ona baktı. Olivia da hemen kapının sürgüsünü çekti.

"Hey," diye bağırdı barmen. "Ne yapıyorsun sen?"

"Biri beni öldürmeye çalışıyor."

Kapı sarsıldı. "FBI. Açın kapıyı."

Olivia kafasını salladı. Barmen bir an duraksadıktan sonra ona kafasıyla arkadaki odayı gösterdi. Olivia da oraya doğru koştu. Dollinger kapıyı tekmeleyerek açtığında barmenin elinde de bir av tüfeği duruyordu.

Adam Dollinger'ın cüssesini görünce afallamıştı. "Vay anasını!"

"FBI! İndir silahını."

"Ağır ol, dostum."

Dollinger silahını barmene doğrultup iki kez ateş etti.

Barmen arkasındaki duvarı kana bulayarak yere yığıldı.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!

Olivia çığlık atmamak için zor tutuyordu kendini.

Hayır. Kaç. Acele et.

Karnındaki bebeği düşündü bir an. Ondan güç alarak, barmenin gösterdiği arka odaya daldı.

Bir silah sesi daha duydu. Hemen arkasındaki duvar çatırdayınca Olivia kendini yere attı.

Sonra emekleyerek arka kapıya gitti. Ağır, metal bir kapıydı. Anahtarı üzerindeydi. Kapıyı tek harekette açtı, anahtarı sertçe çevirerek kilidin içinde kırılmasını sağladı. Yuvarlanarak dışarıya, günışığına çıktı. Kapı da kendi ağırlığıyla kapanıp, otomatikman kilitlenmişti.

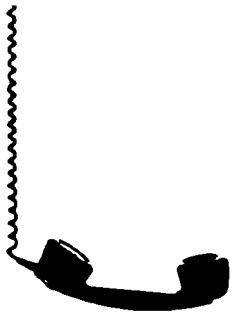
İçeride Dollinger'ın tokmağı zorladığını duyabiliyordu. Adam baktı ki işe yaramıyor, kapıyı tekmelemeye başlamıştı. Ama bu kapı kolay pes edecek gibi durmuyordu. Olivia bir kez daha koşmaya başladı. Bir yandan da Yates'e ve Dollinger'a bakınıyor, anacaddeden uzakta kalmaya çalışıyordu.

Ama ikisi de yoktu ortalıkta. Buradan bir an önce çıkması gerekiyordu.

Kâh koşarak kâh hızlı yürüyerek, birkaç kilometre daha gittikten sonra bir otobüse rastladı; nereye gittiğine bakmadan atladı içine. Elizabeth Meydanı'nda inince, bu kez dosdoğru taksi durağına gitti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, bindiği taksinin şoförü.

"Newark Havaalanı'na lütfen," dedi Olivia, nefes nefese.

50. Bölüm

Matt beyaz Isuzu'yla Pennsylvania'ya geçerken, lüzumsuz gördüğü pek çok şeyi hapishanede öğrendiğini fark edip şaşırdı. Aslında tersi beklenirken, suç dünyasına dair en doğru bilgilerin içeride öğrenilebileceğini düşünmek pek mantıklı değildi. Ne de olsa oranın sakinleri basbayağı yakalanmıştı, onların uzmanlıklarına sonsuz güvenmek doğru olmazdı.

Matt içerideyken konuşulanları çok da can kulağıyla dinlememişti. Suçsal faaliyetler onun ilgisini çekmiyordu. Son dokuz yıldır bütün planları, kanunsuz şeylerin yakınından yöresinden geçmemek üzerine kuruluydu.

Ama artık değişmişti bu da.

Saul'ün araba çalma metotları işe yarayınca Matt'in aklına parmaklıkların arkasında öğrendiği kanundan kaçma yöntemleri de gelmeye başlamıştı. 80. Karayolu üzerindeki bir AVM'de durdu. Burada da güvenlik yoktu. Ama bu kez amacı araba değil, plaka çalmaktı. İçinde P harfi olan bir plaka arıyordu; buldu da. Otoparkın personel kısmındaki bir arabanın plakası P ile başlıyordu. Bu da iş görürdü. Saat sabahın on biriydi, çoğu ma-

ğaza ilk vardiyanın ortalarında olmalıydı. Arabanın sahibi en az birkaç saat daha içeride olurdu herhalde.

Bir hırdavatçıya girip, telefon kablolarının tamirinde kullanılan, ince, siyah elektrik bandı aldı. Ardından, kimsenin bakmadığına emin olduğu bir anda, banttan bir parça koparıp, P'nin altına yapıştırarak B'ye dönüştürdü. Kapsamlı bir çevirmede kesin dikkat çekerdi ama gideceği yere kadar idare ederdi muhtemelen. Yani Pennsylvania, Harrisburg'a kadar.

Başka seçeneği yoktu. Matt'in Reno'ya gitmesi şarttı. Bu da uçağa binmesini gerektirecekti. Tehlikenin farkındaydı Matt. İçeride öğrendiği bütün yakalanmama taktikleri, hep 11 Eylül öncesine ait şeylerdi. O günden bugüne güvenlik anlayışı çok değişmişti ama hâlâ geçerli olabilecek bazı yöntemler vardı. Yapacaklarını enine boyuna düşünmesi, hızlı hareket etmesi ve biraz da şansının yaver gitmesi yeterliydi.

Önce eski tarz bir şaşırtmaca numarası denedi. New Jersey sınırında ödemeli aramayla, Newark Havaalanı'ndan kalkıp Toronto'ya giden bir uçağa rezervasyon yaptırdı. Foyası ortaya çıkarsa amatörlüğüne gülerlerdi herhalde. Ama ya ruhları bile duymazsa? Telefonu kapatıp başka birine geçti, bu kez de diğer rezervasyonunu yaptırdı. Sonra takip numarasını not etti, telefonu kapattı ve kafasını salladı.

Bu iş o kadar da kolay olmayacaktı elbette.

Şimdiyse Harrisburg Havaalanı'nın otoparkındaydı. Mauser M2'si hâlâ cebindeydi ama onu yanına alması mümkün değildi. O da mecburen silahı, şoför koltuğunun altına sakladı. Olur ya, geri dönmesi gerekebilirdi. Bu arada Isuzu epey bir işini görmüştü. Sahibine bir not yazıp, bunu neden yaptığını an-

latmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Şans ondan yana olursa bunu arabanın sahibine yüz yüze de anlatabilirdi.

Bakalım planı işe yarayacak mıydı?

Ama önce biraz uyuması gerekiyordu. Hediyelik eşya dükkânından bir beyzbol şapkası satın aldı. Sonra bekleme salonunda bulduğu boş bir sandalyeye oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu, şapkasının siperliğini burnuna kadar indirdi. Bir sürü insan havaalanında uyumuyor muydu? Onu neden rahatsız etsinlerdi ki?

Bir saat kadar sonra, belki de öncekinden bile beter halde uyandı, üst kattaki kalkış kısmına geçti. Ekstra güçlü ağrı kesiciler alıp üçer tane yuttu. Tuvalette üstünü değiştirdi.

Bilet satış gişesinin önünde uzun bir kuyruk vardı. Böylesi daha iyiydi. Tabii zamanlaması işe yararsa. Personelin başının kalabalık olması işini kolaylaştıracaktı. Sıra ona geldiğinde, gişedeki kadın usulen gülümsedi ona.

"Chicago'ya. 188 sayılı seferle," dedi kadına.

"O uçak yirmi dakikaya kadar kalkıyor," dedi kadın.

"Biliyorum. Trafik çok olduğu için..."

"Resimli kimliğinizi görebilir miyim acaba?"

Ehliyetini verdi; kadın klavyeyle "Hunter, M." yazdı. Kader anı gelmişti. Gayet sakin durdu Matt. Kadın kaşlarını çatıp bir şeyler daha yazdı. Yine bir şey olmamıştı. "İsminizi listede göremiyorum, Bay Hunter."

"Çok garip."

"Takip numaranızı biliyor musunuz?"

"Tabii ki."

Telefonda rezervasyon yaptırırken bildirilen numarayı söy-

ledi. Kadın bunu bilgisayara girdi: YTIQZ2. Matt nefesini tutmuş bekliyordu.

Kadın iç geçirdi. "Sorunun ne olduğunu anladım."

"Öyle mi?"

Kafasını salladı kadın. "İsminiz rezervasyon sırasında yanlış girilmiş. Matt değil, Mike yazmışlar. Soyadınızı da Hunter yerine Huntman olarak kaydetmişler."

"Olur öyle şeyler," dedi Matt.

"Ne kadar sık olduğunu bir bilseniz."

"Bilirim, bilirim," dedi Matt.

Karşılıklı küçük bir "dünya kafasızlarla dolu" kahkahası attılar. Kadın bileti yazıcıdan çıkardıktan sonra parayı aldı. Matt gülümseyip teşekkür ettikten sonra uçağa doğru yollandı.

Harrisburg'dan Reno'ya direkt uçuş yoktu ama bu Matt'in işine geliyordu. Havayolu şirketinin bilgisayarındaki bilgilerin federallere ne şekilde iletildiğini bilmiyordu, ama iki kısa uçuşun bir uzun uçuştan daha az dikkat çekeceğini tahmin ediyordu. Bilgisayar sistemi ismini hemen kayda geçmiş miydi acaba? Matt öyle olmadığını tahmin ediyordu; daha doğrusu umuyordu. Mantıken bilginin toplanması, elenmesi ve de doğru insana yönlendirilmesi zaman alıyor olmalıydı. En azından birkaç saat sürüyordu herhalde.

Saat birde Chicago'da olacaktı.

Teoride sorun görünmüyordu.

Ancak Chicago'ya sağ salim indiklerinde kalbinin bir kez daha hızlandığını hissetti. Uçaktan inerken, fazla da dikkat çekmeden, kapıda polislerle karşılaşırsa nasıl bir strateji izleyeceğinin planını yapmaya koyuldu. Ama onu fark eden ya da

durduran çıkmayınca uzunca bir oh çekti. Demek ki izini bulamamışlardı... henüz. Asıl zorlu kısımsa şimdi başlıyordu. Reno uçuşu daha uzun sürüyordu. Onu ilk seferinde ellerinden kaçırmışlarsa bu seferkinde enselemek için bol bol vakitleri olacaktı.

Bu yüzden biraz farklı bir şey denedi Matt.

Havayolu şirketinin bilet kuyruğu burada da uzundu. Ama böyle olması Matt'in bu kez de işine geliyordu. Kadife kordonların içinde kıvrıla kıvrıla ilerlerken, en yorgun ya da en keyifli gişe memuru hangisi olduğuna bakındı. Nihayet en sağdaki bir kadında karar kıldı. Kadın sıkıntıdan patlayacak gibi duruyordu. İnsanların kimliklerine bakıyordu tabii, ama boş boş bakıyordu sanki. Sürekli oflayıp pufluyor, sürekli etrafına bakınıyordu. Evde işler iyi gitmiyor herhalde, diye düşündü Matt. Sabah evden, kocasıyla veya ergen kızıyla tartışarak çıkmıştı muhtemelen.

Belki de çok kurnaz biriydi de yüz ifadesi böyle bezgindi.

Kadın öyleydi ya da böyleydi, Matt'in başka çok mu seçeneği vardı sanki? Sıra ona geldiğinde, cüzdanında bir şey arıyormuş gibi yapıp, arkasındaki aileye onun yerine geçmelerini işaret etti. Bunu bir kez daha yapmak zorunda kaldı ama sonunda onun seçtiği memurun önü boşalmıştı.

Bir kez daha, elinden geldiğince dikkat çekmeden yanaştı gişeye. "Benim adım Matthew Huntler," dedikten sonra, kadına, üstünde takip numarası yazan bir kâğıt parçası uzattı. Kadın da kâğıdı alıp bilgisayara girdi.

"Chicago'dan Reno/Tahoe'ya, öyle mi Bay Huntler?"

"Evet."

"Kimliğinizi alayım lütfen."

İşin en zor kısmı burasıydı. Elinden geldiğince sorunsuz halledip bitirmek istiyordu. M. Huntler, sık uçanlar kulübünün bir üyesiydi. Ama Matt onu sadece birkaç saat önce üye yapmıştı. Bilgisayarlar nüansları anlamaz. İnsanlarsa bazen anlar, bazen anlamaz.

Cüzdanını uzatınca kadın önce bakmadı. O sırada bilgisayara bir şeyler yazmakla meşguldü. Matt'in şansı yaver giderdi belki. Belki de kadın kimliğine bakmazdı bile.

"Bavulunuz olacak mı?"

"Bugün yok, hayır."

Kadın başını sallayıp yazmaya devam etti. Kimliğe bakma sırası gelmişti. Matt,karnına ağrılar saplandığını hissedebiliyordu. Bir an aklına, Bernie'nin ona birkaç yıl önce gönderdiği bir e-posta gelmişti. Şöyle yazıyordu gönderide:

İşte size eğlenceli bir test. Şu cümleyi okuyun:

BİTEN DOSYALAR YILLAR SÜREN
BİLİMSEL BİR ÇALIŞMANIN DOĞAL
VE BEKLENEN BİR SONUCUDUR.

Şimdi de cümledeki R'leri sayın.

Matt saymış, dört tane bulmuştu. Oysaki cevap altı taneydi. İnsan her harfi görmeyebiliyordu. Okumakla konuşmak bazı yerlerde ayrılıyordu. Matt şimdi de buna güveniyordu. Hunter... Huntler... Aradaki farkı kim anlayabilirdi ki?

"Pencere kenarı mı koridor mu?" diye sordu kadın.

"Koridor."

Başarmıştı. Güvenlik kontrolü daha bile kolay olmuştu. Ne de olsa gişede kimliğine bakılmıştı tabii. Güvenlik görevlisi önce kimlikteki resmine, sonra onun yüzüne bakmış, ama kimlikte Hunter yazarken, bilette Huntler yazdığını fark edememişti. Böyle hatalar hep yapılıyor olmalıydı. Her gün yüzlerce, binlerce insan geçiyordu önlerinden. Böyle küçük şeylere dikkat edecek olsalar, halleri haraptı.

Matt uçağa bir kez daha, kapılar kapanmak üzereyken yetişmişti. Bindikten sonra koridor tarafındaki koltuğunu bulup oturdu, gözlerini kapadı ve pilot Reno'ya indiklerini haber verene kadar da uyanmadı.

Rahibe Katherine'in odasının kapısı kapalıydı.

Loren kapının önünde bu kez geçmişe dönmemiş, kapıyı sertçe vurup, elini kapının tokmağına götürmüştü. Rahibe Katherine'in, "Gir," dediğini duyunca da girdi.

Yaşlı kadının sırtı kapıya dönüktü. Loren içeri girdiğinde yüzünü ona dönmeden, "Rahibe Mary Rose'un öldürüldüğünden emin misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Loren.

"Kimin yaptığını biliyor musunuz?"

"Henüz bilmiyoruz."

Rahibe Katherine başını yavaşça salladı. "Peki onun gerçek kimliğini tespit edebildiniz mi?"

"Evet," dedi Loren. "Ama siz baştan söyleseydiniz bu kadar zahmete gerek kalmazdı."

Loren kadının buna karşı çıkmasını bekledi ama öyle olmadı. "Yapamazdım."

"Neden?"

"Bana düşmezdi de ondan."

"Peki o size söylemiş miydi?"

"Tam olarak değil. Ama ben onun hakkında yeterince şey biliyordum."

"Siz nasıl buldunuz?"

Yaşlı rahibe omuz silkti. "Geçmişiyle ilgili bazı ifadelerinden," dedi. "Bazı tutarsız ifadelerinden diyeyim."

"Peki bunları onun yüzüne vurdunuz mu?"

"Hayır, asla. O da bana gerçek kimliğini hiçbir zaman söylemedi zaten. Başkalarının hayatını tehlikeye sokabilirmiş, bu yüzden söyleyemezmiş. Ben tabii pek inanmadım buna. Bana daha çok, Rahibe Mary Rose, geçmişini unutmaya çalışıyormuş gibi gelmişti. Günahlarının bedelini ödemeye çalışıyormuş gibi. Ödedi de. Bu okula, bu çocuklara çok emek verdi."

"Sadece çalışmalarıyla mı yoksa parasal olarak da mı?"

"İki türlü de."

"Size para verdi mi gerçekten?"

"Bize değil, cemaatimize," dedi Rahibe Katherine. "Evet, epey de bir şey vermişti."

"Kefaret bedeli gibi mi yani?"

Rahibe Katherine gülümsedi. "Başka ne gibi olabilir ki?"

"O halde silikonlarla ilgili kısım..."

"İmplantlardan haberim vardı. Bana bizzat anlatmıştı. Ama onun kim olduğunu öğrenirlerse canına kıyacaklarını da söylemişti."

"Ama ölümünün bu şekilde olduğunu düşünmemiştiniz."

"Doğal nedenlerle ölmüş gibi duruyordu. Ben de daha fazla kurcalamamaya karar verdim."

"Sonradan fikrinizi değiştiren ne oldu peki?"

"Dedikodular," dedi rahibe.

"Nasıl yani?"

"Rahibelerimizden biri, Rahibe Mary Rose'un odasında bir adam gördüğünü söyledi. Ben şüphelendim, ama bir şey ispat edemezdim tabii. Bir yandan, okulun itibarını da korumak zorundaydım. Dolayısıyla bu soruşturmanın sessizlik içinde ve Rahibe Mary Rose'un anısına ihanet etmeden sürdürüldüğüne emin olmak zorundaydım."

"O noktada devreye ben girdim tabii."

"Evet."

"Artık öldürüldüğüne de inandınız herhalde."

"Arkasında bir mektup bıraktı."

"Kime yazılmış?"

Rahibe Katherine ona zarfı gösterip, "Olivia Hunter adında bir kadına," dedi.

Adam Yates paniğin eşiğindeydi.

Eski bira fabrikasının epey uzağına park edip, Cal'in izleri temizlemesini beklemişti. Geride hiç ipucu kalmayacaktı. Cal'in silahının izini bulamazlardı. Kullandıkları plakalardan da bir şey çıkaramazlardı. Delinin biri çıkıp, iriyarı bir adamın bir kadını kovaladığını söyleyebilirdi ama bu, onların barmenin ölümüyle ilişkilendirilmesi için yeterli olmazdı elbette.

Belli de olmazdı tabii.

Hayır, hayır, belliydi işte. Bu neydi ki? Daha beter badireler de atlatmışlardı. Bir kere, barmen Cal'e silah çekmişti. Tüfeğin üzerinde parmak izleri bırakmıştı muhakkak. İzini bulamayacakları silah arkada kalacaktı. Zaten onlar da birkaç saate kalmadan eyalet dışına çıkmış olurlardı.

Bu işten de yırtacaklardı.

Cal yolcu koltuğuna oturduğunda, "Her şeyi eline yüzüne bulaştırdın," dedi Adam.

Başını salladı Cal. "Doğru diyorsun."

"Onu vurmaya çalışmamalıydın."

Cal bir kez daha başını salladı. "Hata ettim," dedi. "Ama onu bırakıp gidemeyiz. Geçmişi ortaya çıkarsa..."

"Nasıl olsa ortaya çıkacak ki. Loren Muse her şeyi biliyor."

"Doğru ama Olivia Hunter olmadan hiçbir şey ispat edemezler. Onu yakalarlarsa kadın işte o zaman kendini kurtarmak için her şeyi anlatabilir. Bu da yıllar önce olanlar da dahil her şeyi araştıracaklarını gösterir."

Yates içinde bir şeylerin ezilmeye başladığını hissediyordu. "Ben kimseye zarar vermek istemiyorum."

"Adam?"

Dönüp yanında oturan koca adama baktı.

"Bunun için artık çok geç," dedi Dollinger. "Onlara karşı biz. Bilmem hatırladın mı."

Yates yavaşça başını salladı.

"Olivia'yı bulmak zorundayız," diye devam etti Dollinger. "Ve bunu birlikte yapmak zorundayız. Onu diğer ajanlar tutuklarlarsa..."

Cümleyi onun yerine Yates tamamladı: "Kadın konuşabilir."

"Aynen öyle."

"Biz de onu tanık olarak aratırız," dedi Yates. "Civardaki havaalanlarına, tren istasyonlarına haber salarız. Bizi bilgilendirmeden hiçbir şey yapmazlar."

"Ben o işi hallettim bile," dedi Cal.

Adam Yates bir yandan da kendi seçeneklerini gözden geçiriyordu. "O halde şimdi bölge savcılığına dönelim. Belki Loren, Kimmy Dale'le ilgili işe yarar bir şeyler bulmuştur."

Beş dakika gitmişlerdi ki telefon çaldı. Telefonu Cal açıp, "Ajan Dollinger," diye kükredi. Sonra da karşı tarafı dikkatle dinledi.

"Bırakın insin. Söyleyin onu Ted takip etsin. Tekrar ediyorum, sakın ha ona yaklaşmayın. Ben bir sonraki uçakla geliyorum."

Telefonu öfkeyle kapattı Dollinger.

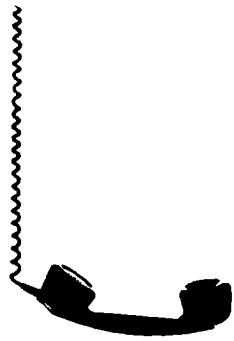
"Ne olmuş?"

"Olivia Hunter, Reno'ya giden bir uçağa binmiş."

"Yine mi Reno?" dedi Yates.

"Charles Talley'nin ve de Max Darrow'un memleketi."

"Belki kaset de oradadır." Yates ileriden sağa saptı. "Bütün oklar batıyı gösteriyor, Cal. Sanırım bizim de Reno'ya gitmemiz gerekiyor."

51. Bölüm

Taksi Reno Rides adlı bir şirkete aitti. Şoför arabayı durdurup, burnunu geliş istikametine çevirdikten sonra Olivia'ya şöyle bir bakarak, "Burası olduğuna emin misiniz, hanımefendi?" dedi.

Olivia ise ona boş boş baktı.

"Hanımefendi?"

Taksinin dikiz aynasına bir haç takılmış, torpido gözünün üstüneyse dua kartları yapıştırılmıştı.

"Center Lane Yolu, 488 numara burası mı?" diye sordu Olivia.

"Evet, burası."

"O zaman geldik," dedi Olivia, çantasını açarken. Adam parayı aldıktan sonra ona bir broşür uzattı.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz, biliyorsunuz değil mi?" dedi sonra.

Broşürün üstünde İncil'den bir pasaj vardı. Olivia bakıp zorla da olsa gülümsedi.

"Yüce İsa sizi seviyor," dedi şoför.

"Teşekkür ederim."

"Gitmek istediğiniz başka bir yer varsa götürebilirim. Para da istemem."

"Böyle iyi," dedi Olivia.

Taksiden inerken şoför ona son derece üzgün bir bakış attı. Yanından geçip giderken adama el salladı Olivia. Sonra elini gözlerine siper edip neon tabelaya baktı:

HEVESLİ KUNDUZ – ÇIPLAK DANS

O anda bütün vücudu titremeye başladı. Bu, eskiye dayanan bir tepki olmalıydı. Daha önce hiç gelmemişti ama biliyordu burayı. Park yerindeki eski püskü pikapları biliyordu. Boş zihinlerle gelip giden erkekleri, loş ışıkları, sahnenin pisliğini biliyordu. Kapıya yönelirken, içeride ne bulacağını biliyordu.

Matt hapishaneden korkuyordu; daha doğrusu geri dönmekten korkuyordu. Tam önünde duran bu yer de Olivia'nın hapishanesiydi.

Candi Cane'in yaşayacak bir günü daha vardı demek ki.

Olivia Hunter, Candace "Candi Cane" Potter'ı yıllar önce aforoz etmeye çalışmıştı. Şimdiyse fena bir dönüş yapmıştı kız. Uzmanlar ne derse desin, insan geçmişini silip atabiliyordu. Olivia biliyordu bunu. Candi'yi arka odalardan birine kapatabilir, kapıyı kilitleyebilir, anahtarı da imha edebilirdi. Neredeyse başarmıştı da. Başarmak üzereydi. Ama ne kadar sıkı bastırırsa bastırsın, o kapının tamamen kapanmasına engel olan bir şey olmuştu her zaman.

Kendi evladıydı o kapıyı hep aralık tutan.

Bir an kuyruksokumu ürperdi. Tanrım, diye düşündü. Yoksa kızı burada mı çalışıyordu?

Yalvarırım öyle olmasın.

Saat öğleden sonra dörttü. Gece yarısındaki buluşmalarına hâlâ vakit vardı. Başka bir yere gidebilir, oturup kahve içebilir, hatta bir otele gidip biraz uyuyabilirdi de. Uçakta gözlerini biraz kapamıştı ama fazlasına da hayır demezdi.

Olivia uçaktan iner inmez FBI'ın merkezini arayıp, Adam Yates'le konuşmak istemişti. Onu şefin bürosuna bağladıklarındaysa hemen kapatmıştı telefonu. Demek ki Yates gerçekti. Muhtemelen Dollinger da öyleydi. Bu da iki FBI ajanının onu öldürmeye çalıştığını gösteriyordu.

Yakalamaya, tutuklamaya dahi gerek duymamışlardı. Çok şey biliyordu da ondan.

Clyde'ın son sözleri geldi aklına: *"Kasedin nerede olduğunu söyle..."*

Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu artık. O zamanlar Clyde'ın şantaj amaçlı kasetler yaptığıyla ilgili dedikodular ayyuka çıkmıştı. Demek ki son seferinde yanlış kişiye şantaj yapmıştı. Yates'e ya da başka birineydi herhalde. Bu da onu, bir şekilde Cassandra'ya götürmüştü. Kasetler onda mıydı acaba? Yoksa kasetlerin içindeki mi oydu?

Olivia orada dikilmiş, GİRİŞ 4,99 dolar yazısını okurken kendi kendine başını salladı.

Kesin öyle olmuştu. Öyle olmuş olmalıydı. Ön kapıya doğru yürümeye başladı.

Gitmese olmaz mıydı?

Olmazdı.

Merakla kapıya baktı. Kadınlar böyle yerlere yalnız başlarına gitmezdi. Erkekler ara sıra sevgililerini de getirirdi. Sev-

gililer de muhtemelen ne kadar modern olduklarını göstermek için geliyorlardı. Belki de lezbiyenlik eğilimleri vardı. Neyse ne. Sonuçta kadınlar buralara yalnız gitmezlerdi.

İçeri girdiğinde bazı kafalar dönüp ona baktı; ama hepsi değil, bazıları sadece. İnsanlar böyle yerlerde yavaş tepki verirlerdi. Havaya bir ağırlık, bir gevşeklik hükmederdi. Işıklar loş, ağızlar açık olurdu. Muhtemelen çoğu müşteri onu ya orada çalışan bir kız ya da sevgilisinin işinin bitmesini bekleyen bir lezbiyen sanmıştı.

Müzik sisteminden, The Human League'in *Don't You Want Me*'si çalıyordu. Bu, Olivia'nın dans ettiği zamanlarda bile klasik sayılırdı ve Olivia hep sevmişti bu şarkıyı. Böyle bir yerde çalındığında, sözlerde tabii ki bir erotizm aranırdı ama dikkatli dinlendiğinde Phil Oakey insana kalbi kırılmış birinin çektiği acıları en iyi şekilde yaşatırdı. Şarkı şehveti değil, yıkıcı bir sarsıntıyı anlatıyordu.

Olivia en arkadaki masalardan birine oturdu. Şimdi sahnede üç dansçı vardı. İkisi kendi başlarına dans ederken; üçüncüsü bir müşteriyle ilgileniyor, onu tangasının arasına dolarları sıkıştırsın diye tahrik etmeye çalışıyordu. Adam da zaten fazla direnmeyip, kızın isteğine boyun eğdi. Olivia içerideki müşterileri incelerken, on yıl öncesine göre fazla bir değişiklik olmadığını fark etti. Erkekler hep aynıydı. Bazılarının yüzünde boş bir ifade, bazılarında donuk bir gülümseme, bazılarında da kendilerini diğerlerinden üstte bir yerde görüyorlarmışçasına ukala bir bakış, bir kasıntılık olurdu. Geri kalanlar ise biralarını mideye indirirken kızlara o meşhur, "Hepsi bu mu?" sorusunun cevabını beklermiş gibi düşmanca bakarlardı.

Sahnedeki kızlar çok gençti ve hepsinin de kafası iyiydi. Anlardı bunu Olivia. Eski oda arkadaşı Kimmy'nin iki kardeşi aşırı dozdan gittiği için uyuşturucu kullanılmasına tahammül edemezdi. Olivia da –yani Candi– mecburen içkiye vermişti kendini. Ta ki sahnede sendelemeye başlayıncaya kadar. Clyde Rangor o zaman yasaklamıştı içkiyi ona. Rehabilitasyon danışmanı Clyde. Tuhaf ama ne yaparsın işte?

İğrenç yemek büfesinden gelen yağ kokusu havaya karışıyor, bir koku gibi değil de, adeta bir tabaka gibi yapışıyordu insanın tenine. O şeyleri kim yerdi ki; Carter* hükümetine kadar uzanan çıtır tavuk kanatları, sosunun içinde, yeninceye kadar bekleyen sosisler, yağdan elle bile tutulamayan patates kızartmaları... Şişman adamlar büfenin önünü sarmış, plastik tabaklarına yemekten kuleler dikiyorlardı. Olivia adamların damarlarının tıkanışını, loş ışıkta bile görebiliyordu.

Bazı striptiz mekânları kendilerine "beyefendi kulüpleri" der, işletmecileri takım elbise giyer, ayaktakımına tepeden bakarlardı. Ama Hevesli Kunduz'un öyle bir kaygısı yoktu. Burası erkeklerin vücudundaki dövmelerin, ağızlarındaki dişlerden daha fazla olduğu bir yerdi. Sık sık kavga çıkardı buralarda. Korumaların kastan çok göbeği olurdu ama karşılarına çıkanı bir vuruşta yere serecek kadar güçlü adamlar olurdu bunlar.

Olivia korkmuş ya da tedirgin olmuş değildi ama yine de burada ne işi olduğunu bilmiyordu. Sahnedeki kızlar rotasyona başlamışlardı. Biri sahneden inince, balıketli genç bir kız çıktı bu kez. Bu kızın reşit olması mümkün değildi. Sırf bacaktı kız; topuklularla birlikte kırbaç gibi yükseliyordu. Yüzündeki gü-

---

** 1977-1981 yılları arasında görev yapan ABD devlet başkanı.(e.n.)*

lümsemeyi epey samimi bulan Olivia, yaşama sevincini hâlâ kaptırmadığını düşündü.

"Bir şey alır mısınız?" dedi bir garson kız, Olivia'yı tepeden tırnağa süzerek.

"Kola lütfen."

O gidince Olivia dikkatini yine balıketli kıza verdi. Kızın bu halleri ona zavallı Cassandra'yı hatırlatmıştı. Aynı yaşlardaydı herhalde. Ama Cassandra çok daha güzeldi. Ve birden, sahnedeki üç kıza bakarken o malum soru geldi aklına:

Bunlardan biri onun kızı olabilir miydi?

Hepsinin yüzüne bir benzerlik var mı diye tek tek baktı ama bir şey göremedi. Bu pek bir şey ifade etmiyordu elbette. Bu arada garson kız kolayı getirdi ama Olivia elini sürmedi. O bardaklarla hayatta bir şey içmezdi burada.

On dakika sonra kızlar yine yer değiştirdi. Yeni bir kız daha çıkmıştı sahneye. Muhtemelen beşli vardiyadaydılar. Üçü sahnede kalırken, ikisi dışarıda bekliyor ama sürekli dönüyorlardı. Belki de altılıydı vardiyaları. Bir an aklına Matt geldi. Buraya kadar ulaşabilecek miydi acaba? Adam kendinden emin gibiydi; ama belki de öyle görünmeye çalışıyordu. İki numaralı dansçı, şimdi kafasındakinin peruk olduğu fena halde belli olan bir adama çalışıyordu. Muhtemelen okul masraflarını çıkarmak için dans ettiğini falan anlatıyordu. Erkekler bir kızın öğrenci olmasından neden bu kadar çok etkileniyorlardı ki? İçlerindeki pisliği boşaltmak için masum saydıkları bir şeye ihtiyaç mı duyuyorlardı?

Olivia geldiğinde bir numarada olan kız yeniden çıktı sahneye. Çıkar çıkmaz da dosdoğru, bir tavuk kanadını kemirmekte

olan adama yöneldi. Adam onu görünce kanadı bıraktı, ellerini kot pantolonuna sildi. Kız da onu elinden tutup bir köşeye götürdü. Olivia kızı takip etmek için büyük bir istek duydu içinde. Bütün bu kızları kollarından tutup dışarı, günışığına çıkarmak istiyordu.

Bu kadar yeter.

Hesabı getirmesini işaret edince garson kız gülüşen bir grup adamın arasından sıyrılıp yanına geldi. "Üç buçuk dolar," dedi.

Olivia ayağa kalktı, çantasından bir beşlik çıkardı. Tam parayı kıza verip bu karanlık, berbat yerden çıkmaya hazırlanıyordu ki, dansçılar bir kez daha yer değiştirdiler. Arkadan yeni bir kız daha çıkmıştı.

Olivia o anda donakaldı. Sonra dudaklarının arasından, içindeki koskoca acısını anlatan küçük bir inleme kaçıverdi.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" dedi garson.

Dansçı kız sahnede yürüyüp üç numaralı pozisyona geçti.

Kimmy'ydi bu.

"Bayan?"

Olivia'nın dizlerinin bağı çözülür gibi olmuştu. Gerisin geri oturdu. "Bana bir kola daha getirin."

Önceki kolasına dokunmamıştı ama garson bozuntuya vermeyip gitti. Olivia öylece kalmış, sahneye bakıyordu. Birkaç saniye boyunca duyguların girdabına kaptırdı kendini. Pişmanlık vardı hissettiklerinin içinde. Kimmy'yi onca zamanın ardından tekrar sahnede görmenin getirdiği derin üzüntü vardı. Arkasında bırakıp gittiklerine dair suçluluk hissi vardı. Ama belki de hepsinin üstünde, eski dostunu görmenin sevinci de

vardı o duyguların arasında. Olivia son birkaç haftadır, Kimmy' nin dans edip etmediğini öğrenmek için internet sitelerine bakıp duruyordu. Bir şey bulamayınca Kimmy'nin bu işleri bıraktığını düşünüp sevinmişti oysaki. Ama şimdi gerçek bütün çıplaklığıyla önünde duruyordu. Kimmy o sitelere giremeyecek kadar düşmüştü demek.

Olivia hareket edemiyordu.

Sanılanın aksine, bu âlemde sağlam dostluklar kurmak o kadar da zor değildi. Kızlar birbirlerini samimi bir şekilde severlerdi. Hayatta kalmak için birbirine tutunan asker arkadaşları gibiydiler ne de olsa. Ama hiçbiri Kimmy Dale gibi olamazdı. Kimmy onun en yakın arkadaşıydı; özlediği, ne haldedir diye düşündüğü, bir kez daha oturup dertleşebilmeyi umduğu tek kişiydi. Kimmy'ydi onu en olmadık zamanlarda neşelendirebilen. Kimmy'ydi onu kokainden uzak tutan. Olivia'nın hayatını kurtaran o silahı karavana saklayan bile Kimmy'ydi.

Olivia karanlıkta gülümsedi. Kimmy Dale, o tatlı kaçık, biricik dans partneri, tek sırdaşı karşısında duruyordu şimdi.

Sonra pişmanlık ve hüzün gürleyerek geri döndü.

Yıllar ona pek iyi davranmamıştı. Gerçi hangi yılları iyi davranmıştı ki ona? Derisi sarkmaya başlamıştı. Ağzının ve gözlerinin etrafında kırışıklıklar belirmişti. Baldırlarındaki küçük morluklar dikkatinden kaçmamıştı Olivia'nın. Eskiden görmeye katlanamadıkları yaşlı dansçıların yaptığı gibi ağır bir makyaj vardı yüzünde. Ne tuhaf. Oysaki en büyük korkularıydı, işi bırakma zamanının geldiğini göremeyen yaşlı striptizcilere dönüşmek.

Kimmy'nin sahne dansında pek değişiklik yoktu bu arada. Adımlar aynıydı ama şimdi biraz daha yavaş, biraz daha bez-

gindiler sadece. O her zaman sevdiği, yüksek siyah çizmelerini giymişti. Kimmy'nin seyircileri herkesten daha iyi gaza getirebildiği zamanlar olmuştu. Hep o muhteşem gülümsemesi sayesinde oluyordu bunlar. Gülümseme az çok yerindeydi ama eski duruşu kalmamıştı.

Kimmy öldüğümü sanıyor.

Bu hayaleti görünce nasıl tepki verecekti acaba? Olivia ne yapacağına hâlâ karar verememişti. Ortaya çıkıp kendini gösterse miydi, yoksa gölgede kalıp otuz dakika daha bekledikten sonra ona görünmeden sıvışıp çıksa mıydı?

Oturmuş, eski dostunu izlerken bir sonraki adımının ne olacağını düşündü. Aslında çok basitti. Gizli kapaklı bir şey kalmamıştı artık. Emma'yla anlaşmaları bozulmuştu. Yates ve Dollinger, onun kim olduğunu biliyordu. Daha fazla saklanmanın manası yoktu. Koruyacak kimse kalmamıştı. Tersine, kurtarılmayı bekleyen birileri vardı belki de.

Kimmy rotasyonun son pozisyonuna geçtiğinde Olivia garson kızı çağırdı.

"Şu sağdaki dansçı var ya," dedi ona.

"Zenci olan mı?"

"Evet."

"Biz ona Büyü diyoruz."

"Tamam, o işte. Onunla özel seans istiyorum."

Kız ona tek kaşını kaldırarak baktı. "Arka tarafta mı yani?"

"Aynen. Özel odada."

"Ekstra elli dolar ister."

"Sorun değil," dedi Olivia. Elizabeth Meydanı'nda ATM'den para çekmişti. Çıkarıp kıza bir onluk uzattı.

Kız da parayı göğsünün arasına sıkıştırıp omuz silkti. "Arkaya geçip sağa dönün, ikinci kapı. Üzerinde B yazar. Ben Büyü'yü beş dakikaya gönderirim size."

Beş dakikadan uzun sürmüştü gelmesi. Odada bir kanepe, bir de yatak vardı. Oturmadı Olivia. Ayakta durup bekledi. Eli ayağı titriyordu. İnsanların, kapının önünden geçip gittiklerini duyabiliyordu. Müzik sisteminde Tears for Fears, herkesin dünyaya hâkim olmak istediğini söylüyordu.

Sonra kapı çalındı.

"İçeride misin?"

O ses. Kimmy olduğuna dair şüphesi kalmamıştı. Olivia eliyle gözyaşlarını sildi.

"Girin."

Kapı açıldı. Kimmy içeri adım attı. "Pekâlâ, baştan fiyatta anlaşa..."

Durdu.

Birkaç saniye öylece durup, gözyaşları içinde birbirlerine baktılar. Sonra Kimmy hayretle başını salladı.

"Bu nasıl olur?"

Candi –ki şimdi Olivia değildi– bir süre sonra başını salladı. "Olur, olur."

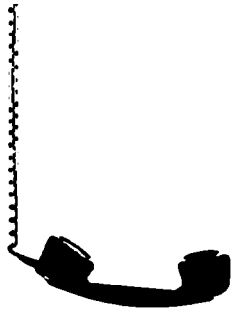
"Peki ama..."

Kimmy bir elini ağzına bastırarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Candi kollarını iki yana açtı. Kimmy az daha düşüyordu. Candi son anda kolundan tutup yakaladı onu.

"Tamam," dedi yumuşak şekilde.

"Bu nasıl olur?"

"Geçti artık," dedi Olivia, arkadaşının saçını okşayarak. "Geldim işte. Geri döndüm."

52. Bölüm

Loren'in uçağı Reno'ya Houston aktarmalı gidiyordu.

Bileti kendi parasıyla almıştı. İşinden ayrılıp New Mexico ya da Arizona gibi bir yere taşınmasına neden olabilecek kadar büyük bir riske girdiğinin farkındaydı. Ama yapacak bir şey yoktu. Bütün gerçekler ortadaydı işte. Steinberg işi kitabına uydurmaya kararlıydı. Loren bunu anlayabiliyor, bir yere kadar kabulleniyordu da. Ama sonuçta yapılacak başka bir şey kalmamıştı.

Nüfuzlu bir federal olan Yates, bir işler çeviriyordu.

Loren ilk kez Yates'in, Len Friedman'ın evinden çıktıkları zaman ona karşı çirkefleşmesinde başlamıştı şüphelenmeye. Adam birdenbire anlayışsız hıyarın tekine dönüşmüştü. Tamam, onun gibi kodaman bir federalden beklenmeyecek bir şey değildi bu ama bu işte bir terslik olduğu da çok belliydi. Adamın davranışları Loren'e zorlama gelmişti. Yates kontrolü ele almaya çalışıyordu ama alttan alta bir panik havası da seziliyordu.

Belli ki Yates onun Olivia Hunter'la görüşmesini istemiyordu.

Peki ama neden?

Loren, Yates'in davranışlarındaki değişimi sonradan düşündüğünde, Friedman'ın bodrumunda cereyan eden bir şey gelmişti aklına. O anda küçük ve önemsiz görünen bir şey. Yates meseleyi Rangor ve Lemay'den başka bir yere getirmek için, başından beri katılmadığı konuşmaya aniden dahil olmaya karar vermişti. Loren o esnada, adamın konuyu bölmesine gıcık olmuştu ama fazla da üzerinde durmamıştı. Sonradan onu vakadan uzaklaştırmaya çalıştığını düşününce...

Ama yine de elinde somut bir delil yoktu.

Loren, Rahibe Katherine'le görüştükten sonra Yates'i cebinden aramıştı ama telefona cevap veren olmamıştı. Sonra da Olivia Hunter'ın evini denemişti. Oradan da ses gelmemişti. Derken telsizde bir anons duymuştu. Hunterların evinden çok da uzakta olmayan bir meyhanede bir cinayet işlenmişti. Fazla bir tanık yoktu ama birkaç kişi, iriyarı bir adamın sokakta bir kadını kovaladığını görmüştü.

İri yarı bir adam. Yates'in, Olivia Hunter'ı sorguya çekmek için yanında götüreceğini söylediği Cal Dollinger da iriyarı bir adamdı mesela.

Tamam, bu da pek bir şeyi ispatlamıyordu.

Ama bütün bunları uç uca ekleyince...

Sonra Steinberg'i arayıp, "Yates'in nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Ama ben biliyorum," dedi Loren. "Havaalanındaki bir bağlantımdan öğrendim." Newark Havaalanı, Essex'teydi ne de olsa. Savcılığın, orada birkaç adamı olacaktı elbette. "O ve çam yar-

ması, Reno-Tahoe Havaalanı'na giden bir uçağa binmişler."

"Ve bu benim umurumda mı olmalı?"

"Ben onları takip etmek istiyorum," dedi Loren.

"Anlamadım?"

"Yates bir işler çeviriyor."

Bildiklerini Steinberg'e de anlattı. Adamın karşı tarafta kaşlarını çattığını görür gibi oluyordu.

"Şu işi bir baştan alalım, olur mu?" dedi patronu nihayet. "Yates'in bu işe bir şekilde bulaşmış olduğunu mu düşünüyorsun? Ödüllü, madalyalı bir FBI ajanı olan Adam Yates'in yani. Hadi ödülleri falan da bir yana bırak, Nevada'nın bir numaralı FBI ajanından söz ediyoruz burada. Ve de sen iddianı, ilk olarak adamın ruh halindeki değişime, ikinci olarak da, Irvington'daki bir cinayet mahallinde görülmüş olma ihtimaline dayandırıyorsun, öyle mi? Ama pardon, bir tane daha vardı elbette. Bu saygın ajanlar utanmadan bir de evlerine dönüyorlar, değil mi? Doğru anlamış mıyım acaba?"

"Adamın iyi polis-kötü polis oyununu görmen gerekirdi, patron."

"Hı hı!"

"Hem vakadan hem de Olivia Hunter'dan uzak durmamı istedi. Bak şuraya yazıyorum, Yates kötü adam. Eminim buna."

"Benim ne diyeceğimi tahmin edebiliyorsundur herhalde."

"Delil topla diyeceksin, biliyorum."

"Aferin sana."

"Bari bana bir iyilik yap, patron."

"Neymiş o?"

"Yates, Rangor ile Lemay'in federallere muhbirlik yaptık-

larını söylemişti. Onu bir kontrol etsene."

"Neyini kontrol edeceğim?"

"Doğru mu değil mi bir bak, lütfen."

"Ne yani? Adam bunu kafadan uydurmuş mu diyorsun?"

"Sen sadece bir kontrol et."

Steinberg bir an tereddüt ettikten sonra devam etti. "İşe yarayacağından şüpheliyim. Kaldı ki ben bölge savcısıyım. Bana bir şey söylemezler."

"Sen de Joan Thurston'a sor o zaman."

"Kafayı yediğimi düşünür."

"Zaten öyle düşünmüyor mu ki?"

"Bak, ilk defa doğru söyledin," dedi Steinberg. Sonra boğazını temizleyerek, "Sana bir şey söyleyeceğim."

"Nedir patron?"

"Aptalca bir şey yapmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Kim? Ben mi?"

"Patronun olarak böyle bir şeyin arkasında durmayacağımı bilmeni isterim."

"Anladım, patron. Başka bir şey demene gerek yok."

Loren telefonu kapattıktan sonra, bütün cevapların Reno'da gizli olduğunu düşündü. Charles Talley, Reno'daki Hevesli Kunduz'da çalışıyordu. Keza Kimmy Dale de. Şimdiyse Yates ve Dollinger oraya gidiyorlardı. Sıra Loren'deydi. Hemen rezervasyon yaptırıp havaalanına gitti. Fakat uçağa binmeden önce son bir telefon görüşmesi daha yapması gerekiyordu. Neyse ki Len Friedman hâlâ bodrumundaydı.

"Selam," dedi Friedman. "Candi Cane'in otopsi raporu için mi aradın yoksa?"

"Sorularıma cevap verirsen rapor senindir, Friedman. Hani bana 'Vegas'ta yaşanan Vegas'ta kalır' gibi bir şey söylemiştin ya?"

"Evet?"

"Ben sana, Clyde Rangor ile Emma Lemay, müşterilerinin hakkında konuşuyorlar mıydı, diye sormuştum da sen, 'Daha da kötüsü,' demiştin, hatırlıyor musun?"

Bir anlık sessizlik oldu.

"O sırada bana ne anlatmak istiyordun, Friedman?"

"Kulağıma çalınan bazı şeyler vardı," dedi adam.

"Ne gibi?"

"Rangor'ın bir tezgâh kurduğu konuşuluyordu."

"Şantaj tezgâhı gibi bir şey mi?"

"Evet, aşağı yukarı öyle bir şey."

Sustu adam.

"Peki ne gibi şeyler yapıyorlarmış?" diye sordu Loren ısrarla.

"Kasetler çekiyorlarmış."

"Kimin?"

"Kimin olabilir ki?"

"Müşterilerinin seks kasetleri mi?"

Yine kısa bir sessizlik olmuştu.

"Friedman?"

"Evet," dedi adam nihayet. "Fakat..."

"Fakat ne?"

"Fakat," diye devam etti Friedman, yumuşak sesle, "onlara kadın denebilir mi bilmem."

Loren kaşlarını çattı. "Erkek miymişler ki?"

"Hayır, hayır, öyle de değil," dedi Friedman. "Bak, söylenenler doğru mudur, değil midir bilemiyorum. İnsanlar böyle hikâyeler uydurmayı sever."

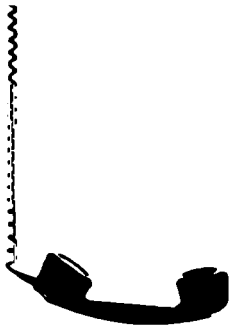
"Bu da uydurma bir hikâye mi sence?"

"Bilemiyorum. Emin olamıyorum."

"Ama sen bazı dedikodular duydun, öyle değil mi?"

"Evet."

"Peki ne konuşuyordu insanlar?" diye sordu Loren. "Rangor o kasetlere ne çekiyormuş?"

53. Bölüm

Matt uçaktan indikten sonra havaalanından aceleyle çıktı. Onu durdurmaya çalışan olmamıştı. Bu kadardı işte. Reno'ya, hem de zamanından birkaç saat önce ulaşmayı başarmıştı.

Çıkışta bir taksiye atladı. "Center Lane Yolu, 488 numara."

Şoförle hiç konuşmadan gittiler. Gidecekleri yere geldiklerinde Matt pencereden, dışarıdaki Hevesli Kunduz'a baktı. Sonra şoföre parasını ödedi, taksiden indi, kulübe girdi.

Yakışır, diye düşünüyordu bir yandan.

Center Lane Yolu, 488 numaranın bir striptiz kulübü olmasını beklemiyordu ama gördüklerine şaşırmamıştı da. Olivia'nın buraya gelmesinin bir nedeni vardı elbette. Matt bunu anlayabiliyordu. Kadın buraya çocuğunu bulmak için gelmişti. Ama Matt'in gayet net bir şekilde gördüğünü, Olivia heyecandan görememiş olmalıydı. İşin içinde, evlat edinmekten de, zorla para sızdırmaktan da fazlası vardı.

Her şey dönüp dolaşıp, telefonuna gönderilen o görüntülere geliyordu.

Bir aileyseniz, kızınız da çok hastaysa bir kocayı kıskandırmak gibi bir kaygınız olmazdı. Şayet paradan başka bir şeyi düşünmeyen aşağılık bir herifseniz de, bir evliliği bozmayı kendinize dert etmezdiniz.

Ancak her şey bunlardan ibaret de olamazdı. Matt tam olarak nelerin döndüğünü çıkaramıyordu, ama ucunun iyi bir şeye gitmediğinden de emindi. Öyle ki, bu işin arkasındaki her kimse, onları böyle bir yerde toplamaktan da çekinmemişti.

İçeri girip köşedeki masalardan birine oturdu. Sonra da Olivia'yı görme umuduyla etrafına bakındı ama göremedi. Üç kız sahnede yavaşça, salına salına dans ediyordu. Güzeller güzeli karısının, onunla tanışma şerefine erişen herkesi güzelliğiyle büyüleyen karısının sahnede bunları yaptığını hayal etmeye çalıştı. Nedense o kadar da zorlanmamıştı bunda. Olivia'nın o sarsıcı itirafları birden sağlam bir zemine oturuvermişti. Başkalarının sıradan bulduğu şeylerden onun neden ayrı bir zevk aldığını; bir aile, bir yuva, bir hayat kurmaya neden bu kadar can attığını anlamıştı şimdi. Olivia'nın istediği, çoğumuzun normal bulduğu şeylerdi.

Matt şimdi, karısının birlikte kurmaya çalıştıkları hayatla ilgili hayallerini de gayet iyi anlıyordu. Haklıydı. Gerçekten de uğruna savaşmaya değecek bir hayattı istedikleri.

Matt gelen garson kızdan kahve istedi. Acilen kafeine ihtiyacı vardı. Gelen kahve beklediğinden de iyi çıkmıştı. Fincanı yudumlarken bir yandan da kızları izleyip, son gelişmeleri gözden geçirmeye çalıştı. Ama olmuyordu, bir türlü düşünemiyordu.

Ayağa kalkıp, ankesörlü telefon var mı, diye sordu. Yüzü

çiçekbozuğu, iriyarı koruma, başparmağıyla gösterdi yerini. Matt'in yanında hep bir telefon kartı olurdu. Bu da içeriden kalma bir alışkanlıktı herhalde. Ama telefon kartı kullanmak riskliydi. İzi sürülebiliyor, nereden alındığını, hatta bazen kimin aldığını bile bulabiliyorlardı. Bunun en iyi örneği, Oklahoma vakasında yaşanmıştı. Emniyet, bir telefon kartıyla yapılmış aramanın izini bulmayı başarmıştı. Ama biraz zaman alıyordu tabii. Bu, ileride aleyhine kullanılabilirdi ama Matt'in umrunda değildi artık.

Ceptelefonu kapalıydı bu arada. Açık olduğunda yerini tespit edebileceklerini, ceptelefonu takibinin çok daha kolay olduğunu biliyordu Matt. Önce 800'lü numarayı, sonra kendi kodunu girdi, ardından Ortayaş'ın özel numarasını çevirdi.

"Ike Kier."

"Ben Matt."

"Başkalarının duymasını istemediğin bir şey söyleme sakın."

"O halde konuşmayı sen yap, Ike."

"Olivia iyi."

"Onu aldılar mı?"

"Hayır. Ee, gitti o."

Bunu duyduğuna sevinmişti. "Başka?"

"Dur biraz," deyip telefonu başka birine verdi.

"Selam, Matt."

Cingle'dı bu.

"Şu müfettiş arkadaşınla konuştum. Kusura bakma. Beni fena sıkıştırdılar."

"Sorun değil."

"Ama söylediklerim başını derde sokmaz, merak etme."

"Boş ver bunları," dedi Matt.

O esnada kulübün giriş kapısına bakıyordu. Cingle ona, Darrow ve Talley'yle ilgili bir şeyler anlatırken, birden kulakları uğuldar gibi oldu.

Hevesli Kunduz'a giren kişiyi görünce telefon elinden düştü.

Loren Muse'du gelen.

Loren Muse kapıdaki çam yarmasına rozetini gösterdi.

"Dansçılarınızdan birini arıyorum. Adı Kimmy Dale."

Koruma ona boş boş bakıyordu.

"Beni duydun mu?"

"Evet."

"Ee?"

"Kimliğinizde New Jersey yazıyor."

"Olsun. Emniyet görevlisiyim ya."

Çam yarması kafasını salladı. "Görev bölgenizin dışındasınız ama."

"Avukat falan mısın sen?"

Çam yarması işaretparmağını ona doğrultarak, "İyi espriydi. Güle güle."

"Ben Kimmy Dale'i arıyorum, dedim."

"Ben de görev bölgenizin dışındasınız, dedim."

"Buraya yerel polisi yığmamı ister misin?"

Omuz silkti. "Öylesinden hoşlanıyorsan yapacak bir şey yok, tatlım. Keyfine bak sen."

"Burada olay çıkarabilirim."

"Bu var ya bu," dedi çam yarması, gülümseyip yüzünün ifadesini göstererek. "Bu benim en korkmuş halim oluyor."

Loren'in ceptelefonu çalınca sağa doğru bir adım attı. Gümbür gümbür müzik çalıyordu. Telefonu sağ tarafına alıp, sol kulağını da parmağıyla tıkadı.

"Alo?"

"Seninle bir anlaşma yapmak istiyorum."

Arayan Matt Hunter'dı.

"Dinliyorum."

"Sadece sana teslim olurum. Birlikte bir yerlere gider, gece saat bire kadar bekleriz."

"Neden bire kadar?"

"Darrow'u ya da Talley'yi benim öldürdüğüme inanıyor musun?"

"Onu bunu bilmem, sorgu için aranıyorsun."

"Sana onu sormadım. Onları öldürdüğüme inanıp inanmadığını sordum."

Loren kaşlarını çattı. "Hayır, Matt. Senin bu işlerle ilgin olduğunu sanmıyorum. Ama bence karının ilgisi var. Onun gerçek ismini de öğrendim bu arada. Uzun süredir kaçak hayatı yaşadığını biliyorum. Bana kalırsa Max Darrow, onun hâlâ hayatta olduğunu bir şekilde öğrenmiş ve peşine düşmüşler. Sen de o esnada arada kalmışsın işte."

"Olivia masum."

"O konuda emin değilim bak," dedi Loren.

"Benim anlaşmam hâlâ geçerli. Sana teslim olurum. Gider başka bir yerde saat bire kadar konuşur, çözeriz meseleyi."

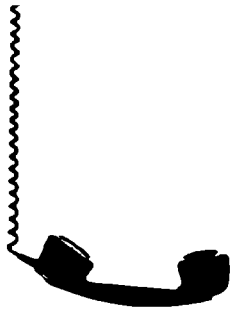
"Başka bir yerde derken? Şu anda nerede olduğumu bilmiyorsun."

"Biliyorum," dedi Matt.

"Nasıl bilebilirsin ki?"

O anda telefon kapandı. Lanet olsun, herif telefonu kapatmıştı. Loren tam izini sürmek için bir yeri arayacaktı ki, omzunda bir el hissetti. Dönüp baktı; Matt yoktan var olmuş gibi, birdenbire karşısında bitivermişti.

"Evet?" dedi Matt. "Sana güvenmekte haklı mıyım?"

54. Bölüm

Cal Dollinger uçak indikten sonra kontrolü aldı ele. Yates buna alışkındı. Çoğu insan Dollinger'ı kastan, Yates'i de beyinden ibaret sanırdı. Ama onlarınki daha çok siyasi bir birlikteliğe benziyordu. Adam Yates her zaman temiz görünen aday; Cal Dollinger da elini pis işlere bulaştırmaktan korkmayan gölge adamdı.

"Sen işine bak," dedi Dollinger. "Nereyi arayacaksan ara."

Yates ilk iş olarak, Olivia Hunter'ı takip etmekle görevlendirdiği ajanları Ted Stevens'ı aradı.

"Selam Ted, hâlâ iz peşinde misin?" diye sordu Yates.

"Evet."

"Kadın şimdi nerede?"

"Buna inanmayacaksın. Bayan Hunter uçaktan iner inmez dosdoğru, Hevesli Kunduz adında bir striptiz mekânına geldi."

"Hâlâ orada mı?"

"Hayır, siyahi bir striptizciyle birlikte çıktılar. Şehrin batısındaki bir yere kadar takip ettim onları." Stevens oranın adresini

verdi, Yates de yüksek sesle tekrar edip Dollinger'a yazdırdı.

"Olivia Hunter, şu anda striptizcilerin karavanında yani, öyle mi?" diye sordu Yates.

"Evet."

"Yanlarında başka kimse var mı?"

"Sanmam. Sadece ikisi."

Yates, Dollinger'a baktı. Bundan sonrasını nasıl halledeceklerini konuşup kararlaştırmışlardı. Stevens'ı ayak altından çekip kendileri devam edecekti. "Pekâlâ, sağ ol Ted, artık oradan ayrılabilirsin. Seninle on dakikaya kadar Reno ofisinde buluşalım."

"İşi başkasına devretmeyecek miyim?" diye sordu Stevens.

"Gerek yok," dedi Yates.

"Neler oluyor?"

"Olivia Hunter eskiden Kel'in kulüplerinde çalışıyordu. Dün onu kafaya aldık."

"Çok şey biliyor mu bari?"

"Yeterince şey biliyor, diyelim."

"Ee, Zenci hatunla ne işi var peki?"

"Hevesli Kunduz'da çalışan, Kimmy Dale adında siyahi bir dansçıyı da yanına çekmeye çalışacaktı. Hunter'ın dediğine göre, bu Dale de çok şey biliyormuş. Onu, sözünde durup durmayacağını görmek için serbest bıraktık zaten."

"Sorun yokmuş gibi görünüyor," dedi Stevens.

"Evet," dedi Yates, Dollinger'a bakarak. "Kel uyanmadığı sürece sorun yok gerçekten. Seninle on dakikaya ofiste buluşalım, Ted. Ayrıntıları orada konuşuruz."

Yates telefonu kapattığında terminale girmiş, çıkışa doğru yönelmişlerdi. Dollinger'la ikisi omuz omuza yürüyorlardı. Onunla ilkokuldan beri birlikteydiler. Las Vegas'ın dışındaki Henderson kasabasında, aynı mahallede büyümüşlerdi. Eşleri de üniversiteden oda arkadaşıydı ve bağları hiç kopmamıştı. Dollinger'ın büyük oğlu, Yates'in kızı Anne'in yakın arkadaşıydı. Kızı okula her sabah o götürüyordu.

"Başka bir yolu olmalı," dedi Yates.

"Ama yok."

"Çizgiyi aşıyoruz, Cal."

"Daha önce de yaptık."

"Ama bunun gibi değildi."

"Evet, bunun gibi değildi," diye onayladı Cal. "Şimdi ailelerimiz var."

"Biliyorum."

"Hesabını ona göre yap. Bir yanda tek bir kişi var. Candace Potter adında eski bir striptizci, Clyde Rangor ve Emma Lemay gibi sürüngenlerle yaşamış olan muhtemel bir orospu eskisi. Denklemin bir tarafında o var, öyle değil mi?"

Konunun nereye gittiğini anlayan Yates başını salladı.

"Diğer tarafındaysa iki aile var. İki koca, iki karı, senin üç, benim iki çocuğum var. Sen ve ben, ikimiz o kadar da masum değiliz belki ama geri kalanlar masum. Özetle, ya eski bir orospunun –ki onu Kimmy Dale'den ayıramazsak iki orospunun hayatını bitireceğiz– ya da geriye kalan yedi kişinin saygın hayatlarını mahvedeceğiz."

Yates'in başı önündeydi.

"Ya biz ya onlar," dedi Dollinger. "Cevap çok açık değil mi?"

"Ben de seninle geleyim."

"Olmaz. Senin ofiste Ted'le buluşman gerekiyor. Cinayet senaryomuzu sen yazıyorsun. Hunter'ın cesedi bulunduğunda, bir muhbiri susturmaya çalışan bir mafyanın işiymiş gibi görünmeli."

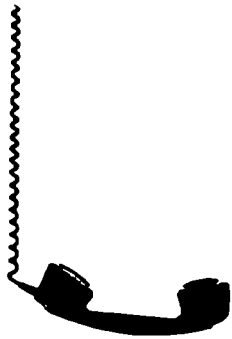
Dışarı çıktıklarında hava kararmaya başlamıştı.

"Üzgünüm," dedi Yates.

"Sen benim kıçımı kim bilir kaç kez kurtardın, Adam."

"Ama başka bir yolu olmalı," dedi Yates yeniden. "Bana başka bir yolu olduğunu söyle."

"Sen ofise git," dedi Dollinger. "Ben iş bitince ararım seni."

55. Bölüm

Kimmy'nin karavanı kurutulmuş çiçek potpurisi kokuyordu.

Son on yıldır Olivia'nın burnuna ne zaman potpuri kokusu çalınsa, aklına Vegas'taki o karavanları gelmişti. Ve şimdi, Kimmy'nin yeni yeri de aynı şekilde kokuyordu. Olivia zamanda geçmişe yolculuk yapmış gibi olmuştu.

Dışarıda bir yerden ara sıra tren sesi geliyordu. Karavanın dış cephesi epeydir ihmal edilmiş gibiydi. Camsız pencereler suntalarla kapatılmıştı. Kimmy'nin pas tutmuş arabası, terk edilmiş bir köpek gibi bir köşeye sinmişti. Kumdan araba yolu ise yağ lekelerinden geçilmiyordu. Ama karavanın içerisi, buraya gelinceye kadarki kokulara inat, tertemiz ve olabildiğince zevkli döşenmişti. Pahalı şeyler yoktu elbette. Ama sağda soldaki küçük dokunuşlar görülebiliyordu. Rahat ve şık yastıklar, küçük biblolar... Her şey yerli yerindeydi.

Kısacası, bir yuvaydı burası.

Kimmy bir şişe şarap ve iki kadeh çıkardı. Kanepeye otur-

dular, Kimmy şarapları koydu, klimayı da açtı. Kimmy daha sonra kadehini bir kenara koyup, iki eliyle uzanarak Olivia'nın yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Şu anda burada olduğuna inanamıyorum," dedi yumuşak bir şekilde.

Sonra Olivia ona bütün hikâyeyi anlattı.

Anlatması biraz uzun sürmüştü. İşe, kulüpte rahatsızlanınca karavana dönmesiyle, Cassandra'nın cesediyle karşılaştıktan sonra Clyde'ın saldırısına uğramasıyla başlayıp her şeyi anlattı. Kimmy hayran hayran dinledi onu. Tek söz etmeden, ara sıra ağlayarak ama onu hiç bölmeden dinledi. Olivia internette kızıyla ilgili çıkan ilandan söz ettiğinde Kimmy'nin kaskatı kesildiğini fark etti.

"Ne oldu?"

"Ben onunla tanıştım," dedi Kimmy.

Olivia'nın o anda karnına ağrı girmişti. "Benim kızımla mı?"

"Buraya geldi," dedi Kimmy. "Benim evime."

"Ne zaman?"

"İki ay önce."

"Nasıl olur? Buraya geldi demek. Neden peki?"

"Biyolojik annesini arıyormuş. Sırf meraktan. Çocuklar bilmek ister ya, öyle bir şey işte. Ona elimden geldiğince düzgün bir dille senin öldüğünü anlattım ama o bunu zaten biliyordu. Clyde'ı bulup, senin intikamını almak istiyordu."

"Clyde'dan nasıl haberi olabilir ki?"

"Dedi ki... dur bakayım, ne demişti... hah, dedi ki, önce senin cinayetini soruşturan polise gitmiş."

"Max Darrow'a mı?"

"Hah, o işte. Adı oydu. Kız ona gitmiş. O da kıza, seni Clyde'ın öldürdüğünden şüphelendiğini ama Clyde'ın ortalıktan kaybolduğunu anlatmış." Kimmy durup kafasını salladı. "Aradan o kadar zaman geçti. O orospu çocuğu bunca yıldır ölü müymüş?"

"Evet," dedi Olivia.

"Bu, şeytanın öldüğünü duymaktan farksız, biliyor musun?"

Onu gayet iyi anlıyordu Olivia. "Kızımın adı neydi peki?"

"Söylemedi."

"Hasta gibi bir hali var mıydı?"

"Hasta mı? Şu internetteki şey yüzünden sordun, değil mi? Ama hayır, kız gayet sağlıklı görünüyordu." Gülümsedi Kimmy. "Güzel bir kızdı. Öyle çok dikkat çekici bir tipi yoktu ama duru bir güzelliği vardı. Aynı senin gibi. Ona resmini de verdim. Şu bizim Sayers-Pic dansımız sırasında çekilmiş resmimiz vardı ya hani? Onu verdim işte."

"Hatırladım, hatırladım."

Kimmy dalgın dalgın kafasını salladı. "Burada olduğuna inanamıyorum. Rüya gibi bir şey bu. Birazdan silinip gideceksin, ben de yeniden bu cehenneme uyanacağım diye o kadar korkuyorum ki."

"Buradayım işte," dedi Olivia.

"Evlenmişsin bir de. Hamile de kalmışsın." Kafasını bir süre daha salladıktan sonra, "Hâlâ inanamıyorum," dedi o büyüleyici gülümsemesiyle.

"Kimmy, sen Charles Talley diye birini tanıyor musun?"

"Chally'yi mi diyorsun? Kaçığın tekidir. Bizim kulüpte çalışıyor."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Bilmem ki. Rahat bir hafta olmuştur." Kaşlarını çattı. "Neden sordun? O orospu çocuğunun bunlarla ilgisi ne?"

Olivia sessiz kalmıştı.

"Ne oldu, Candi?"

"Onlar öldü."

"Kim öldü?"

"Charles Talley ile Max Darrow. Bir şekilde bu işe bulaşmışlardı. Ama nasıl diye sorma, ben de bilmiyorum. Sanırım her şey kızımın ortaya çıkışıyla başlamış. Hatta internetteki o ilanı da bunlar yazmış olabilir." Olivia kaşlarını çattı. Hikâyenin o kısmıyla ilgili eksik bir şeyler vardı ama anlatmaya devam etti. "Darrow benden para istedi. Ben de ona elli bin verdim. Sonradan ortaya Charles Talley de çıktı."

"Ben hiçbir şey anlamadım."

"Bu gece birileriyle buluşmam gerekiyordu," dedi Olivia. "Bana kızımı göstereceklerdi. Darrow ile Chally öldü ama birileri hâlâ kaset peşinde."

Kimmy'nin yüzü bir kez daha düşmüştü. "Kaset mi?"

"Clyde beni döverken 'kaset nerede' diye sorup duruyordu. Üzerine bugün olanlar..."

"Bir saniye," dedi Kimmy, elini havaya kaldırarak. "Clyde, sana bunu mu sormuştu?"

"Evet."

"Cassandra'yı da bu yüzden mi öldürmüştü? Bir video kaseti bulmak için mi?"

"Öyle galiba. Bulamadığı için kafayı yemiş haldeydi."

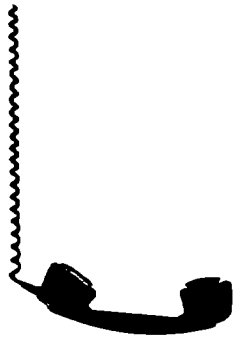
Kimmy şimdi tırnaklarını kemirmeye başlamıştı.

"Kimmy?"

Eski dost tek söz etmeden ayağa kalktı ve köşede duran bir dolabın önüne gitti.

"Neler oluyor Kimmy?" diye sordu Olivia.

"Clyde'ın kasedi neden aradığını biliyorum," dedi Kimmy, az öncekine göre şaşırtıcı bir sakinlikle. Sonra dolabın kapağını açtı. "Ve ben kasedin nerede olduğunu biliyorum."

56. Bölüm

Matt, Loren'i Hevesli Kunduz'un arka tarafta, karanlıkta kalan masalarından birine götürdü. Oturduklarında ABC *The Look of Love*'ı söylemeye başlamıştı. İçerisi karanlıktı. Striptizciler çok uzakta kalmış gibiydi.

"Silahın yanında mı?" diye sordu Matt.

"Silah için onay almaya zamanım yoktu."

"Buraya da kendin geldin yani."

"Ne olmuş?"

Matt omuz silkti. "İstersem seni etkisiz hale getirip kaçabilirim yani."

"Sandığından daha güçlüyümdür ama."

"Ona ne şüphe! Eskiden de yaman bir kızdın."

"Sen değildin ama."

Başını salladı Matt. "Pekâlâ, karım hakkında ne biliyorsun bakalım?"

"Konuşmaya sen niye başlamıyorsun, Matt?"

"Çünkü ben şimdiye kadar, sana olan güvenimi göstermek

için her şeyi yaptım," diye karşılık verdi o da. "Şimdi sıra sende."

"Mantıklı."

"Ee?"

Loren kısa bir süre, ne diyeceğini düşündü. Artık hiçbir şeyi gizlemesine gerek kalmamıştı. Matt'in masum olduğuna yürekten inanıyordu; yanılıyor olsa bile, ortada kanıtlar vardı. İstediği kadar konuşsun, bu işten yakayı kurtaramazdı. Eski bir mahkûmun öyle bir lüksü yoktu çünkü.

"Karının gerçek isminin Candace Potter olduğunu biliyorum mesela."

Konuşmaya böyle girince Matt de katıldı ona. Karşılıklı soru cevapla devam ettiler. Loren, Candace Potter'ın otopsisiyle ve ADS'li kadınla ilgili kısma geldiğinde, Matt merakla oturduğu yerde doğruldu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bir daha söyle bakayım."

"Max Darrow kurbanın ADS'li olduğunu öğrenmiş."

"Hermafrodit gibi bir şey miydi o?"

"Evet, biraz."

"Demek Darrow her şeyi böyle öğrenmiş."

"Her şey derken?"

"Yani Candace Potter'ın hayatta olduğunu. Bak, karımın on beş yaşındayken bir kız bebeği olmuş. Ama bebeği evlatlık vermişler."

"O halde Darrow bir şekilde bunu da ortaya çıkarmış."

"Aynen."

"Sonra da otopsideki ADS meselesini hatırlamış. Candace Potter hamile kalabildiyse demek ki..."

"Demek ki öldürülen o olamazdı," diye tamamladı Matt.

"Karının bu gece burada kızıyla buluşması gerekiyordu, öyle mi?"

"Tam gece yarısında, evet."

Loren başını salladı. "Sen de bu anlaşmayı benimle bu yüzden yaptın demek. Gece bire kadar meselesini diyorum. Karın, kızıyla olan randevusuna gidebilsin diye yani."

"Doğru," dedi Matt.

"Kendini feda etmen hoşmuş."

"Evet, pırlanta gibi bir kalbim vardır." Bir an durduktan sonra yeniden devam etti Matt. "Tanrım, şurada oturup konuştuğumuz şeylere bak. Bütün bunlar bir oyun. Öyle olmalı."

"Anlamadım ben."

"Şöyle anlatayım o zaman. Kendini Max Darrow'un yerine koy. Diyelim ki Candace Potter'ın hayatta olduğunu öğrendin. Onu bunca yıl sonra nasıl bulurdun?"

"Bilmem."

"Onu ortaya çıkarmaya çalışırdın, öyle değil mi?"

"Öyledir herhalde."

"Ama nasıl? Tabii ki ortaya çıkmasına zorlayarak. Bunun için de internete, uzun süredir kayıp kızının ölüm döşeğinde olduğunu bildiren bir ilan koyarsın. Polis olduğun için, Candace'ın doğum yaptığı kasabayı, hastaneyi, doktoru falan bulman o kadar da zor olmaz. Hatta bütün bunları, evlatlık verilen kızdan bile öğrenebilirsin."

"Riskli ama," dedi Loren.

"Ne gibi?"

"Kadının internette eski ismiyle aramalar yaptığını nereden bilebilirdi ki?"

Matt bir an durup düşündü bunu. "Orasına emin değilim, bak. Ama tek yaptığın bu değil ki. Bütün eski ipuçlarının peşine düşersin. Dosyayı adım adım yeniden ele alırsın. Ama kadın gerçekten yaşıyorsa, dünyanın geri kalanı gibi onun da bilgisayarı varsa, merak edip Google'dan eski ismiyle arama yapabilir. Olmayacak şey değil ki bu."

Önce Loren, sonra da Matt kaşlarını çattı. İkisinin de kafasını kurcalayan şey aynıydı.

"Benim telefonuma gelen şu görüntüler vardı ya?" dedi Matt sonunda.

"Ne olmuş onlara?"

Garson kız masalarına geldiğinde Matt bunu nasıl söyleyeceğini düşünüyordu.

"Başka bir şey alır mıydınız?"

Matt cüzdanından bir yirmilik çıkarıp kıza uzattıktan sonra, "Kimmy Dale'i tanıyor musun?" diye sordu.

Kızın bir an duraksadığını gören Matt devam etmeye kararlıydı. "Evet ya da hayır diyeceksin," dedi kıza. "Yirmi doları kapacaksın."

"Evet."

Elindeki yirmiliği kıza uzattıktan sonra bir yirmilik daha çıkardı.

"Peki şu anda burada mı?"

"Yine evet ya da hayır mı diyeceğim?"

"Aynen."

"Hayır o zaman."

O yirmiliği de verdi. Ama bu kez cüzdandan üç yirmilik birden çıkarmıştı. "Nerede olduğunu söylersen bunların hepsi senin olur."

Garson kız düşünürken Matt yirmilikleri gözünün önünde tuttu.

"Kimmy şu an evde olabilir. Ama olmayabilir de. Normalde vardiyası on birde bitiyordu ama bir saat kadar önce kadının biriyle çıkıp gittiler."

Loren hızla ona döndü ama Matt gözlerini bile kırpmadan garson kıza bakıyordu. Bir yirmilik daha çıkardı. Sonra da Olivia'nın fotoğrafını. "Kimmy'yle birlikte çıkan kadın bu muydu?"

Kızın yüzünde korku dolu bir ifade belirmişti. Matt'in sorusuna cevap vermedi. Bir şey demesine gerek yoktu zaten. Loren çoktan ayaklanmış, kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. Matt de paraları masaya bırakıp onun peşine düştü.

"Neler oluyor?" diye sordu, Loren'e yetişince.

"Gel hadi," dedi Loren ona. "Kimmy Dale'in adresi var bende."

Kimmy kasedi videoya takarken, "Bilmem gerekirdi," dedi.

Olivia kanepede oturmuş, bekliyordu.

"Mutfaktaki dolabı hatırlıyor musun?" diye sordu Kimmy.

"Evet."

"Senin öldürülmenden üç dört hafta kadar sonra, koca bir teneke sıvı yağ almıştım. İşte o yağı üstteki rafa koymaya çalışırken de bunu buldum," –çenesiyle ekranı gösterdi– "dolabın üstüne bantla yapıştırılmış haldeydi."

"Hiç izledin mi?"

"Evet," dedi Kimmy, yumuşak bir şekilde. "Aslında ortadan kaldırmam gerekirdi. Ya da polise falan vermeliydim."

"Neden vermedin peki?"

Kimmy omuz silkmekle yetindi.

"İçinde ne var ki?"

Bir an açıklama yapacak gibi oldu ama sonra vazgeçip ekranı gösterdi.

"İzle, kendin gör."

Olivia oturduğu yerde doğruldu. Kimmy ekrana bakmadan, bir yandan ellerini ovuşturarak içeriyi arşınlamaya başlamıştı. Önce bir süre görüntü gelmedi ama hemen sonra, çok tanıdık bir sahne belirdi ekranda.

Bir yatak odası görünüyordu.

Siyah beyaz çekilmişti. Köşede çekim günü ve saati de vardı. Yatağın bir ucunda bir adam oturuyordu. Olivia onu tanıyamamıştı.

Bir erkek sesi fısıltıyla, "Bu Bay Alexander," dedi.

Bay Alexander –tabii gerçek ismi buysa– soyunmaya başladı. O anda ekranın sağ tarafında bir kadın belirdi ve kadın, adamın soyunmasına yardım etmek için yanına gitti.

"Cassandra," dedi Olivia.

Kimmy başıyla onayladı.

Olivia kaşlarını çattı. "Clyde müşterileri kasede mi çekiyormuş?"

"Evet," dedi Kimmy. "Ama durum biraz daha farklı."

"Nasıl farklı?"

Ekrandaki iki kişi de çıplaktı şimdi. Cassandra adamın üstüne çıkmıştı. Sırtı gerilmişti. Ağzı açıktı. Sonra sözde tutku

dolu çığlıkları gelmeye başladı. Ama bir zevk çığlığı ancak bu kadar yapmacık olabilirdi herhalde.

"Sanırım yeterince gördüm ben," dedi Olivia.

"Hayır," dedi Kimmy. "Daha bir şey görmedin."

Kimmy ileri sarma düğmesine basınca ekrandakilerin faaliyetleri de hızlı çekimde oynamaya başladı. Bir pozisyonun arkasından bir diğeri gelip duruyordu. Ama çok da uzun sürmemişti. Adam işini bitirmiş, yine hızlı çekimde giyinmişti. Kimmy adam odadan çıkıncaya kadar bekledi, öyle bıraktı düğmeyi. O düğmeyi bırakınca görüntü yavaşlayıp normal hıza döndü.

Cassandra kameraya doğru gelip merceğe gülümsedi. Olivia bir an nefesinin kesilir gibi olduğunu hissetti. "Şuna baksana, Kimmy," dedi sonra. "Ne kadar da gençmiş."

Kimmy odayı arşınlamayı bırakmıştı. Parmağını dudağına götürüp ekranı işaret etti.

O anda bir erkek sesi duyuldu. "Bu, Bay Alexander için bir hatıradır."

Olivia yüzünü buruşturdu. Adamın sesi Clyde Rangor'ın sesine benziyordu; ama sanki sesini biraz değiştirmeye çalışıyor gibiydi.

"İyi eğlendin mi, Cassandra?"

"Hem de çok eğlendim," dedi kız, son derece monoton bir sesle. "Bay Alexander harikaydı."

Kısa bir sessizliğin ardından Cassandra dudaklarını yalayıp gözucuyla, görüntüde olmayan birine baktı. Ondan bir işaret bekliyor gibiydi.

"Sen kaç yaşındasın Cassandra?"

"On beş."

"Emin misin?"

Cassandra başını salladı. Muhtemelen kameranın dışındaki o biri havaya, okusun diye bir kâğıt kaldırmıştı. "Geçen hafta on beşime bastım. İnanmazsanız kimliğime bakın." Kimlik kartını kaldırıp merceğe yaklaştırdı. Görüntü bir an bulanıklaştı ama hemen sonra yeniden ayarlanıp netleşti. Cassandra kimliğini yaklaşık otuz saniye öyle tuttu. Idaho, Nampa'daki Mercy Tıp Merkezi'nde doğmuştu. Annesinin adı Mary, babasının adı Sylvester'dı. Tarihler gayet rahat okunuyordu.

"Bay Alexander aslında on dört yaşında birini istiyordu," dedi Cassandra, repliğini ilk kez okuyormuş gibi tutuk bir şekilde, "ama sonra bana da razı oldu."

Ve görüntü birden gidiverdi.

Olivia sessizce oturuyordu. Kimmy de öyle. Clyde Rangor'ın neler yaptığını yavaş yavaş anlıyordu.

"Tanrım," dedi Olivia.

Kimmy başını salladı.

"Clyde onlara sadece fahişelerle değil," diye devam etti Olivia, "küçük yaşta kızlarla da şantaj yapıyormuş. Kanıt olsun diye kimlik kartlarını bile göstertiyor. Bir de adamların bilhassa reşit olmayan kızlar istediklerini söylüyor. Buradaki adam, Bay Alexander mıdır nedir, rezil olduğuyla kalmayıp hapsi bile boylayabilirdi. Bu ciddi bir suç."

Kimmy yine başını salladı.

Görüntü yeniden aydınlandığında, ekranda bu kez başka bir adam belirdi.

"Bu Bay Douglas," dedi aynı fısıltı.

Olivia bir an kanının donduğunu hissetti. "Hayır, olamaz."

"Candi?"

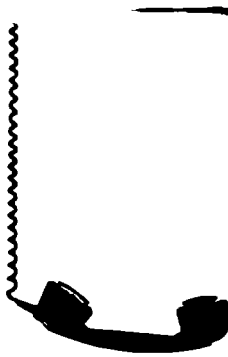
Kalkıp ekrana yakından baktı. O adam. Yataktaki o adam. Hiç şüphe yoktu. Bay Douglas, Adam Yates'ti. Olivia gözlerini ekrandan ayırmadan seyretmeye başladı. Yine Cassandra girdi odaya. Adamın soyunmasına yardım etti. Demek nedeni buydu. Clyde kaseti bu yüzden arıyordu. Üst seviyeden bir federal memuru videoya çekmişti. Muhtemelen bilmiyordu bunu. Böyle büyük bir aptallığı Clyde bile yapmazdı. Demek ki Yates'e şantaj yapmaya kalkışmış, sonra da boyunun ölçüsünü almıştı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Kimmy.

"Evet," dedi. "Yeni tanıştık."

O anda kapı çarpılarak açıldı. Olivia ile Kimmy aynı anda sesin geldiği yere döndüler.

Kimmy, "Neler oluyor?" diye bağırıncaya kadar, Cal Dollinger kapıyı kapatmış, silahını çıkartmış, onlara doğrultmuştu bile.

57. Bölüm

Loren'in kiralamış olduğu arabada gidiyorlardı.

"Peki sence nasıl olmuş olabilir? Darrow'un yönlendirmesiyle mi?" diye sordu Matt.

"Mantıklı olan bu sanki," dedi Loren. "Darrow karının bir kızı olduğunu bir şekilde öğrenir. Sonra otopsi raporunu hatırlar. Sonra da geçmişte neler olduğunu tahmin eder. İşin içinde para olduğunun farkındadır. Ona yardım etmesi için bir tetikçi tutar."

"Tetikçi dediğin Charles Talley oluyor herhalde."

"Evet, Talley."

"Peki Olivia'yı internetteki o ilana cevap verdiği için mi buldular?"

"Evet, ama," dedi ve durdu Loren.

"Ne oldu?"

"Önce Emma Lemay'i bulmuşlar."

"Rahibe Mary Rose'u yani."

"Evet."

"Ama nasıl?"

"Orasını bilemiyorum. Belki de kadın, günahlarının bedelini ödemeye çalışıyordu. Onunla ilgili bütün bildiklerimi ben de başrahibeden öğrendim zaten. Rahibe Mary Rose, kimlik değiştirdikten sonra dindar ve namuslu bir hayat sürmüş. Belki de, ne bileyim, belki o ilanı o da görmüştür."

"Ve de yardım etmeye çalışmıştır, öyle mi?"

"Evet. Belki de St. Margaret'ten yengenin eviyle yapılan altı dakikalık görüşmenin nedeni de budur."

"Olivia'yı uyarmaya çalışmıştır mı demek istiyorsun?"

"Olabilir, bilemiyorum. Ama büyük ihtimalle, önce Emma Lemay'i buldular. Adli tıp raporuna bakılırsa, ona işkence etmişler. Ya para istediler ya da karının ismini. Öyle ya da böyle, sonunda Emma Lemay öldü. Ve de ben onun gerçek kimliğini ortaya çıkartmaya çalıştığımda alarm çanları ötmeye başladı."

"Şu FBI'cı, neydi adı, hah, Yates. Bütün bunlar onun kulağına kadar geldi, öyle mi?"

"Evet. Ya da Lemay'in gerçek kimliğini zaten biliyordu. Belki de bunu, ortaya çıkıp meseleye dahil olmak için kullandı. Emin olamıyorum ben de."

"Şimdi de bu Yates'in bir şeyleri örtbas etmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Bir kaynağım, yaşı küçük kızlarla çekilmiş kasetler olduğundan söz etti. Kasetleri şantaj yapmak için kullanıyorlarmış. Ama o da kesin emin değildi bundan. Diyelim ki öyle kasetler vardı, o halde Yates'in bunlarla bir ilgisi olabilir. Beni vakadan uzaklaştırmak istemesinin nedeni de, benim çözüme çok yaklaşmış olmam herhalde. Şu anda o da Reno'da bu arada."

"Ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordu Matt.

"Hemen ileride."

Loren direksiyonu sapakta kırdığı anda Cal Dollinger'ın bir karavanın yanında olduğunu gördü. Adam eğilmiş, pencereden içeri bakıyordu. Onu görür görmez frene asıldı Loren.

"Lanet olsun."

"Ne oldu?"

"Bize bir silah lazım."

"Neden ki? Bir şey mi oldu?"

"Şu pencerenin önündeki var ya. İşte o Yates'in adamı."

Arabada oturup Dollinger'ın ayağa kalkışını, ardından ceketinin cebinden silahını çıkarışını seyrettiler. Adam daha sonra, cüssesinden beklenmeyen bir hızla fırlayıp kapıya bir omuz attı ve anında içeri daldı.

Matt tereddütsüz dışarı çıkmaya davrandı.

"Dur, nereye gidiyorsun?"

Ama Matt arkasına bakmadan var gücüyle koşmaya başlamıştı. Eve yaklaştığında pencereden karavanın içini de gördü.

Olivia içerideydi.

Çam yarmasını görünce birden ayağa fırlamış, ellerini havaya kaldırmıştı. Yanında bir kadın daha vardı. O da Kimmy Dale olmalıydı. Kadın çığlık atmak için ağzını açtığı anda Dollinger silahını onlara doğrultup ateş etti.

Hayır, olamaz...

Kimmy yere düştü. Olivia da kendini yere atmıştı herhalde. Matt'in vazgeçmeye niyeti yoktu. Dollinger pencereye yakın bir yerde duruyordu. Yapılacak başka bir şey kalmadığını anlayan Matt kafasını yana çevirip, pencereye doğru fırladı.

Cam sandığından daha kolay kırılmıştı.

Matt yerde yuvarlanıp ayağa kalktığı anda Dollinger'ı gördü. Adamın silahı hâlâ elindeydi. Ağzı ise şaşkınlıktan açık kalmıştı. Matt bu anı kaçırmamak için var gücüyle üstüne atıldı. Ama beton bir blokun üzerine atlamaktan farksızdı bu. Dollinger yerinden doğru düzgün kıpırdamamıştı bile.

"Kaç!" diye bağırdı Matt.

Dollinger kendine gelmiş, silahını Matt'e doğrultmuştu bu arada. Matt adamın bileğini iki eliyle kavrayıp bütün gücüyle asıldı. Dollinger da boş durmayacaktı elbette. Matt adamın bir eline karşılık iki eliyle mücadele etse de, güç savaşını kaybediyordu. Dollinger boşta kalan eliyle onun kaburgalarına bir aparkat indirdi. Matt karnının içe göçtüğünü, nefesinin kesildiğini hissetti; bir an yığılıp yerde kıvranmak istedi ama bunu yapamazdı.

Olivia oradaydı.

Bu yüzden kalan gücüyle, adamın bileğine yeniden asıldı.

Ama göğüskafesinin tam altında bir yumruk daha patladı. Matt'in gözleri yaşarmış, önünde ışıklar çakmaya başlamıştı. Hem gücünü hem de bilincini kaybetmek üzereydi.

Sonra bir ses duydu: "Olduğun yerde kal! Polis! At silahını!"

Loren Muse'du bu.

Dollinger bırakınca Matt yere yığıldı. Ama sadece bir saniyeliğine. Sonra hemen kafasını kaldırıp Dollinger'a baktı. Adamın yüzünde komik bir ifade belirmişti. Odanın içinde etrafa bakınıyordu.

Loren Muse ise ortalıkta görünmüyordu.

Matt bundan sonra neler olacağını tahmin edebiliyordu. Dollinger, Loren'in neden ortaya çıkmadığını merak edecek, sonra onun buraya Newark'tan geldiğini, oranın müfettişi olduğunu ve de yanında silah bulundurma yetkisinin olmadığını hatırlayacaktı.

İşte o zaman anlayacaktı Loren'in silahı olmadığını ve de blöf yaptığını.

Olivia bu arada Kimmy Dale'e doğru sürünerek ilerliyordu. Matt ona baktı. Gözleri birleşti.

"Git," dedi Matt ağzıyla. Sonra dönüp Dollinger'a baktı bir daha.

Dollinger taşları yerine oturtmuş olacak ki, silahını bir kez daha Olivia'ya doğrulttu.

"Hayır!" diye bağırdı Matt.

Sonra da dizlerini kırıp var gücüyle ayağa fırladı. Gerçek hayattaki kavgalardan az çok anlardı. İriyarı olanların, ufak tefek adamları hemen her zaman patakladığını bilirdi. Ama şimdi, kazanmak umrunda değildi. Önemli olan, karısının hayatıydı. Olivia'nın buradan kurtulması için bir şey yapmak zorundaydı.

O anda aklına bir şey geldi.

En iri, en güçlü adamların bile hassas noktaları bizlerinkilerle aynıydı.

Önce avuç içiyle vurmak için hazırlandı, sonra da fırlayıp Dollinger'ın kasıklarına bir tane indirdi. Koca adam oflayıp iki büklüm olmuştu. Ama düşmeden, son anda Matt'i yakalamayı başarmıştı. Matt ayakta kalmaya çalıştı ama Dollinger fazla iriydi.

Hassas noktalar, diye düşündü Matt yeniden. Hassas noktalarına vur.

Bunun üzerine hızla arkasına dönüp Dollinger'ın burnuna kafasını geçirdi. Dollinger inleyerek doğrulurken Matt de karısına baktı.

Nasıl olur?

Olivia hâlâ kaçmamıştı. Gördüklerine inanamıyordu. Kadın hâlâ Kimmy'nin yanındaydı. Arkadaşının bacağındaki kanamayı durdurmaya çalışıyordu.

"Dışarı çık!" diye bağırdı ona.

Bu arada Dollinger yeniden toparlanmış, silahının namlusunu bu kez Matt'e doğrultmuştu.

Tam o anda Loren Muse karavanın öbür yanından bir çığlık atıp Dollinger'ın üstüne atıldı. Ağzı burnu kan içinde kalmış olan koca adam, Loren'i binicisini üstünden atan vahşi bir at gibi savurdu. Loren duvara çarptığı anda ise bu kez Matt atıldı üstüne.

Hassas noktalar...

Hedefi Dollinger'ın gözleriydi ama tutturamamış; eli kayıp adamın boğazına yapışmıştı.

Tıpkı önceden olduğu gibi.

Tıpkı yıllar önce Massachusetts'teki bir üniversite kampüsünde Stephen McGrath adında bir çocuğa yaptığı gibi.

Ama bu kez umrunda değildi Matt'in.

Bütün gücüyle sıkıyordu adamın boğazını. Bir yandan da başparmağını gırtlak boşluğuna sokmuş, bastırdıkça bastırıyordu.

Dollinger'ın gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi. Ama

boşta kalan elini kaldırıp, silahını Matt'in başına tuttu. Matt de hedeften uzaklaşmak için bir elini çekti onun boğazından. Silah yine de patlamıştı. Sıcak bir şey, Matt'in baldırına saplanmıştı.

Bacağı boşalınca, koca adamın boynunu tutan diğer eli de düştü.

Dollinger ise Matt'in gözlerinin içine bakarak tetiği çekmeye hazırlandı.

Tam o anda bir silah sesi duyuldu.

Dollinger'ın gözleri biraz daha büyüdü. Mermi şakağına saplanmıştı. O iriyarı adam, anında iki büklüm olup yere yığıldı. Matt ise dönüp karısına baktı.

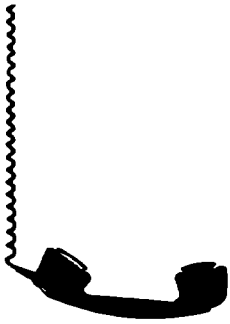
Olivia'nın elinde küçük bir tabanca vardı. Matt sürünerek onun yanına gitti. İkisi birden aşağı baktılar. Kanama, Kimmy Dale'in bacağında değildi. Dirseğinin hemen üstündeki bir yerden vurulmuştu.

"Demek hatırladın," dedi Kimmy.

Olivia gülümsedi.

"Neyi hatırladı?" diye sordu Matt.

"Sana söylemiştim ya," dedi Olivia. "Kimmy çizmesinin içinde hep bir tabanca saklardı. Onu bulmam birkaç saniyemi aldı işte."

58. Bölüm

Loren Muse, FBI'ın Los Angeles şubesinin şef yardımcısı Harris Grimes'ın karşısında oturuyordu. Grimes bölgenin en nüfuzlu federal ajanlarından biriydi ve halinden pek de memnun değilmiş gibi duruyordu.

"Adam Yates'in benim arkadaşım olduğunun farkında mısın?" dedi Grimes.

"Bunu üçüncü keredir söylüyorsunuz," diye karşılık verdi Loren de.

Reno'daki Washoe Tıp Merkezi'nin ikinci katında yer alan bir odadaydılar. Grimes gözlerini kısıp altdudağını ısırdı. "Yoksa emre itaatsizlik mi ediyorsun, Muse?"

"Neler olduğunu size tam üç kez anlattım."

"Ve şimdi bir kez daha anlatacaksın."

Anlattı da. Üzerinden geçilmesi gereken ne çok nokta vardı. Dosya henüz kapanmamıştı. Pek çok soru hâlâ cevaplanmayı bekliyordu. Yates kayıptı. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Ama Dollinger ölmüştü. Loren ajan arkadaşlarının onu da çok sevdiğini yeni yeni öğreniyordu.

Grimes ayağa kalkıp çenesini ovuşturdu. Odada üç ajan daha vardı. Hepsi birden oturmuş, defterlerini açmış, başları önlerinde, notlar alıp duruyorlardı. Gerçeği herkes öğrenmişti artık. Kimse inanmak istememişti ama Yates ile Cassandra'nın kaseti ortadaydı. Loren'in teorisini istemeye istemeye de olsa kabullenmeye başlamışlardı. Kabullenmişlerdi kabullenmesine de, hoşlarına gitmiyordu işte.

"Yates'in nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Grimes ona.

"Yok."

"En son, Bayan Dale'in meskenindeki olaylardan on beş dakika öncesinde, bizim Kietzke Yolu'ndaki Reno şubemizde görülmüş. Şubede, Olivia Hunter'ı uçaktan indikten sonra takip etmesini söyledikleri, Ted Stevens adında bir özel ajanla görüşmüş."

"Evet, biliyorum. Siz söylemiştiniz ya. Artık gidebilir miyim?"

Grimes ona sırtını dönüp elini havada salladı. "Bir daha gözüme görünme sakın."

Loren kalkıp merdivenlerden aşağı indi, ilk kattaki acil servise gitti. Olivia Hunter servis hemşiresinin masasının yanında oturuyordu.

"Selam," dedi Loren, onu görünce.

"Selam," dedi Olivia, buruk bir gülümsemeyle. "Ben de Kimmy'ye bakmaya gelmiştim."

Olivia yaralanmamıştı. Kimmy Dale de koridorun sonundaki odada, taburcu olmayı bekliyordu. Kadının kolunu askıya almışlardı. Mermi kemiğe isabet etmemişti ama kaslarda ve do-

kularda epey ciddi hasar yaratmıştı. İyileşmesi acılı olacak, zaman alacaktı. Onun sorgulamaları bitmiş, evine gidebileceği söylenmişti. Tabii ki "şehir dışına çıkmama" şartıyla.

"Matt nerede?" diye sordu Loren.

"Ameliyattan yeni çıktı," dedi Olivia.

"İyi geçti mi ameliyatı?"

"Doktor iyileşeceğini söyledi."

Dollinger'ın silahından çıkan mermi, Matt'in uyluk kemiğinin tepesine isabet ettiği için, doktorlar eklem yerine birkaç vida koymak zorunda kalmışlardı. Ama ciddi bir ameliyat değildi. İki güne kalmaz, ayaklanıp giderdi.

"Senin de biraz dinlenmen lazım," dedi Olivia.

"Mümkün değil," dedi Loren. "Çok gerginim şu an."

"Al benden de o kadar. Matt kendine gelinceye kadar yanında oturmak ister misin? Benim gidip Kimmy'ye bakmam gerekiyor da."

Loren asansörle üçüncü kata çıktı, gidip Matt'in yatağının yanındaki bir sandalyeye oturdu. Aklında hâlâ soruşturma vardı, Adam Yates vardı. Onun nerede olduğunu, neler yapabileceğini düşünüp duruyordu.

Birkaç dakika sonra Matt kırpıştırarak açtı gözlerini. Sonra kafasını çevirip Loren'e baktı.

"Merhaba kahraman," dedi Loren.

Matt zar zor gülümsedi. Ardından kafasını sağa çevirdi.

"Olivia?"

"O aşağıda, Kimmy'nin yanında."

"Kimmy nasıl oldu?"

"İyi o, merak etme. Olivia onunla ilgileniyor."

Gözlerini kapadı Matt. "Senden yapmanı istediğim bir şey var."

"Önce biraz istirahat etsen?"

Matt kafasını salladı. "Benim için birkaç telefon kaydını araştırmanı istiyorum."

"Şimdi mi?"

"Şu benim ceptelefonu var ya," dedi, cılız bir sesle. "Telefonuma gelen resim. Video. Hâlâ havada kalan bazı noktalar var. Yates ve Dollinger, o resimleri neden çeksinler ki?"

"Onlar çekmedi zaten. Darrow çekti."

"Neden..." Yine kapadı gözlerini. "O neden çeksin ki?"

Loren bunu düşünürken Matt'in gözleri aniden açıldı. "Saat kaç?"

"On bir buçuk," dedi Loren, saatine bakarak.

"Gece mi?"

"Tabii ki gece."

O anda hatırlamıştı Loren. Gece yarısı Hevesli Kunduz'da bir buluşma olacaktı. Hemen telefonuna sarılıp acil servis resepsiyonunu aradı.

"Ben, Müfettiş Muse. Biraz önce, Olivia Hunter adında bir kadınla birlikte aşağıdaydım, hatırlarsınız belki. Bayan Hunter, Kimmy Dale adında bir hastasını bekliyordu."

"Evet," dedi resepsiyon hemşiresi. "Hatırladım sizi."

"O ikisi hâlâ oradalar mı acaba?"

"Kim? Bayan Dale ile Bayan Hunter mı?"

"Evet."

"Hayır efendim, siz gider gitmez aceleyle çıktı onlar."

"Aceleyle demek."

"Taksiye binip gittiler."

Loren telefonu kapatıp Matt'e döndü. "Gitmişler."

"Telefonu bana ver," dedi Matt, sırtüstü yatarken. Loren, ondan Olivia'nın cebini aldı, numarayı çevirdi, sonra da telefonu Matt'in kulağına dayadı. Telefon üç kez çaldıktan sonra karşı taraftan Olivia'nın sesi geldi.

"Benim, Matt."

"İyi misin bakalım?" diye sordu Olivia.

"Neredesin sen?"

"Nerede olduğumu biliyorsun."

"Yoksa hâlâ..."

"O beni aradı, Matt."

"Nasıl?"

"Daha doğrusu, Kimmy'nin ceptelefonundan aradı. O ya da başka biriydi, bilemiyorum. Buluşmanın hâlâ geçerli olduğunu, polis ya da başka biri olmadan gitmemiz gerektiğini söyledi. Şimdi biz de yoldayız zaten."

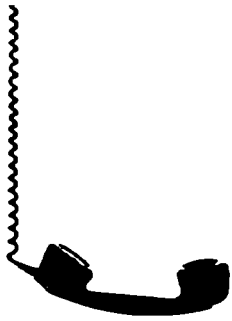
"Olivia, bu bir tuzak olabilir. Bunu sen de biliyorsun."

"Sen beni merak etme."

"Loren'i gönderiyorum."

"Hayır. Yalvarırım Matt. Ben ne yaptığımı biliyorum. Lütfen."

Sonra telefon kapandı.

59. Bölüm

Gece 11.50
Hevesli Kunduz
Reno, Nevada

Olivia ile Kimmy geldiklerinde, kapıda duran şişman koruma Kimmy'yi işaret ederek, "Bugün erken çıktın. Farkı kapatmak için çalışacaksın," dedi.

Kimmy ise ona askıdaki kolunu gösterip, "Ama yaralandım ben," dedi.

"Ne yani? Kolunda o varken soyunamaz mısın?"

"Ciddi misin sen?"

"Bu var ya bu," dedi adam, parmağıyla yüzünü göstererek. "Bu benim en ciddi halim. Bazıları böyle de seviyor, yavrum."

"Kolu alçılı kadınları mı seviyorlar?"

"Herhalde yani. Kolu bacağı kesik kadınlardan tahrik olanlar bile var."

"Benim bir yerim kesik değil ki."

"Bak, osuruktan tahrik olan adam gördüm ben. Bildiğin osuruktan ya," dedi şişman adam, ellerini ovuşturarak. "Reçele batırılmış ayak parmağına bakıp takılanını bile gördüm."

"O güzelmiş bak."

"Ee, arkadaşın kim bakalım?"

"Kimse değil."

Omuz silkti çam yarması. "New Jersey'den gelme bir polis seni soruyordu."

"Biliyorum. Sıkıntı yok."

"Şimdi gidip sahneye çıkacaksın. Kolunda o askıyla."

Kimmy, Olivia'ya bir bakış attıktan sonra, "Sahneden her şeyi daha iyi görürüm, merak etme," dedi. "Hem anlamazlar orada olduğumu."

"Sen bilirsin," dedi Olivia, başını sallayarak.

Kimmy arka tarafa geçince Olivia bir masaya oturdu. Gözü kalabalığı görmüyor, sahnede kızını aramıyordu artık. Kafasının içi uğulduyordu. Ezici bir hüzün çökmüştü üstüne.

Silkin şu halinden, diye düşündü. Kendine gel.

Kendisinin hamile olması yetmezmiş gibi, kocası da hastanedeydi. Şimdiki hayatı böyleydi işte. Burası ise geçmişiydi ve geçmişi geçmişte bırakması gerekiyordu.

Ama öyle kolay değildi bunu yapmak.

Olivia'nın aklına yine, küçükken hor görülen insanların kendini mahvetme yolunu seçtikleri geldi. Bu konuda kendilerine engel olamıyorlardı. Sonuçları ne olursa olsun, tehlike ne kadar büyük olursa olsun, giriyorlardı o yola. Ama bazen, onda olduğu gibi, tersi nedenler de geçerli olabiliyordu. Çünkü hayat onları ne kadar pataklamış olursa olsun, umudu elden bırakamıyorlardı.

Yıllarca önce evlatlık verdiği bebeğiyle bu gece buluşma ihtimali hâlâ vardı. Önemli olan da oydu.

Garson kız onun masasına gelip, "Candace Potter siz misiniz?" diye sordu.

Olivia da tereddütsüz, "Evet, benim," dedi.

"Size bir mesaj var."

Kız Olivia'ya bir kâğıt bırakıp gitti. Mesaj kısa ve netti:

Şimdi arka taraftaki B odasına git. On dakika bekle.

Kalkıp oraya doğru yürürken ayaklarının yere basmadığını hissetti. Başı dönüyordu. Midesi kaynıyordu. Yolda yanlışlıkla, masada oturan bir adama çarptı, "Affedersiniz," dedi. Adam da, "Sorun değil bebeğim, o zevk bana ait," diye karşılık verdi. Masadakiler pek keyiflenip kahkahayı bastılar. Olivia onlara bakmadan yürümeye devam etti. Arka tarafa geçmiş, üzerinde B yazan kapıyı bulmuştu. Buraya birkaç saat önce de gelmişti.

Kapıyı açıp içeri girdiği anda ceptelefonu çaldı.

"Sakın kapatma," dedi Matt, karşı taraftan. "Şu anda kulüpte misin?"

"Evet."

"Hemen çık oradan. Sanırım neler döndüğünü nihayet..."

"Şişşt."

"Ne oldu?"

Olivia ağlamaya başlamıştı. "Seni seviyorum, Matt."

"Olivia, aklından ne geçiyor bilmiyorum ama yalvarırım..."

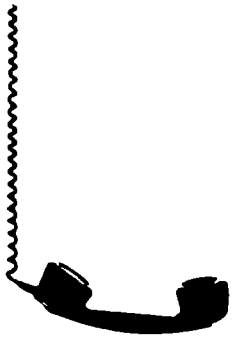
"Seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum."

"Bak, beni dinle. Oradan hemen..."

Aramayı sonlandırmakla kalmayıp ceptelefonunu tamamen kapattı. Sonra da yüzünü kapıya döndü. Beş dakika olmuştu bile. Ayakta duruyordu; ne kıpırdıyor, ne sallanıyor, ne de etrafına bakınıyordu. Birden kapı çalındı.

"Girin," dedi Olivia.

Ve kapı açıldı.

60. Bölüm

Matt ne kadar çabalarsa çabalasın yataktan bir türlü kalkamamıştı.

Bu yüzden, "Sen git!" demişti Loren'e.

Loren de durumu telsizle Reno Emniyeti'ne bildirdikten sonra arabasına koşmuştu. Ceptelefonu çaldığında Hevesli Kunduz'a varmasına iki mil kalmıştı.

"Muse," diye açtı, sinirli bir şekilde.

"Hâlâ Reno'dasın demek."

Adam Yates'ti bu. Sesi bir garip geliyordu.

"Evet, Reno'dayım."

"Dehanı alkışladılar mı bari?"

"Tam tersi oldu."

Yates kıkırdayarak güldü. "Beni severler demiştim sana."

Adam kesin içkiliydi. "Şimdi neredesin, Adam?"

"Ben sana demiştim. Dememiş miydim?"

"Tabii ki demiştin, Adam."

"Onlar ailemi tehdit ediyorlardı. Ortada fiziksel bir şey

yoktu, tamam ama söz konusu olan karımdı, çocuklarımdı. O kaset, dolu bir silahtan farksızdı. Ve o silah bize doğrultulmuştu, anlatabiliyor muyum?"

"Anlıyorum," dedi Loren.

"Ben o sıralar zengin bir emlakçı kılığında, gizli ajanlık yapıyordum. Clyde Rangor, bu yüzden beni yağlı bir müşteri olarak gördü. Ben kızın reşit olmadığını bilmiyordum bu arada. Lütfen inan bana."

"Neredesin, Adam?"

Onun sorusunu duymazdan gelip devam etti Yates. "Sonradan birileri aradı beni. Kasede karşılık para istediler. Ben de Cal'la birlikte Rangor'ı görmeye gittim. Onu epey bir sıkıştırdık. Kimi kandırıyorum ki? Ben değil, sevgili dostum sıkıştırdı onu. Cal iyi bir adamdı ama şiddete eğilimi vardı işte. Bir keresinde şüphelilerden birini döverek öldürmüştü de onu ben kurtarmıştım. O beni kurtardı ben de onu. İnsanlar böyle dost oluyorlar. Ama öldü artık, öyle değil mi?"

"Evet."

"Lanet olsun." Ağlamaya başlamıştı. "Cal, Emma Lemay'in canını epey yakmıştı. Böbreklerine vurmuştu. Bu onun uyarı şekliydi. Oraya gittiğimizde ben sadece konuşuruz sanmıştım ama Cal, Lemay'i evire çevire dövmeye başladı. Bu, Rangor'ın umrunda değildi. O da az dövmüyordu kadını."

Loren park yerine yaklaşıyordu.

"Ama bu Rangor, korkudan altına işedi. Ciddi ciddi işedi bu arada. O kadar korkmuştu ki, kaseti bulmak için delicesine etrafı aramaya koyulmuştu. Ama kaset yoktu ortalıkta. Bunun üzerine kızdan şüphelendi. Kasetteki kızdan. Adı Cassandra'ydı bu

arada. Onun çaldığını düşünüyordu. Ben ona gösteririm, diyordu. Cal'la ben, adamın gözünü yeterince korkuttuğumuz için memnunduk. Söylediğimiz her şeyi yaptırırız, diye düşünüyorduk. Ama sonra, hem Rangor hem Lemay hem de Cassandra birdenbire ortadan kayboldular. Aradan yıllar geçti ama mesele benim aklımdan hiç çıkmadı. Derken ulusal merkezden aradılar. Lemay'in cesedi bulunmuştu. Sonra da aynen başa döndük işte. Ama bunun bir gün başımıza geleceğini biliyordum ben."

"Adam, çok da geç kalmış sayılmazsın."

"Ya, ne demezsin?"

Loren bu arada arabayı park etmişti. "Bu âlemde hâlâ dostların var."

"Biliyorum. Onlarla konuştum zaten. Seni de bu yüzden arıyorum ya."

"Nasıl yani?"

"Grimes o kaseti gömecek."

"Ne anlatıyorsun sen?"

"Kaset ortaya çıkarsa ailem mahvolur. Sadece onlar değil, kasetteki diğer adamlar da mahvolur. Bir seferlik zamparalık yaptılar diye yazık değil mi onlara?"

"Kasedi öyle kolay kolay gömemezsiniz."

"Ona kimsenin ihtiyacı kalmadı artık. Grimes ve adamları her şeyi halledecek. Senden de işbirliği yapmanı istiyorlar."

Loren birdenbire anlamıştı Yates'in niyetinin ne olduğunu.

"Dur Adam, beni bir dinle lütfen."

"Cal'la ben aynı cephede can vereceğiz."

"Adam yapma. Beni dinle biraz."

"Grimes her şeyi ayarladı."

"Bari çocuklarını düşün."

"Düşünüyorum zaten. Bu işten ailem de kârlı çıkacak."

"Bak Adam," dedi Loren, gözyaşları yanaklarından aşağı akarken. "Babam da kendini öldürdü. İnan bana, bunun ailende nasıl bir yıkım yaratacağını..."

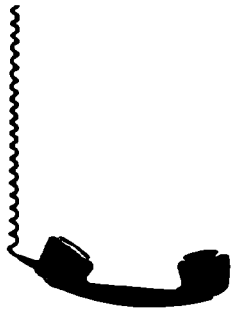
Adam Yates dinlemiyordu onu. "Kendine güvenini hiçbir zaman kaybetme, olur mu? Sen iyi bir müfettişsin. En iyilerden birisin hatta."

"Lanet olsun, Adam! Beni dinler misin!"

"Hoşça kal Loren."

Adam Yates'in son sözleri bunlar olmuştu.

Loren Muse arabadan indiğinde hâlâ ağlıyor, kafasını kaldırmış, göklere yalvarıyordu. Sonra uzaklarda bir yerde, bir silahın patladığını duydu.

61. Bölüm

B odasının kapısı açıldı. Olivia bekliyordu.

Kimmy odaya girdiğinde iki kadın birbirlerine öylece baktılar. İkisinin de gözü yaşlıydı. Tıpkı birkaç saat önce olduğu gibi.

Ama bu seferki öyle bir şey değildi.

"Biliyordun değil mi?" dedi Kimmy.

Olivia kafasını salladı. "Tahmin etmiştim."

"Peki ama nasıl?"

"Max Darrow'u hatırlamamış gibi yapmandan. Oysaki eskiden en iyi müşterilerinden biriydi. Bir de, herkes internetteki o ilanı Darrow'un yayınladığını sandı. Fakat adam, beni o şekilde ortaya çıkarabileceğini bilemezdi ki. Yalnızca iyi bir dost, yakın bir dost bilebilirdi, çocuğumu hâlâ aradığımı."

"Sen beni öylece bırakıp gittin, Candi."

"Biliyorum."

"Her zaman beraber olmamız gerekirdi. Sana hayallerimi anlattım. Sen de kendininkileri bana anlattın. Birbirimize her

konuda destek olurduk, unuttun mu?"

Olivia başını salladı.

"Bana söz vermiştin."

"Evet, vermiştim."

"Bunca yıl senin öldüğünü sandım. Seni ben gömdürdüm, bunu da biliyor muydun? Cenaze masraflarını ben karşıladım. Senin için ben yas tuttum. Senin için aylarca ben ağladım. Hatta senin katilini bulsun diye Max'in az ağız kokusunu çekmedim."

"Ama beni de anla lütfen. Bunu kimseye söyleyemezdim. Emma'ya bir söz..."

"Söz, öyle mi?" diye bağırdı Kimmy. Sesi boşlukta yankılanmıştı. "Söz verdin demek."

Sustu Olivia.

"Sen öldüğünde ben de öldüm. Bunu biliyor musun? Hayallerim, bu hayattan kurtulma umudum, her şeyim seninle birlikte öldü. Her şeyimi kaybettim ben."

"Peki ama..."

"... senin hayatta olduğunu nasıl öğrendim, değil mi?"

Olivia başını salladı.

"O kız kapımdan içeri girdikten iki gün sonra Max geldi. Bana dedi ki, onu buraya o göndermiş. Gerçekte senin kızın değilmiş o. Sadece beni sınamak için göndermiş."

Olivia buna bir anlam vermeye çalışıyordu. "Sınamak için mi?"

"Evet. Birbirimizle ne kadar yakın olduğumuzu bildiği için, senin nerede saklandığını bildiğimi düşünmüş. Bu yüzden de bana bir oyun oynamış. Düşünebiliyor musun, senin uzun zaman önce kaybettiğin kızınmış rolü yapan birini göndermiş.

Sonra da, seni arayıp haber verir miyim diye beklemiş. Ama ben sadece senin mezarına gidip ağladım, o kadar."

"Çok üzgünüm, Kimmy."

"Önce biraz düşün, olur mu? Düşün ki Max evime geliyor ve bana otopsi raporunu gösteriyor. Ölen kızın ucube bir rahatsızlığı olduğunu, çocuk doğuramayacağını söylüyor. Sonra da senin ölmüş olamayacağını söylüyor. Peki ben ne yaptım, biliyor musun? Sadece kafamı salladım. Ona inanmadım çünkü. Nasıl inanabilirdim ki? Candi bana böyle bir şeyi hayatta yapmazdı. Beni arkada öylece bırakıp hiçbir yere gitmezdi. Ama sonra Max bana ölen kızın resimlerini de gösterdi. Yani Cassandra'nın resimlerini. Gerçeği o zaman görmeye başlamıştım. Taşlar yerine oturuyordu."

"Ve de intikam almak istedin," dedi Olivia.

"Evet. Aslında ben... Evet, intikam almak istedim. Ama sonra işler sarpa sardı."

"Darrow'un beni bulmasına yardım eden sendin. O siteye ilan verme fikri de senden çıktı. Oltaya geleceğimi biliyordun."

"Evet."

"Moteldeki o randevuyu da sen ayarladın."

"Sadece ben değil. Sadece ben olsaydım..." Kimmy bir an durup, uzaklara daldı. "Anla beni. O kadar incinmiştim ki."

Olivia bir şey söylemeden başını salladı.

"Ve evet, seninle ödeşmek istedim. Parasal olarak da. Bu sefer yeni bir hayata ben başlayacaktım. Sıra nihayet bana gelmişti. Ama Max ile Chally, Jersey'ye gittikten sonra..." Gözlerini kapayıp kafasını salladı. "Her şey kontrolden çıktı."

"Ama sen bana acı çektirmeye çalışıyordun," dedi Olivia.

Kimmy başını sallayarak onayladı.

"Bu yüzden, önce kocamın telefonuna o görüntüleri göndererek evliliğime saldırdın."

"Aslında o fikir Max'ten çıkmıştı. Başta kendi telefonundan gönderecekti ama sonra daha etkili olur, diye senin telefonunu kullandı. Ayrıca ters giden bir şey olursa diye, görüntülerdeki adamın Chally olmasını istedi. Ama tabii, bunun için önce Chally'yi ikna etmesi gerekiyordu."

"Bir de Emma Lemay'i tabii."

"Doğru. Chally beyinsizin tekiydi. Max'le birlikte, Emma'yı konuşturmaya gittiler. Ama bak, o seni ele vermedi, biliyor musun? Ne yaparlarsa yapsınlar konuşmadı kadın. Onlar biraz ileri gidince de olanlar olmuş."

Olivia gözlerini kapattı. "O halde bu," dedi odayı göstererek, "bu gece burada buluşmamız da senin büyük finalin olacaktı herhalde, öyle mi Kimmy? Paramı aldın. Bununla kalmayıp, bir kızımın olmadığını göstererek kalbimi de kırdın. Sırada ne var peki?"

Kimmy birkaç saniye suskun kaldıktan sonra, "Bilmiyorum," dedi.

"Hayır Kimmy, bal gibi biliyorsun."

Gerçekten hiçbir fikri yokmuş gibi kafasını salladı Kimmy.

"Darrow ile Chally olsa beni sağ koymazlardı," dedi Olivia.

"Darrow da kim oluyormuş?"

"Onu sen mi öldürdün?"

"Evet," dedi gülümseyerek. "O orospu çocuğu benimle arabadayken pantolonunu kaç kez indirdi biliyor musun sen?"

"Onu bu yüzden mi öldürdün?"

"Hayır."

"Neden peki?"

"Bu işe bir son vermek için," dedi Kimmy. "Bir de ilk harekete geçen ben olayım istiyordum."

"Onun seni öldüreceğini mi düşünüyordun?"

"Max Darrow böyle bir para için annesini bile öldürür. Evet, öğrendiğim zaman incinmiştim, doğru... ama yok, incinmek değil de şoka girmiştim galiba. Ama Max'in beni yalnız bırakacağını tahmin etmiyordum. Sonra kendi oyunlarını oynamaya başlayınca... Başlamadan bitsin dedim."

"Nasıl oyunlardı onlar?"

"Şey," dedi Kimmy bezgin bir şekilde. "Unut gitsin. Max arkasında tanık bırakmaktan hoşlanmazdı. Eh, ben de güvenilmez orospunun tekiydim tabii. Böyle bir şeyi riske atar mıydı sanıyorsun?"

"Peki ya Charles Talley?"

"Onun izini, senin kocan buldu. Sonra da ikisi otelde kavgaya tutuşmuşlar. Chally oradan kaçınca beni aradı. Ben o sırada neredeydim, biliyor musun? Senin bir alt katındaydım. Adam polis falan gelecek diye paniğe kapılmıştı. İçeriden daha yeni çıkmıştı. O da şartlı tahliyeyle. Bir kez daha yanlış yaparsa, girdi mi çıkamazdı artık. İşte bu duruma düşmemek için her şeyi yapmaya hazırdı. Ben de ona, merdivenlerde buluşalım, dedim."

"Onu Matt öldürmüş gibi göstermek için."

"Max'in istediği buydu aslında. Hem Chally'yi hem de kocanı tuzağa düşürmenin planlarını yapıyordu." Omuz silkti Kimmy. "Ben de planını bozmayayım dedim."

Olivia eski dostuna şöyle bir baktı. Sonra ona doğru bir adım atıp, "Seni hep düşündüm," dedi. "Bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum tabii ki," dedi Kimmy. "Ama yeterli değildi."

"Çok korkmuştum. Emma, yaptığımızı öğrenirlerse hepimizin canına okurlar, dedi. Kaseti bulmak için elbet bir daha geleceklerdi. Kaset ortaya çıkmazsa da öldüreceklerdi bizi."

"Bana bak," dedi Kimmy.

"Bakıyorum."

Silahını çıkardı. "Bak beni ne hallere düşürdün."

"Kimmy?"

"Ne var?"

"Benim planım böyle değildi," dedi Olivia. "Ölürüm sanıyordum."

"Orasını biliyorum artık."

"Ama şimdi hamileyim."

"Onu da biliyorum," dedi Kimmy, başını sallayarak. Elindeki silah titriyordu.

Olivia ona bir adım daha yaklaştı. "Bebeği öldürmek istemezsin."

O anda Kimmy'nin yüzü düştü. Sesi de iyice cılızlaşmıştı. "Hep o kaset yüzünden."

"Ne dedin, Kimmy?" Olivia bunu söyler söylemez anlamıştı durumu. "Ah, hayır. Bak, sakın..."

"O lanet olası kaset yüzünden," dedi Kimmy, gözyaşları yüzünden aşağı akarken. "Cassandra da bu yüzden öldü. Her şeyi başlatan o oldu."

"Aman Tanrım," dedi Olivia yutkunarak. "Kaseti Clyde'dan çalan, Cassandra değil sendin."

"Bizim için çaldım, Candi. Hâlâ anlayamıyor musun?" dedi yalvaran bir ses tonuyla. "O kaset bizim kaçış biletimizdi. Çok para kazanacak, sonra da kaçıp gidecektik oralardan. Sadece sen ve ben. Hep konuştuğumuz gibi. Sıra bizdeydi artık. Ama sonra eve döndüğümde bir baktım ki seni öldürmüşler."

"Bunca zamandır, bunca yıldır, kendini..." Olivia içinin bir kez daha burkulduğunu hissetti. "Benim ölümüm yüzünden kendini suçladın durdun, değil mi?"

Kimmy yavaşça başını salladı.

"Ben çok üzgünüm, Kimmy."

"Ama senin hayatta olduğunu öğrendiğimde daha çok incindim. Beni anlıyor musun? Seni o kadar çok seviyordum ki."

Olivia onu anlıyordu gerçekten. İnsan sadece ölenlerin değil, kendisinin de, suya düşen hayallerinin de yasını tutardı. En yakın dostunun, bütün sırlarını paylaştığın tek kişinin senin yüzünden öldüğünü düşünmek başka bir şeydi; on yıl boyunca o suçluluk duygusuyla yaşadıktan sonra bir gün her şeyin yalan olduğunu öğrenmek başka...

"Bütün bu sorunları çözebiliriz," dedi Olivia.

"Bak bana," dedi Kimmy, doğrularak.

"Sana yardım etmek istiyorum."

Kapı o anda sertçe vuruldu. "Açın kapıyı! Polis!"

"Ben iki kişiyi öldürdüm," dedi Kimmy ona. Sonra da o müthiş gülümsemelerinden birini sergiledi. "Şu yaşadığım hayata bir baksana. Sıra bende olmalıydı. Kaçma sırası bana gelmiş olmalıydı."

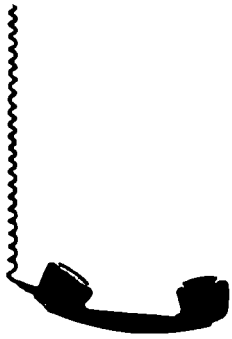
"Kimmy, lütfen..."

Ama Kimmy silahını yere tutup ateş etmişti. Bir anlık pa-

niğin ardından kapı kırılarak açıldı. Kimmy ise kapıya dönüp nişan aldı. "Hayır!" diye bağırdı Olivia.

Ardından silahlar patladı ve Kimmy bir kukla gibi etrafında dönerek yere yığıldı. Olivia hemen yanında diz çöküp arkadaşının başını avuçlarının içine aldı. Sonra dudaklarını onun kulağına yaklaştırarak, "Sakın ölme," diye yalvardı.

Şimdi, uzun yıllar sonra, Kimmy'nin sırası gelmişti nihayet.

62. Bölüm

Her şey biteli iki gün olmuştu ve Loren Muse bahçeli apartman dairesindeydi. Mutfakta durmuş, kendine salamlı peynirli sandviç hazırlamaya girişmişti. O tabağına ekmek dilimlerini koyarken annesi de yan odadaki kanepede oturmuş, televizyon seyrediyordu. Loren jenerik müziğinden anlamıştı annesinin yine hangi diziye takıldığını. Bıçağını mayoneze daldırmış, ekmeğe sürüyordu ki birdenbire ağlamaya başladı. Ama sessizdi hıçkırıkları. Gözyaşları geçip gidinceye kadar bekledi, sonra konuştu.

"Anne."

"Şurada dizimi seyrediyorum."

Loren gidip annesinin arkasında durdu. Carmen patates cipsi atıştırıyordu. Şişmiş ayaklarını üzerine yastık koyduğu bir sehpaya dayamıştı. Loren sigara dumanını kokladı, annesinin hırıltılı nefesini dinledi.

Adam Yates kendini öldürmüştü. Grimes bunu ne kadar örtbas edebilirdi ki? Kızları Ella ve Anne ve de Adam'ın ölümü

kovmak için günlerce kollarından bırakmadığı oğlu Sam, eninde sonunda gerçeği öğreneceklerdi. Ama o video kasetteki gerçek değildi öğrenecekleri. Adam Yates'in onca endişesine rağmen, çocuklarını gecenin bir yarısı uykularından uyandıracak şey, o kaset değildi.

"Ben hep seni suçladım, anne," dedi Loren.

Cevap gelmemişti. Bir tek televizyonun sesi çıkıyordu.

"Anne?"

"Duydum seni."

"Geçen biriyle tanıştım. Adam intihar etti. Üç de çocuğu vardı."

Carmen nihayet ona dönmeye karar vermişti.

"Biliyor musun, seni suçlamamın asıl nedeni..." durup derin bir nefes aldı.

"Biliyorum," dedi Carmen, yumuşak bir şekilde.

"Peki ama," dedi Loren. Sesi titriyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başlamıştı. "Babam beni, yaşamayı seçecek kadar sevmedi mi?"

"Ah, tatlım."

"Sen onun karısıydın. Seni terk edip giderdi, olur biterdi. Ama ben kızıydım."

"Baban seni o kadar çok seviyordu ki."

"Ama yeterince sevmiyormuş işte."

"Durum öyle değil," dedi Carmen. "Çok acı çekiyordu ve onu bu acıdan kurtarabilecek kimse yoktu. Yoksa sen onun hayatındaki en güzel şeydin."

"Ama sen," dedi Loren, yüzünü bluzunun koluyla silerken, "benim seni suçlamama izin verdin."

Carmen bir şey söylemedi.

"Beni korumaya çalışıyordun."

"Sana suçlayacak biri lazımdı," dedi annesi.

"Demek bunca yıl... darbelere göğüs gerdin."

Bir kez daha Adam Yates gelmişti aklına. Çocuklarını ne kadar sevdiği ama bunun neden yeterli olmadığı. Gözlerini sildi.

"Onları aramam gerekir," dedi Loren.

"Onlar dediğin kim?"

"O adamın çocuklarını."

Carmen başını salladı, kollarını iki yana açtı. "Artık yarın ararsın, olur mu? Şimdi gel buraya. Gel yanıma otur biraz."

Loren kanepeye otururken annesi ona yer açtı.

"Geçti artık," dedi Carmen.

Sonra Loren'in üzerine bir battaniye örttü. O anda reklamlar başlamıştı. Loren annesinin omzuna yaslandı. Kadının üzerine sinen sigara kokusunu alabiliyordu ama bunda bile rahatlatıcı bir şeyler vardı. Carmen kızının saçlarını okşadı. Loren gözlerini kapadı. Birkaç saniyeye kalmadan, annesi uzaktan kumandayı yeniden eline almıştı bile.

"Kanallarda doğru düzgün bir şey yok," dedi Carmen.

Loren gözleri kapalıyken gülümsedi, annesine biraz daha sokuldu.

Matt ve Olivia aynı gün uçakla eve döndüler. Matt'in bastonu vardı, topallayarak yürüyordu ama böyle çok sürmeyecekti. Uçaktan indiklerinde, "Sanırım benim yalnız gitmem

gerekiyor," dedi Matt.

"Olmaz," dedi Olivia. "Bu işi beraber halledeceğiz."

Karşı çıkmadı Matt.

Aynı Westport sapağına döndüler, aynı sokakta durdular. Bu sabah kapının önünde iki araba vardı. Matt basket potasına baktı. Stephen McGrath ortalıkta yoktu. En azından bugünlük.

Birlikte kapıya gittiler. Olivia, Matt'in elini tuttu. Matt zili çaldı. Bir dakika geçtikten sonra kapıyı Clark McGrath açtı.

"Senin ne işin var burada?"

Arkasından Sonya McGrath'ın sesi duyuldu: "Kim gelmiş, Clark?"

Sonya kapının önüne gelince anladı kimin geldiğini. "Matt?"

"Boğazını fazlasıyla sıkmıştım," dedi Matt.

Etraf sessizdi. Ne bir rüzgâr, ne geçen arabalar, ne de sokakta yürüyen yayalar vardı. Orada, kapının önünde dört kişiydiler. Belki bir de hayalet.

"Onu bırakabilirdim. Ama çok korkmuştum. Bunda Stephen'ın da payı var, diye düşünmüştüm. Fakat yere düştüğümüz anda... bilemiyorum. Böyle olmayabilirdi. Boğazına fazla sarılmıştım. Bunu biliyorum artık. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

Clark McGrath'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Bu her şeyi çözer mi sanıyorsun?"

"Hayır," dedi Matt. "Çözmeyeceğini biliyorum elbette. Karım hamile. Yani gayet iyi anlıyorum. Ama bu artık bir son bulmalı. Şimdi ve burada."

"Sen neden söz ediyorsun, Matt?" dedi Sonya.

Bunun üzerine Matt bir kâğıt parçası çıkardı.

"O nedir?" diye sordu Sonya.

"Telefon kayıtları."

Matt hastanede kendine gelir gelmez Loren'den, bunları çıkarmasını istemişti. Ufacık da olsa bir şüphe kırıntısı kalmıştı içinde. Kimmy'nin intikam planında başka türlü bir şey vardı. Sanki bütün bunların üstesinden tek başına gelemez gibiydi. Olması gerekenden fazla azimli, fazla hevesliydi. Sadece Olivia'nın hayatını mahvetmek için değil... Matt'inkini de.

"Bu telefon kayıtları Nevada, Reno'da yaşamış olan Max Darrow adında birine ait," dedi Matt. "Geçen hafta kocanızı sekiz kere aramış."

"Nasıl olur?" dedi Sonya. Sonra kocasına dönerek, "Clark?" dedi.

Ama Clark'ın gözleri kapalıydı.

"Max Darrow polisti," dedi Matt. "Olivia'nın kim olduğunu ortaya çıkardıktan sonra orada kalmayıp, bütün hayatını araştıracaktı elbette. Ondan sonra da kocasının eski bir mahkûm olduğunu öğrendi ve sizinle temasa geçti. Ona ne kadar para verdiniz bilmiyorum, Bay McGrath ama bu işten asıl kimin kârlı çıkacağını biliyorum. Max Darrow bir taşla iki kuş vurmuş oluyordu. Onun bu işteki suç ortağının deyimiyle, Darrow bir yandan da kendi oyununu oynuyordu. Sizinle, Bay McGrath."

"Clark?" dedi Sonya bir kez daha.

"Onun hapiste olması gerekirdi," diye çıkıştı Clark. "Seninle buluşup dertleşmesi değil."

"Ne yaptın sen, Clark?"

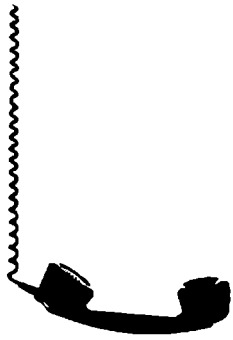
Matt bir adım yaklaştı. "Bu iş bitti artık, Bay McGrath.

Olanlar için sizden bir kez daha özür diliyorum. Özrümü kabul etmeyeceğinizi biliyorum. Anlıyorum da. Stephen için çok üzgünüm. Şimdi, sizin de anlayacağınız bir şey söyleyip gideceğim."

Bir adım daha yaklaştı Matt. İki adam neredeyse burun buruna gelmişlerdi.

"Eğer bir daha aileme yaklaşacak olursanız," dedi Matt. "Sizi öldürürüm."

Matt çekip gitti ama Olivia biraz daha durdu orada. Kocasının sözlerini biraz daha derine çakmak istermiş gibi, önce Clark McGrath'a, sonra da Sonya'ya baktı. Sonra da dönüp kocasına yetişti, el ele tutuştular ve arkalarına bakmadan yürüdüler.

63. Bölüm

McGrathlardan ayrıldıktan sonra uzunca bir süre konuşmadılar.

Olivia nihayet uzanıp radyoyu kapattı. "Çok garip bir his bu," dedi sonra.

"Biliyorum."

"Şimdi ne olacak? Hiçbir şey olmamış gibi, kaldığımız yerden devam mı edeceğiz?"

"Sanmıyorum," dedi Matt, kafasını sallayarak.

"Her şeyi halledinceye kadar tabii."

Gülümsedi Matt. "Sana bir şey diyeyim mi?"

"Nedir?"

"İyi olacağız."

"Ben iyiyle yetinmem ama."

"Ben de."

"Bana kalırsa," dedi Olivia, "muhteşem olacağız."

Marsha'nın evine gelmişlerdi. Kadın koşup onları karşılamaya çıktı. İkisine de uzun uzun sarıldı. Peşinden Paul'le Ethan da geldiler. Kyra ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapıda duruyordu.

"Tanrım," dedi Marsha. "Size ne olmuş böyle?"

"Anlatacak o kadar çok şey var ki."

"Bacağın..."

"Önemli bir şey değil," dedi Matt, elinin tersiyle dertleri savurarak.

"Bastonun çok havalıymış, Matt Amca," dedi Paul.

"Evet, acayip hem de," diye devam etti Ethan.

Kyra'nın durduğu kapıya doğru yürüdüler. Matt onu görünce, arka bahçede çığlık atarak kaçmasına yardım etmiş olduğunu hatırladı. "Hey, o çığlık için teşekkürler."

"Bir şey değil," dedi kız, yüzü kızarmış halde.

Kyra çocukları bahçeye çıkarınca Matt ile Olivia konuşmaya başladılar. Marsha onları dikkatle dinliyordu. Hiçbir şeyi gizlemeden, her şeyi açık seçik anlattılar. Marsha bu durumdan memnun olmuş gibiydi. Anlatacakları bitince, "Size yemek hazırlayayım," dedi Marsha.

"Hiç zahmet..."

"Oturun bakayım siz."

Oturdular. Olivia uzaklara daldı. Matt aralarında hâlâ derin bir boşluk olduğunu görebiliyordu.

"Ben Cingle'ı aradım," dedi Olivia'ya.

"Teşekkür ederim."

"Çocuğunu bulacağız."

Olivia başını salladı ama bunlara inanmıyordu artık. "Ben Emma'nın mezarını ziyaret etmek istiyorum. Son bir kez."

"Anlıyorum."

"Her şeyin böyle sonuçlandığına inanamıyorum."

"Nasıl yani?"

"Onunla bir anlaşma yapmıştık. Birbirimizin yeni kimlik-

lerini biliyorduk elbette ama hiç iletişime geçmedik. Ben onun hâlâ Oregon'da olduğunu sanıyordum."

Matt o anda kuyruksokumunun ürperdiğini hissedip oturduğu yerde doğruldu.

"Ne oldu?" diye sordu Olivia.

"Onun St. Margaret'te olduğunu bilmiyor muydun?"

"Hayır."

"Ama seni aramış."

"Ne?"

"Rahibe Mary Rose olarak aramış. Telefon kayıtlarında var. Aramış seni."

Olivia omuz silkip, "Nerede olduğumu bulmuştur belki de," dedi. "Adımı biliyordu. Bana ulaşmaya ya da beni uyarmaya çalışmış olabilir."

Matt kafasını salladı. "Tam altı dakika."

"Nasıl?"

"Telefon görüşmesi altı dakika sürmüş. Bu arada bizim evi de aramamış. Buradan aramış."

"Anlamadım ben."

Sonra başka bir ses duyuldu. "Beni arıyordu."

İkisi dönüp baktılar. Kyra içeri gelmişti. Marsha da arkasında duruyordu.

"Bunu size nasıl anlatacağımı düşünüp duruyordum ben de," dedi Kyra.

Matt ile Olivia adeta taş kesilmişlerdi.

"Anlaşmayı sen bozmadın, Olivia," dedi Kyra. "Rahibe Mary Rose bozdu."

"Nasıl olur?" dedi Olivia.

"Bakın, ben evlatlık verildiğimi hep biliyordum," dedi Kyra.

Olivia bir elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım."

"Ve bunu araştırmaya başladığımda biyolojik annemin bir cinayete kurban gittiğini öğrenmem çok da zor olmadı."

Olivia'nın ağzından küçük bir çığlık çıktı. Matt ise öylece kalakalmıştı.

Olivia, diye düşündü sonra. Idaholuydu Olivia. Ve Kyra... o da ismi "I"yle başlayan Orta Batı eyaletlerinden birinden geliyordu.

"Ama daha fazlasını öğrenmek istedim. Sonra da cinayeti araştıran polisi buldum."

"Max Darrow'u yani?" dedi Matt.

Kyra başını evet anlamında salladı. "Ona kim olduğumu söyledim. Yardım etmeye pek bir hevesli görünüyordu. Benden bütün bilgilerimi aldı. Nerede doğduğumu, doktorumun kim olduğunu, her şeyi sordu. Sonra Kimmy Dale'in adresini verdi. Ben de gittim ona."

"Dur biraz," dedi Matt. "Kimmy şey dememiş miydi?"

Kyra'nın bakışlarını görünce devamını getirmedi Matt. Cevap çok açıktı aslında. Darrow, Kimmy'yi gölgede bırakarak her şeyi kontrol altında tutmuştu. İşin içinde gerçekten de kayıp bir kızın olduğunu ona neden söylesindi ki? Duygusal olarak iyice dağılmış olan Kimmy, onu ziyarete gelen kızın, gerçekten de Candi'nin canından kanından olduğunu öğrenirse yan çizebilirdi.

"Affedersin," dedi Matt. "Sen devam et lütfen."

Kyra yavaşça Olivia'ya döndü. "Dediğim gibi, Kimmy'yi karavanında ziyaret ettim. Bana çok iyi davrandı. Onunla konuşunca senin hakkında daha çok şey öğrenmeye heveslendim. İstedim ki... Biliyorum, bu size garip gelecek ama senin katilini

bulmak istedim. Ben de araştırmaya, sağa sola saldırmaya devam ettim. Sonra Rahibe Mary Rose'dan bir telefon geldi.

"Peki ama nasıl?"

"Sanırım eski kızlarından bazılarına yardım etmek istiyordu. Günahlarının bedelini ödemeye çalışıyordu. Benim de neyin peşinde olduğumu öğrenmişti, aradı beni."

"Sana, benim hâlâ hayatta olduğumu mu söyledi?"

"Evet. Nasıl bir şok yaşadığımı anlatamam. Oysaki senin öldürüldüğünü sanıyordum. Rahibe Mary Rose, onun dediklerini yaparsam seni bulabileceğimi söyledi. Ama dikkatli olmamız gerekiyordu. Senin başını belaya atmak istemiyordum. Ben... ben sadece seni tanımak istiyordum."

Matt dönüp Marsha'ya baktı. "Sen de biliyor muydun?"

"Düne kadar bilmiyordum. Dün her şeyi anlattı, Kyra."

"Peki burada yaşamaya nasıl başladın?"

"Orası biraz şans eseri oldu," dedi Kyra. "Zaten sana daha yakın olmanın bir yolunu arıyordum. Hatta Rahibe Mary Rose, beni DataBetter'da işe sokmaya bile çalıştı. Ama sonra Marsha'nın bir yardımcıya ihtiyacı olduğunu duyduk. Bunun üzerine, Rahibe Mary Rose, St. Philomena'dan birilerini arayıp beni önerdi."

Matt, Marsha'nın Kyra'yla kilise aracılığıyla tanıştıklarını hatırlamıştı. Bir rahibenin bu kadar nüfuzu olacaktı elbette. Kimsenin aklına başka türlü bir şey gelmezdi.

"Sana her şeyi anlatmaya can atıyordum," dedi Kyra, gözlerini Olivia'ya çevirerek. "Sadece doğru zamanı kolluyordum. Ama sonra Rahibe Mary Rose aradı. Senin dediğin gibi. Üç hafta kadar önceydi. Arayıp henüz çok erken olduğunu, o benimle yeniden temasa geçinceye kadar kimseye bir şey söyle-

memem gerektiğini belirtti. Bunu duyunca korkmuştum ama ona güveniyordum. Sözünü dinledim ben de. Onun öldürüldüğünden haberim bile yoktu. Sonra geçen gece ikiniz buraya geç vakitte geldiğinizde, anlatmaya karar vermiştim. Garajdan da o yüzden çıkmıştım. Ama Matt'in saklandığını görünce..."

Olivia ayağa kalktı; ağzı bir an açıldı ama yine kapandı. Bir an sonra yeniden denedi: "O halde sen... sen benim..."

"Kızınım. Evet."

Kyra'ya doğru temkinli bir adım attı Olivia. Bir elini uzattı ama sonra, aklına başka bir şey gelmiş olacak ki, indirdi elini.

"Sen iyi misin, Kyra?" diye sordu Olivia.

Gülümsedi Kyra. O anda annesine o kadar çok benzemişti ki Matt, bunu daha önce fark etmemesine şaşırdı. "İyiyim," dedi kız.

"Mutlu musun?"

"Mutluyum, evet."

Olivia bir şey söylemedi. Kyra ona doğru bir adım attı.

"Gerçekten iyiyim ben."

Ve o anda Olivia ağlamaya başladı.

Matt bakışlarını kaçırdı. Bu gözyaşlarının sebebi o değildi. Birbirini teselli etmeye, birbirinin yaralarını sarmaya çalışan iki insanın sessiz hıçkırıklarını dinlerken aklına, teptikleri onca yol, hapishane hayatı, geçen yıllar geldi. Sonra Olivia'nın bu hayatla, uğruna her türlü mücadeleye değecek bu basit ve sade hayatla ilgili sözlerini düşündü.

Sonsöz

Adın Matt Hunter.

Aradan bir yıl geçti.

Lance Banner senden özür diledi. Önce birkaç ay temkinli davrandı ama sonra bir gün bir komşunun mangal partisinde, senden basketbol koçu yardımcısı olmanı istedi. Yeğenin Paul de takımda, dedi Lance, sırtına bir şaplak indirerek. Ne dersin? İyi olmaz mı?

Tamam, dedin sen de.

Sonunda Livingston'daki o evi satın aldınız. Bu arada kendi işini kurdun. Carter Sturgis'e hukuki danışmanlık yapıyorsun. Şu ana kadarki en büyük müşterin Ike Kier. İyi para veriyor sana.

Cingle Shaker'ın aleyhindeki bütün suçlamalar düştü. Cingle kendi özel dedektiflik ajansını kurdu. Adını da Cingler Service koydu. Ike Kier ve Carter Sturgis artık onunla çalışıyor. Emrinde üç özel dedektifi var.

Yengen Marsha, Ed Essey adında bir adamla ciddi bir ilişkinin içinde. Ed'in tam olarak ne iş yaptığını bilmiyorsun ama imalat sektöründe çalışıyor. Yakında evlenmenin planlarını ya-

pıyorlar. Bu Ed iyi bir adama benziyor. Ondan hoşlanmaya çalışıyorsun ama olmuyor tabii. Olsun, adam, Marsha'yı seviyor ya, gerisi boş. Hem Marsha'ya hem de çocuklara iyi bakacaktır. Hatta muhtemelen Paul ile Ethan'ın baba diye bilecekleri tek adam olacak. Bernie'yi hatırlayamayacak kadar küçükler ne de olsa. Olması gereken de bu galiba. Sen her zaman onların hayatında olmaya çalışacaksın ama sonuçta sadece amcalarısın. Paul ile Ethan ilk olarak Ed'e koşacaklar.

Eve son gidişinde, buzdolabının üstünde Bernie'nin fotoğrafını aradın. Hâlâ oradaydı ama daha yeni fotoğrafların, karnelerin, resimlerin altında bir yerde kalmıştı.

Bunca zamandır Sonya'dan ya da Clark McGrath'tan bir haber alamadın.

Oğulları Stephen, ara sıra da olsa ziyarete geliyor hâlâ. Neyse ki eskisi kadar sık olmuyor bu. O ara sıralarda, geldiği zamanlarda da onu gördüğüne seviniyorsun hatta.

Yeni evin satışı tamamlandıktan sonra Loren Muse ziyaretine geliyor. İkiniz arka bahçede oturup bira içiyorsunuz.

"Döndün yine Livingston'a," diyor Loren.

"Ev-vet."

"Mutlu musun?"

"İnsanları şehirler mutlu etmez, Loren."

Başını sallayarak onaylıyor seni.

Hâlâ kafanı kurcalayan, asıl başka bir mesele var. "Olivia'ya ne olacak?" diye soruyorsun Loren'e.

Loren ise elini cebine atıp bir zarf çıkarıyor. "Hiçbir şey olmayacak."

"Bu ne?"

"Rahibe Mary Rose'dan, namı diğer Emma Lemay'den bir

mektup. Bana da Rahibe Katherine verdi."

Oturduğun yerde hemen dikleşiyorsun. Loren mektubu sana uzatıyor. Okumaya başlıyorsun.

"Emma Lemay her şeyi üstlenmiş," diyor Loren sana. "Clyde Rangor'ı tek başına öldürdüğünü, cesedini tek başına gömdüğünü, cinayet kurbanının kimliğiyle ilgili yalanı kendi uydurduğunu yazmış. Ayrıca Candace Potter'ın hiçbir şeyden haberi olmadığını da eklemiş. Başka şeyler de yazmış ama özetle bu şekilde."

"Sence bu işe yarar mı?"

Loren omuz silkiyor. "Buna engel olacak kimse var mı ki?"

"Teşekkür ederim," diyorsun ona.

Loren başını sallıyor, birasını yere bırakıyor, sonra tekrar sana dönüyor. "O değil de, bana şu telefon kayıtlarından söz etmeyecek misin sen?"

"Hayır."

"Darrow'un Connecticut, Westport'ta kiminle konuştuğunu bilmiyorum sanki."

"Biliyorsan biliyorsun. Bir şey ispat edemezsin ki."

"Bak, orasını bilemezsin işte. McGrath ona para göndermiş ya. Bunun izi sürülebilir."

"Hiç uğraşma, Loren."

"İntikam, geçerli bir savunma bahanesi değildir."

"Uğraşma dedim ya."

"Senden emir alacak değilim herhalde," diyor Loren, birasını yerden alırken.

"O da doğru tabii."

Loren uzaklara bakmaya başlıyor. "Kyra, Olivia'ya gerçeği ta en başından anlatmış olsaydı..."

"Muhtemelen şu an hepsi ölmüş olurdu."

"Buna nasıl karar verdin?"

"Emma Lemay'in telefon görüşmesinden. Kadın Kyra' ya sessiz kalmasını söylemiş. Bence haklıymış da."

"Neden peki?"

"Bence Emma –ya da Rahibe Mary Rose– yaklaşan belayı sezmiş."

"Sonra da her şeyi tek başına göğüslemiş, öyle mi?"

Cevap vermiyor, omuz silkiyorsun. Lemay'i nasıl bulduklarını merak ediyorsun. Lemay bir şeylerden şüphelendiyse neden kaçmamış, onu merak ediyorsun. Nasıl olmuş da Olivia'yı ele vermemek için onca işkenceye dayanmış, onu da merak ediyorsun. Kadın belki de son bir fedakârlıkla her şeyi sona erdirebileceğine inanmıştı. İnternete koydukları o ilandan haberi olmadığı için, tek bağlantının kendi olduğunu düşünüyordu. O bağlantı sonsuza dek kesilirse, Olivia'yı bulmaları da mümkün olmayacaktı.

Ama bunlar hep tahmin tabii. Gerçeği hiçbir zaman bilemeyeceksin.

Loren yeniden uzaklara dalıyor. "Döndün yine Livingston'a," diyor.

İkiniz de kafanızı sallayıp biralarınızdan birer yudum alıyorsunuz.

Bu bir yıl içinde Loren ara sıra ziyaretinize geliyor. Hava iyiyse yine böyle oturuyorsunuz bahçede.

Bir yıl sonra bugün, güneş tepede. Loren'le ikiniz, bahçedeki sandalyelere kuruluyorsunuz yine. İkinizde de birer şişe bira. Loren, bu marka en iyisi, diyor.

Sen bir yudum aldıktan sonra onaylıyorsun onu.

Loren her zamanki gibi etrafa bakıyor, kafasını sallıyor ve o bildik sözünü söylüyor: "Döndün yine Livingston'a."

Bu arada karın Olivia da bahçede. Bir yere çiçek ekmekle uğraşıyor. Oğlun Benjamin, onun hemen yanında, bir minderin üstünde yatıyor. Ben üç aylık olmuş. Mutlu mutlu kıkırdıyor. Sesi bahçenin bir yanından kulağına kadar geliyor. Kyra da orada, annesine yardım ediyor. Bir yıldır sizin yanınızda. Mezun olduktan sonra da kalmanın planlarını yapıyor.

Sen, Matt Hunter, onları seyrediyorsun. Olivia bakışlarını hissedip sana dönüyor ve gülümsüyor. Kyra da aynısını yapıyor. Oğlun yine mırıldıyor.

İçin o an bir hafifliyor.

"Evet," diyorsun Loren'e, yüzünde manasız bir sırıtışla. "Döndüm Livingston'a."

Teşekkür

Carole Baron'a, Mitch Hoffman'a, Lisa Johnson'a, Kara Welsh'e ve Dutton, NAL ve ABD Penguin Grup'taki herkese; Jon Wood, Malcolm Edwards, Susan Lamb, Jane Wood, Juliet Ewers, Emma Noble ve Orion çetesinin geri kalanına; Aaron Priest ve Lisa Erbach Vance'e her zamanki gibi, bir kez daha minnet borçluyum.

Bana eyaletinin ve insanlarının güzelliğini bıkıp usanmadan gösterdiği için Nevada Senatörü Harry Reid'e özellikle teşekkür etmek isterim.

Ayrıca, teknik konulardaki uzman bilgileri için aşağıda isimleri yazılı olanlara teşekkürü borç bilirim:

- New Jersey Eyalet Savcısı Christopher J. Christie;
- Essex Bölge Savcısı Paula T. Dow;
- Essex Bölge Savcılığı'ndan Şef Müfettiş Louie F. Allen;
- Essex Bölge Savcılığı'ndan Başyardımcı Caroly Murray;
- Olağanüstü avukat Elkan Abramowitz;
- Olağanüstü cerrah Dr. David A. Gold;
- Pek çok şeyde olağanüstü olan Linda Fairstein;
- Newark Covenant House'un tıbbi direktörü, Dr. Anne

Armstrong-Coben;

Üç kitaptır üst üste (ve de son kez) yaptığım gibi, New York-Presbiterian Çocuk Hastanesi'nin Pediyatrik Acil Durum tıbbı yöneticisi olan Dr. Steven Z. Miller'a... Sen bana tıptan çok daha fazlasını öğrettin, dostum. Seni her zaman özleyeceğim.